ايڪ اوڪار ستگور پرساد

واڳ آسا محلا ناوان شبد (١)

پرتا ڪهڻ ڪٿن بيٺر من ڪي
لوڀ ڪرسڻو دسهو دس ڏاوت ، آسا لاڪڻو
ڏن ڪي (ايڪ رهاد)

ارٿ :- من ۾ جو حال ٻڌا ٻڌڻا ڪنهن سان اوريان ؟ لوڀ ۽ لالچ ئي ۾ ڏهن ئي ڏسائن ۾ ٻوڙيل آهي ، جو تن مٽ ڪرڻ جي آس لڳي پيئي اٿس .

(١) سڪر ڪي ميٺ ٻهت ڏکه ٻاوت ، شيو ڪرت
جن جن ڪي
ڏاوڙ ڏاوڙ سمان جٽ ڏولت ، نهه سڏ رام پچن ڪي

ارٿ :- سڪر جي واٽي گهٽ ڏڪ سهي ٿو ۽ مرڪ جيوجي ملامي ڪندو رهي . در در ڪٽي واڳ ڦريون ٿو پائي ، مگر رام جي نالن جي خبر ڪا نه اٿس .

(٢) مانس جنم آڪارث کوڙت ، لاڀ ڏلوڪ مسن ڪي
ڏاڪ ڏوس ڪٽه نهي ڪاوت ، ڪمت بڻاسي
ڏن ڪي

ارٿ :- مانڪ جنم اجايو ٿو وڃائي ، لوڪ جي ڪلڻ يا طعني جو ڏر ڪاوڙ ڪور ٿو ٻوڙيس . سري گورو نانڪ ديوجي صاحب جن فرمائين ٿا تہ " مي برائي ٻين جو ڏسڻ جو ڏوڙ جو جس ڪائين ، جهنڪڙي سڀاڻي تن جي بهي مردي جي ڪوئي مٽ نه ٿي ."

ست سري اڪال .

Printed by R. H. Adraut B. A.,
at the Standard Printing Works, Hyderabad Sind
and Published by Fatehchand Menghraj Adraut Proprietor
"Gur-Sangat" Hirabad, at Hyderabad Sind

(١) جا سڌ وچ رهي ڄاڻ - سڀ ڪڌ تجي ڪڏي ڄاڻ
سپنا جڏ پڏي ڄاڻ - هر نام جڻ لڏي

ارٿ :- جن بدارٿن سان تون رچي رهيو آهين ، تن سڀني کي جڏي ڏنو آهي ، ۽ جن هڪ هر جو نالو ورتو آهي ، سي انهن بدارٿن کي سڀني وانگر سمجهون ٿا.

(٢) هر تجه آن لڳي ڄاڻ - جنمهه مرڻ پڪي ڄاڻ
هر هر جڻ لهي ڄاڻ - جيوت سي رهي ڄاڻ
جسهه ڪرپال هوء ڄاڻ - نانڪ پڪت سوء .

ارٿ :- جيڪي هڪ کي جڏي انهن سان پريت لڳائين ٿا ، سي جنم مرڻ ۽ ڀڄندا ڦرن ٿا ؛ ۽ جيڪي هڪ جو نالو ولن ٿا ، سي جيئرا رهن ٿا. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جنهن تي پرپو ديال ٿئي تو ، سوئي پڪت آهي .

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੯

ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਕਉਨ ਸਿਉ ਮਨ ਕੀ ॥ ਲੋਭਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਦਸਹੂ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਆਸਾ ਲਾਗਿਓ ਧਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਖ ਕੈ ਹੇਤ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤ ਸੇਵ ਕਰਤ ਜਨ ਜਨ ਕੀ ॥ ਦੁਆਰਹਿ ਦੁਆਰਿ ਸੁਆਨ ਜਿਉ ਡੋਲਤ ਨਹ ਸੁਧ ਰਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਖੋਵਤ ਲਾਜ ਨ ਲੋਕ ਹਸਨ ਕੀ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਿਉ ਨਹੀ ਗਾਵਤ ਕੁਮਤਿ ਬਿਨਾਸੈ ਤਨ ਕੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩੩ ॥

ارت:- هي مهندا من! مان اهو سکر سجهان تو تہ جيکي هري ڪري تو، سو ڳوڪري سجهان تو. مهندي نظر ۽ خراب ڪو ڪونهي. مان سنس جي حاڻ ٿي رهان تو. جنهکي برهو ٻاڻ رکي ولي تو، سو هري، جو امرت جکي تو.

(٣) جِس کا ناہ کوء ہان - تس کا برہُ سوء ہان -
اُتر کٹ بھیء ہان - سب کچھ تِس سجھیء ہان -
پتت اُدارِلیہ ہان - ناک آرداس ایہ میری سہا.

ارت:- هي مهندا من! جنهنجو ڪو نهو ڪونهي، تنهنجو برهو ئي آهي. جيڪو اندر جي حال سمجهي تو، سو سيڪي سمجهي تو. گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "هي دري! تنهنجي اڳيان اها مهندي ارداس آهي تہ مون پاپي ۽ کي اڌاري وٺ."

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕਾ

ਓਇ ਪਰਦੇਸੀਆ ਹਾਂ ॥ ਸੁਨਤ ਸੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਸਿਉ ਰਚਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਸਭ ਕਉ ਤਜਿ ਗਏ ਹਾਂ ॥ ਸੁਪਨਾ ਜਿਉ ਭਇ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਲਇ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਤਜਿ ਅਨ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਹਿ ਮਰਿ ਭਗੇ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨਿ ਲਹੇ ਹਾਂ ॥ ਜੀਵਤ ਸੋ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੁ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੬੩ ॥ ੨੩੨ ॥

آسا وارِي محلا پنجوان اِک تُکا شبد (١٦٣)

(ستگورو ۽ جو سنيهو.)

اوہ پردیسیٹا ہان - سُنت سندیسٹا ہان

(اِک راہ)

ارت:- هي مهندا من! تون جنهن ڏورانهين ديس کان آيو آهين، سو مهنجو سنيهو ٻڌ.

॥ ੧ ॥ ਇਹੁ ਸੁਖੁ ਜਾਨੀਐ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਹਾਂ ॥ ਮੰਦਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਆਪੇ ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋ ਚਖੈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਬੁਝੈ ਹਾਂ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੁ ਸੁਝੈ ਹਾਂ ॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿ ਲੇਹੁ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ਏਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੬੨ ॥

آسا وڑي محلا پنجوان شبد (۱۶۲)

(وينتي ۽ اُپدیش.)

ڪارن ڪرن ٿون هان - اَورا سيجي موڻ هان - ڪوءِ
من هو نيڙي هان - سهج سکر سونيڙي هان - ڏيوهر من
پڙي هان - پرب ڪي دڙ پڙي ميري منا (۱ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي برہوا! ٿون ئي سڀ ڪاز آهين. سونهي
تو کانسواءِ ٻيو ڪو ڪونہ سجهي. جهڪي ٿون ڪريں ٿو،
سوئي ٿئي ٿو. هي منهنجا من! جهڪي برہوا جي در تي
پيا آهن، سي سانت ۽ سکر ۽ سهج ۾ ٻاڏايل من ۾ ڏاڍ ٿئي ٿو.

(۱) ساڏو سنگ رهان - ٻيون سڀجهي هان - جب
تي ٿئي آپ هان - تب تي ٿئي ٻاپ هان - ڪرپا
ڌاريڙا هان - پٽ ر ڪر ٻچوارڙا ميري منا

ارٿ:- هي منهنجا من! هان سڀن جي سنگ ۾ آهين،
انهيءَ ڪري هان ٻيون سڀجهي آهين. جڏهن آپ هان
جهڪي ٿو، ڏڏهين سڀ ٿڪلهون منهنجي وس آهن. هي
ٻچواري برہوا! تو ڪرپا ڪري منهنجي ٻانهن ٻڌي آهي.

(۲) اِهر سکر جانيڙي هان - هر ڪري سر مانيڙي هان -
منڌا ڏاهر ڪوءِ هان - سنت جي رين هوءِ هان - آني
جس رکي هان - هر امرت سو ڏاڪي منا

(١) سنت پک ڈونیئے ہاں۔ ڈرھیت کو نیئے ہاں۔ داسہ ویں ہوہ ہاں۔ ہیا پیئے دکر کوہ ہاں۔ پکھان سون ہوہاں۔ جنم رکدیئے مرہاں۔ آسڑسی پئے ہاں۔ ہر درجن جپ لئے میری منا

ارتھ:۔ ہے منہکا من! سنتس جا جوں ڈونڑ گھرجی تر کوئی ہت جی مثل دور نئی۔ سنتس جی ڈوڑ ٹنڑ گھرجی، انیہہ کری کو ہر دکر تر ملاکر کھدو۔ پگھس جی سوں ہوڑ گھرجی، ہوہ گی جسم ہر اجو ہ تر مریو۔ اُمی ئی استر ٹنا آس، جی ہری جو نام جسو آہی۔

(٢) ساجن میت توں ہاں۔ نام درڑاہ ہوں ہاں۔ تس بن نام کوہ ہاں۔ سہہ آراہ سوہ ہاں۔ نمکر نسہ ویسریئے ہاں۔ تس بن کٹہ سہیئے ہاں۔ کور کٹہ توہاں ہاہ ہاں۔ ڈاکے جہی ناہ میری سا۔

ارتھ:۔ ہے منہکا من! گورں دے ہی وینتی کر تر "منہکو سجن ہ میرو ں آس۔ موکی برماتما جو نام درڑاہ۔" برماتما کاسواہ ہو کو کوہی۔ من ہر انیہہ جی آراہنا کر۔ جکو ہے نمکر ہر تر وسری، منہکاں سواہ منہکی کسی سوسی۔ گورو صاحب فرمائس نا تر "ہاں گورو ہاں ہلہار وہاں تو، جیہکی کرپا سان موں نام جسو آہی۔"

आसावरी महला ५

कारन करन हुं हां ॥ अवरु ना सुझै मुं हां ॥ करहि सु होईऐ हां ॥ सहजि सुखि सोईऐ हां ॥ धीरज मनि छुए हां ॥ प्रभु कै दरि पए मेरे मना ॥ १ ॥ रहाउ ॥ साधू संगमे हां ॥ पूरन संजमे हां ॥ जब ते छुटे आप हां ॥ तब ते मिटे ताप हां ॥ किरपा धारीआ हां ॥ पति रखु बनवारीआ मेरे मना

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ਹਾਂ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਹਾਂ॥ ਉਆ ਰਸ ਜੋ ਬਿਧੇ ਹਾਂ ॥ ਤਾਂਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧੇ ਹਾਂ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਬਡਭਾਗਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸੰਤ ਪਗ ਧੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈਐ ਹਾਂ॥ ਦਾਸਹ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਬਿਆਪੈ ਦੁਖੁ ਨ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਭਗਤਾਂ ਸਰਨਿ ਪਰੁ ਹਾਂ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਕਦੇ ਮਰੁ ਹਾਂ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਸੋ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨ ਜਪਿ ਲਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਤੂੰ ਹਾਂ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਮੂੰ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ਹਾਂ ॥ ਮਨਹਿ ਅਰਾਧਿ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਵੀਸਰੈ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨ ਕਿਉ ਸਰੈ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਉ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕੁ ਜਪੈ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੬੧ ॥

آسا وري محلا پنجوان شبد (١٦١)

(اُپديش)

مِل ہَرِ جَس گائیئے ہاں – پَرم پد پائیئے ہاں – اُنا رس جو بِدھے ہاں – تانکُہ سگل سِدھے ہاں – اَن دِن جاگیا ہاں – نانک بڈبھاگیا میرے منا (اِک رہاؤ)

ارتھ:- ہے منوا جی! جدھیں سنت سان ملی ہوے، جو جس گاونجی ہو، تدھیں پرم پد یعنی مکتی پائیجی ہے۔ جنہوں ہر اُدھ نام جپیا ہو رس وتدی یا تونگر کری ہو، تنہونکی سب سدھیون ہتھ اچی ہیون۔ جیکو ہری جی جس گاونڑ ہر رات ڈیہون جاگی ہو، سو گورو صاحب فرمائیون تا تر وڈن یاگن وارو آہی۔

آسا وڑي محلا پنجوان شبد (١٦٠)
(اپديش.)

ايكا اوت كهان - كورا شبد كهان - آكيا سب سهان - منهه بدان لهان - سكهه سمانيئي ميري منا
(اكواد)

ارت:- هي مهيما من! هكڑي برهوه جي اوت وت ۽ گوروء جا وڻ زبان سان اچار. گوروء جي آگيا سب سمجهي سهارن كر، تہ هوء مهيمي من ۾ شبد گرهه برابت ايندا ۽ توں سكه ۾ سمائيس.

(١) جيوت جو مري مان - دتر سو تري مان - سب كي دين دوء مان - نريه كهه سوء مان - مني آديشا مان - سدت آديشا ميري منا

ارت:- هي مهيما من! جو جيڻيئي مري ٿو مطلب تہ جو مهيمو آپا پاڻ ماري ٿو، سو تو ساگر، جو تري ۽ مشكل آهي سو تري ٿو. جيكو سيبي جي بيرن جي هاڪ ٻڌي رهي ٿو، سوئي نرڻو جيو وڻي ٿو. جهكي سڀ جو آديش ملي ٿو، تهيمون سب گهٽيون لهي وڻ ٿون. [آديشا = گهٽيون.]

(٢) جس جن نام سكه مان - تس بكت تہ كدي دكه مان - جو دوء جس سڀي مان - سيكو تس مني مان- سڀل سه آشا مان - لاك پوري پاڻا ميري منا.

ارت:- هي مهيما من! جهكي نام جڻ جو سكه آهي، تهيمي وهيمو دكه كڏهين نہ ٿو وڻي. جيكو مري جو جس سڀي ٿو، تهكي سيكو مڃي ٿو. گورو صاحب فرمائس تہ جيكو برهوء كي وڻي ٿو، تهيمو من سمار ۽ احسڻ سڀل آهي.

(١) كو جيہ جن منى هان - سرب كا پرب ڈني هان - ڈلب كل ڈني هان - دوكر بناسني هان - پرب پورن آسني ميري منا

ارتھ :- هي منهنجا من! جنهنكي منى جي كوجس ڈا، سو پريو سينى جو ڈٹي آهي. كاجگ جي سمى هر دى نام دراب آهي. پريو دكن جي ناس كرڻ وارو آهي ؛ سب آسون پورن كندڙ آهي.

(٢) من سو شيو يٹي هان - اكر اپيو يٹي هان - تاسٹر پريت كريان - بنس نه جاء مردان - كورو جاليا هان - ڈاك من مانيا ميري منا.

ارتھ :- هي منهنجا من! اڙي پريو جي شيوا كجي، جو الكھ ؛ بي انت آهي. هان اپنى سان پريت كريان ٿو، جو ناس ٿيڻ جو نه آهي ؛ نه مرندو. مونكى اها سوجهي گورو، كان ٻيٹي آهي. گورو صاحب فرمائيں ڈا تہ منهنجو من تريت ٿي وڃو آهي.

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕਾ ਓਟ ਗਹੁ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਹੁ ਹਾਂ ॥ ਆਗਿਆ ਸਤਿ ਸਹੁ ਹਾਂ ॥ ਮਨਹਿ ਨਿਧਾਨੁ ਲਹੁ ਹਾਂ ॥ ਸੁਖਹਿ ਸਮਾਈਐ ਮੋਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੀਵਤ ਜੋ ਮਰੈ ਹਾਂ ॥ ਦੁਤਰੁ ਸੋ ਤਰੈ ਹਾਂ ॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥ ਨਿਰਭਉ ਕਹਉ ਸੋਇ ਹਾਂ ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ ॥ ਸੰਤ ਉਪਦੇਸਿਆ ਮੋਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਨਾਮ ਸੁਖੁ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਢਹੈ ਦੁਖੁ ਹਾਂ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨੈ ਹਾਂ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤਿਸੁ ਮੰਨੈ ਹਾਂ ॥ ਸਫਲੁ ਸੁ ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇਆ ਮੋਰੇ ਮਨਾ ॥੨॥੪॥੧੬੦॥

ارتھ:- اُو لهي تو، جنهنکی مسنک تي ياڳ لڪيل آهي. اگني روپ ٿو ساگر کان ماں هار ٹيان تو، جڏهيں سڀ گهر يعني سروپ استان ۾ منهنجو استان ٹئي تو. ماں ورڻ جو رس سيمي رس ۾ سويشٽ سمجهان تو، جهڪري منهنجي ترشنا ۽ بکر لهي وڃي ٿي. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ "هي ٻارا، ماں سڀڪ بد ۾ سمائو ٻيو آهيان."

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਜਪੀਐ ਸਹਜ ਧੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਸਾਧੂ ਰਸਨ ਭਨੀ ਹਾਂ ॥ ਛੂਟਨ ਬਿਧਿ ਸੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਪਾਈਐ ਵਡ ਪੁਨੀ ਮੋਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਖੋਜਹਿ ਸਨ ਮੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਸੂਖ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ ਹਾਂ ॥ਦੁਲਭ ਕਲਿ ਦੁਨੀ ਹਾਂ ॥ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੀ ਹਾਂ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨ ਆਸਨੀ ਮੋਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਸੋ ਸੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥ ਅਲਖ ਅਭੇਵੀਐ ਹਾਂ ॥ ਭਾਂ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਬਿਨਸਿ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮੋਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੫੯ ॥

آسا وري محلا پنجوان شبد (١٥٩)

(ستگورن جي سند ر دشا.)

ڏو ڏِ ڏو ڪُٹي هان - جهڻي سهج ڏُلي هان - ساڏو رُسن پُڊي هان - ڇُوٽن ہڏ سُٽي هان - پائيٽي وڏ پُٹي ميري منا

(اڪ رهاو)

ارتھ:- گرش سان برہل ورڻ جا گن گهيان ٿو. ماں شانت روپ ڏُن سان سندس نام جپيان ٿو، جو ساڏو برش رهان سان آهارس ٿا. ماں سڀ ڪن جڙ جو رستو ٻڌان ٿو. هي منهنجا من! وڏن ياڳ ڪري برماتما کي پاڪجي ٿو.

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਨਿ ਮੋਰੋ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਟੂਟੇ ਅਨ ਭਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਰਵਿਓ ਸਰਬ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਲਹਿਓ ਜਮ ਭਇਆਨਿ ਹਾਂ ॥ ਪਾਇਓ ਪੋਭ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ੜਉ ਚੂਕੀ ਸਗਲ ਕਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਲਹਨੋ ਜਿਸੁ ਮਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਭੈ ਪਾਵਕ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਿਸਹਿ ਥਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਰਸਹਿ ਮਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਲਾਬੀ ਤਿਸ ਭੁਖਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਰੇ ਮਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੮ ॥

آساوري محلا پنجوان شبد (١٥٨)

(ستگورن جي سندر دشا.)

منسا ايڪ مان هان - ڪورسٽه نيت ڏيان هان - ڏرڙ سنت منت ڪيان هان - شبوا ڪورچران هان - تڏهه ملهيئي ڪورڪرپان ميري منا (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- من جي اندر ڪي ايڪ ڳالهه ٿو. گورو جو هميشه ڌيان ڪريان ٿو. سنتن جي سکيا ولسي گيان درڙ ڪريان ٿو. گورو جي چرنن جي شبوا ڪريان ٿو. ائين منڊيجا ۽ جڏهين گورو ڪرپا ڪري ٿو، تڏهين ملي ٿو.

(١) ٿوتي آن پران هان - روئو سرب ڳان هان - ٻهتو جم پڪڙان هان - پائتو پيڏ ڳان هان - تڏهه ڇوڪي سڪل گان

ارٿ:- دئيت ياڻ جو پڪڙ ڏنڊ ڏيئي ويو، جڏهين الس جاڙ ته سيني ڏنڊن هر برابر رهي رهيو آهي. هر جو ساٿ ڇڏي ويو، جڏهين موڙ اسٽان (برهم) کي ورتائين. بوءِ سيني جي ڪاڻ لهي ويئي.

(٢) ٻهتو جس مڳان هان - پيئے پاوڪ پار پران هان - نجر کهڙ ڳان هان - هڙ رس رسهه مان هان - لاڳي تس بڪان هان - ڏانڪ سهڪ سمائتو ري منا.

ارتھ:- ماں گوبند گوبند جو نام من ۾ جساں ٿو۔ سهڻي من ۾ مري۽ جي نام جو سار آهي۔ گورو۽ جو جو جب ۾ درياں ٿو۔ من کي هن کاں توڑي مري۽ جي طرف قربان ٿو۔ هي سکي! موں اڻيطرح سهڻي هماري کي هت کهو آهي۔

(١) پڪڇ موه سوهان - پڪ نهي چلي هوهان - کهڻ نو موڙ نوهان - آن نه آپاو کوهان - تٽ لکي سون نهي وي سکي۔

ارتھ:- من سنسار روهي ملاه ۾ موه روهي گب ٻڌي آهي، جهيڪري مري۽ جي طرف ڏانهن هر ۾ ولي۔ هي موڪر نو امر ڏاڻو هو آهي۔ جو آنهان اکرن جو کو اپاو نه کري سگهي ٿو۔ هي سکي! هي جو ڏهس گب ماں کري سگهندو، جڏهس سگورو۽ جي سون ۾ ولندو۔

(٢) ڪوڙ نوچت نوهان - من گوه سمسوهان - آلتو اڪ پوهان - باهو انيڪ دوهان - واجن جو کو کوهان - کهه نالڪ لوڪ آلوکي وي سکي۔

ارتھ:- جب کي روکي روکي استر کرياں ٿسو۔ جهنگر ۽ گهر ڪيڙا کري جاڻاں ٿو۔ اندر مرڪ هرس هرماتما کي داريان ٿو، هر باهراں انڪ هرکار جا وهوار کرياں ٿو۔ ماں راج جوگ کرياں ٿو۔ گورو صاحب فرمائس تا ۾ "هي سکي! اڻرو سڪس هس کاں الگ آهي۔"

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੫

ਮਨਸਾ ਏਕ ਮਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰ ਸਿਉ ਨੇਤ ਧਿਆਨਿ ਹਾ ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗਿਆਨਿ ਹਾਂ ॥ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਚਰਾਨਿ ਹਾਂ ॥ ਤਉ ਮਿਲੀਐ

(۲) کنہوں جو گر ڈاپ ہنہ ہوجا، کنہوں یو مالئو
کنہوں کرپا ساۃو سنگ، ڈاک رنگ لائئو۔

ارتھ:۔ کنہوں وقت می جیو جوگر، تپسیا ء گیٹی ہوجا کری تو تر کنہوں وقت برہمن ہر یتگی تو۔ گورو صاحب فرمائین ڈا تر کنہوں وقت وری پرماتما جسی کرپا کری جنگی سنتن جو سنگر پراپت تئی تو، جنہنگری جنمو واگورو سان ہریر لگی تو۔

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੭ ਆਸਾਵਰੀ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਪਿਆਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸੁ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅਨ ਸਿਉ ਤੋਰਿ ਫੇਰਿ ਹਾਂ ॥ ਐਸੋ ਲਾਲਨੁ ਪਾਇਓ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਸਰਿ ਹਾਂ ॥ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਲੈ ਹਰਿ ਹਾਂ ॥ ਗਹਡਿਓ ਮੂੜ ਨਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅਨਿ ਨ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਤਉ ਨਿਕਸੈ ਸਰਨਿ ਪੈ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੧ ॥ ਥਿਰ ਥਿਰ ਚਿਤ ਥਿਰ ਹਾਂ ॥ ਬਨੁ ਰਿਹੁ ਸਮਸਰਿ ਹਾਂ ॥ ਅੰਤਰਿ ਏਕ ਪਿਰ ਹਾਂ ॥ ਬਾਹਰਿ ਅਨੇਕ ਧਰਿ ਹਾਂ ॥ ਰਾਜਨ ਚੋਜੁ ਕਰਿ ਹਾਂ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ ਰੀ ਸਖੀ ॥ ੨ ॥ ॥ ੧ ॥ ੧੫੭ ॥

راگ آسا محلا پنجوان گھر (۱۷) آساوري
شبد (۱۵۷)

ایک اوںکار ستگورپرساد:

(اُپدیش۔)

گوبند گوبند کرہاں ۔ ہر ہر من پرہاں ۔ گور کرپا
س چت دھراں ۔ ان سپھ دور نیراں ۔ ایسی لال
پائیوری سکھی (اِک رہاؤ)

(٢) ہرِ پ کرپال دین دیال، پتت پاون ہار برمیر،
مو چرن سمرِ جاگہ۔ کرِ پکت ناک ہوون پاگہ۔

ارت:- ہریو، گوپال، دین دیال، پتت پاون، پاربرہم،
مریہ، جي جنن کي سمري تون اگیان جي نند مان جاگہہ۔
گورو صاحب فرمائیں تا تہ پگتي کرتہ تنہنکو پاگہ ہوون ٹئي۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਖ ਸੋਗ ਬੈਰਾਗ ਅਨੰਦੀ ਖੇਲ ਰੀ ਦਿਖਾਇਓ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥
ਖਿਨਹੂੰ ਭੀ ਨਿਰਭੈ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂੰ ਉਠਿ ਧਾਇਓ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਰਸ
ਭੋਗਨ ਖਿਨਹੂੰ ਖਿਨਹੂ ਤਜਿ ਜਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਜੋਗ ਤਾਪ
ਬਹੁ ਪੂਜਾ ਖਿਨਹੂੰ ਭਰਮਾਇਓ ॥ ਖਿਨਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ
ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੫੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥٦)

(برماتما جو کیل.)

ہرِ کرِ سوئ بچراک آنندي، کیل ري ہ کائھو
(اک رہاؤ)

ارت:- هي پائي! آنندی پریو کدهیں ہی جیو کي
خوشي، کدهیں ہم ہ کدهیں وڈاگہ، اہو کیل ڈیکارہو آهي.

(١) کتہوں ہیئے، تریئے کتہوں، کتہوں اوں ڈائھو
کتہوں دس، بیوکن کتہوں، کتہوں تجہ جائھو

ارت:- هے کہ پر جیو جب ہر رهي تو تر وري کہ پر
هو پي ڈبو ٹئي تو تر وری کدهیں وقت ہیں وشین جي بلیان
ڈوڑي تو. کدهیں وقت دس ماٹي تو ہ بیوگہ ہو گي تو تر کدهیں
وقت اپنکي تیاگہ کري حڈی تو.

(گورو صاحب جي ٻڌن وڻين کان پوءِ جو اُپاءُ بتائين ٿا.)

ارٿ:- سنتن جو سنگ ڪريو، نام سان پريم لڳايو، گوبند گن گايو، رات ڏينهن پريوءِ کي ڏيايو ؛ پرم جي پت کي مٽ ڪري ڏاهيو. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ نام ئي منهنجو خزانو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗੁ ॥ ਮਨਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਫਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਪਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਮਨ ਸੰਤਨਾ ਕੈ ਚਰਨਿ ਲਾਗੁ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਿਮਰਿ ਜਾਗੁ ॥ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੫੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥٥)

(اُپدیش.)

ڪام ڪروڌ لوڀ تيائگ - من سمر گوبند نام

هر پوجن سپھل ڪام (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي پائي! ڪام، ڪروڌ ؛ لوڀ کي تياڳ ؛ من سان گوبند کي ياد ڪر. اڌي طرح مري، جو سڀ ڪجهہ سان تنهنجا سپ ڪم سپل ٿيندا.

(١) تج مان موهہ وڪار مٹا، جپ رام رام رام

من سنتنا ڪي چرن لاڳ

ارٿ:- هي پائي! ايمان، موهہ ؛ ٻيا جوڙا وڪار ڇڏي ڏي ؛ رام کي ئي ٻيو جپ. هي ٻيارا، تون پنهنجو من سنتن جي چرنن ۾ لڳاءِ.

درس جي ڏاڍي پياس لڳي آهي. گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "هي هري! مونکي پنهنجو درس ڏيکار ۽ پنهنجو سروپ بخش. ان ڏين تنهنجي سرن ۾ آيو آهيان، تون مونکي پنهنجي گلي سان لاءِ."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੋਊ ਬਿਖਮ ਗਾਰ ਤੋਰੈ ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਧੋਹ ਮੋਹ ਭਰਮ ਹੀ ਤੇ ਹੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਾਨ ਇਹ ਬਿਆਧਿ ਛੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਨਾਮ ਚੰਗਿ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਵਉ ॥ ਅਨ ਦਿਨੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਵਉ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਜੋਤਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੫੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥٤)

(وشين کان چڙهڻ جو ڪيڙو اُپاءُ آهي؟)

ڪوٹو بکم کاوَ تو ويءِ

آس پياس ڈوهَ موهَ، پُرم هي تي دويءِ

(١ ڪ رهاءُ)

ارٿ:- آهي ڪو امڙو ورش، جو ٻاڻ روپي مشڪل ڦلهي کي توڙي؟ مونکي آسا، ترشنا، دوهَ، موهَ ۽ ڀرم کان ڇڏائي؟

(١) ڪام ڪروڌ لوبِ مانَ، اِهَ بِٹاءِ ڈويءِ

ارٿ:- (۽ امڙي مهرباني جو) ڪام، ڪروڌ، لوب، ابهمان، اهي سڀ مونکي ڇڏي وڃن.

(٢) سنت سنگ، نامَ رنگ، گُن گوبِند گاوَ

اَن دُکو ہرِ ڈياوَ

پُرم پيت جيت مٹاوَ- نِک نام نانک پاوَ ويءِ.

نوٹ :- پنجم شبدن جي اکري معنيل آهي (۱) تند جو آواز جڙو تنبورو وغيره (۲) هر جو آواز جڙو ڍولڪ وغيره (۳) ڏاتن جو آواز جڙو ڪنجون وغيره (۴) انهن شين جو آواز، جي ڦوڪ سان وڄن جڙو واه وغيره (۵) منڍ جي ڏاڙون جو آواز جڙو دلو وغيره. پنجم شبد جي بي معنيل آهي برهم واڻي جا دسمي دوار مان اچي ٿي.

(۱) ڪرپا پائي، سهجائي درسائي، آپ راتڪا کوولد سئه
سنت شيو پريت ڏاڻ، رنگ لاڻن لائي

ارٿ :- جڏهين مون برماتما جي ڪرپا پراپت ڪئي، تڏهين مان سانت ۽ آنند ۽ سنجيو درشن حاصل ڪيو. واڻي مان گوبند جي پريم ۽ رتو بيو آهيان. سنتن جي شيوا ڪرڻ ڪري، منهنجي پريت پرميشور مالڪ سان لڳي ۽ منهنجو پريم پرميشور پريتم سان لڳي ويو.

(۲) کور ڪيان من درڙائي، رهسائي نهي آئي
سهجائي من لڪان پائي
سپ تجي منئ ڪي ڪار ڪرا
جر جر جو پڻا، من پيت پياس لاڪي
درسنو درسنو ڪاوهر، موهه تر بتاوهر
ڏاڪ ديئن سرٿ آئي، ڪل لائي.

ارٿ :- جڏهين گوروءَ منهنجي من ۾ ڪيان درڙ ڪيو، تڏهين مان خوش ٿيس تر مان دوري سنسار ۾ جنم ولي نه ايندس. مون من ۾ سانت ۽ ڌير جو خزانو پاتو ۽ پرميشور اندر جي ڪامنا جڏي ڏني. گهٽي وقت ڪانوني منهنجي من ڪي

كارج كري ٻاڻ جو بردو ٻڌي وڃي، سو هو كونڊ ٽوكري.
[ڏان = ڏند. ٻيو وڃڻ = مٽل كاسواء. وڃي اولا = بردو ٻڌي.]

(٣) آئسو جگ موهر كو ردِ كائتو، تتہ ابك كيرت كائيا
مان ڏان تجر سيانپ، سوٹ ڏانك آئيا.

ارت:- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين گورو مونكي ڏيكاريو تہ سنسار اڏرو آهي، تڏهين مون كي برماتما جو كيرتن گائيو ۽ مان، ڏان ۽ سب دنيوي حرائي جڏي سڏس سرن ۾ آيس.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਪਾਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਨਾਏ ॥ ਸਾਧ ਸੰਤ ਮਨਾਏ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਏ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪੰਚ ਨਾਦ ਤੂਰ ਵਜਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਰਪਾ ਪਾਏ ਸਹਜਾਏ ਦਰਸਾਏ ਅਬ ਰਾਤਿਆ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿਉ ॥ ਸੰਤ ਸੋਵਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਥ ਦੰਗੁ ਲਾਲਨ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਨਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਹਸਾਏ ਨਹੀ ਆਏ ਸਹਜਾਏ ਮਨਿ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਏ ॥ ਸਭ ਤਜੀ ਮਨੈ ਕੀ ਕਾਮ ਕਰਾ ॥ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਭਇਆ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨੋ ਦਿਖਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ਤੁਮ ਬਤਾਵਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਣਿ ਆਏ ਗਲਿ ਲਾਏ ॥੨॥੨॥੧੫੩॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٥٣)
(نام جي واپار مان لاپ.)

ٻاپار كو وِدِ ڏائي ـ ساڈ سنت منائي، پِرِم پائي،
گن گائي، پنجہ ناد تُورِ وجائي (اِك رهاؤ)

ارت:- گوبند جي نام جو واپار كرڻ كري، ساڈو ۽ سنت خوش ٿيا ٿا، برين برماتما پراپت ٿئي ٿو، مندا گرڻ گائيڻ ٿا ۽ پنجن شبدن جا باجا اندر ۾ وڄن ٿا. [ڏائي = نام. منائي = خوش ٿيا ٿا.]

(۱) تڈھین کھوَ آدے سپ پدارتھ وِچ ڈا۔
(۲) تڈھین جم جی کھوَ وِچ ڈو۔
(۳) تڈھین دو پشمنجی کھوَ یعنی سروپ دیس
ءِ ویندو؟ مطلب تہ لہ ویندو۔

لوبھ پکھا پکھے لاکی، ہِروِت چت ڈکاھی
کِرَن پُنکڈا کے مان مانی، آسُر جا ظہر ناھی
(اِکرواں)

ارتھ:- جی، جسو وشمن جی لوبھ ءِ لکی ہس ہو ڈن کسی اُنھنجا جت ڈکائی ٹو۔ جی، مایا ءِ جا ہس ہنکار آمی، تنہن جی ایمان ءِ ہو مست آمی ؛ دئت کی برماتما جی کتل کار ٹی ہوی۔ اُہر = کسی۔ وت = ڈن دولت۔ مان = ایمان۔ مانی = مست۔ آسر = دئت۔]

(۲) ہیہ ساستر جن پُکارِ، سُنیے ناھی کوورا
لُبھ ہاری ہار موکا، پنجائتو سن پورا

ارتھ:- وید، ساستر ءِ لگے جن پکاری ہون تا (تہ ناہر اُنر وسنو آمی)، ہر جی ءِ اوڑو کس ہڈی نہ ٹو۔ ہو مایکر دھن روپی ہاڑی اصل ہاڑائی ہکی ٹو۔ ہوء سوفوف ہن ءِ پنجائی ٹسو۔ [ہس = سنت جن، پنت جن۔ کوورا = اوڑو۔ نسب = اصل۔ موکا = ہکی ٹو۔ پورا = سوفوف۔

(۳) ڈانن سکل غیبو وہنہ ہوڑی، دیوان لہائے نہ ہوڑا
جیہہ کارج وہیے اولا، سوء کار نہ کوڑا

ارتھ:- سب ڈان (ڈند)، جو ہو شال کاہوڑ ہوی ٹو، سو برماتما جی دیوان ءِ لکی ہہ نہ ٹو آمی، (اوہو) ہو سچار کرم کری ٹو، جنھنکری ہو موکہ ہاڑ نہ ٹو ہاڑی۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੫ ਪੜਤਾਲ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਮਾਦਿ ਸੋਇਓ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਆਵੈ ॥ ਪਕਰਿ ਕੋਸ ਜਮਿ ਉਠਾਰਿਓ ਤਦਹੀ ਘਰਿ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਲੋਭ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਲਾਗੋ ਹਿਰਿ ਵਿਤ ਚਿਤ ਦੁਖਾਹੀ ॥ ਖਿਨ ਭੰਗੁਨਾ ਕੈ ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ ਅਸੁਰ ਜਾਣਹਿ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਪੁਕਾਰਹਿ ਸੁਨੇ ਨਾਹੀ ਡੋਰਾ ॥ ਨਿਪਟਿ ਬਾਜੀ ਹਾਰਿ ਮੂਕਾ ਪਛੁਤਾਇਓ ਮਨਿ ਚੋਰਾ ॥੨॥ ਡਾਨੁ ਸਗਲ ਰੌਰ ਵਜਹਿ ਭਇਆ ਦੀਵਾਨ ਲੇਖੈ ਨ ਪਰਿਆ ॥ ਜੋਂਹ ਕਾਰਜਿ ਰਹੈ ਓਲਾ ਸੋਇ ਕਾਮੁ ਨ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥ ਐਸੋ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਰੂਰਿ ਦਿਖਾਇਓ ਤਉ ਏਕ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇਆ ॥ ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਤਜਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲਿ ਨਾਨਕੁ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫੨ ॥

آسا محلا پنجوان گھر (۱۵) پڑتال شبد (۱۵۲)

ایک اوںکار ستگور پرساد

(دنیوي برش جو حال.)

(۱) ہِکار مائیا مادِ سوئیو، سوجھ بوجھ نہ آوي
پکڑ کیس جم اُٹارئو، تدہي گھر جاوي

ارتھ:- میرے جو کام آدک وکارن ؛ مایا جی نشے ہر سمیو بیو آمی ؛ منکي کا سمجھ نہ ٹی ہوی، ہر جدھیں جم وارن کال پکڑی کیس کڑو کری ٹسو، تدھیں منکي ہوش اجي ٹو. [پڑتال = حسب جی ڈارنا، کوتا جسو کے قسم. مائیا مادھ = مایا ہو نشو. سوئیو = سمیو بیو آمی. گھر جاوي = ہوش اجیس ٹو.]

نوٹ:- کي ٹیکا کار "تدھي گھر جاوي" جا میٹیان ارتھ ہڑ کن ٹا:-

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਿਲੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਤੁਮ ਬਿਨੁ ਧੀਰਜੁ ਕੋ ਨ ਕਰੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਦਰਸ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਵਸੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۵۱)

(سنسکرت وینتي۔)

مِلُ رام پیارے، تُم بِن دُوجا کون کري

(اِک رہاؤ)

ارتھ:- ہے پیارا رام! موں سان اچی مل۔ تو کانسواء کیر دلاسو ڈیئی سگھندو؟ [دُوجا = دلاسو۔]

(۱) سِمرِت ساستر بہُ کرم کمائي

پر تُمري درس بِن سکھ ناہی

ارتھ:- ہے پربھو! موں سمرتین ۽ شاستران جا بھاري کٹیئي کرم کیا، پر تنھنجي درسن کانسواء سکھ پراپت کونہ تھو۔

(۲) وَرت نیم سنجم کر تاکي

نانک سادھ سرن پر سنگ وسے۔

ارتھ:- گورو صاحب وینتي کري چون تہ "ہے پربھو! ورت، نیم ۽ سنجم کري تہ اڪاسون ڪري تہ پاتو سون ۽ تنھنجي سڪ ۾ وڃي ڪري تہ تنھنجي سنگ ۾ وسڻ سون (يا۔ توسان اچي ملڻ سون)۔" = اندرين جو روڪ۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਓਹੁ ਨੇਹੁ ਨਵੇਲਾ ॥ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਲਾਗਿ ਰਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਚੈ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਮਿਲੀਜੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਅਪਨੀ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥੧੪੦॥

آسا محلا پنجوان گھر (۱۴) شبد (۱۵۰)

اکو اوکار ستگور پرساد

(پر ماتما جو پریم)

او ہر لیہر نو للا ۔ اپنی پریتم سنگ لاگ رہئی

(اک رہاؤ)

ارتھ:۔ اہو پریم، جو سہسکی پریتم سان سدیو لگو رہی، سو دب نتون اہی۔ [نیہ = نیہں، پریم۔ نویلا = دب نتون۔]

(۱) جو پربھ بھاوئی، جنم نہ آوئی

پر پریم پگت ہر پریت رچئی

ارتھ:۔ جو پرمیشور کی وٹی ہو، سو دوبارہ جنم نہ ہوئی۔ ہو ہرکے جی پرماتما سگی ہرکی بھگتی جی پریم و پریت رمی ہو۔

(۲) پربھ سنگ ملیجئی، اہ من دیجئی

لالک نام ملئی، اپنی دئیا کرہ۔

ارتھ:۔ تہنکری پربھو جی سنگ ملن گہرجی ہے، میرو من کیس اربھ کھجی۔ گورو صاحب بنتی کرتے ہوں "ہے پربھو! اپنی بھگتی کرہا کرہ، جو تنہاکو نام سونکی ملی۔"

اُکال ہو کر، جو سینی کی کرمن انوسار قل ڈیندڑ آمی، سو گھنت گھنت ہر ویاپک آمی۔ [ہڈانا = کرمن انوسار قل ڈیندڑ۔ آمی = آمی۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸੋ ਮੂਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋ ਜਨੁ ਸੁਖੀਆ ਹੂਆ ॥ ੧ ॥ ਰਾਜੁ ਕਹਾਵੈ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਬਾਧਿਓ ਨਲਿਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ ॥ ੨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥੩॥੯॥੧੪੯॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤٩)

(منمکھ ءِ گورمکھ جي پيٹ۔)

ہرِ بسرت سو مؤا (اِک رہاؤ)

ارتھ:- جو ہریء کي وساري تو، سو مرئو آمی۔

(١) نام دھاوي سرب پھل پاوي، سو جن سکھيا ہوا

ارتھ:- ہر جو نام دھائي تو، سو سب پھل پراپت کري تو ء اُدو داس سکھي رہي تو۔

(٢) راجھکھاوي ہؤکرم کماوي، ڈاڈو نلنی ہو بھرما

ارتھ:- ہیکو اہنکار جاگر کري تو ہوء کٹي راجا کولائي، تسر بسر تو ہرم ہر انیں ہنڈو ونڈو، جس کاریء (کورکي) کي جنون جنمڑي ہوائو آمی۔ راج = راجا۔ ہؤکرم = اہنکار جاگر۔ نلنی = کورکي۔ ہؤا = جنون۔

(٣) کہ نانک جس ستگورو بھيٹيا، سو جن نہچل تھيا۔

ارتھ:- گورو صاحب فرمائیں تا تر جھکو ستگورو سان ملي تو، سو داس استرتھی تو (ارتھ- جنم مرن ہي جھگڑا جتي تو)۔ بھيٹيا = ملي تو۔ نہچل = استر۔

(۳) دئيا تهاري ڪيا حڻت وچاري، نانڪ ٻل ٻل جاوي.

ارت:- گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "مي برڙا مون تي ٻيهڪي ديا ڪر. مي وچارو جو ڪا آهي؟ (ڀاو- ڀڳتي آهي). ملن تونان ٻار ٻار وهان!"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਨੀ ਆਈਐ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਈਐ. ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਜਾਹੀ॥ ੨ ॥ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਹੀ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੪੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۸)

(اُپديش.)

ايڪ سمر من ماهي (اڪ رهاؤ)

ارت:- من ۾ رڳو پرماتما کي ياد ڪريو.

(۱) نام ڈياؤھ ردي بساؤھ، تيس بن کو ناهي

ارت:- سمجھو نام ڈياؤ ۽ مڪي سمجھي مردي ۾ وساؤ. مڪان سواءِ ٻيو ڪو رکيڪ ڪوبہ.

(۲) ڇڏي سڱلي آپڻي سرب ڪل ڀائيڀي، سُکلي ڏُکہ جاهي

ارت:- ارڙھ جي سون ۾ آڻي سڀ ڪري سڀ ڪل (ارت، ڌرم، ڪام ۽ موکش) برابر تيس ٿا ۽ سڀ دکہ ناس ٿي وڃن ٿا.

(۳) جيئن کا داتا پُرکہ بِدھاتا، نانڪ کھت کھت آهي.

ارت:- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ اڙڻو جيون جو داتار

(۲) ڪارڻ ڪرڻا ڪرڻ ڏيڻا، ايڪي ايڪي سوجھا

ارٿ:- تون ئي سڀ ساز ۽ ڪرڻي ڪي ڪارڻ ڪارو آھين. تون ئي ڪرڻو سندر آھين. ڪارڻ ڪرڻا=سڀ جو سبب، سڀ ساز. سوجھا=سوجھڻ، سوچيڪ، سندر.

(۳) سڪئي پوسن پاڻھاري درسن، ڪاڪ سکير سوئھا.

ارٿ:- گورو صاحب وٽئي ڪري جن ڪا "ھي پريوا جن سڪئي نھاڙھا جن جھا آھن ۽ جي سکر ئي سکر ۾ اسٿت آھن، تنھجي درس ڪان پاڻ وارو ڄاڻ ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ॥ ਓਹੁ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੰਗਿ ਸਹਾਈ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਓਹੁ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ
ਭਾਈ ਬਾਪੁ ਮੋਰੋ ਮਾਈ ਭਗੜਨ ਕਾ ਓਲਾ ॥੨॥ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ
ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਚੋਲਾ ॥੩॥੫॥੧੪੫॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۵)

(نام جپيندڙ سدا ٻڌ سکي آھن.)

ھو ھو ڏاڍ آھ ٻا ٻا سھيا سھيا (ا ڪ ر ٻ)

ارٿ:- جن برس جي ڪري ھو ڪاڪ ، ھي آھي، سي سياڻپ ڪئي سکي آھن.

(۱) سڪ سھائي جوڙ ڏاڍي ، ا ھ ڪ ا ٻ

ارٿ:- ھو ٻو سڪي سڀائي آھي ، جنھن ڪي ڪري ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ آھي). ھو ٻ ڪري جنھن ۽ ڪاڪ آھي سڀ ڪي ٻ ڪري ڏيندي.

(۲) ٻ ٻ ڪ ڪ ڪاڪ ھو ٻو سڀائي ، ڪاڪ ڪي ڪري ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ

(۲) راجن پاگن حکمن سادن، کچھ کیہ نہ چاہی

ارت:- راج، پاگ، حکم، سواد، مان اہیں مان کیہہ ہ شو حاصل (پاو مولکي نہ پوہہ جي ئي لسوڑ آهي).

(۳) چولن سولن سنتن سدن - سکہ سکہ پاهي

ناںک تہت ہوي - ملي پوہہ پاي.

ارت:- سنتن جي حرس جي سرن ولي کس سسکار کري ماں سکں ہ سکہ بهي پوہہ سکہ ناںک تو. گورو صاحب فرمائس تا نہ جڈهں مولکي پرماتما جو پوہہ پراپت لسو تڈهں سهسهي اندر جي سب دور ٹي ويئي. [اسں = سسکار کريں. هوي = دور ٹي ويئي، ماں ٹي ويئي.]

आसा महला ५

ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ ਲੋਇਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਈਤਹਿ ਊਤਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਹੀ ਸੋਹਨਾ ॥ ੧ ॥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਧਾਰਨ ਧਰਨਾ ਏਕੈ ਏਕੈ ਸੋਹਨਾ ॥ ੨ ॥ ਸੰਤਨ ਪਰਸਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਰਸਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸੋਇਨਾ ॥੩॥੪॥੧੪੪॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۴)

(سهسکرت بهاشي.)

گورہ د ناتو اوتدا (اک رهاؤ)

ارت:- هي پربهو! سهسکرت بهاشا کي گورو سهسکرت درس کرايو آهي. [اوتدا = سهسکرت بهاشا کي.]

(۱) ايتہ اوتہ کهت کهت کهت، توں هي توں هي موهدا

ارت:- هي موهن! هن لوک ۽ پرلوک ۽ جيوں جي کهت کهت ۽ توں ٹي وياپک آهين.

مڑا جي سمجي وانگر آهن، تنڪي سڪر سٽ ڪري ڏون ٿا.
[الاس = مڑا.]

(۳) اُبرت نام پدارتھ سنگي، تِل سمرم نہ ڪهي

ارٿ :- امرت نام روبي پدارٿ جو سڏڻ اسگر سنگر آهي، تنڊجو اُنهڪي ذرو ڀر بہ آهي (ڪوڙ اُنهڪي نار جي ڪاڻ او جهڙ ڪاڻي). [سنگي = سنگر، ڪوڙ = ڪوڙ، نار = نار، جهڙ = جهڙ.]

(۴) ڪرِ ڪرپا راکي ستِ سنگي، دان سنبھ آهي.

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جنهي ڪرو ڪرپا ڪري سڻڻ جي سگر ہ ڏکي ٿو، سي ئي سڀڪنهن سون ہ آهن.

آسا محلا ۵ ڇِڇڙے

ओहा प्रेम पिरी ॥१॥रहाउ॥ हरिक मारिक राज मोडीआनि लालन कह नाह कही॥ १ ॥ खाजन छागन दुरमन सादन बिछु बिदू न चाही ॥ २ ॥ चरनन सरनन सेवन वंदन ॥ सुधु सुधु पाही ॥ नानक डपति हरी ॥ मिलै प्रेम पिरी ॥ ३ ॥ ३ ॥ १४३ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۳)

(پرماتما جي پريم جڙو ٻولي کو پدارتھ ڪوٺيو.)

اوها پريم پيري (اڪ رهاؤ)

ارٿ :- اُهي پريم پرماتما جو پريم آهي.

(۱) ڪنڪ ماڻڪ لعل، پرم ڏوهي

ارٿ :- سون، ماڻڪ، لعل، ...

(۴) ڪُوڻُ اپڻا ديڪُ ڪوڻُ وڏائي ، ڏاڪ ڪِڻ ڪِڻ واري ۔

ارت :- گورو صاحب وينتي ڪري جون ٿا ٻڌائين "هي ستگورو! مان ڪيڏي ٽوڪيجي آهيان ۽ وڏائي ڪهڙي! (پاڻ- سوڀڪان اڳ ٽيڙ جي نه آهي). مان تو تان ڪي ڪي ۽ هار وڃان ٿو۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਵਰ ਸੋਇ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬ ਬਿਖੈ ਰਸ ਮਾਤੇ ਮਿਥਿਆ ਗਹਨ ਗਹੇ ॥ ੧ ॥ ਮਿਥਨ ਮਨੋਰਥ ਸੁਪਨ ਆਨੰਦ ਉਲਾਸ ਮਨਿਮੁਖਿ ਸਤਿ ਕਹੇ ॥੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੰਗੇ ਤਿਲੁ ਮਰਮੁ ਨ ਲਹੇ ॥ ੩ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਸਤਿਸੰਗੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਆਹੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੪੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴۲)

(منمکن کی نام یاد نه آهي .)

باور سوء رهي (اڪ رهاؤ)

ارت :- هي حريا! توں اڳيان جي نند ۽ سهپو ٻيو آهيں. [باور = حريا. سوء رهي = سهپيو ٻو آهيں .]

(۱) موهہ ڪُٽنب بِکئ رس ماتي ، مِٹڻا گھڻ گھي

ارت :- توں ڪٽب جي موهہ ۽ وشين جي سواد ۽ مست ٿيو ٻو آهيں ۽ ڪوڙن پدارٿن کي جمڙي ٻو آهيں. [مٹڻا = جوڙي پدارٿ. گھن گھي = جمڙي ويلو آهيں .]

(۲) مِٹڻ مدو وت سھڻ آنند اُلاس، مِنمکہ بُت ڪھي

ارت :- من جون خواهشون جي جوڙيون آهن ۽ آنند ۽

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਦੁਸਟ ਅਪਵਾਦੀ ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ ॥੧॥ ਜਨਮ
ਭਵੰਤੇ ਨਰਕਿ ਪੜੰਤੇ ਤਿਨਕੇ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ
ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ਸੋ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੩ ॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ
ਦੇਉ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ਨਾਨਕ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰੇ ॥੪॥੧॥੧੪੧॥

راگ آسا محلا پنجوان گھر (۱۳) شبد (۱۴۱)

ایک اونکار ستگور پرساد

(ستگورو جي سهاء)

ستگورو بچن تمارے - نرگن نستارے (۱ رهاؤ)

ارتھ :- هے ستگورو! تمهارے وچن نرگن جیون کی ہر تاریندڑ آهن.

(۱) مها بکاري دشٹ اپوادي، تي پنیت سنگاري

ارتھ :- جي مها وکاري، دشٹ ۽ نندک هٹا، سي پوتر تمهاري سنگت ہر پوتر ٹي ویا. [اپوادي == نندک. پنیت == پوتر. سنگاري == سنگت ہر.]

(۲) جنم پوَنتي نرک پڑنتي، تن کي کُل اُدّاري

ارتھ :- هے ستگورو! جیکي جنم جنمانترن ہر بٹکیا ۽ نرکن ہر پیا هٹا، تماجي کُل کي تو اُدّاریو.

(۳) کوء نہ جانے کوء نہ مانے، سي پرگٹ دربّاري

ارتھ :- جنکي کوئي نہ جاڻندو هو ۽ کوء نہ مانیندو هو، سي تمهاري دروازي تي پرسدّ ٹیا.

ارت:- هی سوامی! توں پاتِ ساری سرشٹی، جو رحمدڑ
پلندو آهس سمی ۾ سمایو سو آهس. (سگورو نانک
دیو جی جو اهو ٹهر جو ڈاڻ ڈسي) جود درم راجا کی به
احوج لڳو (ر هڪڙي مال لکو ڪهڪاڻ ولندس) ۽ سڀني
(ڪم، دیوتائون وغیره) احی سگورن کی سوس ڀیا.

(۳) سنجگ ترتا دواپر پڙیئے، کالجگ اوتمو
جگان ماهه

اه کرکی، س اه کرپائی، که ئی نه
پکوپتي کسي ڏن ۾

ارت:- سب جگ، تریتا دواپر جي ۾ اهي ٽيا (سب
جڳا هٽا) تو اهي سمي جگ ۾ کالجگ اهر آهي، جو جو من
جگ ۾ جڪي هي وت ڪرڻ تو، سو هي وت پائي تو،
(پاڻ جو جگ ڪرن تو ته ڀل پائي تو) کوه هڻي جي بدران
ڪوه ٽوڙهي. پڙپئي = جوڳ ۾ اهس ٿا. ڪرت =
کي ڏان = ڪهڻي جوڳ، ڪهڻي بدران.]

(۴) هر جيئه سه ئي ڪه ۾ پکت تيوی جاڻهه،
اهه تمرا ۽ د
ڪ هو ڪ دان ماڪئي، اپڻا سستان ديهه
هر درس.

ارت:- هي هري! جڏي سهڻا پڪ جاهس ٿا،
سوئي توں ڪرين تو. او سهڻي نوڪرا آهي. گورو ساحب
وسي ڪري حون ٿا ر "هي هري! مال ڀت جوڙي، او
ڏان نوڪاں ڀل تو ر توں موڪلي سهڻي سمس جو درشن
ڏي." [جاهه = جاهس ٿا. نرد = نوڪرا، ٻان.]

ਬਿਤਦੁ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਅਪਣਿਆ ਸੰਤਾ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੪੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤٠)

(سنمکھ وینتي .)

(١) اکھر اکو چھڈ درس تیرا، سو پائی جس مستک بھاگ
آپ کرپال کرپا برب ڈاري، ستگور بھیٹیا
ورتار

ارتھ :- ہے برہما! تینتیس کروڑ، جو میں نے گنائے ہیں، ان سبھ کان بری ؛ اندرون ہی بھیتر کان بری آئی، سو تمہارے ہی تو، جنہیں مستک پر بھاگ لکھت آئے ہیں، جنہوں کرپال ہوکر برہما ڈاری، انہوں ستگورو سروی نام بھیٹیو .

کلجگ اٹھارا کورو دیو
مل موت موڑ، چ مکد ہوتی، سب لکی
تیری شو (اک رہاؤ)

ارتھ :- کلجگ ہر کورو دیو (سری کورو نانک دیو جی) جیون مکت کرنے ہارا ہے، ہوکر ؛ ہوگا مٹا، سی سب (کروڑ ہی گنائے ہیں) تینتیس سوا ہر لکی ویسا ہوں = ہوں ہوڑ ہوکر مگد = ہوگا .

(٢) توں آپ کرتا، سب سرشٹ ڈوری، سب ہہ
رھا سماء

ڈورم راجا بسماد ہوڑا، سب ہی بھی آہ

(۳) ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂ ਸੇਵੀ ਨਾਮ
ਤੇਰੇ ਲਾਖ ਲਾਖ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਲਾਖ ਲਾਖ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇਤਾ ਕਰੀ ਆਖ ਵਖਾਣ ॥

ਅਰਥ :- ਹੇ ਸੁਆਮੀ ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੈਂ ਸਭ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਹੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੂੰ ਰੱਖਦਾ ਹੈਂ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੇਰੇ ਲੱਖਾਂ ਲੱਖਾਂ ਰੂਪ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਲੱਖਾਂ ਨਾਮ ਹਨ। ਮੈਂ ਕਿਤਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਆਖ ਕੇ ਵਖਾਣ ਕਰਾਂ ?

(۴) ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣੀ ॥
ਹਰਿ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਾਵਣੀ ॥

ਅਰਥ :- ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਫ਼ਰਮਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ! ਤੂੰ ਸਦਾ ਹਰੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਹੁ। ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਦਾ ਰਹੁ। ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਸਾਈ ਰੱਖ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ ਜਿ ਮੁਘਦ ਹੋਤੇ ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਸਤਜੁਗੁ ਤ੍ਰੈਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਲੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਊਤਮੋ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ॥ ਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕੜੀਐ ਕਿਸੇ ਥਾਇ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ ਏਹੁ ਤੇਰਾ

ਬਿਰਦੁ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਗੈ ਅਪਣਿਆ ਸੁਤ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੪੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٤٠)

(سنهکر وينتي .)

(١) اگر اکو چر درس تيرا، سو پائي جس مستکي پاکر
آپ کرپال کرپا پرپ ڈاري، سيکور بخشيا هر نام

ارٿ :- هي هريو! تنهنجو درشن، جو ڪن ۽ ٻڌي، جي ٻڌڻ کان پوءِ ۽ اندر ۾ جي ٻڌڻ کان پوءِ آئي، سو اهو ٻڌي تو، جنهنجي مستڪ ۾ ڀاڳ لکيل آهي. جنهن ڪرپال هريو، ٻاڻ ڪرپا ڪري، تنهن ۾ سڳورو هري نام بخشيو.

کلجگ اڌارا کور دو
مل موت موڑ، ج مکد هوتي، سب لکي
تيري شبو (اک وهاء)

ارٿ :- کلجگ ۾ گور دو (سڀني گورو ناڪ ڏيو جن) جيون جو اڌار ڪيو. هي هريو! جي مل سوٽ جڙا ڪنڀ، موڪ ۽ هوگا مڪا، سي سڀ (گورو جي ڪرپا ٻاڻ) تنهنجي شبد ۾ لڳي وڃن. موت = موٽو. موڑ = موڪ. مکد = هوگا.

(٢) تون آپ کرتا، سب ہرشٹ کرتا، سب مہہ رچيا سماء
ڈرم راجا بسماد هوتا، سب ہي ڈري آء

(۳) تُنُ دُنُ تیرا توُن پربُ میرا، میری وس
کچھ ناہر

جتُ جتُ راکھہ تتُ تتُ رکھا، تیرا دیتا کاہر

ارتھ:- ہے سوامی! میرا تن دھن سب تمہارو آہی۔ توں تمہارو رکھوالو آہیں۔ تمہاری وس ہر کچھہ ہر ہر آہی۔ جیوطرح توں اسانجی رکھا کریں تو، تیوطرح اسانجو رہنا تھی تو۔ تمہارو ہی ڈتل اسیں کاؤں ہا۔

(۴) جتُ جھر کی کاوکر کاٹی، مجھ دوجن دوُرِ

پاہ پیکت پرم پدُ ہوئی، ناٹک سدا حضوُرِ۔

ارتھ:- گورو صاحب فرمائیں ہر جگو تمہاری مایا جی جراں جی ڈورم اسیں کری ٹو، تمہاری جھر جھمایوں جی پاں روپی مل سوں دور کریں تو تو ہر ہیا جاگتی پراپت کری ٹو، تمہارو سب ارتھ تب تاں تی وجی ہا، جو توکی سدا حاضراں حضور جانتی تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਸੋ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗੁ ਉਧਾਰਿਆ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਮਲ ਮੂਤ ਮੂੜ ਜਿ ਮੁਘਦ ਹੋਤੇ ਸਭਿ ਲਗੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤਾ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਆ ਸਭ ਪਈ ਪੈਰੀ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਸਤਜੁਗੁ ਤ੍ਰੈਤਾ ਦੁਆਪਰੁ ਭਲੀਐ ਕਲਿਜੁਗੁ ਊਤਮੋ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ॥ ਅਹਿ ਕਰੁ ਕਰੇ ਸੁ ਅਹਿ ਕਰੁ ਪਾਏ ਕੋਈ ਨ ਪਕਰੀਐ ਕਿਸੇ ਥਾਇ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੋਈ ਕਰਹਿ ਜਿ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਜਾਚਹਿ ਏਹੁ ਤੇਰਾ

کرائیں تہ مان کریان۔ ھی برہو! حڈھیں تو ہاڑ ساڻ سنگت روہی متکی ہر مینھنجی من روہی وسڻ کی ٹاھر ھو رنگر جڙھائیندین، تڈھیں ھو رنگھجی ہوندو۔ [رنگر = متکی، ڈاھو حبیھر کھپائی گھرن کی وھی رنگیندو آھی۔]

پرماٹ :- "کائنا رنگڑ جی ٹیٹیئے بیاری، ٻیٹیئے

واہ مھجیٹ

رگڑ والا جی رگئی صاحب، آئسا رنگ

نہ ڈیٹ۔"

ارٹ :- ھی بیارا، حڈھیں من سوہر کی رنگر ھی متکی بھائی، اُن ہر ٹاھر روہی مست ھو ٻکو رنگر وھائی؛ اُھو مالک رگڑ وارو ھی ہاڑ رنگر جاڑھی تہ اڙو رنگر جڙھندو، ھو کڈھیں ہر گھٹن نہ ڈیو ھوندو۔

مین مھر رام ڈاما جاپ

گر کرپا وسہ میری دوئے، ھو سھائی آپ

(اے رھاؤ)

ارٹ :- ھی رام! تون ہاڑ سھائی ٹی کرپا کری مینھنجی دوئی ہر اچی ڈس سہ مان لھندیئی رام ٹاھر ھو جاں کریان۔

(۲) سٹ سٹ ٹاھر تمارا پریتم، ٻوب ٻیکن کا چاہ

دیا کرو کرم اپنی کٹ، اوہی منورتھ سڈاہ

ارٹ :- ھی پریتم! لھندیئو ٹاھر سٹی سٹی تو لوڑ ھی ڈیئی جو رام ٹئی ٹو۔ تون مھنجھی ڈاس ٹی دیا کری، اھو منھنجو منورتھ ۽ پرو ھن آھی۔ کرم = ڈیھنڈون، ڈاس، سڈاہ = پرو ھن، مطلب۔

جو وڏو، سي انب ۽ اڌار آهي ۽ جو جيون جو آڌار آهي، تنهنجا ڪمل روپي چرن ڪون ٻڌندي ۽ وساءِ.

(۴) ڪرِ ڪرپا ہرِ پاربرهم، گُٹ تیرا جس گاؤں
سُوف سوُکر وڈي وڈیائي، جپ جیوي نالے ناؤں.

ارٿ:- گورو صاحب ويٺي ڪن ٿا تہ "هي پرڀو! هي پاربرهم! اڄ ڪرپا ڪري تہ مان تنهنجي گٹ جو جس گائيندو رهان ۽ سيني ۾ وڏو سکھ ۽ وڏي وڏيائي اها موڪلي ڏي تہ جيئن جيئرو رهان، تيئن تنهنجو نام جپيندو رهان."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਕਰਾਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਰਾਵਹੁ ਰੰਗਨਿ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਾਪਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਵਸਹੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਹੋਇ ਸਹਾਈ ਆਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਪੇਖਨ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਕਿਰਮ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਇਹੈ ਮਨੋਰਥੁ ਸੁਆਉ ॥੨॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਹਣਾ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭਰਮ ਭਉ ਨਾਸੈ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੩੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۹)

(سنتن جي سنگ جي مهما.)

(۱) اُدم ڪرو ڪراوو ٹاکر، پیکت ساؤ سنگ
درشن نام جپاوو رنگن، آپے ہی پربھ رنگ.

ارٿ:- هي ٹاکر! سائن جي سنگ جي ڪري جو اُدم

ਕਿਹਨਾ ਪੂਰ ਪਾਰਦੂਹਾਂ ਰੂਣ ਤੇਹਾ ਬਾਣੁ ਕਾਉ ॥ ੮੭੨
ਵਡੀ ਵਿਡਿਆਣੀ ਜਿਹ ਜੀਵੈ ਹਾਰਤੁ ਹਾਉ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥੧੧੭੮

آسا مکھا پنجوان شبد (۱۳۸)

(آوديش ۶ پرارتنا.)

(۱) تیون تیون بھا ڈکر پیئے، بنا ساڈ سنگ
کاتی تاپ گوبند درس، ڈاڈھر اکے رنگ
ٹیک:- ہے ہی بانی! سائن ہی سنگر کاسوا ہیں دتا ہتکے
ہتکے تو گیئو ڈکر پانو تھی، تیمنگوی سائن ہو سنگر گوی
ہری گوبند ہی ٹھر ہی سواہ ہو آں تون تک، تیمنگوی
توکی ڈاڈھر ہو آنند ہراہت ٹیمنڈو.
ڈکو ٹھر ہیچھی نیت
ساس ساس دیاہ سو بڑپ، نیاگہ آور ہرنت
(ٹیک)
ٹیک:- ہے ہی بانی! دوی ہو ٹھر سہو ہے. ہس ن
ہرنت نیاگی تون سوس سوس ہڑڈو کی ڈیو.
(۲) کے ٹھ کے ڈٹ سوت سہ پ، ہیچھ ڈاڈ آپ
نیاں سکل سیاطچا، آن بیو ڈاڑھ ٹاپ
ٹیک:- ہو ہوڑو کرت کے ڈت سوں تھی، سمنی ہیون
مو پیچ تی ڈاڈ تھی. نیمنگوی سے سے غلوں ہنی ہتی
ن تی بیو ہے.
(۳) بیت سکل سیاہ سنگی، اوچ آگر آور
ڈاڑھ کے ٹھ بساہ ڈوی، ہیچھ کے آڈار
ٹیک:- ہے ہی، ہو بڑو، ہو بڑو، توست ہ سنگی سیاہ تی

(۲) بید شاستر جن ڈیاوہ، تورٹ کٹھ سنسار
کرم دھرم ایک کریا، سب اوہو نام آچار

ارتھ:۔ منکر وید ۽ شاستر ڈیاس ڈاہی، انہی لاء تہ سنسار ساگر تری وچھی، ہر کرس، ڈرس ۽ ایک کریائں، انہن سبھی کان مٹی نام جو کم آھی۔ [آچار=کم۔]

(۳) کام کروڈ امنکار نسی، ملیو ستگورو دیو
نام دھرو کرپا کرے، پاپی ہوے کی شیو

ارتھ:۔ ستگورو ۽ جی ملڑ سان کام، کروڈ ۽ امکار ناس تی وچن تا، تہنکری نام دھرو کرپا ۽ ڈری ۽ جیکی کر. اوڑی ویہ ہوندو ۽ جی شوا ٻاہی آھی۔

(۴) ہوت سوبھ دیال تیری، ہوون نمسکار ماٹ
جیئے پرماٹ آدار تیرا، لاکھ کا ہوے ڈاٹ۔

ارتھ:۔ گورو صاحب وینتی کر تا ۽ "جی ہوندا ہون تہنجھی سرن ہکڑی آھی۔ توں سمرتھ جو ماٹ آھیں۔ مہیمی جیئے ۽ ہراں جو ہوں تی آدار آھیں ۽ توں تی مہیمھوہل آھیں۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਭੋਲਿ ਭੋਲਿ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥ ਖਾਦਿ ਲਾਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਇਕ ਰੰਗ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤਿ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ॥ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥ ਮੀਤੁ ਸਖਾ ਸਹਾਇ ਸੰਗੀ ਊਚ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਕਰਿ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦੀਏ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਦੀਨ ਦੈਧਪ ਜੀਅ ਦਾਤਾ ਸਰਣਿ ਰਾਖਣ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਹਾਇ ਸੰਗੀ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਤਰਣ ਕਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਮਿਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਲੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੩ ॥ ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੩੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۷)

(پرماتما جو سرو سمرتھ آھي، تنھنجو ڏيان ڪر.)

(۱) جيئڙو من تن ۽ران ۽ڀ ڪي ڏيتي، سڀ رس ڀوڳ ۽ ڏيئڻ ۾ سمرتھ جيئڙا داتا، سرڻ راکڻ جوڳ

ارٿ:- جيئڙو آتما، من، تن ۽ ڀران ۽ سڀ سواد ۽ وڳر ڀرپور ڪا ڏنل آھن. ۽ عزيز جو مائٽ آھي ۽ جيوت ۾ سھيڪار آھي. جيڪي ڪجھ سڀ ڪجھ ڪنھن کي ڏنو آھي، تنھن ڪيا ڪرڻ لاءِ ھو سمرت آھي. [ھٿ = مائٽ. جوگر = لائق، سمرت.]

ميرے من ڌيائ ھرِ ھرِ ناؤ

ھلت پلت سہائ سنگی، ايک سئو لاؤ

(اِڪ رھاؤ)

ارٿ:- ھي منھنجا من! تون ھري جو نانءُ ڌيائ. جو لوڪ ۽ پرلوڪ ۾ تنھنجو سنگي سھائي آھي، تنھن سان تون لئو لڳائ.

سو پوپ ڈکھنی سد سنگ

گورو پرساد ي ہؤ جپئي ، ايک ونکي رنک

(اک ونکار)

ارت :- هي بائي ! مريؤکي سدبو انگ سنگ جاڻجي. گورو جي ڪرپا سان جنکي اها بڌجهه آئي آهي ، سي ڪڙي مري، جو آسد مرايب ڪن تا.

(۲) سُرٹ سمرت ايک ڪري ، دوجا لاهي ڏاڙ

مها پوُرش لڳهپئي ، سدا هرکٹ کاڙ

ارت :- هي بائي ! ڪڙي سمرت جي آسري بڌا هو ڪو آسڻ ڪويي. ٻ مري، جي گٹل گاڙڻ ڪري مي، ڪن سنسار ساگر پار لنگهجي تو. [ڪري = جي.]

(۳) جم موٹ ڈاوڻئي ، دکه ڈ جم پوو هو ،

نام لڏان سوئي پائي ، ڪرپا ڪري پوپ سو ،

ارت :- جم موت د ر ڪهي ٿو ، جم پوري، جو دکه ٿئو ٿئي. جنهن جي ربو ڪرپا ڪري ٿو ، سوئي نام جو خزانو پرايب ڪري ٿو.

(۴) ايک ٹڪ آڌار ايکو ، ايک کا من روو

لاڪ جهٹئي مل ساڌ سنگت ، هو من آوڙ هو ،

ارت :- هي بائي ! ڪڙي جي ئي سون انس ولون ٿا ، ڪڙوئي اسانجو آڌار آهي ، ڪري ئي جو من کي روو آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جنهن مري، کانسواءِ ٻيو ڪو ٻيو ، تنهنکي ساڌ سنگت ۾ ملي جنڌ گهرجي.

ارتھ:- گورو صاحب وینتی کرے ہون "ہے مہاراج! ہن ملکو آپیان، توں گورو آپیں۔ سون تینجی سرن جتی آمی۔" (نوٹ- ہن تینجی سرن وٹن توں)۔ [ہتروں= ملکو، گورو= گورو۔]

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੨

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਸਿਆਨਪਾ ਕੁਦ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਏਕ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਬਾਝਹੁ ਸਗਲ ਦੀਸੈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੀਐ ਸਦ ਸੰਗਿ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੂਝੀਐ ਏਕ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਣਿਹ ਸਮਰਥ ਏਕ ਕੇਵੀ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥ ਮਹਾ ਭਉਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਸਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਉ ॥ ੨ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਦੁਖੁ ਨ ਜਮ ਪੁਰਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸੋਈ ਪਾਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਟੇਕ ਅਧਾਰੁ ਏਕੋ ਏਕ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۶)

ایک اونکار ستگورپرساد

(اُپدیش۔)

(۱) تیاگہ سگل سیانپا، پیکھ براہم نرنکار

ایک ساچے نام باجھ، سگل دیسے چھار

ارتھ:- سب سیانپوں تیاگ کرکے پاربرہم نرنکار کو پہچان کر۔ اسے ساچے ونگورو ہی نام کانسوا سب پدارتھ ڈوبنے والے دکھائی دیتے ہیں۔

ارٿ:- جڪو ورڀو جو ڌار ڪي گورو جي سکيا ولي آهاري ٿو، تنهڪي ڪڏهن به جم وهنجو نه ٿو آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا ته اڙي برش کي برابر ٻڌڻي ڪٽ ۽ مردي سان لڳائي حڏي ڏي. [ڪن رم=ڪي ڪن آهاري ٿو. گور گر=گورو جي سکيا ولي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨੀਕੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਚਾਲਤ ਬੈਸਤ ਸੋਵਤ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਚਰਨ ਖਟਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ਹੋਉ ਹਉਰੋ ਡੂ ਠਾਕੁਰੁ ਗਉਰੋ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਛਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۵)

(سنتن جو سنگ چڱو آهي.)

نيڪي ساڌ سڱاني (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي بائي! مون جو سڱ چڱو آهي [سڱاني=سڱ.]

(۱) هو مورت ٻل گاوت گاوت، گوبند گوبند گاني

ارٿ:- هوءَ ٻه گهڙي ۽ ٻل اهي گوبند جا گڻ گائين ٿا ۽ آنجو واکاڻ ڪن ٿا. [مورت=مهورت=اڌ گهڙي. ڪي ٻڌڪا ڪار "مورت" جي معنيٰ ٻه گهڙيون ڪن ٿا.]

(۲) چالت بيٺت سوٺت هر جس، من تن هون ڪتاني

ارٿ:- هلڻ، وهڻ، سمهڻ، آهي هري جو جس گائين ٿا. آنجو من تڻ ٻرڀوءَ جي جرن ۾ ملو ٿو آهي. [ڪتاني=ملو ٿو آهي.]

(۳) حڪم هڪورو، هون ڏاکر گورو، ڏاڪ سرن پچاني.

وڃي ٿي (ياد- برابت ٿئي ٿي). [بڪاري == وشمن جي دشمن. نراري == نرليپ، نياري. سوڃاري == شانتي بخشيندڙ. ٻيڪي ري == ٻيتي وڃي ٿي، برابت ٿئي ٿي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰਿ ਨਿਮਖ ਨ ਮਨ ਤੇ ਟਾਰੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ ॥ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਕਰਤਾਰੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਖਿਨੁ ਰਸ ਗੁਰ ਗਸ ਹਰਿ ਦਸ ਨਹ ਜਸ ॥ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਨਾਨਕ ਉਰਿ ਹਾਰੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۴)

(سنتن جي سنگت پياري آهي.)

هماري پٹاري اَمرت ڌاري

گورِ ٹمکر نہ من تي ڌاري ري (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي پائي! سنتن جي سنگت مونکي پياري آهي، اُن مان امرت جي ڌارا وهي ٿي. گورو ڏڪ کن ہ اڌا منهنجي من تان نہ هٽائي آهي (ياد- مان اٽ ئي پور سنتن جي سنگت ہ محو آهيان).

(۱) درسن پرسن سرسن هرسن، رنگِ رنگي

کرتاري ري

ارٿ:- اُنجي درشن کرڻ ۽ جوڙ سان، من راضي ۽ سائو ٿئي ٿو. سنتن جي سنگت کرتار جي پريم جي رنگ ہ رنگي ٻيٺي آهي. [سرسن -- راضي. درسن == سائو ٿئي ٿو، دريو پريو ٿئي ٿو.]

(۲) کِن رم، گور گم، ڏرم، نہ جم، ڏرِ کنٹِ ڏانڪے

اُر هاري ري.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਊਤਮ ਆਨ ਸਗਲ ਰਸ ਫੀਕੀ ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁ ਚੁਨਿ ਧੁਨਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖਟੁ ਬੋਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਿਛੁ ਲਾਈਕੀ ਹੇ ॥ ੧ ॥ ਬਿਖਾਰੀ ਨਿਰਾਰੀ ਅਪਾਰੀ ਸਹਜਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪੀਕੀ ਹੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۳)

(ھری ہی کتا ہی ھیھا.)

لیکی جیئہ کی ہرکتا اُتم ، ان سگل رس
پھیکی ری (اک رہاؤ)

ارتھ :- ہری ہی کتھ ، جو نکی آہی ، سا جیو ہی
بڈی ہ کی اتم کرتا ہارے آہی ، ہے سب سواد لگتا ہیں
ہی سا ہ ی آہں

(۱) ہر گن ڈ ں مں ن کت منی ، اور ن کچھ
لائقی ری

ارتھ :- گہٹنی گنتاں ، ڈں ا ٹ منڈ ، مں ہں ہر
سلسر جاننے ڑ ، ں سمی ، بچار کری ہے آہی ن ہری ہی
کتا ہی سماں ہی ہے ہ کتا اُتی ہیں جوگہ نسر آہی .
[ہر گن = گہٹنی گنتاں . ک ہیں = ہر سلسر جاننے ڑ .
اُتی = جوگ

(۲) ک ری ڈاری اُری -ہاری ، سادسنگ نانک
پھیکی ری .

ارتھ :- ہری ہی کتا وسں ہی دشں آہی ، ہں
کتائں کاں ساری آہی ، ہی انت آہی ، شانت ہنسمنڈ
آہی . گورو صاحب فرماتے ہیں کہ اتا کتا سادسنگ ہیں

ارت:- مي پياري! جڏهين پرماتما پرڀو کي ڏسندين، تڏهن اهين کي حال ۾ نه اڻيندين. گرو صاحب وينتي ڪري چون ٿا ته "مون داس کي پرڀو پاڻ پڇيءِ روپ سروپ ٻولائي آهي ۽ مونهنجا پرم ۽ ڏک دور ڪري مونهنجو پاڻ مونکي لڳائي جڏيو اٿس."

نوٽ:- ڪي ٽيڪاڪار "لڳاوءِ" جي معنيٰ "لڳڻ" يعني "ڪنڻ" ڪن ٿا، پر اڳتي ليکڪ ۽ مونهنجا پرم ۽ پاپ ڪنڻ ۽ دور ڪري ڇڏيا اٿس.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਉਹਾ ਕੇ ਮਰਦਨ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰ ਝਲੀ ਰੇ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸੁਘਰ ਸਰੂਪ ਸਿਆਨੇ ਪੰਚੁ ਹੀ ਮੋਹਿ ਛਲੀ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਮਿਲਿ ਮਾਰੇ ਪੰਚ ਸੂਰਬੀਰ ਐਸੋ ਕਉਨੁ ਬਲੀ ਰੇ ॥ ਜਿਨਿ ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿ ਗੁਦਾਰੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਇਹ ਕਲੀ ਰੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਵਡੀ ਕੋਮ ਵਸਿ ਭਗਹਿ ਨਾਹੀ ਮੁਹਕਮ ਫਉਜ ਚਹਲੀ ਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਜਨਿ ਨਿਰਦਲਿਆ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਝਲੀ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۲)

(ڪام آدڪ پنجن وڪارن جي برٻلتا.)

(۱) جا برن ڇوهڪي موڏن، ڪٽ درسن ڪرڻ ڪلي ري

سندر سگهڙ سروپ سڄاڻي، پنجهه ئي موهڻ هلي ري

ارٿ:- سمجهه وڪار (ڪام، ڪروڌ، لوڀ، موهه ۽ اهنڪار) جئن ورڻ (برهمڻ، ڪشتري، ويش ۽ شودر) ۽ جئن

ਹਮਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਰੈਹਿ ਦਿਨਸੁ ਤਿਸੁ ਗਾਵਉ ਰੇ॥ ੧॥
ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਜਹਿ ਭਰਾਵਉ ਰੇ
॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਠਾ ਸੁਆਮੀ ਤਉ ਅਵਰਹਿ
ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਪਹਿਰਾਇਆ
ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੋਟਿ ਲਿਖਾਵਉ ਰੇ॥ ੨॥ ੨॥ ੧੩੧॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۳۱)

(پرپؤ سرؤ سمرتھ آھي۔)

(۱) گورو پرساد ميرے من وسيا، جو ڀانڪڙ سو پاوڏي
ڏاڍو رنگ اڀ من ترپتاڻا، پوڙ ڪٽيون ڏاوڏي
ارٿ:- گورو ڏي ڪرپا سان ڄاڪر منهنجي من ۾ وسيو آهي۔ جان جيڪي ڄاڪر کان گوران ٿو، سو مون کي ملي ٿو۔ مٽي منهنجو من ڏاڍو سان ڀرم کوڙ ڪري تريت ٿيو آهي، جنهنڪري هٿي ڪنهن به طرف ڊاهن نٿو ڏوڙي۔
ڪرم ڪرپ تي اوڇا، رڻ ڏڻ تس گاوڏي
ڪن ڀڻ ڀاڻ اڏڻ ڏاڻا، تس ني نڇيهه ڏاوڏي
(اڪ ڏاڏ)
ارٿ:- هي ڀائي! منهنجو ڄاڪر سڀ ڪان وڏو آهي، جنهنجي سان رات ڏينهن سڀ ڪوڙان ٿو۔ هو ڪنهن به سنسار کي رڇي ۽ وري اس کي ساڳي ٿو، ايئن ڪري سگهي ٿو۔ سان توکي منڊان ڏيڇاريان ٿو ته مون منهنجو ڏک لهي وڃي۔
(۲) جب ديکڻ ڀرپ آپڻا سوامي، تڏ اورہ چيت نہ پاوڏي
ڏاڪ داس ڀرپ آپ پرائيا، پورہ پيئم ڪاوڏي۔

ارتھ:- ہے مہدیو! میرا ہی سب سے بڑا دشمن کامواد کودھ ہے جو آپے ۔ جس برش سے سنگت ہر ملی ہوئی جا گن آیا آپے ، اس مانسکا جنم روپی ہتھیار کسو آپے ۔ [آسا = اشا ، اجوگ ، جا گیان لگ نہ دیے ۔]

(۲) ہیے کوئی مدنا وہم کی کسی ، کیہ کون

ہک تہ ہیئے ری

کیو من کہے اگاہ گا کری ، کہ ، شدی پار

اوہ شیئے ری

ارتھ:- ہار ہرہم تن گئی روپی مایا جی بھی بھائی آپے ، جنہوں ہر بھی روپی کی داد مکل آپے ۔ جنہوں جو ہرو لبھی نہ تو سگھی (بھی: ان ماں کشن ہار ہری سگھو؟ ارتھ:) گوروو جی ایہی سان ان ماں ہری ہار نشوہ [گیوں گیہر کی اگاد = اتھاہ ، جیہدھ روکی بھی سگھی ۔ گا کری = دکھ ، مکل ۔]

(۳) کہ جت کہ ست کہ تپ نیچارنہ ، تت نانک اہنکار

ہاری ری

سبھ تم لگان تو موک ، من ماگے پیئالا ری ۔

ارتھ:- گوروو صاحب فرمائی نانک ہوں ۔ بد سلسلہ جگیہ طرح کوجی کوجی ، بچارنا آپے ایہنجو سب اہو جانو آپے ہر حرایی رب ایسے نام جپنے سان ہرمانما روپی مالک ہر من کی اسار اجی تو [۔ = سار ، ہیئالا = اسار اجی تو ۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਮੋਰੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਜੋ ਮਾਗਉ ਸੋ ਪਾਵਉ ਰੇ ॥
ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਿਪਤਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵਉ ਰੇ ॥

ਆ ਾ ਘਰੁ ੧੧ਮਹਲਾ ੫

ਨਟੂਆ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੈਸਾ ਹੈ ਓਹੁ ਤੈਸਾ ਰੇ ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਰਿ ਸੁਖਹਿ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸਾ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨੀਤਾ ਰੇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਇਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਕੀਨੀ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਤਰੀਐ ਰੇ ॥ ਘੂਮਨ ਘੇਰਿ ਅਗਾਹ ਗਾਖਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਤਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨਾ ਰੇ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਪਤੀਆਨਾ ਰੇ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੧੩੦ ॥

آسا گھر (۱۱) محلا پنجوان شبد (۱۳۰)

ایک اونکار ستگور پرساد

(اُپدیش)

(۱) نٹوُا بیکرِ کاوِ پھرِ بِدھ، جیسا ہے او تیسا ری
آنکھ جونِ بھرمتو پرم پیتر، سکھ ناہیں پرویشا ری

ارتھ:- نائکی اور اور نمونی جا ویس کری تو، او ہو جیڑو آہی تیڑوئی آہی (یاو- روپ متائڑ سان ہو بدلیجی کونہ تو ہوی)، تیڑیطرح پرمن ہر پرماتمی ہے جیو انیک جونیون ہو گی تو، ہر آتم آنند جو ہن ہر پرویش کونہ آہی (یاو- ہنکی آتما جو کو سکہ کونہی). [نٹوا = نائکی. پرویشا = پرویش، دوارو.]

ساجن سنت ہماری میتا، بِن ہرِ ہرِ آنیتا ری
ساد سنگ مِل ہرِ گُن گائی، اِہ جنم پدارتھ جیتا ری (اِک رہاؤ)

امرت وٺي ۽ اشنان ڪري ڪري ڪپڙا پائڻ ڏي ٿي ۽ پنهنجي شيءَ ڏاڍي ٻوڙ سان ڪندي هئي. ڪوبه ڪم ڪرڻ ڪندي هئي، جنهن مان سڀني پتي راضي ٿيو. جيڪڏهن ڪنهن مهل پتيءَ جو منهن ڏسندي هئي تہ پوءِ سان ئي ڪپڙا پائڻ ڏيندي هئي ۽ هن جي ڪم لاءِ پنهنجا سڀ ڪپڙا ٻوليندي هئي. مطلب تہ پتيءَ جي سڀ ڪم پنهنجو ڪم ڪري سمجهندي هئي ۽ پتيءَ جي ڪم پنهنجو ڪم ڪري ڄاڻندي هئي. ڏينهن جو جڏهن ڪو سمندر هئي. رات جو ڪان ۾ ڏن کي مان ڏيڻ پنهنجو اهم فرض ڪري سمجهندي هئي. سڀ جي آڏو پرماتما ساڻ هئي. ست جو اصل روپ هئي. پارٿ جڏهن پهرين سڀيون ليکچر ۽ ايندون آهن ۽ ڏن مان هي ڏڪڙي هئي. مطلب تہ سڄي شب ڪٿن جي ڪاڻ هئي. اڄوڪي هئي دروپدي، جنهن جي جيوت اڄڪي سڀ جي استرين لاءِ هڪ آدرش آهي.

ان تنهنجي کولي آهيان ۽ آهيان وري بدڪار. تو
پنهنجي مهر ڪٽي هون جڙي بچڙي ٿي ڪٽي، ڦر تو
ڪير جڙي آپدا ۾ منهنجي سهائتا ڪري سگهي ها؟
تون سدا ئي پنهنجي سرڻ آئي جي لڄ پت رکندو آهين.
ڀاڻ مان توکان هي ٻ دان کهڙان ٿي ٿو شال تنهنجا چرن
ڪنول منهنجي هردي ۾ وسن ۽ سدا ئي تنهنجا گڻ
گائيندي رهان!"

دروپدي سچ ڄاڻي ڏاڍي سيتل ۽ ڀلي هئي.
سدائين مٺو وچن سندس مکان نڪرندا هئا. ڪوڙ يا
ڪهڙو به ڀائيٽ ڏ هڻڻ سچي ۾ ڏ ايندو وه. مهابلين
سهيلين سان سدائين اندي ۽ اندي هئي ۽ اندي
ڪندي هئي. ڪ سندس صبر ۾ نيهه ٻ ٻڌو هو.
هن جڙي سياڻي ڪ ري هئي. ڏرم شاستر ۽ نيتي
سان چڱو واقف هئي. ڪ ن ڪ ڪ ٻڌن ڪ ٻڌي
ڪندو هو سندن ن اڳيان ڪندي هئي، سدو
ڪڏهن ڪڏهن هو ڪ ڪ ٻڌو
جي ڪم ڪار ۾ ٻڌي هئي. ٻڌي وس ۽
ڏکي نسر وندي هئي. ڪ ڪ
رکندي هئي. ڪ ڪ ڪندي هئي
هئي، ۽ راج جي ڪ ن ۽ ٻڌي
جي هاڻين، ڪهڙان ڪ ٻڌي
هئي. سنتوش ۽ ري جي ڪندي هئي،
هئي. هو ڪ ري ٻڌي هئي.
پر ڊوڙان ۽ جاڻ ن جي
ڪو به ڪهڙ جاڻ يا سوچ ۽ نقص خ ي ن ٻڌو هو.

دروپدی کی رکھی ہے ساڑھی بہت ہی پسند ہے
اور اپنی دشاسن لاڈلے بیٹے جن ساڑھی کی بہو
بنانی، تن وہی وڈی قیمتی اور کیمتی ہے۔ ہے
ساڑھی لاکھی رہی تو بھی ساڑھی قسط وار بھیجیں اور لاکھی
قسم وری تین وار دروپدی کے بھیجیں گے۔ اپنی
ریت ہے بھی پٹیاں ساڑھیوں بھی لگھوں، جب تو
پرماتما دروپدی کی جیسے سان اپنی جاتی بچاوے
ہیوں، ساڑھیوں لامیدی لامیدی، کہاں تک اپنے
بچا لی رہیں، دوشاسن کالے بھی بیٹے تو "ساڑھی بڑی
لاری ہے، کہ لاری بڑی ساڑھی ہے، کہ ساڑھی ہے
کہ لاری ہے، کہ لاری ہے کہ ساڑھی ہے" یعنی
دروپدی ساڑھیوں اتنی ڈھیر دیکھی، بھی، جو کل
بھی کالے بھی بیٹے تو لاری (دروپدی) ساڑھی ہے
ڈھیر بھی ہے ساڑھی لاری ہے، ڈھیر بھی ہے رکھی ساڑھی
بھی بھی ہا رکھی لاری بھی ہے۔ مطلب تو قسم ہار سمجھی
پیا۔ دشاسن ساڑھیاں کھینچتے کھینچتے تھکی
پیو۔ دن بھی ڈھل ہو تو پیٹھ بھی ہی ہو ہو ہات لاری
چوٹ اسکو تب "ہی کہو اسارا ساڑھیوں کٹن بھی
نکلے نا!" جیسی کورو اپنی ویسا ہتا، تن دشاسن کی
چھ نہ ہوں۔ ہی بھی تو اسن تا ہمکن ہار کھو کھڑی
ہو ہوں۔ اپنی ساڑھیوں کھینچ اکٹھا ہو اپنی ہار ماننی
اچھی تھی۔ اپنی ریت پرماتما دروپدی کی لجپت
رکھی اور دن جو کھو دانگ اکھاڑو نہ تھیو۔

دروپدی پوتر ہو بھی پرماتما کا اپار تورا سمجھیا
اور لاڈی دیسا سان پرارتھنا کیائین تب "ہی دین بندو ا

دريوڌن کي کن ۽ چت ڪري ڇڏين ، ۽ سان قسان
ٿي تہ هو ويچارا ٻوس آهن . هنن کي ڪو ڏوهہ ٻالڪو آهي ،
ٿينهڪري ڪجهہ ڪچن ئي ڪين ڏ. هيٺتر جيڪي هين
سان نشکي ڪڏي ويندي تہ استري جاڻي جو سان
سنسار سان نڪري ويندو ۽ آڏهہ وڏي ويندو .
ٿينهڪري جي ديالو ! جڏن توان سڌيو دشٽن جو سنگهار
ڪري پڪٽن جي رکيا ڪندو آهين ، تڏن منهنجي ٻي
رکيا ڪر . هي ڪرپاڻان ! هون بورب جنم ۽ ڪي
اڳرپاپ ڪيا تا سجهن ، جنهنڪري هي ۽ حالت هون
سان ٿي رهي آهي ، پر ٿينهنجو ڏاو آهي پاپن جو اڏار
ڪندڙ ، ٿينهڪري منهنجي ڪامن تا الهون نہ ٻار ۽
منهنجي ۽ ڏائي ۽ ڏسي هون سان سهاڪ ئي ڪ . هي
ديين ٻڌ ! منهنجي اچهت رک . هن اوکي ويل منهنجو
نشکي ۽ جو نشک ٿوتي ئي آهي . هن اوکي ويل منهنجو
ڪ ڪري ڪ. ڪ پاڪري منهنجي ڏکيي سان
اڻپي ۽ منهنجي سڀ ڪوشن مهاڄ رکيئي سان جو ٻڌ لاڻ
ڇوڙ راند ويئي ڪئي . ڏ ۽ ڏي ڏي ڪ
ڪن ٿي ٻوند ٻڌي سڀ ڪوشن مهاڄ هو ۽ رکيئي !
ٻاطي راند وچ ٿي ئي ڪئي جڏيون ٿي . رکيئي ڏ ٿ
جوڙي پڇيو تہ مهاراج ! ڪ ۽ ڪ ڪري آڏا آهي ؟ ورتي ڏ ن
تہ منهنجي پڪٽ ڏ ۽ ڏي ڏ تي آڏا آهي ، هو
هنکي سڀا ۽ دشٽ دريودن ڏ ن ڪ ڪرائي ۽ هو
منهنجي سهائتا لاءِ پڪاري رهي آهي . انين ڇڏي سڀ
ڪرشن مهاڄ اڻي سڀيو ۽ ساڻي ۽ جو روپ بنائي
دروپدي ۽ جي بدن ۽ ر واسو ڪيائين .

سواءِ جوا ۽ ڪار ڪٿيل شي سڄڻ ۽ ايمان سان هٿ
ڪيل نه ڇڏي. ڪٽي قبول ڪجي تہ بدشگون ۽ طائر
ڪان اڳي دروپدي‌ءَ تي ڪاوڙ هئيو، تہ ان ڪي هن
ريت سيا ۽ روئي اڇو مها پاپ آهي. ڏهڪڙي هن ڪي
وڏي ڏوٽي ڪهي". ۽ ڪرڻ جي ڏيلن دشت درپوڻ
تي ڪوڙ اثر پيدا نہ ڪيو. هن آکيا ڏني تہ پانڊون
جا ڏپتا سڏن ڪجي، مان ناهيو ۽ دروپدي‌ءَ کي لڳن
ڪريو. اهہ ڏڪي ڪورن جي ڳل مان پشمر، دروٽ
آڌريہ ۽ وڏو، راجا درپوڻ کي اڙي آلتي‌ءَ کان ڪهڻوئي
ڪيو، ۽ هن ڏڪو اٽ ڏڪو ڪري ڇڏيو. دروپدي
پانڊون ڏانهن ڪاوڙ لڳي، ۽ هٿ ۽ ڇاڻن اڳي والڪو
پهڻڪون اکيون ڪٽي ميٽ ڪيون. تهن تي دروپدي
ڏڏو ساهہ ڪٽي، درپوڻ ۽ دشاسن ڏانهن منهن ڪري
روئڻ لڳي تہ "جهن راج ۽ هڙه آڏهہ، سو اوس ڏاس
ڏسڻو. توهان سيني کي پهڻڪون مائر ڏيڻو آهن، ۽ وه
ئي الوڻ اوهين ڪيئن ڏسڻ ڪريو؟ مونکي ڏڪن
ڪرڻ کان اوهانکي لڄ نٿي اچي؟"

دروپدي اڃا ايترو مس چيو تہ دشاسن هن جي
سڙهيہ ۽ هٿ وڌو. تهن تي دروپدي‌ءَ ڏاڍا ورلاپ
ڪيا ۽ سري ڪرشن مهراج کي ياد ڪري ۽ انجو ڏيان
ڏري پڪارڻ لڳي تہ "هي ڪيشوا! تو ڏاران ٻيو ڪير
آهي جو هن آپدا کان ۽ مونکي سهائتا ڪري؟ مٿي
اڀان کان جيڪ ڏوٽي ڏاڻي مونکي ڇاه ڏي تہ ان ۽
ٻيهي وڃان. منهنجا پيارا ارجن ۽ ڀيرسين آهن تہ اڏڪا
پاوان، جو ڏوٽي ۽ آسمان جيڪرڪ ڪري ڏين ۽ پاڻي

شرط هيل جو تہ وهہ گوہر ڪيندو، تنهن صورت ۾ هن پنهنجي وڏي پاڻ جي ڪڍي تي ڪهڙ نہ ڪيندو.

هاڻي دريوڌن پنهنجي لنڊي پاڻ دشاسن کي چيو تہ دروپدي کي سڀا ۾ وٺي آءُ، تہ هو اسانجي داسي ٿي رهي. دشاسن آکيا پاڻي، وچي دروپدي کي چيو تہ "دروپدي! تو کي يدشتر جوا ۾ هاريو آهي، جنهنڪري تون هاڻي دريوڌن جي داسي ٿيڻ جوڳي آهين. تو کي دريوڌن سڏايو آهي، سڀا ۾ هلي." اهي لفظ ٻڌي ويچاري دروپدي ڏاڍي ڏکي ويئي ۽ چوٽ کائي تہ "ڀا! اڄ هن ڪڏهن ئي سڀا ڏٺي نہ راڄڪمار، استري تي داؤ رکي جوا ڪري؟ اها گالهہ تہ مولکي سمجهہ ۾ نٿي اچي". دشاسن جواب ڏنو تہ "تون سڀا ۾ هل تہ پاڻيهي پوءِ سمجهندين." اڃان حتي دروپدي کي هن کان ڇوٽ جي ڪوشش ڪئي ڪائن تہ وهہ پڇاڙ ٿي، تہ دشاسن ٻانهن ٻيهر کان جهلي ڇڪي وارن کان جهليائين. دروپدي جي وارن جون جڪهن ڦٽي ڇڪجي آيون، جنهنڪري هن کي ڏاڍو سهڻو، تہ ويچاري ڀا ڪري! دشاسن کي گهٽوئي ليارائين تہ "دشاسن! منهنجا وار ڇڏي ٻيا آڻ؛ مٿي تان ڪاوڙ ٿاهي ٻيهہ اڳر. پلائي ڪري من هل ۽ مولکي سڀا ۾ وٺي هل." پر من جي ليارائين تي دشاسن ڪنهن ڏيان نہ ڏنو؛ وارن کان جهلي سڀا ۾ وٺي آيس.

جڏهن مهاراج دريوڌن ويٺا هجا، تن سان

ڀارا اڻڙي رمز سان تي آڇايا، جو جيترا ڀاڪا گي چاڄيائين
اوڀرائي تي پيس. جيڪو جيڪو ڀارو ڀڻي سو پوڻ ڀارهن،
ستر هن، اڙهن ۽ پنڌرهن کان سواءِ اصلي نه پوي.
انهيءَ طرح شڪنيءَ ڏکي ڪري يڌ شتر جو مال ملڪيت
۽ راڄ کڻي ورتو. شڪنيءَ چيس "ڀاڪي تر بس! اڃا
بر ڪي رهيو آهيٿي ڀا؟ جي ڪجهه وڌيڪ ڄاڻيٿي تر
مان تو کي پاڻ ڏيڀ الاءِ ڪيڏانهن، نه سان ٽوڙ ڏائين
راند کيڏيندس." شڪنيءَ جي انهن لفظن تي يڌ شتر
کي ڏاڍو جوش آيو ۽ جوا جي اڏ ۾ پڪڻي، چوڀاڪو
تي ڀاڀ مان پنهنجن پاڻ ن تي داءِ تو ڪان. ري
شڪنيءَ ڀارا ڀڻي اڳي کيڏ سان هئا، جو ڦوڻ ڀارهان
وڃي ٻيا داءِ ڪٽي ورتائين. ڏسهن ڏسندي يڌ شتر ڀاڀ
تي ڀارو هيو ۽ آهه داءِ ۾ ڀارايائين، هٿ ڪري پڪڻي
ڀائر داس پڪڻي ... شڪنيءَ يڌ شتر کي ڪاڻ
ڪري چيو تر "يڌ شتر! اهو وقت ياد ڪي دروپدي ...
پڇي آهي. جيڪڏهن ڇاڪين تر ڀاڀ ... چڙهاءِ ...
چڙان تر دروپدي ... داءِ ... ري
ڪٽيو، تر جيڪي ڪرايه اٽڪي سو سڀ ... ڪن ...
ليندو، ڀا جي تو ڀارايه، تر دروپدي ... ڪن ...
تي رهندي." يڌ شتر جي مت ... ڪري ... شڪنيءَ
دروپدي تي داءِ ڀاڀ مان ... ڪن ...
ڏکيءَ سان ڀارو وڃي اهو داءِ ... ورتو، هٿ ڪري
سپٽي ڀائر ۽ دروپدي، دروڻن ڄا داس ...
يڌ شتر جي هن ريت جوا کيڏ سڀ ڀائرن کي
ڀٽي وڃي، پر جڏهن ڏوت ۽ راند کيڏڻ ...

موڪليئين تہ "تو مانکي ڏني ڪٿا ڏيڻ ڪي ويا آهن، ڪرپا ڪري تورت اچي پهچو درشن ڏيو تہ مونکي آلهد اچي."

يدشتر هي ويچار و لڪپت هو، تنهنکي دريودن ۽ ڪورڪمان ڪ پيو ۽ منجهو سڀ سمپتي اولايائين. هو پانڊون سميت اڌي سندس ملڪ ۽ لڪڻ. اوڏي مهل دريودن جي سبا لڳي پيئي هئي، جنهن ۽ شڪني ۽ ڪيترا ڪؤرو ويٺا هئا، جي سيٽي يدشتر کي ڏاڍي آڪير سان ڪڍيا. ڪ ٻڌي ڪان ڪنهل سماچار. لط ڪالپوء، دريودن راجا يدشتر کي ڪل ڪري ڇيو تہ هي يدشترا! اچو تہ هلکي هلکي والد ڪري پاط ولدرايون. يدشتر هو تہ ڏورم جو پتلو، ۽ حسوا جاڻي ڪ ۽ هولد ڪڍ ڏين شامل ڪ ڪئي ها، ۽ اوڏي مهل پاوي ۽ ڪيس پلايو ۽ چيائين تہ مونکي حوا ڪوٺ وڃي تہ ڪاڻ ڏي، ۽ جهن صورت ۽ تہ مونکي للڪاريو آهي، تنهن صورت ۽ ڪيڏي ڏي ڏري ڏ رهندس. انين چئي دريودن کي ڪيڪاري ڏيائين تہ اهي آڏون ٻڌ ڏي. دريودن و ولدي ڏني ڏ منهنجي ٻاڻن شڪني والد ڪندو. يدشتر چيہ تہ ڪڏي جي ٻاڻن ٻيو والد ڪري، سو ڏي ڏ ڪين ڏو، ۽ سڪ! پلي شڪني ويهي والد ڪري. والد شروع ڪ ٻاڻن اڳي شڪني شرط وڌو تہ ڪ ڏ والد ڏسندو ۽ ۽ ڪهڙ ڏ ڪهندو. يدشتر اهو شرط پڻ قبول ڪيو.

والد شروع ڏي ويئي. دوبار ۽ جيڪي حاضر هئا، تن مان ڪيترا والد ڏسڻ لاء مڏان ڏهي ويا. شڪني

اڏي تجويز سان ٻاڻ چٽيو، جو سڀني جي اکر امالک
وچي ٻڌي ٻيٺي. ڏاڍي واهر واهر پئجي ويئي. انهيءَ
تي دروپدي خوشيءَ ۽ پرچي ڇڙ مالها هن جي ڳلي ۾
وڌي. اوڏيءَ محل اڙن جي مڙان گلن جي
ايتري تر ورکا ٿي، جو هو سڄو انهن ۾ ڍڪجي ويو.
پانڊو پڇڻجي اڌ ملڪ تي راڄ ڪندا هٿا ۽ ڪورو
پڇڻجي اڌ ملڪ تي. پانڊون پاران راڄ جي ڪاروبار
يڏ شتر هلائيندو هو ۽ ڪورون ۽ دريوڌن مڪير هو.
دريوڌن کي سڀائين اها ڇو راکورا هوندي هئي تہ
ڪنهن بہ کيڏ سان پانڊون جو راڄ مٽ ڪجي، ڇو تہ
هن جي راڄ جو تيجہ ڏسي ڪيس ڪٽڻي وڍي ويندي
هئي. ڪڙي ڏيهن انهن ويچارن ۽ آڪاس ويٺو هو تہ
سندس مامو شڪني وٽس لنگهي آيو. دريوڌن کي
چيائين تہ "پيارا دريوڌن! تو کي اڄ چا ٿيو آهي، جو
تون مايوس پيو ڏسجين؟" دريوڌن اُتر ڏنو "ماما!
مان تو کي چا ٻڌايان؟ پانڊون جو تيجہ ڏو ڏسان تہ
مونکي اندر الاجي ڇا ٿيو ٿئي. هو مها ٻلوان آهن
۽ وٽن آڪيچار ڏن آهي. مونکي هن مان سڀائين
ڏيڻ آهي. انهيءَ چنتا مونکي جهوري وڌو آهي." شڪنيءَ
چيس، تہ "انهيءَ ڳاهہ جي تون ڪا بہ ڪٽي نہ ڪر.
تو کي سڌ آهي تہ مان ڌاري راند ۾ ڪڙو نہ ڪيڏاري
آهيان. منهنجي صلاح آهي تہ يڏ شتر کي گهرائي وٺ
تہ هنکي ڪنهن بہ ريت مڙيوئي ريي ريجي، راند
ڪرايون. ڏسجان ۽ تہ ڪيئن نہ سندس راڄ ۽ ملڪيت
کٽي ٿو وڃن! پوءِ تہ تون نہ سنسي گذاريندين؟"
دريوڌن کي اها ڳالهہ ڏاڍي وڻي. يڏ شتر کي ڇوائي

پنجاب ديش ۽ اچي لڪيا. آتي پڌائون تہ راجا دروپد پدمڪي ڪنيا لاءِ سويمور سيا لڳائتي آهي. اهو ٻڌي هو ۽ اهو آتشو قسط لاءِ ويا.

سويمور ۾اوي ڏينهن، راج دربار ۽ راجائون جي ٻڌي پنيان آيا تہ ڏاڍ ڪٺي نشان چڱيون، ۽ نشان چڱ تہ وري وڃو، وڃو ڏاڍ، کي چوڻ ۾ هٿن لاءِ ڪري ڪاڪ هڻي. هوڪي ۽ وري ڏاڍ ڪٺي لي سگهيا، سي آن هي ٻار هيٺ اڏو تہ هوڪي لي ويا، هو ڪڏهن اوڪي لي ٻين، جهڪي نشان چڱ هي ٻچوني چڏي ڏاڍائون. ايتي سري ڪرشن مهراج، جو سڀ ۽ ڏاهپان ۾، ارجن کي سڏي ٻڌيان اکر هي اشاري سان ڏيو تہ "توون آڳي راڌا هي ۽ تسڪا ٻه ري ڪ." آن تي ارجن آڳي ڪڏو ٿيو. هن هي اکر تي راجائون لٽواهون ڪوڻ ايڪا ۽ ٻاڻ ۽ چوڻ اڇا تہ قسه هن ڏاڍي مشڪل ٻوهٽ هي ميڙ ڪنا. هو ڪو اسان سمورو ٻون کان ڏي سگهيو آهي، تنهن ڪم لاءِ هن ڏاهپ ڪاڏهن ڪي همٿ ڏي آهي ا هي؟ ڏاڍ چوڻ سان ڏي ڏرتي، ڏي اولاد، ڏي ڪري ٻولاد ۽ موتي آڳي ۾ ڏ سگهندو. شايد ٻڌهڪي جاتي، مان ڪاڪ ٿيو تو تسڪي." راڌا ڪرشن کي ارجن هي ويرتا ۽ مڌايل ويس هي رتي، ماڻ ڏ ڪل ڪڏ هٿي. ارجن هو تير اڪيٽي مها ٻاوان، هوڪاري جه هن کي سري ڪرشن مهراج هي درشتي، جو ٻل ماڻيو، تنهن تہ ڏان ڏي منجهس ايڏي شڪتي ٿوڪي هو هن لاءِ ڏاڍ ڪٺي ڪاڪ آسان ڪرڻي ٿيو. آلڌ ڏيتي هن ڏاڍ ۽ هٿ وڃي هٿي ڪنيو. الهي، تي راجائون قهوس ۽ پڇجي ويا. پوءِ ارجن

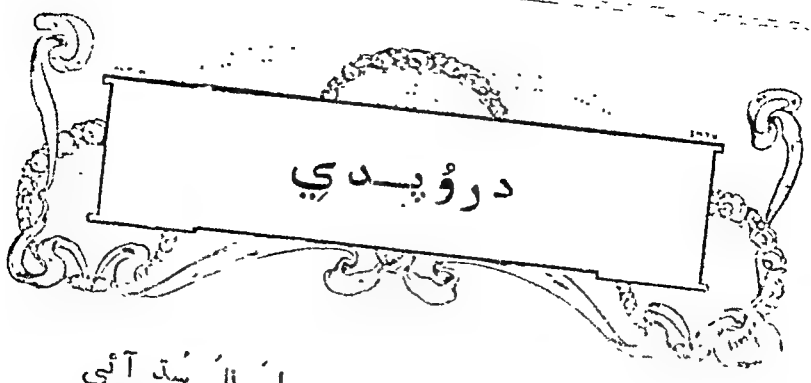

دروپدي

"پنچالي ڪئه راج سيا مئي، رام نام سڌ آئي
تا کو دوئه هرئو ڪرڻا مئي، آپني پنج بڌائي."
[مڙو محلاڻاوان سند (۱)]

دروپدي پنجاب ديش جي ڪامپل نگر جي راجا دروپد جي ڪنيا هئي. جڏي هئي سو پنهنجي هئي سيلوان. هنجي پتا پرن ڪيو هو تر مان پنهنجي سپتري انهيءَ کي وڌائه ڏيندس، جو ڏنش ڏيا ۽ سيني کان ٻرکر هوندو. انهي لاءِ من ڪ مهاپارب ڏنش لهرايه ۽ ڪ سون جي مڇي تيار ڪرائي، ڏنيي جي چوٽيءَ ۽ ڏنگائي چڏيائين، جنهن ۽ اڏي اڪال رکيل هئي جو آڌا مڇي ڌت پيٺي ڦرندي هئي. راجا ڏيڏو ڏو ڏياريو تر جيڪو انهي ڏنش سان مڇيءَ جي اک چٽيندو، تنهنکي مان پنهنجي ڪنيا ورڌان ڪندس. راجا جو اهو پرن ٻڌي الڪ ديشن جا راجائون ۽ ڪٽري، جي ڏنش ۽ شستر وڌيا ۽ پڙهيا، سي آئي اچي سهڙيا.

آنهي وقت ڏاري دريوڌن پنهنجي سوٽ پالڊون (يڌشٽر، ارجن، ڀيم سين، نڪل ۽ سهديو) کي ڏاس ڪرط لاءِ اڪر جو طلسمي محلات ٺهرائي انهن کي گهري آندر کهرايو ۽ وڃه وڻي انهي محلات کي باهر ڏياريائين ۽ پالڊو پاط پڇائي، ڏرهٽکي ويس ۽ ملک ڦرندا نيم

شبوگ ڪٽ ڪٽي وه د ڏاوي
جو جو ڪهي ڏکر پهر شبوگ، تڏڪال وه آوي
(اڪ رهاڪ)

ارت:- واڌ پهڪي شبوگ کي وهڪو ڪل ڏهاڙي ڏئي ٿو. شبوگ، جڪو جڪو سوچ ڏاکر هي اڳيان هوي ٿو، سو سڀ ٻ ٻوڙ ڏئي ٿو. [ڪٽي وه = وهڪو ڪل، تڏڪال = جهٽ، هڪدم.]

نوٽ:- ڏن شبد ڪاڦوه مثال ٻاه ڏسه دوه پدي دوه سڪ ڏ ڪٽن آپدا ڪال ۽ هن سي ڪرشن پڪوان کي سڏ ڪيه؛ ڪٽن تڏڪال سري ڪرشن مداج آپي ساڪس ڏهائي ڏيو.

(۱) تس شبوگ کي هڏ پلهاري، جو آپي ٻوڙ ٻاوي
تڪي سوه سٽي من هوڙا، تس ڏاڪ برسٽ آوي.

ارت:- گوڏو سڄ ٻوڙ ڏاڙ "اوڙي سوڪ ڀال مال ٻاهار وڃي ٿو. جو پهڪي وه ڪي پاڻس ڏسو. اوڙي سوڪ هي سوڀا سٽي پهڪو من خوس ٿئي ٿو. مال اوڙي شبوگ جا جوڙ جهل ٿو." [سوه = سوڀا، هوڙا = ساڻو ٿئي ٿو، خوش ٿئي ٿو. برسٽ = جهٽ.]

(۲) جت جت لائي تت تت لاکي، کيا کو
کري ٻراني
بخش لهہ پار اوتر سڏاهي، ڏاڪ سڏ قربانی۔

ارٿ:- جتي جتي ٻرندڙ جيو کي لڳائي ٿو، تتي تتي
هو لڳي ٿو۔ ٻراني جا ڪري سگهندو؟ گورو صاحب وينتي
ڪري چون ٿا تہ "هي پار اوتر سوامي! هونڪي تون بخش۔
ان سڏ تو تان قربان وڃان تو۔"

आसा महला ५

अपने सेवक की आपे राखै आपे नाम जपावै ॥ जह जह काज किरति सेवक की तहा तहा उठि धावै ॥ १ ॥ सेवक कउ निकटी होदि दिखावै ॥ फे फे कहै ठाकुर पहि सेवकु तत्तकाल होदि आवै ॥ १ ॥ रहाउ ॥ तिसु सेवकु कै हउ बलिहारी फे अपने पूक छावै॥ तिसकी सोदि सुणी मनु हरिआ तिसु नानक परगटि आवै ॥ २ ॥ ७ ॥ १२९ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۹)

(پرڀو پنهنجي شيوڪ جي رکيا کري ٿو۔)

(۱) آپني شيوڪ کي آپي راکي، آپي نام جپاوي
جهه جهه ڪاج ڪرت شيوڪ کي، اٺ تهاڻ اٿ ڌاوي

ارٿ:- ٻرندڙ پنهنجي شيوڪ جي پاڻ ٻاڻ رکي ٿو
۽ پاڻ ئي ان کان نانءُ جپائي ٿو۔ جتي جتي شيوڪ
کي ڪو ڪار اهڙي ٻوڙي ٿو، تتي تتي اٺي ڏوڙي
وڃي ٿو (ٻڌو- اُن ڪارج کي ٻڌن ڪري ٿو)۔ [ڏاوڻ
== ڏوڙي ٿو۔]

ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਗੈ ਜਾਨੀ ॥ ਕੁਮ ਕੇ ਮੂਸੇ ਤੂੰ ਰਾਖਤ ਪਰਦਾ ਪਾਛੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਈ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਾਗੇ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥ ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٢٨)

(هي جمو ہريوءَ کان پنهنجا او گڻ لکائي نہ ٿو سگهي.)

(١) لوڪ کمالو سو ني ٿريکڙ، موڙ مکڙ مکراني
آپ کمائي ڪنهن ني ڏاکي، ڪا ڪاڇي ڪاڇي

ارٿ:- جو ڪجهه لڪائي ڪوڙون، سو هر و تو ڏسي، هر ٿين هوندي هر اکين موڪر - مڪڙ الي - جون ڏا ڪر اکان اوجهل ڪوڙ ڪمو. جڏهن ڪنهن ڪمائي سان هي جمو پڙو وهي ٿو، تڏهن پوءِ مڪي پڇتائيندو ٿو. [لوڪ ڪمالو == لڪائي ڪرڻ. مکراني == انڪاري ٿين، الي وجهڻ.]

ورن ميري سپ پڌ آکي ڇالي
پوءِ ڪي موسي ڏوڻ واکت پردا، پاڻ جيئن ڪي مالي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- جهڙيءَ طرح هو جون اکڙيون ٽڪڙيون اڳيئي ڪاڻي ٿو، هي پوءِ جا ملڪ جمو ٿين کين ڪهي پردو ڏيئي سگهي ٿو، پر اهو جي وقت اندر جو حال قبول ڪرڻو هوندو. (نوٽ- ٻاوريون طلسم اڻ وقت ڪٽجي نه ٿيندو. جيڏو جمو آهي، اوڏوئي پڙو ٿيندو). [موسي == ملڪ.]

ارتھ:- وشين حو سکر، حو ٹسورو وقت ڈيکاري ڈيندڙ آهي، نفونکي ڈسي تون ٻاجهي ويو آهين. ادو وشين حو سکر اڪ، نر ۽ تومر جوڙو ڪوڙو اتيئي. هي ٻائي! جوڙو نانسگر جو سنگ آهي، توڙوئي ٻرائي استري حو سنگ اتيئي. [آڪ == اڪ. نير == نر. تومر == تومر. بسبڙ == نانسگر. ٻر گرهر == ٻرائو گهر يعني ٻرائي استري.]

(۳) ٻهري ڪارڻ پاپ ڪرتا، بسٹ رهي آمانا
هوڈ جاهر تبهي سٹر سنگي، ساجن سٹر ٻهرانا

ارتھ:- سنبندي، جي درحقيقت ويري آهن، تنهجي ڀاءِ تون پاڻ ڪرين ٿو، ۽ آتر وستو تو وٽ امانت رهي آهي (جو حو تون ماڻين ڪونه ٿو). ٻدارتھ ڀا سنبندي، جي توکي جڏي وندا، تنهجو تون سنگي نيو ويندو آهين، ۽ سخت هي تنهنجا سڀا سڄڻ آهن، تن سان تون ويو رکين ٿو. [بسٹ == آتر وستو، نام. امانا == امانت. ساجن == سڄڻ. ٻهرانا == ويو.]

(۴) سکل سنسار اڳئے ہک ٻٹاپٹو، سو اپرتو جس کو رپو را
کہہ نانک پو سا گر تو نو، پٹی پنبٹ سو ہرا.

ارتھ:- سارو سنسار امريطرح ماڻهو ويهيو رهيو آهي، ۽ جنهن ٻوڙن گورو ڪيو آهي، سوئي ڄاڻيو آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين هي جيو گوروءَ جي ڏنل سان ٻوٽو ٿئي ٿو، تڏهين بو سا گر تو نو ٻار ٻوٽي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ

ਲੂਕਿ ਕਮਾਨੋ ਸੋਈ ਤੁਮ ਪੇਖਿਓ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਮੁਕਰਾਨੀ ॥ ਆਪ
ਕਮਾਨੇ ਕਉ ਲੇ ਬਾਂਧੇ ਫਿਰਿ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ

॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਲਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖਿ ਭੂਲੌ ਆਡ ਨੀਮ ਕੌ ਤੂੰਮੜੁ ॥ ਜੈਸਾ ਸੰਗੁ ਬਿਸੀਅਰੁ ਸਿਉ ਹੈ ਰੇ ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਪਰਿਹੁ ॥ ੨ ॥ ਬੰਨੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਬਸਤ ਰਹੀ ਅਮਾਨਾ ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਤਿਨਹੀ ਸਿਉ ਸੰਗੀ ਸਾਜਨ ਸਿਉ ਬੇਗਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਇਹੈ ਬਿਧਿ ਬਿਆਪਿਓ ਸੋ ਉਬਰਿਓ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸਰੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੨੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۷)

(توري وشين جي يوگ لاءِ ساري آڏو چٽ ٽئي ٿي.)

(۱) ايڪر ڪار سڏاوڻ ڪوٽِ دلس دُکَ ناسُ ॥
گهڑي مُهت رلسڪ مٽي، تُو ٻاهر ٻاهر ٻيڪاسُ ॥

اوت: ڪ ڪر ڪار جي سواءِ ڪوڙ ڪٽس ڏسڻ ڏکَ ٿوڳس ٿو، ڪ گهڙي يا اڌ گهڙي ٿون سکر ٿوگس ٿو، ٻاهر ٻاهر ٻاهر ٻاهر ٻاهر ٿو. [ڪوٽ = ڪروڑ، يعني ڪٽس. مُهت = ا گهڙي.

لڳي چٽ ٿو ٿو راڻيا
نيو سو ڏس ٻڌي آڻيا (اڪ رهاءُ)

ٿوڪ ڪ ٻاهر ٿون ٿو ٻاهر راڻا کي ياد ڪر. ٻڌيو ٿو ڏس جي ڪ ڪ آڻي.

(۲) ڪ ڏِشٽ ڏيڪ ڏولاءِ، آڪ ٻيڙ ڪو ٿومڙ
ڇڏ ڪ ٻيڙ ڪ ٿي راءِ، ٽڪسو ٻي ٻاهر
ٻاهر ڪوم

(۲) [illegible]

(۳) [illegible]

(۴) [illegible]

(۵) [illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

[illegible]

ਭਾਈ ਪੂਰਖੁ ਬਿਧਾਤੈ ॥ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۶)

(اُپدیش)

(۱) مِٹدا سُکھ سنگ لِٹائی ، موہ مائیا کر پاڑی
جہہ جالو سو چِت نہ آوئی ، اندھہ پئی آلاڑی

ارتھ :- ہی مائی ! تون جولی ہدایتں جی سنگر ہر لٹنو ہو آہیں ۽ مایا جی موہ ہر پاڑو ہو آہیں . جنہی ہرلوک ہر توکی وِسٹو آہی ، سو یاد ہر نہ تو ہوئی . اندھکار ہتی تون انڈو (اگیانی) تی ہو آہیں .

مِن بِنواکی کیڑ نہ آراڑی
کاہہ کولوی ماہہ تون ہتا ، سُکھ سُکاں
نکیئی کی پٹاڑی (اکرماہ)

ارتھ :- ہی من ! تون وِنواگواں تی اکال ہرکہ کی جو تو ڈاہیں ؟ تون ہی دیہہ روپی کچی کولی ہر رہیں تو ۽ سچی وِستو جا ہرہر اہی توکی لگا آہیں . [نکیئی کی پٹاڑی = وِنس جا ہوئی .]

(۲) میرا میری کوت دن رئن ہلاوئی ، پل کِن چیجئی اوجاڑی
جِسی میٹی سدا وِہائی ، جوڑ ڈنڈ درگاڑی

ارتھ :- ہی وِسو مہنجی آہی ۽ ہی مہنجی آہی ، اِس کچی کایا ہر رانوں گذرتی وہی تون . سیکنڈ پل ہر آؤ گھٹتی تی . جِس کو مٹی سواس ہر الکھی وہندو آہی ، تِس تون جولی ۽ گنڈن ڈنڈن ہر انکھو ہو آہیں .
[اوجاڑی = آرجا ، آؤ . ڈنڈ درگاڑی = کما ڈنڈا .]

آسا مہلا ۵

ਮਿਥਿਆ ਸੈਗਿ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਏ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਬਾਧੇ ॥
ਜਨ ਜਾਨੈ ਪ੍ਰਭ ਚਾਤਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਧੁਧਿ ਭੁਏ ਆਂਧੇ ॥ ੧ ॥ ਮਨ
ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਉ ਨ ਮਾਹਾਂ । ਕਾਚ ਕੋਠਰੀ ਮਾਹਿ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਸੈਗਿ
ਸਗਲ ਬਿਖੈ ਨਾ ਣਮਾਂਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ
ਦਿਨ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਪਲ ਖਨ ਛੀਜੈ ਅਰਜਾਧੇ ॥ ਕਾਮ ਮੀਠੈ
ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਇ ਝੂਠ ਦੰਧ ਦੁਰਗਾਧੇ ॥ ੨ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ
ਮੋਹ ਇਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਦਾਸ ਲਪਟਾਏ ॥ ਦੀਖਾ ਭੁਵਾਰੀ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ
ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮਾਏ ॥ ੩ ॥ ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ
ਜਨੁ ਤਉ ਰੂਰ ਮਿਲਿ ਸਭ ਦੂਖ ਲਾਥੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੁ
ਨ ਧਿਆਵਉ ਮਾਰਿ ਕਾਢੀ ਸਗਲ ਉਪਾਧੇ ॥ ੪ ॥ ਇਉ ਜਪਿਓ

ارت:- مي سورڪرا توں ڪئي روڄي سڳي ۽ ڏاڍو آهس ۽ وڏي ڏاڍي ڏڪار ۾ ڪڙڻ ٿو. ڏاڍ ڏيڻ سور ڪرڻ ۾ ڪهڙي ڪسر ڪانهي ۽ ڏاڍ ڪانسواه هلڻ رهيو آهس. ڪوڙي = سور ڪر. ڏاڍي = ڏاڍ ۽. ڏاڍا = ڏاڍو سخت. ڏوني = ڏاڍ ۽. ڪڙي = ڪڙڻ. ڏاڍا = ڏوکس ٿو. ري ڏاڍڻا = ڏاڍ ڪانسواه.]

سڪورتيي آساڻيا

هٿ پاون ڪيرا ڏاڍ ڏاڙ نوهره ۾ ايها اوڏاڻيا

(۱ ڪ رهاءُ)

ارت:- مي سڳورو ٿيڻ سمجهي ڪي آس آهي. مي ڏاڙهرا سمجهو ڏاڍ ڏاس ڪي ڏوسر ڪسڙ آهي. ڏوسڪي سمجهي ڏاڍ حوڪي آسرو آهي.

(۲) ڪنڊ ڏوڻ سڻهه اڙهوه ۽ ڏاڍ لڳت اڪاڻيا

ڏند چند ڪٽ هٿ اڀڻه ۽ ڏوهي ڏاڻا

ارت:- مي هن ڏوس ڪيا ڏڻ ڏوڻ. ڏاس ۽ ڏڪي رهس ٿو ۽ ڏاڍ ڏڻ ۽ آس ۾ ڏڪڻي. ڏوس ڏيا. آسب ڪرڻ ۾ حوسي رهس ٿو. سمجهي سمجهه ڏڻي آهي. ڪنڊ ڏوڻ - ڪيا ڏڻ. اڙهوه = ڏڪي رهس ٿو. اڪاڻا آس ۾ ڏڪڻي. سڻهه = ڏاڍ. آسب = آسرو. اڀڻه = حوسي رهس ٿو. ڏوهي - سمجهه. ڏاڻا = ڏڻي.

(۳) ڏوڻ ڏڻ ۾ سدا ۽ ڏاڪا ڪاڙ هو ڪائيا

سڻهه ڏرسڻ رهڻي آوي، ست سڪت جو ڏاڻا

ارت:- ڏوس ڏڻ - ڏاڻي ڏسري ڏڪس ٿو ۽ ڏاڻي سڻا ڪري ٿو. ڏوس حي ڪي ڏاڻگر جڪي ڏسر ڪاڻ

(۴) ایک جیبھ گُن کیتڑے، آگر آگر اکھیئے
داس داس داس کو کریئے، جن نانک ہر سوہیئے۔

ارتھ:- زبان منوجی دکڑی آہی، سو ہی ہرنو! ہاں تنوجا کیڑا کیڑا گن ورنن کریاں، جو توں ہی والی ہڈی کاں ہی انت آہیں۔ گورو صاحب ویکھی کرے جون تا تر "ہی ہری! ہاں تنوجی سرن آہیاں۔ موکی منوجی داسن ہی داس جو داس کر۔"

आसा महला ५

रे मूड़े लाहे कउ तूं छीला छीला तोटे कउ बोगु धाइआ ॥ सासत वखरु तूं घिनहि नाही पाधी बाधा रे नाइआ ॥ १ ॥ सतिगुर तेरी आसाइआ ॥ पतित पावनु तेरो नामु पारब्रहम मै एहा ओटाइआ ॥ १ ॥ रहाउ ॥ गोपद वैण सुणहि उरझावहि नामु लैत अलकाइआ ॥ निंद चिंद कउ बहुतु उमाहिओ बूडी ओलटाइआ ॥ २ ॥ पर धन पर तन पर तती निंदा अखाधि खाहि हरकाइआ ॥ साच धरम सिउ रुचि नही आवै सति सुनत छहाइआ ॥ ३ ॥ दीन दइआल क्रिपाल प्रभु ठाकुर भगत टेक हरि नाइआ ॥ नानक आहि सरण प्रभ आइओ राखु लाज अपनाइआ ॥४॥३॥१२५॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۵)

(ھي جيو چڱائي کرڻ مريو آھي ۽ بچڙائي کرڻ مڙڪڙو آھي.)

(۱) ري موڙي، آھي ڪيڏ ڪوڙ ٻولا ٻولين توني ڪنہ ٻيڪر ڏاڻا
ست و ڪر ڪوڙ ڪپھہ ڏاھي، ڏاڻي ٻاڏا ري ڏاڻا

جڏ ڪوها ڪوبند ٿئي
سڪر سنهت هو لام ڪل هائي، سڀڪو رملئي
(۱ ڪ رڌا)

ارٿ :- (رڌا کان ولي شروع ڪر) جڏهن گوبند رڌا سا جي ڪوها ٿي، تڏهن سڳوروء سان ملاپ ٿيو، يوء سب ڪارج ٿا سڌرن، سمت ۽ ٻڌي نام جو ڪل پراپت ٿيو، اٿي ڳالهه سمجهي ٿي ويئي ۽ ڏوب وانگ سب سمجهه ٿي پيا. اسانجي انتوڪرڻ ۾ جو اڏوڪار هو، سو اٿي مسٽر گيان جو سوڌارو ٿيو ۽ اسانجي ملس پڌي پوري ٿي ويئي. [اٿي == اٿي. سڌري == سڌي، سمجهي. سمجهي == سمجهه. ويئي == اهي ويسي پوري ٿي ويئي.]

(۲) ٻوڌڪرڻ ڪڏڪوه ڏ جانت، سڪل ڀون پرڪٽي
سڌڪ ٻڌندو ڪهي ۽ پاوت، هڻ سڪل ڀون شيوئي

ارٿ :- ٻون ٻيڙ جو ڪسي ڪهون ۾ ٿي سمجاو، سو واٽي ساري جهان ۾ پرگٽ آهل. اڳي موڪي ڪنهن ٻاڻ وٽ وهڻ ڪوسر ٿي ڏيو ۽ واٽي سب ٻيا پوين ٻوسر. [ڪوس == ڪهڪوس، ٻيڙ جو. ٻون == جهان.

(۳) آڏ آد ڪڏڪوت ڏوڏيتي، من سڪل ترشن ٻجهڪٽي
ايڪ ٻول ٿي ڪوتو واڻي، ساڌ سنگت سيٽاڻي

ارٿ :- اڳي ڪوڏي ڪوڏي آڻ ٻڌي ڪڪس، ۽ واٽي مهمڪي من ٻاڻ ساڻ ٻوسا ٻجهي ويئي آهي. ۽ ان اڳي ڪڙو ٻول ۽ ٿي سڻي ڪڪس، سو واٽي ساڌ سنگت ڪري مهمڪو من سمجهه ٿي پيو آهي. [آڏ == ڪوڏي ترشن == ترشنا. ڪوتو واڻي == سوڌي ويو، سڀي ٻڌي ڪڪس.]

(۴) وي مس ليکيے ڈاھ ليکيے ڈسھ ، ليکيے لڌا سلھ
سدا ڪبوت ڪرڙاڪے ڪي ، اڏي سڪو :
ڏوڙ اوڙاڏا ،

ترجمہ

اور اسے بھی لکھا جائے گا کہ اس نے کیا کھایا اور کیا بچایا ۔ اس نے کیا کمایا اور کیا بھیجا ۔ کبوتر جیسی عورتیں اس کی طرف دیکھتی ہیں ۔ وہ دھوکے کی ٹٹی ہے ۔

آسا مہلا ۵

ਅਪਸਟ ਬਾਤ ਏ ਭੁਈ ਸੀਧਰੀ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਜਨਈ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਰਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਓ ਮਲੀਨ ਬੁਧਿ ਹਛਨਈ ॥ ੧ ॥ ਜਉ ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ॥ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਢਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ ਸਗਲ ਕੁਬਨ ਪ੍ਰਗਟਈ ॥ ਸੰਜਿ ਬੈਠਨੋ ਕਹੀ ਨ ਪਾਵਤ ਦੁਇ ਸਗਲ ਚਰਣ ਸੋਵਈ ॥ ੨ ॥ ਆਢ ਆਢ ਕਉ ਫਿਰਤ ਢੂਢਤੇ ਮਨ ਸਗਲ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਿ ਗਈ ॥ ਏਕੁ ਬੋਲੁ ਭੀ ਖਵਤੋ ਨਾਹੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸੀਤਲਈ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਸੋਹ ਕੁਲ ਕਵਨ ਵਖਾਨੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਮਈ ॥ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕਰੀਅਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۴)

(ستگورو ملڑ کري جيو جي سڌر دشا ٹٹي ٽي ۰)

(۱) آپشٹ بات ئي ئي سيتا ري ، دوت دشٹ سجھئي
آند کار مہہ رتن ہر کاسو ، مليں بڈ جھئي

گهر ۽ اي جيڪا سمگري آهي ۽ تنهنجو برابر مٽيا يعني جن ٻگر آهي . [ٻاهر = ٻاهران . اسڌاڻا = برابر ، سمان .]

وي مَن ڪِتا ڪُرهِ وي ڏاڏا

ڊِرِشٽِ ديکه جِسي هو چندڙي ، اِڪ رام پِڇن

ليئ ڏاڏا (اِڪ رهاڻ)

ارٿ : اي من ! پيارڻ واسطي تون ڏاڏ ڏاڏ جو ڪوڙين ؟ ويچار جي درشٽي سان ڏس ته اي سارو سمسار رچنا وانگي آهي ، تنهنڪري تون رام جي ٻڌ جو ڪر ڏاڏ . [هوچندڙي = رچ . ڏاڏا = ڏاڏ ، واڌو .]

(۲) جِسي بِستر ديهه اوٿالي ، دِن دوه چار پوراڏا

پِيت اوٿاري کيت کائيٽي ، اُٺِ اورکو آڏا

ارٿ : (ٻارنهن درشٽانت) جوڙيطرح ديهه ۽ کيل ڪنڊا ۽ حِصّا ڏينهن ۽ ٻرڙا ٻرڙا ٿي وڃن ٿا . جوڙيطرح جيو آڻڻا سوير روپي ڪنڊا ٻوڙا آهن ، سي ٿورن ڏينهن ۾ جت ٿي ويندا . (ٻيو درشٽانت) جوڙيطرح ٽ ٿي ڪيترو ساڻ ڏوڙيو ته سٽ ڇڏڻ ٿي آهن ، جوڙيطرح ڪيڏي ۽ وڏي آهي پڻ ۽ سٽ موٽو ٻوڙو . اوٿاري = ڪيل . پوراڏا = ٻرڙا ٻرڙا ٿي ويندا .

(۳) جِسي اُٺِ ڪنڊ کا ٿوهو ، پوت سنڌ گل جاڏا

آوڳ آگيا پاڏ مرڪي ، اُٺِ جاسي مهت چساڏا

ارٿ : (ٽيون درشٽانت) جوڙيطرح جل جي ٽاڻ ۽ لوڻ وجهو ته گهري ويندو ، جوڙيطرح جڏهن ساڻ ۽ مر جي آگيا نڪتي ، تڏهن اڏ گوڙي يا ڪ جِسي ۽ ملي وڃو . [اُٺ ڪنڊ = جل جو ٽاڻو . سنڌ = لوڻ گل جاڏا = گهري ويندو .]

ارتھ :- گورو صاحب وینتی کرتے ہوں تا کہ "ہی نرنجن!
ہوں داس کی اہو داں ڈی تہ ان سنتں ہی ڈوز برابت کرداں
؛ رڈی ہر ڈاردان ، کٹں سان تنیھنجی کنڈا سٹاں ، اکیں سان
تنیھنجو درس کرداں ؛ بنیھنجو ہستک سنگورو ہی حراں
؛ رکاں ۔"

١ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੧੦ ਮਹਲਾ ੫

ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨਹਿ ਤੇ ਪਾਹੁਨ ਦੇ ਦਾਹਾ ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਰਿਦ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਅਸਨਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰੇ ਮਨ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਹੈ ਹਾਹਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੁ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਇਕੁ ਰਾਮ ਭਜਨੁ ਲੈ ਲਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੈਸੇ ਬਸਤਰ ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ ਦਿਨ ਦੋਇ ਚਾਰਿ ਭੁਰਾਹਾ ॥ ਭੀਤਿ ਊਪਰੇ ਕੇਤਕੁ ਧਾਈਐ ਅੰਤਿ ਓਰ ਲੈ ਆਹਾ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸੇ ਅੰਡ ਕੁੰਡ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਪਰਤ ਸਿੰਧੁ ਗਲਿ ਜਾਹਾ ॥ ਆਵਗਿ ਆਗਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਉਠਿ ਜਾਸੀ ਮੂਹਤ ਚਸਾਹਾ ॥ ੩ ॥ ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਚਾਲਹਿ ਲੇਖੈ ਬੈਸਹਿ ਲੇਖੈ ਲੈਦਾ ਸਾਹਾ ॥ ਸਦਾ ਕੀਰਤਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਓਟਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੩ ॥

ارتھ :-

آسا گھر (١٠) محلا پنجوان شبد (١٢٣)

(جو دنیا مر آیو آھی ، سو ضرور مرندو ۔)

(١) جسنو توں اسڈ کے ، ، ی پاڻی دو داڻا
پٹر کلیٹر کرو مر سکل سمگری ، سب ھے اسڈاڻا

ارتھ :- ہی ڻی ! جنھیں دنیا کی جسوں اسر کرتے
سمجھیں ٹسو ، ان ڈیھیں ہی ہوان آھی ، ، ، اسری ،

نوٹ :- کی تیکا کار "سواری" جو اُرتھ "سمھدی" کن ٹا، یعنی جا ڪندی ۽ سمھدی ڪا یا ن ٹو۔

آور ہیاری ہیاری

نام دان گور ہوری دیٹو، میں اھو آڈاری

(اے رہاؤ)

ارتھ :- مون ہیون سب ڪاموں وہاری جڈیوں آھیں۔ ہوڑن گورو موکھی نام جو دان ڈیو آھی، جو ای سمھجو آڈار آھی۔

(۲) ہوکن کاوڑ سکر ہی گاھو، ماریک پنت سمھاری

نام ہرو گور من مہ دٹا، ھری تسا ہجھاری

ارتھ :- ڈکر ہر ہر ہرو جا گن گاہاں تو ۽ سکر ہر ہر گاہاں تو ۽ رسمی ہر ہلدی ہر اسکی گاہاں تو۔ گورو سمھجھی من ہر نام ہرو ڪمو آھی، جھوکری سمھجھی برھما وشنو وشی وٹی آھی۔ تسا = برھما۔ ہجھاری = ہجھائی آھی۔]

(۳) دن ہی ڪاھو رتی کاوڑی، کاھو ساس ساس وساری

ست سنگت مہ ہس ہوء، تو جیوت موت سنگاری

ارتھ :- ساں ڏاھوں جو ہر ہری، جو گن گاہاں تو، راب جو ہر گاہاں تو۔ سواس سواس ہاں ساں گاہاں تو۔ ستس سان سنگ ڪرڻ کوڙ اھو وساھر ٿئي تو ہر ہري جھڙي توڙي مٹي ایان سان سنگ آھي۔ [ساس = سواس۔ سنگاری = سنگ۔]

(۴) جن لاڪ ڪٹ اہ دان دیہہ، پوپ ہاوء سنت

دین اُڑاری

سوہلی ڪٹا ٿئن درس پیکٹ، مستک کور ہر لاری۔

ارتھ:- جڈھیں (سنگورن ھی شیوا کری) دوال ڈاکر کرپال تھیں تڈھیں مٹیھجی گیھی ۽ ھان ھڈن روپ قاسیون کاٹی جڈ بالیں۔ گورو صاحب فرمائیں تا تے جڈھیں ھون سادن ھو سنگر پراپت تھیں، تہ ہوء ھان وری جنم ہر کونہ ایندس۔ [گراوو = گلی ھان، گیھی ۽ ھان۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ ਬਾਹਰਿ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਜਾਗਿ ਸਵਾਰੀ ॥ ਸੰਗਿ ਚਲਨ ਕਉ ਤੋਸਾ ਦੀਨਾ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਅਵਰ ਬਿਸਾਰੀ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਮੈ ਏਹੋ ਆਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੂਖਨਿ ਗਾਵਉ ਸੁਖਿ ਭੀ ਗਾਵਉ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਸਮਾਰੀ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਗੁਰਿ ਮਨ ਮਹਿ ਦੀਆ ਮੋਦੀ ਤਿਸਾ ਬੁਝਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਦਿਨੁ ਭੀ ਗਾਵਉ ਰੈਨੀ ਗਾਵਉ ਗਾਵਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਰਸਨਾਰੀ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਿਸਾਸੁ ਹੋਇ ਹਰਿ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਸੰਗਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵਉ ਸੰਤ ਰੇਨ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ ਮਸਤਕੁ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۲)

(ھر دم تنھنجا گڑ گایان ٹو۔)

(۱) آئتر گاء ٹاھ گھ ۽ گھ ۽ سواری

سنگت چاھیں کئے کوشش ڈیئن ۽ ھان کے ٹھاھ ری

ارتھ:- ھان ھی ... گاین ٹو ۽ ھان ... ھی ... گاین ٹو ۽ سواری ھی ... واری آھیان، تنھنکی گھرائی ... ھان ... واری لاء ڈاڈو آھی۔ [سواری = سوارو، ٹھاھ کی ... واری۔

نمر مالکنہ آن لحاوہ
سکل چتوات ایکو ڈاکو، کوں سمجھاوہ
(اک رہاؤ)

ارت:- مان ہس کان گھرندس تر ہاڑ کی امجالیندس، جو جو سیبی جو سرومٹی مے لاکر آدی، تیہنجی سمان مان کھیکی سمجھوں؟ (مطلب تر ہرو جی سمان ہو کوہ ر آدی)۔ [سمرت= براہر، سمان۔]

(۲) اوتھ بیٹھ رہم پرم ساکنہ، درسن کوچر کو جاوہ
وہماد کنکاد کنک سندن، سانتن سنت
کمار، تن کنہ محل دلیاوہ

ارت:- انندی وہمتی درس کو جڑ کاسواہ رہی تر نو گیان، برہم آدک نی دیوتاؤں (برہما، وشنہ، مہیش) ؛ سنک آدک برہما جا جسار ب سنک، سندن، سانتن ؛ سب کمار، تنکی بڑ سروپ سکلاپ سان براہر تسو آدی۔ [دلاوہ= دراپیا، سکلاپ سان براہر تسو آدی۔]

(۳) اگر اگر اگاہ ہ ڈ، قیمت ہوئی تر پاوہ
ڈاکی سنط ست پوکہ کی، سنکٹو رہوکہ ڈیاوہ

ارت:- برہمانما دیوتاؤں کان، اگر (ہری) آدی۔ تمہنجی ہڈی اولہی آدی، تمہنجی تمہت ہاڑ کان ہری آدی۔ سب ہورکر، جو گورو آدی تمہنجی سوں گویا برہمانما جی سوں آدی، تمہنگری سنگورو جی سرڑ وہی اسکی ڈیاپان تو۔ [اگر = دیوتاؤں۔ اگر = ہری۔

(۴) پنٹو کرپال دئیال ہرب ڈاکو، کانٹو ہنک کراوہ
کھہ ڈاک جنم ساڈ سنک پانٹو، تنہ ٹرجنم تر آوہ۔

گورو صاحب فرمائیں تا تر جنیکی بار نوم رکی تو، تنیکی
وری ہوئے دکھ نر تو نٹی۔

آسا گھر ۶ گرو آسا ۵

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ਆਗੈ ਭਾਵਉ ਕਿ ਨ ਭਾਵਉ॥
ਏਕੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ ਦੂਸਰ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਵਉ ॥ ੧ ॥
ਹਉ ਮਾਗਉ ਆਨ ਲਜਾਵਉ ॥ ਸਗਲ ਛਦਪਤਿ ਏਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਰਹਿ
ਕਉਨੁ ਸਮਸਰਿ ਲਾਵਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਊਠਉ ਵੈਸਉ ਰਹਿ
ਭਿ ਨ ਸਾਕਉ ਦਰਸਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਵਉ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿਕ
ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਨਾਤਨ ਸਨਤ ਕੁਮਾਰ ਤਿਨ ਕਉ ਮਹਲੁ
ਦੁਲਭਾਵਉ ॥ ੨ ॥ ਆਗਮ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧ ਕੀਮਤਿ ਪਰੈ
ਨ ਪਾਵਉ ॥ ਤਾਕੀ ਸਰਣਿ ਸਾਂਤਪੁਰਖ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ
ਧਿਆਵਉ ॥ ੩ ॥ ਭਇਉ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਕੁਰੁ
ਕਾਟਿਓ ਬੰਧ ਗਰਾਵਉ ॥ ਭਣੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਸਾਧ ਮੁੰਗੁ ਪਾਇਓ
ਤਉ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੧ ॥

آسا گھر ناوان محلا پنجوان شبد (۱۲۱)

ارکے او کے رسنگورنر:

(بڈی کنھن اگیان ھت ٹنگیان ؟)

(۱) ...
...
...

ارتھ:- ہے دیوی جی سوامی گیان کی آتم سکھ ؛ گھٹو آسد نتی تو، سنگورو بھیکھو رام ڈھٹی کام آدے وکار، جی ہکڑبندڑ آمن، تمکی ہور کوی تو۔ [گرم = ؟ گرم- ؛ تکادے، ۳ گرو ؛ مکھ من ہکڑبندڑ کام آدے وکار۔]

بلہاوی کھو و آپنی، سد سد بل جاو
کورو و وٹھہ مٹھ وارنا، جس مل سچہ سناہ
(۱ سے رداہ)

ارتھ:- ہے مال بھیکھی گورو دی سدیو بلہار وچار آہوں۔ مال بھیکھی گورو دی توہاں وچار تو، جیہکھی ملا سان جیاپی دو سچھو ہرنوں جاگل نتی تو۔ رسناو = روحن۔]

(۲) سکن اپسکن تس گنہ اکھہ، جس چیت لاوے
تس جم نیڑ آوئی، جو ہو ہوت پاہے

ارتھ:- جیہکھی جب ہر ہوت پرماتما دا تو اہی، سو سوتل ؛ اپسوتل کی مکھی تو، رجو ہوت پرماتما کی وتی تو، نیہکھی وہکھو جم کال دا تو اہی۔

(۳) بن دان جپ تپ جگی، سب اوہ ہرام
ہو رسنا جو جپے، تس ہوون کام

ارتھ:- جیہکھی ہکھ، دان، جپ تپ کرم آدن، تن سبنی کال دام بھی آہی۔ جیہکو زبان سان ہرجو جسو دام جپی تو، بھیکھوں سب کاموں ہوتوں تس اتوں۔

(۴) پیو تنسی نام موہ کٹی، گو دسی دا بیتا
لاگے راکی پاد بھو، تو دیو کرا نیتا۔

ارتھ:- جیہکھو نو تس تی وچی تو، جیہکھو ہرم ؛ موہ دور تی وچی تو ؛ جو پرماتما کا سواہ ہو کوہ دا دسی تو۔

(۳) جب لسکر حکم نہ بوجھا، تبھی اگم دکھیا
گورمل حکم پچھا بُجھا، تبھی تی سکھیا

ارتھ:- جیسیں ہی جیو ایسور دو حکم نہ تو سمجھی، تیسیں دو دکھی آہی، پر جدھیں گورو سان دی حکم کی سمجھی تو، تدھیں دو سکی تُتی تو.

(۴) ناکو دشمن دو کہیا، ناہی کو مندا
گورکے شبد شیوا شبو کو، ناسے خبھی بندا.

ارتھ:- ناہی نکو کو مندھکو دشمن آہی - نکو کو دکھ ڈیون والو آہی؛ گورو ہو سکی مندو ڈسنو ہر نہ تو اہی. گورو صاحب فرمائیں ہا تر مان گورو جی جیوا کدھ رسوکے آہان؛ مالک ہو بندو آہان.

آسا مہلا ۵

سُکھ سہج آنند گھنا ہرि کیرتنُ گاؤ ॥ گرہ نِوارے سترِگورُ دے اپنا ناؤ ॥ ۱ ॥ بلِہاری گُرَ آپنے سد سد بلِجاؤ ॥ گورُ وِٹہُ ہؤ وارِیا جِسُ مِلِ سچُ سُجاؤ ॥ ۱ ॥ رہاؤ ॥ سگُن اپسگُن تِس کؤ لگہِ جِسُ چیِتِ نہ آوئی ॥ تِسُ جم نیڑِ نہ آوئی جو ہرि پربھُ بھاوئی ॥ ۲ ॥ پُنن دان جپ تپ جتے سبھ اُوپرِ نامُ ॥ ہرि ہرि رسنا جو جپے تِسُ پُورن کامُ ॥ ۳ ॥ بھے بِنسے بھُرم موہ گئے کو دِسے نہ بیگا ॥ نانک راکھے پاربرہمِ پھِرِ دُکھُ نہ بیگا ॥ ۴ ॥ ۱۷ ॥ ۱۲۰ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲۰)

(پگتی پرماتما کی پسند آہی ع سپ مرادون پورن کندڑ آہی.)

(۱) سوئو کر سہج آنند کیہا، ہو کیرتن کرا
کرم نواری ستگورو دی اپنا ڈھا

॥ ३ ॥ ना कउ दुसमनु देखीआ नाही कउ मैदा ॥ वुत की सेवा सेवकउ नानक धरमै बैदा ॥ ४ ॥ १७ ॥ ११९ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١٩)

(گورو کیترا نہ فائدا جیو کي رسائي ڈو؟)

(١) ڈیکر ڈو ! ڈوئنڑ ، حڈ مں کي ڈرما

ڈرم کاٹي گورِ آپڑي ، پاٹي بسرامـا

ارت :- جسمں مںھنجي مں ہ ارم آں ، ایس مان ڈنگي رسي کي ملان ڈو. جڈمں مںھنجي گورو مںھنجا ارم کاٹیا ، تڈمں موکي آرام حاصل ٹیو. ڈیکر = ڈنگو رسو. ڈوا = ملان ڈو.

او ہ بکادي دو کیڑا ، تي گورو ڈوٹي

ہر ڈوڑي اب اوڈا تي ، او ہ ہر تي ڈوٹي

(اک رہاؤ)

ارت :- اوي وشیں ہ وھندڑ کام آدک ، جي موکي دکر ڈیندا مٹا ، سي گورو جي کرپا سان ٹري ویا. مان آہیں کان جتي ہس ؛ ہو ہ نکاں جتي ہا. بکادي = وشیں ہ وھندڑ. دوکیڑا = دکر ڈیندڑ.

(٢) میرا تیرا جانڑا ، تبھي تي ہڈا

گورو کاٹي اگیانڑا ، تب چکي نڈا

ارت :- جڈمں مں سمجھي ٹو ٹر جي ہو مںھنجو آي ؛ جي ہو تںھنجو آي ، تڈمں ہڈاں ٹوڑ ٹیو ، یو جڈمں گورو اگیان کاٹي ڈڈي ٹیو ، تڈمں سڀي ڈاسں کان جتي ہئجي ٹو. [نڈا = ڈاسوں.]

(۱۱۶) آسا محلا پنجوان شبد

(۱) ...

(۲) ...

(۳) ...

(۴) ...

ارتھ :- ...

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਭੋਗ ਨ ਭੋਲਾ ਤਊ ਲਉ ਜਉ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮਾ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟ ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ ਪਾਇ ਬਿਸਰਾਮਾ ॥ ੧ ॥ ਓਇ ਬਿਖਾਦੀ ਦੇਖੀਆ ਤੇ ਗੁਰ ਤੇ ਟੂਟੇ ॥ ਨਾਮ ਛੁਟੇ ਅਬ ਉਨਾ ਤੇ ਓਇ ਹਮ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਬ ਛੁਟਕੇ ਛੰਦਾ ॥ ਰੁਪਿ ਕਾਟੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਮੇਲਾ ਦੇਦਾ ਜਾਨਤਾ ਤਬਹੀ ਤੇ ਈਦਾ ॥ ੨ ॥ ਜਬ ਲਦੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਤਾ ਤਬਹੀ ਤੇ ਸੁਖੀਆ ॥ ਹੁਣ ਮਿਲਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਤਬਹੀ ਤੇ ਸੁਖੀਆ

ਚਾਤ੍ਰਗੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ਗੁਪਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੁਰਤਾ ਕਹੈ ਸੁ ਮਾਨੀਐ ਏਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਰੀ ॥ ਦੂਜਾ ਕਾਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਹੁ ਤੰਬੋਲਾ ਖਾਇ ਰੀ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਦੀਪਕੋ ਇਹ ਸਤ ਕੀ ਸੇਜ ਬਿਛਾਇ ਰੀ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਭੋਗੁ ਦੇਹ ਤਉ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ਰੀ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸਹੀ ਚਰੁ ਸੀਗਾਰ ਸਚੁ ਸਾਈ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰਿ ਰੀ ॥ ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਜੋ ਭਾਣੀ ਕਰਤਾਰਿ ਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੧੧੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۸)

(پگٹ جا فرض کیڑا ؟)

(۱) سنڈا کی موہ داسری، ایہ آڈا سک ری
سکل کٹا کٹ اوہو، پٹا دوڑ لہ پک ری

ارتھ:- سنڈ جی دا سی تسی رہ۔ ہیٹھا کرب (فرض) سک۔ سنڈی گٹل ہر اوہو اتر گٹ اٹنی، جہ ہیٹھی سوامی کی پاٹ کلی وی نہ ڈس۔ اڈا - آڈار، فرض۔]

اہ من سدہ رِ آپٹا، ہو لام محبتی رنگ ری
تاگ بسالپ چاڑی، ڈان جاٹ کپاہ سنگ ری
(اٹ رہاؤ)

ارتھ:- من ہیٹھی سدر من کی موہ لام جی اگی رنگ ہر رنگی جڈ۔ ہوں دسوی سالب رنگی جڈی ڈی ہ گوہل ہرماتما کی ہیٹھی سنگ سنگ۔ محبتی = محبت جو رنگ، جو ہاکل ہکو ہو و آمی، ہیٹھکری ہرماتما جی رہم سں ہنسو آمی۔ کہیی جو رنگ جو کھو ہوندو آمی، سو دسوی مار سں ہنسو آمی۔ گوروالی ہر ہرماتما آمی تر "جڈ رنگ کیسے کا، ہنسوی سنسار
سوی ہٹنی رنگ محبت کا کہ روٹی جمار۔"]

آسا مہلا ۵

ਸੰਤਾ ਕੀ ਹਰਿ ਪਾਰਟਾ ਏਹੁ ਅਚਾਰਾ ਸਿਖੁ ਨੀ ॥ ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ
ਏਕ ਉਪਰੇ ਬਹਤਾ ਦੂਰਿ ਨ ਪਿਖੁ ਦੀ ॥ ੧ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੁੰਦਰਿ
ਸਾਧਹਾ ਹੰਦਿ ਨਾਮਿ ਮਜੀਠੈ ਰੰਗਿ ਦੀ ॥ ਤਿਆਗਿ ਪ੍ਰਿਆਲੁਪ

(۲) امرت رس ہ کبرتنو، کو و را ہوی

و ہم نانک ملی ایک نام، رد حب حب ہوی۔

ارب - می مری! تہدھی کھوتی حو امرب رس کو
ورلی سب والی لو۔ گورو صاحب وہشی کرکی حون نا ر
"بروا ہولکی شل تہدھی ہے نام جی ۔حسن ملی ؛ امو
نام مرنی م حسی حی شل ماں حسّاں۔"

आसा महला ५

जा प्रभु की हउ चेरुली सो सभ ते ऊचा ॥ सभु किछु ठाका काढीऐ खोरा अरु मूचा ॥ १ ॥ जीअ पान मेरा धनु साहिबु लीअ मनीआ ॥ नामि जिसै तू उजली तिसु दासी जानीआ॥१॥ रहाउ ॥ वेपरवाहु अनंदु मै नाउ मानक हीरा ॥ रजी धाइो सदा सुखु जाका है मीरा ॥ २ ॥ सखी सहेरी संग की सुमति दिड़ावउ ॥ सेवहु साध भाउ करि तउ निधि हरि पावउ ॥ ३ ॥ सकली दासी ठाकुरै सभ कहता मेरा ॥ जिसहि सीगारे नानका तिसु सधि बसेरा ॥४॥१५॥१९७॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۷)

(اُپدیش)

(۱) حاہب کی مہ حیلی، سو سب کی اوچا
سب کچھ ٹاکا کالیئی، کورا اُر موچا

ارب - ہرنی، تہدھی سان داسی آھلی، سو سیکان
اوحو آھی۔ تدو کوری وڈو سب مدھو کھولو وھی نسو۔
[کورا = تدو، موحے = کھوتو، وڈو، کھاریئی - سب وھی تو۔]

حیمہ ہرآن میہ 5لو، صاحب کی مہیڈا
نام جسے کی اوجاہی، تس داسی کہیڈا

(۱ سے رہاو)

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۶)

(جنهنجو ناکر واهگورو، سو وڈ پاگي آهي.)

(۱) ڈاکا ڈاکڑ ٹهي پوءِ، ڈاکي ڈاڪا پا ڪا
اوهر سميلا سڌ سکي، سب ڏوهر ڏوڙ ڏا ڪا

ارٿ:- هي برڙا! جنهنجو ٿون ڈاکڑ آهين، تنهنجا وڏا ڈاکڑ آهن. ٿو برڙو ڪ سکي ٿيندو؟ هي لوڪ ڏسڻ سڌو سکي آهي؛ هتان سڀ ڏوهر؛ ڏاڪ ڏورڻي وڃا آهن.

هر ڈاکڑ کو بند ڪي، ڈاکڑ ميوا ڈارا
ڪون ڪراون سکل بڍ، سو ستگورو همارا
(اڪ رهاؤ)

ارٿ:- هان گوبند جو داس آهيان؛ جنهنجو ڈاکڑ سموٽ آهي. جنهڪو هرطرح ڪرن ڪراون هار آهي، سو جنهنجو ستگورو آهي (راهو- جنهنجو ستگورو ڏوڙن ڏومڙو ڏوب آهي).

(۲) دوڄا ناهي ڏوڙ کو، ڈاکا پوءِ ڪوئي
کور شيوا محل پائيئي، جگ ڏتو ڏوئي

ارٿ:- هيو ڪو آهي ٻي ڪوڙ، جنهنجو ٿو ڪهي، گورو هي شيوا سان برابر جو محل (سروپ) پائي ٿو؛ ڪل ٻوڙ ڪر ڏوڙي وڃي ٿو.

(۳) درشٽ ڏيوي سڪر پائيئي، من مهر ڏڙا
جاڪٽ ٿر ڪوپال پٽي، شيوڪ سي ٻوڙا

ارٿ:- هي برڙا! تنهنجي ڪرپا ڏرشٽي سان سڀ ڪجهه من ۾ ڏڙ جو خزانو پائجي ٿو. جنهن تي تون ڏيال ٿئين ٿو، سو شيوڪ قبول ٻوي ٿو.

(۲) ڪرڪھ ليئي آپڻي ، سڀھ ڪجھ وڃائي
ھو ھوپ ڏئي ڏاڍ ، سا ھڏون وڃائي

ارت :- آگيا ڏيڻ واري اڪال ٿي ڪري ٻڌائي سڀني ٻڌائي ڪجھ ٿڪ ڪڍي آھي. ھوءَ ھا ڏات ٻولڻي ڏني آھي ، سا ھڏون وڃائي آھي.

(۳) سدا سدا ڪرڻ ڪاڻيئي ، جپ نام مراري
ليئر لباڇيو سڀڪو ڏوڻ ، ھوپ ڪرڻا ڏاري

ارت :- ھن ڌرتي سڏيو ھوءَ ھا ڪرڻ ڪاڻيئي آھيان ؛ مرار ٻرھما جو نالم جپندو آھيان. ھري روپ سڳوري ڪرڻا ڪري ٻڌائي سر ھڏون ڪيو آھي.

(۴) نام ڏان ڪڻ ڪاڻ ، لاپ ھڏڻي ڪوڙ وڃا
وڻجاري سڀ ٿاڪا ، ھوپ شام آسا.

ارت :- نام جپڻ ۽ ڪشش ڪاڻ، انهي ڏن جو لاپ ھڏڻن ڪوڙ وڃي آھي. ڪوڙ ماڻھ ڪمائيل ڌنا سڀ ٻڌڻ ٻي الي سڀ آھي ۽ سڀ ڪجھ وڃايو آھي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਕੋ ਵਡਭਾਗਾ ॥ ਓਹੁ ਸੁਹੇਲਾ ਸਦ ਸੁਖੀ ਸਭੁ ਭੁਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ਹਮ ਚਾਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਭਾਰਾ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਸੋ ਸਮਰਥੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਅਉਰੁ ਕੋ ਤਾਕਾ ਭਉ ਕਰੀਐ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮਹਲੁ ਪਾਈਐ ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ॥ ੨ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ਜਾਕਉ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਸੋਵਕ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੋ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਪੀਵੈ ॥ ਵਜਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੧੧੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਦਮੁ ਕੀਆ ਕਰਾਇਆ ਆਰੰਭੁ ਦਚਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਜਪਿ ਜੀਵਣਾ ਰੁਰਿ ਮੰਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਪਾਇ ਪਰਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈ ਜਿਨਿ ਭਰਮੁ ਬਿੱਦਾਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਸਚੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਆਪਣੇ ਸਚੁ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਤੋ ਦਾਤਿ ਸਾ ਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਨੇਮੁ ਨਿਬਾਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੩॥ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ਲਾਭੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਦਿਤਾ ॥ ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੧੧੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١٥)

(ستگورو جي ميها.)

(١) آدم ڪيا ڪرانيا، آرب رچانيا

نام جپن جي هوڙا، ڪور ڪمنو دورڙانيا

ارت:- ڪورن جو ڪرايل آدم ايس ڪمن ڪرڻ لاءِ جت سب جو آرب رچدن ٿا. جنهن وقت ڪان ڪورن ڪمنو اڀيڻ دورڙ ڪرايو آهي، تنهن وقت ڪان ايس نام جپي جپڻون ٿا. [آرب = سروعات]

پاڻ پرڀ ستگورو ڪي، جن ڀرم ڀدارا

ڪرڪرپا پرب آپڻي، سچ ساج سوارا

(١ ڪ رها)

ارت:- جن ستگورن ڀرم ڀوڙ ڏور ڪيو آهي، تن جي جنهن تي ايس ڪرپا ڪئي آهي، تن ڪوڙ ڪپٽ ڪاڍي سچ ساج سوارو آهي.

(۲) نت و بچارہ ست جھہ، ڈاہی بگھن لہ اکیہ
کھن پٹی سب تکیا، کو، مکہ جن جاگی
(اسے وہا)

ارتھ:- ہی سب جنوا وت جو سار، سمو آمی، سہن جو وہچار ستروہو ر اوجا لگی کو دکھ ر لگی۔ ہی ورس گورن ہی سکیا ڈاراں سجاگہ آمن، تن لاہ سب کام آوے) جور لس تی وہا۔ [ا سے سار وسمو، ہوماں سکراے جور (کام آوے)۔

(۳) ہڈ غوبیہی خوچہ لشھہ، ڈومی بکہ جارہ
سام وت ہڑا سڑدا، و کر لام واہارہ۔

ارتھ:- سیدھی ہڈی وی اتا ر سریہی، جو سمو کٹو، امسا ۶ ممسا روہی ہکر کی سام جڈہ۔ سا سمگت روہی - جو وت آمی، جس ۶ لام روہی ایہش ہورو سڑدو آمی، اہو لام ہی وکر جو واہار کرے۔

(۳) جیکہ بدھ دن آرہا، سیٹی ہتھ لگی
آہدی ہوب وٹکا، لت کمل کرلگی

ارتھ:- جن بدھ جھہ جھڑ، سرہو، دن سے سمگت ر اربی جڈہ آمی، سی سب وارا آمن، بدھی سرہو کمی ہسے - آمن - ن ل گلہ آے کن ڈا۔

(۴) دومت مد جہ ہوتی، کا اپت کھای
رام وسنظ جہ وتی، ڈاکے سجہ آمای۔

ارتھ:- جن کوئی سب وارا جی سراب ہمش ڈا، سی وشن ر لشما - آمن، دوہا آمن۔ گورو صاحب فرماتن ڈا ر رام لام جو امرت بھکی ہمش ڈا، سی سجا لشمی (سب) آمن۔

آسا مہلا ٥

آवणु मीड़ इकड़ु होइ रस कस सकि कुचरु ॥ अंम्रितु नामु तहि तरि जपहु मिलि पाधा मुचरु ॥ १ ॥ तउ वीचारणु मित जनहु ताड़ै बिघनु न लागै ॥ खीन कुए सकि तसकरा कुरमुखि सनु जागै ॥ १ ॥ रहाउ ॥ दुध गलीबी खरचु लैण हउमै बिख जानणु ॥ साचा रह पुरा सउदा वखरु नामु दाबातरु ॥ २ ॥ वोहु पिड़ धनु अरथिआ मेही पड़िऐ ॥ आपनड़ै घरु छाणिआ निरु कैलु कड़ीऐ ॥ ३ ॥ दरमड़ि मदु न पीवड़ै खिध सीपंड तसकु ॥ नाम तसाड़िचि तउ तरै नानक सचु अमलु ॥ ४ ॥ १२ ॥ १२५ ॥

آسا مہلا ٥ گھر ١٣ (١١٣)

(ہے بھائی! ہمیشہ خدا کا نام جپا کرو۔)

(١) ہے بھائی! ہمیشہ خدا کا نام جپا کرو۔

ہے بھائی! ہمیشہ خدا کا نام جپا کرو۔

ہے بھائی! ہمیشہ خدا کا نام جپا کرو۔

ہے بھائی! ہمیشہ خدا کا نام جپا کرو۔

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਨੇਹੁ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਲਾਇਆ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਮੁਖ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਲ ਸਿਮਰਤ ਮਿਟਿ ਜਾਵਈ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੁਖੁ ਸੋਇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੧੧੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١٣)

(ہر ہڕ حو ناڈو محبڑ ئی سڄو سکم آھی ۔)

(١) کو سد کٹی نڈ ان ، کو ہلہ چائیجی

ہو ہ کوپال دیئل ، ہ رسک مالیجی

ارب : گہ ہے ، جو گٹل حہ خدا ، امی ، سے گورو جی سکا دیاں حاں تو وجی ، مڈھ مں دیال رہ کرپال لئی ، مڈھ مں ہرکہ حو ، ہم (ہرھم آسے) ، ٹھی ۔

آہ ہ سست ملاہ ، ہو کٹا کھاٹیجے

آن ہ ن سھو ہ او ، تہ لاہ ، کھاٹیجا

(اکہ رھاؤ)

ارب : ہے ہی سے حہ ا ہی شے سے ، وی ، جی ، کٹا ، کھاٹیجی رہاں کرہ ۔ اے ہمں ہم سھو کرہ ، ٹوکے ا ، ے گے ہا ، ، ملاہ ا ہی ملو ۔

(٢) حب حب حیان ہو ، ہ ، ی آلہ کھٹا

مٹا ہ سہاں ، حہ ، ٹھا

ا ے ، ں ہم کی جی جی جڑاں ٹو ، حو ہ ا ہی کرو آسے ا ے ٹی ٹو ، ہ ہسا آ ی ، سہار حو ٹو ، ہ سے آ ی ، ، ٹھا ے ، ں ہرہ وا ہ ۔

(٣) چ ن کھاں سکھ سہ ، کھ ، وئی آلہ ،

ڈن سہاوا مکہ ، حن ہ ڈیا ،

(٢) [illegible]

[illegible]

(٣) [illegible]

[illegible]

(٤) [illegible]

[illegible]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਰਾਂਢਦ ਰੂਹੀ ਅਥਾਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਝਾਲੀਐ ॥ ਦੇਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਨਿਦੁ ਮਾਲੀਐ ॥੧॥ ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਹਾਲੀਆ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਸਿਮਰਹ ਨਾਮੁ ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਨਾਮੁ ਦੋਵੈ ਅਖਰੁ ਘਣਾ ॥ ਮਿਟਿਆ ਮੋਹੁ ਮੈਲਾਚੁ ਦੂਠਾ ਵਿਣਸਿਆ ॥ ੨ ॥

ارتھ :- ہی گوبند ہوتا توں کی سبھو کچھ جو دکھائو آپسے۔ گورو صاحب وینتی کرتے ہوں تا تر سمجھتی جسے کی آسرو ؤ بروسو تو سوامی جو آپی۔

आसा महला ५

जिसु सिमरत दुखु जाइ सहज सुखु पाईऐ ॥ हैदि दिनसु कर जोड़ि हरि हरि धिआईऐ ॥ १ ॥ नानक का पूरु सोइ जिसका सभु कोइ ॥ सरब रहिआ भरपूरि सचा सचु सोइ ॥ १॥ रहाउ ॥ अंतरि बाहरि संगि सहाई गिआन रतु ॥ त्रिसहि अगाधि मनां बिनासै सकल दतु ॥ २ ॥ राखन हारु अपारु राखै अगनि माहि ॥ सीतलु हरि हरि नामु सिमरत तपति जाइ ॥ ३ ॥ सूख सहज आनंद घणा नानक जन पूरा ॥ कारज सगले सिधि भए छोटिआ दुरु पूरा ॥ ४ ॥ १० ॥ ११२ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۲)

(ہر یکو سرو و یاپک آہی۔)

(۱) جس سمرت دکھ جاہ، سہج سکھ پائیئے

رنڑ دن کر جوڑ، ہر ہر دھیائیئے

ارتھ :- جس سمرتھی سمرن کرن دکھ دور ہی وہی تو سرو جو سکل پراپت کرتی تو، سہج سکھ آنند گھنا ہوتے ہی پورن جن ہوتے ہی دیکھیا گیا ہے۔

دانے کا پوں سوء جس کا سب کوء

سرب رکھا پورن، سچا سچ سوء (رہاؤ)

ارتھ :- گوبند جی سرمالی تا تر سمجھتو ہو تو آپی، جہاں

آسا ماکلا پنجوان شبد (۱۱۱)

(نام ئي سچو ڏن آهي.)

(۱) ڪوڙ ڪسمي سنگ، ڪامي ڪ ڀيڻي

ايڪي ڪار آڌار، پوڻن ڌر ڀيڻي

ارٿ:- ڪ ڪسمن ۽ سنگي ڪوڙي، ڪوڙ ۽ ...

ڪيئي؟ ڪ ڪار ۽ آڌار سان ويڙهي ۽ ڪيئي ٿو

مي خراب سڀ ڏيڪ، ڏوڻ ميري سنگو ۽ ڏوڪ

ديکه تماڙا درسنو، ميرا من ڏاري (اڪ ۽ ماڙ)

ارٿ:- مي ۽ ڪ ...سون سنگ ۽ سون ...

جو ساڻي ڪوڙي آسرو آهي، ...سو ڏرسن ٿوڙ ڪوڙي

...ڪي ڏوڪ ڏيئي ٿو

(۲) راڄ مال جنجال، ڪاڄ ڪ ڪوڙي ڪمه

ڏ ڪسمن آڌار، ڪوڙ ڪ ڪوڙ

ارٿ:- راڄ ۽ مال جنجال ۽ ڪاڄ ڪ ڪوڙي ڪمن ...

ڪمن ۽ ڪار ٿو ڪمن ڪمي ڪ ڪمن ...

ڪسمن ۽ آڌار ڪ سڀ ڪوڙن آهي،

(۳) جيتي ماڻڪ، ڏوڪ، آمت پکوڙ

سڀ ڪا ڪار ڪڏان، ڪ ...

ارٿ:- ...

جيتي ڪٽي ڪڏان، ڪوڙ ارٿ ڪوڙ ڪيترو

(۴) ساڻ ڪٽي ڪڏان، ڪوڙ ارٿ ڪوڙ ڪيترو

آهي ڏوسا ڪمن ڪا، ڏاڪ ڪي ڏيترو.

اور نہ ۔۔۔ سولھ ۔۔۔ گر ۔۔۔ تو ۔۔۔ کاں
۔۔۔ آوی ۔۔۔ کر ۔۔۔ آوی ۔۔۔ ۔۔۔ تو کی
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

(۳) ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

اور نہ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

(۴) ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

اور نہ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਸੰਗਿ ਕਾਟੇ ਕਰਬੀਐ ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਬੀਐ ॥੧॥ ਮੈ ਰਾਖੀਅ ਸਚ ਟੇਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਪੂਰੈ ॥ ਦੇਖਿ ਤੁਮਾਰਾ ਦਰਸਨੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੀਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਚੰਜਾਲੁ ਕਾਜਿ ਨ ਕਿਤੈ ਗਨੋ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਆਧਾਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਧਨੋ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸੇ ਸਪਿਆ ਦੇਗ ਤੇਤ ਪਛਾਵਿਆ ॥ ਸੁਖ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰੁਤਮੁਖਿ ਦਾਵਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਚਾ ਰੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਹਿਰ ਰੰਗੀਲੋ ॥ ਆਸ ਕੁਦੇਸਾ ਖਸਮ ਕਾ ਨਾਨਕ ਕੋ ਜੀਅਰੋ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੧੧ ॥

آسا مہلا ۵

ਕਿਆ ਸੋਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ ॥ ਕਿਤੀ ਵਿਤੁ ਦਰੀਆਇ ਵੰਞਨਿ ਵਹਦਿਆ ॥੧॥ ਚੇਤਬਤਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਨ ਚਾਇ ਲੰਘੀਐ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਾਧੂ ਸੰਗੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭੋਗਹਿ ਭੋਗ ਅਨੇਕ ਚਿਤੁ ਨਾਵੈ ਸੋਇਆ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਭੁਸਤਿ ਬਿਨਾ ਮਰਿ ਮਰਿ ਰੋਇਆ ॥ ੨ ॥ ਰਪੜ ਰੋਗ ਸੁਦੇਹ ਤਨ ਮਰਦਨ ਮਾਲਣਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਣ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਸਰਪਰ ਚਾਲਣਾ ॥ ੩ ॥ ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਸੰਸਾਰੁ ਵਿਰਲੈ ਪੇਖਿਆ ॥ ਛੁਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਲੇਖ ਨਾਨਕ ਲੇਖਿਆ ॥ ੪ ॥ ੮ । ੧੧੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۱۰)

(ھی گپیلا! نام کی نم وسار.)

(۱) ...

ارے ... ھی ... نام کی وسار ...

(۲) ...

ارے ... ھی ... سنسار ...

ارت:- هو هراڙ سيني هٽ وهاڪ ٿي رهيو آهي، سو سڀڪجو سوامي آهي. ڪ صاحب حڪر واڻي آهي ساڻي جي سرڻي ڏاڍا ڏه جب آهي، هوڪو ٻي ڏوڙو ڪواڻي.

جٽ پاه ٿي ٽٽڙ واڪو واڻ هاوڻا
تجهه ڏن آوڙ ڪوڙ ڏوڙ ڀاوڻا (۱ ڪ رهاڻ)

ارت:- هي واڪ هاڻا، جٽ وٽسڻي ٽٽڙ سان ڪي وڪر، سون تو ڪسواه هيو ڪو ٻو سان ڪوڙ ڏيو آهي (ساڻي سڀڪجو ٻو جب ڪ ٽون ڏيو آهين.)

(۲) ٻاڻپاڻي ٻوب آپ ڪيت ساريٽي
جس من وڻا آپ تس ڏ وساريٽي

ارت:- هي هرڻا ٻون ٻاڻ موڪ جي سڻاڻي آهي هرڻالڻا ڪريس ٿو، هي هرڻا سڀڪجي من ۾ ٻون وسس ٿو، ٻيهاڻي ڪڏهن ۾ سو وساريس.

(۳) جو ڪيچ ڪري من آپ آپڻ پاڪڻا
پڪڻان ڪا ساڻي ڪيچ ڪيچ جاڪڻا

ارت:- جهڪي ڪريس ٿو، سو ٻون ٻاڻ سڀڪجي ٻاڻي وڻجب ڪريس ٿسو. ٻون جڏ جڏ ۾ سڻاس هو سڀاڪ جاڻو وجس ٿو.

(۴) جپ جپ ڪ ڪاڻ، ڪڏي ڪ جوڙيٽي
ڪاڪ دوس ٻياس، لوچا پوريٽي.

ارت:- هي مون ۱ سڀڪجو ڏاڻو جپا ڪري ڪڏهن ڏڪر ۾ پاڻيو. گورو صاحب جون ڪا ڪسر "هي هرڻا سوامي سڀڪجي درشن جي ٻياس آهي، سو سوامي درشن ڏيڻي سڀڪجي اڃا ٻورن ڪري"

ਪੂਰੇ ਰਹਿਆ ਸਬਦ ਠਾਇ ਹਮਾਰਾ ਖਸਮੁ ਮੈਇ ॥ ਏਕੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਛਤੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹਿ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਲਾਥਹ ਹਾਰਿਆ ॥ ਤਕ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੂਤਹਾਲੇ ਪੂਤੁ ਆਪਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰੀਐ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਡਾ ਆਪਿ ਤਿਸ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਿ ਆਪਣ ਕੀਆ ॥ ਕੁਰਤਾ ਕਾ ਸਭਾਈ ਧੁਰਿ ਧੁਰਿ ਜਾਣਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਚਿ ਸਚਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਛੋਡੀਐ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਦੇਹਿ ਪਿਆਸ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀਐ ॥੪॥੭॥੧੦੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

(١٠٤) آسا محلا پنجوان شبد

(آسا دي وار جي سلوک.)

(١) ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨ ਕੀਆ ਮੰਨਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ॥ ਅਵਰ ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ਏਕੋ ਕਰਣੈ ਸੋਇ ॥

ਅਰਥ: ਜਿਸ ਦਾ ਸਾ ਤਿਨ ਕੀਆ ਮੰਨਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ॥ ਅਵਰ ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ਏਕੋ ਕਰਣੈ ਸੋਇ ॥

(٣) ਜਿਸਨੂ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੋਈ ਸਾਲਾਹਣਾ ॥

ਬਿਨਾ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਥੀਐ ਹੋਰੁ ਕਥਣਾ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਅਰਥ: ਜਿਸਨੂ ਮਨਿ ਆਪਣੈ ਸੋਈ ਸਾਲਾਹਣਾ ॥ ਬਿਨਾ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਥੀਐ ਹੋਰੁ ਕਥਣਾ ਬਿਕਾਰੁ ॥

(٣) ਜਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਹੇਤੁ ਸੇ ਸਚੇ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਅਰਥ: ਜਿਨ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਹੇਤੁ ਸੇ ਸਚੇ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਤੂ ਪਾਇਆ ਜਨ ਪਰਸਾਦਿ ਦੁਖੁ ਸਭੁ ਮੇਦਿਆ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰੇ ਤ੍ਰਿਨਖੋ ॥ ਜਿਨ ਮੰਨ ਵੁਠਾ ਆਪਿ
ਭਗਤ ਸੋ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸਨੋ ਮੰਨੇ ਆਪਿ ਸੋਈ ਮਾਨੀਐ ॥
ਤ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ਸਭ ਠਾਈ ਜਾਨੀਐ ॥ ੩ ॥ ਦਿਨਸੁ
ਆਰਾਧਿ ਸਮਾਲੇ ਸਾਹ ਸਾਹ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ
ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੦੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۸)

(سکي اهي، جي ڈينهن رات سائين کي ياد ڪن.)

(۱) جنا ڪر ٻوري نال سي ڪيهڙا
ٻيڙ ڪر جا ڪٽ مڻل، سائين جيهڙا

ارٿ:- جنڪي نام ڪر ٿو وسري، سي ڪهڙن جيڙا آهن؟ آهن سائين جيڙا آهن؟ سائين هر دروهر سماوت ڪر سما
برهاڻ:- "هو جن هر آڻ ٻي، ڪاڪ ساڻي مان.
[سلوڪ محلا نوان امر (۲۹)

من ڪن وهه ٻهال، ڪو سنگ ٻيٽا
سڪر پائيا جن پرساد، ڪر سب ميٽا (اڪ

ارٿ:- هي برادا! جنڪي توسان ملڻ لا، سي من
توڙي ڪوڻ ڪي آهن. آهي سڪر ورايت ڪن لا
جي ڪرپا ڪري آپهڻا سب ڪر مٽهي وڃن لا.

(۲) جيتي ڪنڌ بوهمڻي آڌاري ڪن ڪي
جن من وڻ آهي ٻوري پڪت سي

ارٿ:- سڀڙا ڪنڌ ڪر بوهمڻا آهن، تن سيني ڪي

آن پھر سالاهِ سرجن هار ڈوُن
جيوان تيري دات، ڪرپا ڪرهِ موُن
(اڪ رهاءُ)

ارٿ :- تون آن ئي پور سرجنهار جي اُستت ڪر ۽ چئه ويٺي ڪر تہ "هي پرڀُو! مان تنهنجي دات جي آسري جيڀان ٿو، تون هونئي ڪرپا ڪر."

(۲) سوئي ڪُمُ ڪماءِ جِت مُکہ اُجلا
سوئي لـڳي سچ، جِس ڈوُن ڏيهِ آلا

ارٿ :- هي پائي! اڇو ڪم ڪر، جنهنڪري تنهنجو مکہ اُجل ٿئي يعني تون سکي ٿئين. هي اللہ! جنهنکي تون سچ ڏين ٿو، سوئي سچ هر لـڳي ٿو.

(۳) جو نر جيئندو موُل، سو ڪهِ راس ڪرِ
ڪو ڇِٽ وِساهِ ڪدي نہ جاهِ مرِ

ارٿ :- جو سروب روپي گهر ڪڏهين ناس نہ ٿيندو، سوئي ڪم ڪر. جو اڪال پرکہ کي هت هر وساهِ، جو ڪڏهين هر نہ مرندو.

(۴) تِنا پيارا رام، جو ڀرپُور ڈٺيا
گورو پرسادِ آکِ، ڈانڪ وکا ڪٺيا.

ارٿ :- گورو صاحب مون ڏانهين نهار هي نرڀوءَ کي وٺيا آهين، تنکي رام پيارو لـڳو آهي. اهي گورو هي ڏيا سان اکِ پرماتما جي ساراهِ ڪن ٿا.

आसा महला ५

ਸਨਹ ਨ ਵਿਸਰੈ ਨਾਮੁ ਸੋ ਕਿਨੇਹਿਆ ॥ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਮੂਲਿ ਸੰਗਿ ਭੇਟਿਆ
ਈ ਜੋਹਿਆ ॥੧॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਭੇਟਿਆ

ڪيندو؟ [داس داسترُ = داسي ياوُ ، شيوا جو ياوُ . گوُن = آواگون جنم مرڻ جو ڦيرو.]

(۳) جيسي پُس ڏرياءِ تيسا سڱسار سپ

ڏاڪ پنڌن ڪاڻ، ملاوڻ آپ ڏرپ .

ارت:- جيڏيطرح پسون ساڻ ڏسي ڏاس ٿا ، تيڏيطرح سڱار انسان آهي (مطلب تہ انسين تہ سڱار جي وڻين تہ ڦاسون ٿا.) گورو صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "مي ڏرياءُ مهنجا پنڌن ڪاڻ سوڪي پاڻان ملائي جڏ."

[ڏرياءُ = سوري ، ساڻ .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਭੇ ਥੋਕ ਵਿਸਾਰਿ ਹਿਕੋ ਖਿਆਲੁ ਕਰਿ ॥ ਛੂਠਾ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿ ॥੧॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਾਲਾਹਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਤੂੰ ॥ ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਮੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੋਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਇ ਜਿਤੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ॥ ਸੋਈ ਲਾਰੈ ਸਚਿ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਅਲਾ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਨ ਢਹੰਦੋ ਮੂਲਿ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਸਿ ਕਰਿ ॥ ਹਿਕੋ ਚਿਤਿ ਵਸਾਇ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ਮਰਿ ॥ ੩ ॥ ਤਿਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਾਮੁ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਕਥੁ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣਿਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੦੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۷)

(اُپديش)

(۱) هي ٿوڪ وسارءِ ڪو خيال ڪر

جهوڻا لاهِ گمان، من تن آرپ ڪر

ارت:- هي پراڻي! سڀ بيڪار وساري ، ڪي اڪال پرڪ جو ڌيان ڪر. ڪوڙو هڻ ڪڍي جڏ ؛ من توڙي ان پرڻوڻ ڪي ارپي جڏ.

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۶)

(پراکرتنا)

(۱) لاکر پگت آراڌي، جپتي پيٹر پيٹر
کون جگت ميلاوڙ، نرگٹ بکٹي جيٹر

ارٿ:- هي پربو! لکر پگت "پربن پربن" جپي تنهنجي آراڌنا کن ٿا. هون نرگٹي ۽ باهي جيو کي کنون ۽ جگت سان پاٽلان ملائي جڏ.

تيري ٹيک گوبند، گوپال ڏيال پرپ
تون سيٹا کي ڏات، تيري سرشٹ سب

(اڪ رڳا)

ارٿ:- هي گوبند، گوپال، ڏيال پربو! هونکي تنهنجو ئي آسرو آهي. تون سيني جيون جو مالڪ آهين ۽ هي سارڙي سرشٹي تنهنجي آهي.

(۲) سدا سهائي سنت، پيکهر سدا حضور
نام بهوٹڙا، سي مون وسوڙ وسوڙ

ارٿ:- هي پربو! تون سنتن جو سدبو سهاڳ آهين. آهي توکي سدبو حاضران حضور ڏسن ٿا. هر جيکي نام کان رهت آهن، سي دکن ۾ ڪڙهي ڪڙهي مرن ٿا. [بهوٹڙا= خالي، رهت. وسوڙ وسوڙ = سوڙ کائي، دکن ۾ ڪڙهي ڪڙهي.

(۳) هاس داستط پاء منڌا تنان کوٹ
وسرڙا جنان نام تنڙا حال کوٹ

ارٿ:- جن ۽ شيوا جو پاڻ آهي، تنهنجو آڳاڻ ميڌ وجي ٿو. جن کان نام وسري ويو آهي، تنهنجو ڪوڙو ح

ارتھ:۔ جنکي من سچي ڈٹيء جي رتيء ماڻ گالهہ
ہڈاں تا، سي سکي م سکہ جو آئر آسہ آهي، سو برابہ ڪن
تا. هي ماڻاء! اُهيء آسہ جي قسمہ گهٽي نہ ٿي وڃي. [بدڪ
= بہ ماڻ، رتي ماڻ. گال = گالهہ. قسہ = قسمہ.]

(۳) نشٹ پسند و سوء پيکر مشتاق پٹي
مئے نرگُٹ ميري ماء، آپ لڑ لاء لئي

ارتھ:۔ هڪي ستري سان ڈسي ماں هن تي موهت ٿي
پس. هي ماڻاء ماں نرگٹو آهاں، نہ برہڙو موهڪي ساهڪي
ہاڻہ ورتو آهي.

(۴) بد ڪتيب سسار هما وڻ ہاوا
ڈاڪ ڪا پاتشاہ دسيے ٹاهرا.

ارتھ:۔ صاحب رماڻس ڈا سہ نربو ويڌن - سسار جي
پسڪن ڪاں ساڪاں الگ آهي. سهڪو ہاسام لاڻہ لهور
وسو ڈسي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਲਾਖ ਭਗਤ ਆਰਾਧਹਿ ਜਪਤੇ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥ ਕਵਨ ਜੁਗਤਿ ਮੇਲਾਵਉ ਨਿਰਗੁਣ ਬਿਖਈ ਜੀਉ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਰਾਖਿਦ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ॥ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕੰ ਨਾਥ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਤ ਪੇਖਹਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੜਿਆ ਸੇ ਮਰਨਿ ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਦਾਸ ਦਾਸਤਣ ਭਾਇ ਮਿਟਿਆ ਕਿਨਾ ਗਾਉਣੁ ॥ ਵਿਸਰਿਆ ਜਿਨਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨਾੜਾ ਹਾਲੁ ਕਉਣੁ ॥ ੩ ॥ ਜੈਸੋ ਪਸੂ ਹਰਿਆਉ ਤੇਸਾ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭ ॥ ਨਾਨਕ ਏਧਨ ਕਾਟਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੂ ॥੪॥ ੪ ॥ ੧੦੬ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਾਈ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਭੋਰੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ ਰੋਗੁ ਮਾਇ ਮੋਹਾ ਹਭੁ ਨਸੈ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਵੰਞਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਸਾਈ ਆਪਣੇ ॥ ਹੋਵੈ ਅਨਦੁ ਘਣਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਿੰਦਕ ਗਾਲਿ ਸੁਣੀ ਸਚੇ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ॥ ਸੂਖਾਹੂੰ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ਮਾਇ ਨ ਕੀਮ ਗਣੀ ॥ ੨ ॥ ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ ਸੋਇ ਪੇਖਿ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਆਪਿ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਈ ॥ ੩ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸੰਸਾਰ ਹਭਾਹੂੰ ਬਾਹਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਹਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੦੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٥)

اُڏانڪا :- هيءُ شبد سري گورو ارجن ديو جن پنهنجي ماڻا کي ڇڪي ڏيکاريو آهي.

(١) سائي آلڪ اپار، ٻوري من وسيءِ
ڏوکر دردُ روگ ماءِ، مٽڻا هيءُ نسيءِ

ارٿ :- هي ماڻا! جڪڏهن منهنجو سائين هو الڪ ۽ اپار آهي، سو جڪڏهن منهنجي من ۾ وسي تہ جڪڏهن منهنجا سڀ ڏکَ، درد، ٽنس ئي وڃن. [سائي -- سائين، ٻوري -- جڪڏهن، وسي -- وڃي، مٽڻا -- منهنجا سڀ -- سڀ.

هئہ وڃان قرباڻ سائين آپڻے
هووي آنند گهڻا من تن جاپڻے (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- ان منهنجي سائين تان قربان وڃان، جنهن جي ڪري مون ۾ ڏاڍو آنند ٿئي ٿو.

(٢) بندڪ کال سٽي، سکي تس ڏٺي
سوڪي هوڻ سکر پاءِ، ماءِ نہ ڦير ڪٺي

ارت:- سڀي سکن کي هوں جاچي ڏيو آهي ، تہ هري
نام جي سڀرن ورهاري کوڙ سکڙ کوڙي . سچو صاحب سنگورو
جي راضي ٿيان تہ اڀ ٿئي ٿو.

ہلهاري گورو آپڻي سد سد ڪُرڌنا
نام نہ سوڙ اڪ کڻ چسا ، اُهہ ڪهجي ڏانا

(اڪ رهاؤ)

ارت:- ہاں ہل ہمہ جي گوروء ہاں ہلهار ، جاں ، سدبو
مٽائش ورهاں ، جاں! هي سنگورو! اهو ڏان ڏي ، جو وامگورو
جو نام ڏڪ کن ہاڪ ڏڪ جسو نہ هوسڪان نہ وسري .

(۲) پاڪٽ سچا سوڙ هي جس دوڙن آلتر
سہ چوڻي مها جاڻ تي جس گہ رشد لرلتر

ارت:- جهہ جي اندر نہ هري ، جو ڏن آهي ، سوئي
پاگوارو آهي . جس نوس سنگورو جو سد اڪ رس جسو
آهي ، سو هوڙ رهي ہ جار کن جسي ٿو

(۳) گہ رڪي مهہ ڪيا ڪها ، گورهہ ڪ ست سو
اهہ آد ڪاڌي جڪهہ جڪہ ہوڙا پرميشر

ارت:- هي ائي! هاں گورو جي مهما ڪهري هوان؟
گورو دوڪ آ سب ڪٽن جہ ٽلاڙ آهي . گورو سڀي جگ نہ
آ جاڌ ورن رهسور آهي .

(۴) نام ڏاڙہ سد سدا هہ هو من رنگي
جنهہ پراڀ ڏن گورو هي ٽالڪ ڪي سنگي .

ارت:- هي ائي! اوهين نام ڏياوء سدبو هري سان
من کي رنگيو . ساحب نرمائس تا نہ مهمهجو جنهہ ، تران ڏن
گورو ائي آهي ، جو سدبو هوں سان انگ سنگ آهي .

(٣) چترائي سياڻپا ڪيئي ڪامِ نہ آئيئي
ڪٿا صاحب جو ڏيوئي سو ئي سڪر پائيئي

ارٿ :- چترائي ۽ سياڻپ ڪنهن ڪم جون نہ آهن. هي صاحب! جيڪي تون راضي ٿي ڏين ٿو، سوئي مان سکر سمجهي برابت ڪريان ٿو.

(٤) جي لکر ڪرم ڪمائيئہ ڪچھ پوئي نہ ٻڌا
جن نانڪ ڪيتا نام ڏوهو ڇڏا ڏڌا.

ارٿ :- نام کانسواءِ جي لکر ڪرم ڪٽي ڪجن، تہ بہ ترشنا نہ ٿي روکجي. صاحب داس ياو سان جون ٿا ٿوون نام جوئي آسرو ورتو آهي ۽ ٻيا سب ڏڌا جڏي ڏنا آهن.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ ਭਾਲਿਆ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਤੇ ਪਾਈਐ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰਉ ਇਕੁ ਖਿਨ ਚਸਾ ਇਹੁ ਕੀਜੈ ਦਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਗਠੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ਹੈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਅੰਤਰਿ॥ ਸੋ ਛੂਟੈ ਮਹਾ ਜਾਲ ਤੇ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਕਹਾ ਗੁਰੁ ਬਿਬੇਕ ਸਤ ਸਰੁ ॥ ਓਹੁ ਆਦਿ ਦੁਗਾਦੀ ਜੁਗਹ ਜੁਗੁ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਰਿ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ਜੀਉ ਪਾਣੁ ਧਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕੈ ਸੋਜੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੦੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٤)

(هري نام جي ڏن جهڙو ٻيو ڪو ڏن نہ آهي.)

(١) سرب سکان مے ڈيٹھم جيو ڈاڻ نہ ڪوئي
ڪور ڏئي تي ڏيئي سچھ صاحب سوئي

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰ ਹੈ ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਸੀ ਸੋ ਚਲੈ ਰਜਾਏ ॥੨॥ ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਆਣਪਾ ਕਿਤੈ ਕਾਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ਤੁਠਾ ਸਾਹਿਬੁ ਜੋ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਈਅਹਿ ਕਿਛੁ ਪਵੈ ਨ ਬੰਧਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀਤਾ ਨਾਮੁ ਧਰ ਹੋਰੁ ਛੁਡਿਆ ਧੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦੩ ॥

آسا گھر آڈوان کافي محلا پنجوان شبد (١٠٣)

ايڪ اوڪار ستگور پرساد

(نام ئي جپو جڙو آسرو)

(١) ميرے بندا ڀي خريد سچہ صاحب ميرا

حڪم پوندا سپ تس دا سپ ڪچہ ميرے ڀيرا

ارٿ:- مان تنهنجو زرخريد ٻانهو آهيان ۽ تون منهنجو سچو صاحب آهين. منهنجي آتما، منهنجو سريرُ ۽ ٻيو سڀ ڪجهہ جيڪي ڪجهہ مون جوڙ جو آهي، سو تنهنجو ئي آهي. [ڀي خريد = ڀلہ جو خريد ڪيل.]

ماڻُ نماڻي تؤن ڏڪي ڏيرا ڀي واسا

ڏن ساچي آن ٽڪ ميرے سو ڪاڻہ ڪاڻا

(اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڏڪا ۽ ڏن ماڻ جو ماڻ آهين، موسڪي تنهنجو ئي ڏوسو آهي. هي سڀا ڀريا! تو کانسواءِ جهڪي ٻئي جو آسرو آهي، جهڪي مان ڪجهہ ٻيءَ اڳيائي سمجهان ٿو.

(٢) تيرا حڪم اپار ميرے ڪوئي آنت نہ پائي

جس کورو پورا بيٽسي سو چلي رضائي

ارٿ:- هي ورڙا تنهنجو جو اپار حڪم آهي، تنهنجو ڪنهن انت نہ پاتو آهي. جهڪي ڏاڻن گورو ملو آهي، سوئي تنهنجي حڪم موجب هلي ٿو.

آسا محلا پنجوان شبد (١٠٢)

(١) گورو پوري راکڻا دي ماڻ
هرکت پيتا جن کا پرتاپ

ارٿ :- گوروءَ پالڪ (سري هرگوبند صاحب) کي مٿ ڏيڻي ۽ پنڌڻجي داس جو پرتاپ هرگوبند ڪيائين.

گورو گورو جپي گورو گورو ڏائي
جيئڙي کي ارداس گورو پهر پائي (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي پائي! گوروءَ کي جپيو ۽ گوروءَ جو ڏيان ڌاريو ۽ جيڪا من ۾ مراد هجي، اُها پڻ ارداس گوروءَ کي ئي ڪريو.

(٢) سرن پوي ساچي گورديو
پوڻ نه هوئي شيوڪ شيو

ارٿ :- ان سچي گوردیو جي سرن جو آهيان، جنهن ڪري مون شيوڪ جي شوا پوڻ تي آهي.

(٣) جيئڙي پنڌ جوڻ راکيئي پران
ڪهه ڏاڪ گورو ڪئي قربان.

ارٿ :- صاحب فرمائين تا ته جو گورو، جيئڙي، سرن جوڻ ۽ پران جي رکيا ڪري تو، تنهن ان ڪهه ڏاڪ وڃي گڏجي.

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੫

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਸੋ ਬੰਦਾ ਬੈ ਖਰੀਦੁ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੇ ਤੂੰ ਧਣੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ॥ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਅਨ ਟੇਕ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਹੁ ਕਾਚਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

خبر نہ آھی تہ ڪو؟ اِھا ڪاڪا ہڈي ڏائي، ڇيو تہ ہالڪ مھنجي مھنجھ ۾ ڏيہ تہ ڇڪڙ ڏياس. سيئي زالن ھنکي وڏي ڪھراٹي جو سمجھي ماڻا ڪنگا ڪي ڇيو تہ ھنکي ہالڪ ڏي تہ ڏاڙائيس. ڏھنتي ماڻا ڪنگا سيئي جي مرضي ڏسي ہالڪ کڻي ھنکي ڏنو.

ڏائي، ہالڪ کي ڇوڙ ۽ کڻي ڏڻ ہالڪ جي وات ۽ ڏيئي مٹائيس ڪم ڪو وڃي ڇڏيو. ڏڻ سڀ ڪوشن مھواڻ ڇوڙ تہ ڏاڻ جو ڏڻ وات ۽ وڃي ھنکي ڇڇياڻي ماري ڇڏيو، ڏڻن سوري ھوڪوبند صاحب ڏ ھن ٻياڪي، جو ڏڻ ھٹ ۽ جھلي اڇو تہ زور ڏائيس جو ھڏ ۽ ھاڙ ھاڙ ڪري ڪري ھٹي ۽ بيھوش ڏسي ويئي. ڪن زالن وات ۽ ہاٿي وڌس ۽ ڪن ڪلاب جو ہاٿي منھن ڏي وڌس تہ ڏن ھوش ۾ اچي. ڏڏھن سدت ۽ آئي، ڏڏھن چائين تہ "ڀان ڏائي، جو ڪرڪدي ھس. ہر ڀيرھند ھي ہالي ھو ڏسڪي ڪرمون وٺ ٻڌي ويئي. ہر ڀيرھند ۽ ڪرمون، ھو ڏسڪي ڏڪ ڏيو رو ڏيئي حيہ تہ ھوڪوبند صاحب کي رحم ڏيئي ماري اڇ. ڏھنتي آ ڏڻ کي زور لائي آيس، تہ آڻلند. ھن ھو ڏسڪي ماري. ڏو، انھن چئي ھن ڀان ڏماڳا. ساڻن ڏڏھن اِھا ڪاڪا ہڈي، ڏڏھين چائين تہ ہر ڀيرھند ۽ ڪرمون، کي ڏڪار آڳي، جو ھڏ ۽ اپ ھا ڪرڙا ڪن، ۽ جھڪو ہميشو ۽ رکڪ آڳي، ڏھنجو ڪو ڏ ماري. انکہ نہ ڪري سگھي ڏ. ڏڪ سگھ وڃي سري گورو ارجن ديو جن کي سمورو حال ٻڌايو، جن اڃي ڏڻو تہ ڏائي اڳڻ ۽ مٹي ڀڏي آڻي. صاحبن ڇيو تہ اسانجو راکو اڪال پورکہ آھي ۽ آسڪ ۽ ڀرجي ھيٹيون شبد اُچاريائون:-

ڪي پت ڪونہ ٿيندو. ماڻي تہ ڪين پت جاڻو آهي؟ گهر گهر خوشيون ٿي ويڻون آهن. چا ٿي ٻيو جي امرتسر جا ٺورا ماڻيو او هانڪي مڃين ٿا، پر او هانجا وچن تہ ڪوڙا ٿيا." تڏهين پرٿيچند چيو تہ "ماتا گنگا پاڻي ٻڌي صاحب وٽ پيرين اڳهاڙي ويٺي، جنهن پت ڏنس. منهنجو وچن ڪو قرط جو هو چا؟ پر پت جائس تہ چا ٿي ٻيو؟ هنڪي مڙيوئي ناس ڪنداسون. ڪنهن زال کي ٺورا پڇسا ٻاسي موڪليو تہ اڃا هنڪي ماري ايندي." اڃا ڪالهہ ٻڌي ڪرمون ڏاڍي خوش ٿي؟ پاڻهي ڪي چيائين تہ تون ڪا اڃڙي زال مت ڪر.

ڪن ڏينهن ڪانپوءِ پرٿيچند جي داسي دک زال کي ڪرمون وٽ وٺي آئي، جا دائيءِ جو ڪم ڪندي هٿي. هن قبول ڪيو تہ آڻ پالڪ کي پورو ڪري ايندس. او هين دلجاءِ ڪريو. منهنجو پاڻ سري ارجن ديو جن سان ويو آهي. ٻين دايئن کي گهرايائون، مونکي گهرايائون بہ ڪين. پرٿيچند؟ ڪرمون هنکي چيو تہ جيڪڏهين تون اهو ڪم ڪري آئينءِ تہ توکي گهٽو ڏان ملندو. هتن بہ وقت ڪيس دک سؤ روپيا ڏيا؟ ڪرمون پنهنجي ريشمي چادر بہ هنکي لاهي ڏني.

دائي ڏان وٺي پنهنجي گهر آئي؟ زهر پنهنجن ٽٽن کي مکي، وڏي ماڻهوءِ جي استريءِ جهڙو ويس ڪري وڏالي هٿ سري گورو ارجن ديو جن جي گهر هٿ لنگهي آئي. اُنوقت گهر هٿ زالن جي ٻڌ هٿي؟ هنکي وڏي گهراٽي جو سمجهي گهٽو آدرياءِ ڪيائون. ڪالهين ڪندي ماتا گنگا چيو تہ ڪنهن ڪان پالڪ نٿو ڏائي.

(۲) جٹ پالک پتا اوہو کری پھر مانٹ
بلائتا بولی گور کئے پاٹ
کجھی چھپی ناھی بات
کور ڈاک تنا کیتی داتِ ۔

ارتھ :- جٹ پالک پتا تی آڈھورڈ کری تو، نٹ مان ہ گوروء تی کڈان تو ؛ جٹ گورو ہونکی حوائی تو، نٹ مان حوان تو۔ صاحب فرمائیں تا تر اہا گالھ لکل حیل کاہی تر گورو ڈاکے دیو راصی تی موں تی میہ بخشش کئی آمی۔

आसा महला ५

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਰਾਖਿਆ ਦੇ ਹਾਥ ॥ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਜਨ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਜਪੀ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਧਿਆਈ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਮਰਦਾਸਿ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਦਨਿ ਪਰੇ ਸਾਚੋ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਸੇਵ ॥ ੨ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜੋਬਨੁ ਰਾਖੈ ਪਾਨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੧੦੨ ॥

اُچارنکا :- حڈھیں وٹیچند ھی داسی دکی سری ہرگوبند صاحب ھی حضر ھی خہ پٹی، تڈھیں حکدر ہوڑی وچی ہ ٹیچند ھی استری دے مؤں دکی چیائین تر "گورو ارجن صاحب ھی کھو ہ پت جا ئو آمی ؟ سب ماٹھو حنکی ۔ اڈاون ڈیڑ ہا و جن۔ جنہن ڈینہن کانولی دو امرتسر مان و د آمن ، تنہن ڈینہن کانولی پاٹ و ٹن کھٹو ڈن نیو احی۔"

کرمؤں کی اہا گالھ ہڈی اوڑو دکر ٹیو ہو کاڑھ پیٹھ زخمی ایکس۔ رات ہو حڈھیں پرٹیچند کھر آیو، تڈھیں حنکی چیائین تر "اوہان ٹی چیو تر ارجن صاحب

ارٿ :- هي پوٿ ، گوبند جو پگٽ جاڻو آهي ۽ آڪاڻ برڪر
جو ليکر سيني وب اڄي طاهر ٿيو آهي.

(۲) ڏسي ماسي حڪر پالڪ جنر ليڻا
مٿڻا سوڻ مها آنند ٿيڻا
گوپاٿي سکي انند گاوي
ساچي صاحب کي من ڀاوي

ارٿ :- ڏهين پٽي ڪرتار جي حڪر سان پالڪ جنر
ورتو ۽ پٽ نر مٽڻ ڪري جو ڪر ٿو، سو لهي ويو ۽ مها آنند
ٿيو. سب سکيون گاڏي "انند صاحب" گائيس ٿيون. اڏا
واٿي سچي صاحب کي وڏندز آهي.

نوٽ :- "آنند صاحب" جي واٿي سچي پاتشاهه
سري گورو امرڏيو جن ٿمبڪجي پوني پائي موهري جي
پٽ جي جنر تي آڻا فرمايائون تہ اڪٿي شاهي ۽
خوشين جي "صاحب" ٿو پاٺ ڪندا
رهجو ،

(۳)

ਕੁਰ ਬਾਲੀ ਸਖੀ ਅਨੰਦੁ ਗਾਵੈ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਵਧੀ ਵੇਲਿ ਬਹੁ ਪੀੜੀ ਚਾਲੀ ॥ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹਰਿ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਭੁਏ ਅਚਿੰਤ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜਿਉ ਬਾਲਕੁ ਪਿਤਾ ਉਪਰਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਮਾਣੁ ॥ ਬੁਲਾਇਆ ਬੋਲੈ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣਿ ॥ ਚੁਝੀ ਛੰਨੀ ਨਾਹੀ ਥਾਤ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥੪॥੭॥੧੦੧॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۱)

اتانکا :- باني بدي صاحب جي وڏ ملڙ کان پوءِ ڏهين مهي يعني سنمت ۱۶۵۲ جي آکاڙ مهي جي تاريخ ۲۱ آڏتوار جي ڏينهن آڏ راڻت جو، ماتا گنگا کي تمار سندر پٽ جڻو. اڀا خبر ڏک داسي، رحي سري گورو آرجن ديو جن کي ڏکائي. خبر پڏدي، ست جوڙي آڪال پرکر کي نمسڪار ڪري، هيٺون شبد گهٽي پريم سان اُچاريائون :-

(۱) سبگورو ساچي دتا پيجي

ڏرهيون اُپجئا سنجوگ

اُدرئي ماه آه ڪمڙا نواس

ماتا ڪئي من بهت بگاس

ارٿ :- سچي سنگورو موسکي جي ٻت ڏيو آهي، ڪرمن جي سنجوگ ڪرڻ جي واڪي (شال گهٽي نمو ڪرڻ) آس ٿيو آهي. جڏهن وقت کان گرو راجي رامداس جيءَ جن وقت کان ماتا جي گهٽو آسد ٿيو.

جمڻا پُوت پڪيت گووند کا

پرکٹا سب مهِ لکٹا ڏوک (اڪ رهاءُ)

(۳) بِنَاوی کُنُ کورِ دیبو ڈانُ
نِمانی کُنُ کورِ کیبو مانُ
بِنڈن کاتِ شیوُ کُ کُراکی
آمرت بانی رسنا چاکی

ارتھ :- جنکی کوئی تر ڈان و نر ہو، تنکی گوروء ڈانو ڈو آمی، جنکی کو مانُ نر ہو، تنکی گوروء مانوارو کیو آمی. اُنھنجا بھنڈن کاٹی اُنکی بھنجھو داس کرے اُنھں جی رکھا کئی اُس. اڈا داس ستگورن جی امرت روپی واٹی، ہو سواد لکن لا.

(۴) وِچی پاکِ پوِتر کورِ ہوا
سکل نبا ہانی ہرب سرا
کورِ ڈنکے چاکُر پیٹا ڈھاا
سو جن مہ ڈسدا نہ لا.

ارتھ :- جی ئی اُنھں اُنھں کرے اساکی ستگورن جی حرنں جی ہوء ہا ہے آمی ہے اُس سکھ پھیلی گئی، گوروء جی سون ہ ہے آمیوں ہے ہے نر اُس ہ ہو جھنجھی ستگورو دیال ئی ہے ہے ہے ہے ہے ئی ہے ہو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਰੇ ਦੀਆ ਭੇਜਿ ॥ ਚਰੁ ਜੀਵਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਜੋਗਿ ॥ ਉਦਰੈ ਮਾਹਿ ਆਇ ਕੀਆ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਮਾਤਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥ ਚੇਰਮਾ ਪੂਤੁ ਭਗਤੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ॥ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸਭ ਮਹਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰ ਕਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਸੀ ਮਾਸੀ ਹੁਕਮਿ ਬਾਲਕ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ॥ ਮਿਟਿਆ ਸੋਗੁ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਥੀਆ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰۰)
(پُورن گورُو کرپا واری جی سند و دشا)

(۱) پُوتمي متا تن کا دوکہ
من سکل کشٹ ہوتا سوکہ
کرپا کور دیہو دہ
ہل ہل تس ستگور کنہ جاؤ

ارتھ:- جدھس گورو کرپا کری موسکي ہر ڈیو، تدھس پریائس میلھجي سریر ہو دکہ دور ٹي ویو سکھي دیہہ انماں ورت ٹي ویو - من کي سمورو سکہ ٹیو۔ ہاں مل اوڑي ستگورو دں بارسار بلہار ہاں!

گور پُورا پائٹو میہي پائي
روگ سوگ سب دوکہ ناسي، ستگور کي سرڈائي
(رہاؤ)

ارتھ:- ہی میلھجا بائي! موں ورں گورو پایو آھی۔ ستگورو جی سوں ہوڑ کری سہی فس جا روگہ، شوک ۽ دکہ ناس ٹي ویا آھن۔

(۲) گور کي چرن وڈي ۽ سائي
من چنتت سکلي پھل پائي
اکن ایکھي سب ہوئي سانت
کرکرپا گور کھي دات

ارتھ:- جدھس موں گورو جا چرں ہیلھجي وڈي ہر وسیا، تدھس موں سب دل گھرپا پھل پراپت کیا۔ گورو کرپا کری اوڑي اچھش کٹي، جو توشنا ہوتي اگھي وسامي ویٹي - ہرطرح جي سانت موسکي پراپت ٹي۔

ارتھ :- جنہوں اکال پرکھ جی گورو ہر سب سامگری پوری آمی ؛ جنہیں جو شبد دکن ہر نرتو ولاکر تٹی ؛ جنہیں سرن ولن کری ہوکیر پد پائیمی تو ، تنہن گرسکھ جی جرانی کی تون سواس سواس سارا۔

(۴) دوکھ نہ ہوئی کتہوں جائیے
ہدرکری تا ہرہ پائیے
آرداس کری پورے گورپاس
جاکے منکے ہرہ ناں راس ۔

ارتھ :- ہرہ کے منمس نر دور نر ٹوٹتی ۔ جنمس سنگورو کرپا جی درشٹ کری تو ، تنمس ورے ہرابت تٹی تو ۔ صاحب جون کا نر ہاں ہورن گوروء اگیاں ارداس کرہاں تو ؛ منکان ورے دن جی ہوئیمی ہاں تو ۔

आसा महला ५

ਪ੍ਰਭਮੇ ਮਿਟਿਆ ਤਨ ਕਾ ਦੂਖ ॥ ਮਨ ਸਗਲ ਕਉ ਹੋਆ ਸੂਖੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਦੀਨੋ ਨਾਉ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਤੁ ਪੂਤਾ ਪਾਇਓ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਸਤਿਗਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਇ । ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਅਗਨਿ ਬਝੀ ਸਭ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ਕਾਰਜ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥੨॥ ਨਿਬਾਹੁ ਕਰਿ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਥਾਨ । ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਮਾਨ ॥ ਊਧਮ ਕਾਟਿ ਮੋਹਕ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਰਸਨਾ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪੂਜ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਨਾ ॥ ਗੁਣੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲੁ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਆ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੦੦ ॥

ارب :- هي گائڙ وارا، تون مري برماتما جسا گڙ گاهه، جو جسو هي سوڌو ۽ هراس جسو آڌار آهي. هنجي شبوا ڪرڻ ڪري تنون سب ڪجه پراپت ڪندس ۽ وري ڪڏهن ڀي وڻ (مٽ تمگي) نه وهندس.

سدا آنند آنندي صاحب ڪن لڌا ن لت لت حاپيئي

هلهوري تس سنت پياري، جس پرساد پرب
من واسيئي (اڪ رهاؤ)

ارب هي ڀائي! جو سڌو آسد ڏيئي رهيو آهي، امڙو آسد ڏيندڙ گرو جو هراڀرو، سهڪي تون سڌيو واڌ ڪر - جنهن پياري سنت جي ڪرپا سان برهڙ مان هر وسي آ، تنهن ڏانهن تون سڌو هلهار ڪ.

(۲) حاڪا ڏان ٻڪوڙيئي لاهي
هلي ڀانت سب سهڪ سماهي
حاڪيئي بخش نه مٽيئي ڪوئي
من واسائيئي سچا سوئي

ارب :- جيڪو ڏانهن ڏان ڪڏهن ڪتي نه ٿو، جيڪي ڏان ڪري سڀ هلڻا سهڪ ۾ هر سمائجن ٿا، جيڪي ڪجهه ڪي ڪو مٽي نه سگهي، هي ڀائي! تنهن سنجي برماتما کي تون من هر وساءِ [سلوڪي سان وشيس ڪري ڪجهه نه سهڪ ۾، برما لوسا.]

(۳) سڪل سمگري ڪوڙ حاڪيئي ڏوڙن
پرب کي شيوڪ ڏوڪ نه جوڙن
اوت گهي ٻوڙ پائيئي
ساس ساس سو ڪن لڪ ڪائيئي

(۴) جِس مِن وسیا ہرِ کا نام
نانک تِس اوپر قربان ۔

ارتھ :- صاحب فرماؤن ہا تر جیہنے من ۽ ہرے جو نام وسی آو، تنہن تان ہان ہاوار وحان ٹو۔

آسا مہلا ۵

گاوि لیहि तूं गावन हारे ॥ जीअ पिंड के पूरन अधारे ॥ जाकी सेवा सरब सुख पावहि ॥ अवर काहु पहि बहुड़ि न जावहि ॥ १ ॥ सदा अनंद अनंदी साहिब गुन निधान नित नित जापीऐ ॥ बलिहारी तिसु संत पिआरे जिसु प्रसादि पारब्रहमु मनि वासीऐ ॥ रहाउ ॥ जाका दानु निखूटै नाही ॥ छुसी छाति सभ सहजि समाही ॥ जाको बखस न मेटै कोई ॥ मनि वासाईऐ साचा सोई ॥ २ ॥ सगल समग्री गिहु जाके पूरन ॥ पूरि के सेवक दुख न झूरन ॥ ओटि गही निरभउ पद पाईऐ ॥ सासि सासि सो गुन निधि गाईऐ ॥ ३ ॥ दूरि न होई कतहू जाईऐ ॥ नदरि करे ता हरि हरि पाईऐ ॥ अरदासि करी पूरे गुर पासि ॥ नानकु मंगै हरि धनु रासि ॥ ४ ॥ ५ ॥ ९९ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۹)

(اُپدیش)

(۱) کاہو لیہر توں کاون ہاری
جیہہ پنہ کی ہوان آواری
جاکی شیوا سرب سکھ ہاوے
آور کاہوں پہر نہ جاوے

آسا محلا پنجوان شبد (۹۸)

(پنهنجي سند ر اوستا جو بيان .)

(۱) نام جپت من تن سب هرئا
ڪلمل دوکه سکل هو هرئا

ارٿ :- مهمحو من توڙي تن نام جپڻ ڪري سمورو سکي ٿو آهي . مهمحا سب پاپ ، دوش دور ٿي وڃا آهن . [هرئا = سائو ٿو آهي يعني سکمو ٿو آهي . ڪلمل = پاپ . دوکه = دوش .]

سوئي دوس پلا ميرے پائي
هو ڪن گاه پرم گتي پائي (اڳ رهاؤ)

ارٿ :- مي مهمحا پائي ! سوئي ڏوهن جگو آهي ، جنهن ڏينهن هوءَ جا گن گائي موں پرم گتي پائي آهي .

(۲) ساڌ جنان ڪي هوءَ جي هئو
متي اُبدره من تي نئو

ارٿ :- جنهن وقت ڪان موں سادو پرس جي چرنن جي هوجا ڪئي آهي ، تنهن وقت ڪان مهمحي من موں هرانهوں - پس سان ويڙ پاس ٿي ويو آهي . [اُبدره = هرانهوں .]

(۳) گورو هوري مِل جگو پکائيا
پنچ دوٽ سب وس ڪٽ آئيا

ارٿ :- پورن گورو سان ملڻ ڪري موں وشس جو جهگڙو پورب ڪري جڏو آهي . پنج دوت (ڪام آدڪ) سب مهمحي وس ٿيا آهن .

(۲) سنگ ہووت کٹہ جانت دوُر
سو جن ہوڑا نت نت جھوُر

ارتھ :- جو ہوڑو انسان سان سنبو سنگر آمي ، تنھنکي سمکو دور سمجھي تو سو ہوش سنبو جھڑي جوڑي يعني دکي تي ہوي ٹو.

(۳) جن سپ کچھ دیٹا تس چتوت ناہِ
ماٹا بکھیا منہ دن رئن جاہِ

ارتھ :- جنھن ہوڑو سب کجھہ ڈنو آمي ، تنھنکي ميو ہوڪر جمو ياد ر ٹو ڪري ؛ منھ وشين ہر ڈيھين رات وھائي تو.

(۴) کہہ ڈاکہ پرپ سمہرہ ایک
کت پیٹھی کہ رپوُری ٹیک.

ارتھ :- کوروھ لھب ہوائس ڈاڪہ ڪے اڪال ہوکر جو سمران ڪريو. ہوري کوروھ هي سرن ولڙ ڪري ڪنھي برابر ٹٹي ٹي.

آسا مہلا ۵

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿਆ ॥ ਕਲਮਲ ਦੋਖ ਸਗਲ ਪਰਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਸੋਈ ਦਿਵਸੁ ਭਲਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੇ ਪੂਜੇ ਪੈਰ॥ ਮਿਟੇ ਉਪਦ੍ਰਹ ਮਨ ਤੇ ਬੈਰ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸਭਿ ਵਸਗਤਿ ਆਇਆ ॥ ੩ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯੮ ॥

ارتھ:- سارو سنسار مایا جی موہ کری ہڈو بھو آھی۔ بھگت ، ہوکر ہوئی مرہنس تا۔ صاحب فرمائس تا تر ستگورو مہیمھی پاہں ہگڑی ہوئی مایا کال رکی دورتو آھی۔

आसा महला ५

सरब दूख जब बिसरहि सुआमी ॥ ईहा ऊहा कामि न प्रानी ॥ १ ॥ मंत त्रिपतासे हरि हरि धिआइ ॥ करि किरपा अपुने नाइ लाए सरब सुख पूरु तुमरी रजाइ ॥ १ ॥ रहाउ ॥ संगि होवत कउ जानत दूरि ॥ सो जनु मरता नित नित भूरि ॥ २ ॥ जिनि सभु किछु दीआ तिसु चितवत नाहि ॥ महा बिखिआ महि दिनु रैनि जाहि ॥ ३ ॥ कहु नानक प्रभु सिमरहु एक ॥ ताति पाईऐ गुर पूरै टेक ॥४॥३॥९७॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۷)

(پربھو کي وسارڑ کری سب دکھ نبن تا۔)

(۱) سرب دوکھ جب سرم سوامي

ایہان اوہان کامہ پرائي

ارتھ:- جڈھں سوامي وسری وھي تو، تڈھں سب دکھ درد آھي ہوکھر تا۔ اہو پرائي لوکے پرلوکے ہر کھیں ہکم ر تو آھی۔ [ایہاں = ھی بھي ھں لوکے مر۔ اوہاں = ھي بھي پرلوکے ہر۔]

سنت تریپتا سي ہو ڈیاہ

ہے کرپا آپي داہ لائي، سرب سوکھ پربھ

تمری رضاہ (اکھاڑ)

ارتھ:- سنت ھری پرماتما کی ڈیائي تریپت تس تا۔ جں کي پرڈہ کرپا کری آپھي نام ہر لگاوتو آھی، سی سکھیں تا تر ھي پرابدھ سب سکھ تھیھي آگیا منجھ ہر ئي آھں۔

ارتھ:- اڑي ڪے استري (مايا) رام پيدا ڪئي آهي، جنهن ساري سنسار کي کائي ڇڏيو آهي. هي پائي انهونکي مايا کان کوروه رکي ورتو آهي.

(۲) پاءِ ڏکڻلي سيءُ چکر جوهڻا
برهما بشنُ مهاديو موهڻا
کورمکڙ رام لکي سي سوهڻا

ارتھ:- مايا لڳي هي جار ڪيڙي ساري سنسار کي ماٺ ڪيو آهي. من برهما، وشنو، مهاديو کي موهي ڇڏيو آهي. فقط کورمکڙ هي رام کي لڳا پيا آهن، سي ئي جڻان سچي سوڀاڻان ٿي رهيا آهن. [لڳڻلي = لڳي هي جار. جوهڻا = ماٺ ڪيو

(۳) ورت نيم کر ڏاکي پنهه چرڻا
ڏڻ نيرت پوي سيءُ ڏرڻا
سي اُبري جه ستگر رکي سرڻا

ارتھ:- مايا [illegible] ورت، نيم، [illegible] ڪري ڏاکڻي [illegible] ڏرڻي ڏکي ڏکڻي [illegible] سرڻ ورتي آهي. [illegible] ڏرڻا.

(۴) [illegible]
[illegible]
کورڏاڪ [illegible]

موسكي ورس برماتما سان ملايو. [مكر اگا = ڏنو. گرڻ ناسا = گشن جو حرابو يعني برماتما.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਾਇਆ ਝੂਠੁ ਕੂੜੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੂਰਿ ॥ ਬੋਲੈ ਕਉੜਾ ਜਿਹਬਾ ਕੀ ਫੂੜਿ॥ ਸਦਾ ਭੂਖੀ ਪਿਰੁ ਜਾਨੈ ਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕ ਰਾਮਿ ਉਪਾਈ ॥ ਉਨਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਖਾਇਆ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਾਇ ਠਗਉਲੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜੋਹਿਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਮੋਹਿਆ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਸੋਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਪੁਨਹ ਚਰਨਾ ॥ ਤਟ ਤੀਰਥ ਭਵੇ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥ ਸੇ ਉਬਰੇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੋ ਜਗੁ ਬਾਧਾ ॥ ਹਉਮੈ ਪਚੈ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਾਧਾ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਹਮ ਰਾਖਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٩٦)

(مايا جو بيان.)

(١) مائي ترڪٽي درشٽ ڪوڙ،
بولي ڪڙوا هت ڪي ڦوڙ
سدا ڀوڳي ۽ جاڻي دوڙ

ارٿ:- مار جي بسائيءَ ۾ ڪُهه. آهي - سندس درشٽي حوداڳ آهي. گالهائڻ ڪوڙو اٿس ۽ ربال ڪوري اٿس. ساڻ آهي - رس برماتما کي دو جاڻي ٿي. [ترڪٽي = جو مسال، گيمد. ڪرور = حوداڳ. ڦوڙ

آ ... اسٽري اڪ رام اُپائي
ان سب جگ کائيا، هر کوڙ راکي ميري پائي
(اڪ رهاءُ)

لی بکا پوئر جھاڑ پانی
پاں کتی پنچھ دوت لاوی

ارت :- ہان بروہ ہی گولی ؛ داسی آسان ۔ دو ابلاسی ،
ہی الف ؛ ابار آدمی ۔ سل ہان بکو کٹی مہتھی ہنان جنولان !
بنھیر دوب (کار آدے) ہی سب گٹل روبی کیتی ہ کی
گسمہ ز مڈ ، سی مٹی پاسی وہا ۔ خدمت گار = داسی ،
شوا گسمہ ر جھڑ پانی -- جنولان ۔ لاوی = گسمدر (گٹل
روبی کھتی ی کا

(۳) ڈ ہی گل ز سہ پاوت
گسا ہاڑ گٹ پانی گٹت
ہو ہر آباش غلاب ہمانی
گٹت ہک ہر گھنی پانی

ارت :- ... گھنی ...
آسان ۔ ...
ہروب ... آسان ...
ہو لکی ہمہ گھنی ...

(۰) شب ... ہر ...
سو ر سہاڑ ہمہ ...
گٹ ڈاگ ہمہ ی ...
ستگ ر ہمہ ...

ارت :- ...
سکر ؛ آسہ ... ہمہ گھنی ...
گورو صاحب ... ڈ ر ہمہ گھنی ...

ਲੇ ਪਖਾ ਪ੍ਰਿਅ ਝਲਉ ਪਾਏ ॥ ਭਾਗਿ ਗਏ ਪੰਚ ਦੂਤ ਲਾਵੇ ॥੨॥
ਨਾ ਮੈ ਕੁਲੁ ਨ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਉ ਭਾਨੀ ਕੰਤ ॥
ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਨੀ ॥ ਕੰਤ ਪਕਰਿ ਹਮ ਕੀਨੀ ਰਾਨੀ
॥੩॥ ਜਬ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਾਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਮੋਰਾ ਧਨੁ
ਸੋਹਾਗਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٩٥)

(گورمکن جي حالت .)

(١) ميٹي آگيا پرڪي لاڪي
سٹڪن گهر کي ڪمت ٻياکي
ٻرڙ سوهاکڻ سيڪار ڪري
من ميري کي ڪپت هري

ارٿ :- سوڪي برہ جي آگيا مني لڳي ڀي . منهنجي ٻڌي منهنجي ٻاج (ڪنڊي) کي گهر کان ٻاهر ڪڍي ڇڏيو آهي . سوڪي منهنجي ٻڌي شب ڪٽل سان سنگاري منهنجي سوهاڳڙ ٻاڻو آهي ؛ منهنجي من جي تپ دور ڪري ڇڏي آهي . [سٹڪن = ٻاج (ڪنڊ) . هري = دور ڪئي .]

پاو پٹنو ٻرڙ ڪيڏا مانيا
سوڪر سهج ڏس گهر کا جانيا (١ رهاو)

ارٿ :- جگو ٿيو جو موں برس برهاتما جو جسو ٿيو . مون برہ جي گهر جا سکر ۽ آنند جاتا آهي .

(٢) حڪر بندي ٻرڙ خدمت دار
اوہ آناسي آکر آپار

آسا مہلا پنجوان شبد (۹۴-۹۵)

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤੈ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਭਾਗੁ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕਾ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੯੪ ॥

آسا مہلا پنجوان شبد (۹۴)

(ਕਾਹੇ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਰੀਐ ਪਾਰ ਪਵਨ ਤੁ.)

(۱) ساڈو سنگت ہوڈا سنسار

ہوکے ڈام منہہ آڈار

اردے :- ہی سنسار ساگر ڈی پار پون تُ.)

(۲) جاڈے سنگ ڈاڈے ہوڈا

ڈیڑ ڈاڈے ہوڈا

آسا مہلا ۵

॥ ਹਰਿ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਤਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ਹਰਿ ਦਾਸ ਖਸਮਿ ਪਿਆਰੇ ਭਾਣੈ ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਾ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੧ ॥ ਜਾਨਿਆ ਜਾਨਿਆ ਸਹਜ ਇਸੁ ਘਰ ਕਾ ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤੇ ਜਨ ਕਾ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਭਵਜਲ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਾਨਿ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਹੋਆ ਪਰਧਾਨ ॥ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ॥ ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਗੈ ॥ ੩ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਨਿਤ ਨਵੀ ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਪਵੀ ॥ ੪ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਸ ਕੀ ਕਾਰ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ॥ ਸਾਚੁ ਸੋਹਾਗੁ ਸਾਚੁ ਤਿਸ ਕਾ ਮੀਤ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੋਹਾਗਨਿ ਸੋਗਾਰਿ ਕਰੀ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੀ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ੫ ॥ ਭਲੋ ਭਇਓ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿਆ ਮਾਨਿਆ ॥ ਹਉ ਤਿਆਗੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੋਹਾਗਨਿ ਸੋਗਾਰਿ ਕਰੀ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕੀ ਤਪਤਿ ਹਰੀ ॥ ੫ ॥ ਭਲੋ ਭਇਓ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿਆ ਮਾਨਿਆ ॥ ਹਉ ਬੂੜੀ ਸਹਜ ਇਸੁ ਘਰ ਕਾ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਉ ਦੀਦੀ ਪ੍ਰਿਅ ਖਿਜਮਤ ਦਾਰ ॥ ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਿਤ ਧਿਆਈ ॥ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਸਗਲ ਤਰਾਈ ॥੧॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਾਲੇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੯੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۲)

(گورو اسان سان سد ہو سھاء آھي .)

(۱) ھرِ کا نام رِدي نت ڌيائي

سنکي سالي سکل ترائي

ارت :- ھرِ جو نام سب دل سان ڌيائڻ گورجي . ايءَ گوري اسانجا سنگي سالي سب سنسار ساگر کان تري پار ويندا .

گورُ ھمیشہ سنگ سدا ھي والي

سمرِ سمرِ تِس سدا سمالي (۱ ڪ رھاءُ)

ارت :- گورو موسان سدھوسگر آھي . ان گورو کي ڌيائي ڌيائي سدھو ياد ڪريان ٿو .

(۲) تيرا ڪيتا ميٹھا لاگي

ھر نام پدارتھ نانڪ مانگي .

ارت :- گورو صاحب ويسي ڪري چون ٿا " مون ورڌا موسکي شل تنھنجو ڪيو مٹو لگي ! ھري نام پدارتھ ، ان نانڪ کان گھري وان ٿو . "

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪਿਆਰੇ ॥ ਪੂਜਹਿ ਸੰਤ ਹਰਿ

پنجم گشی ترشنا در جسمه آگهانی

جب جب جوان سارنگ پائی

ارتھ :- حد میں سالن ہی سنگر ہو نام سکیا سون، تد میں سب اسانجھون کاہمائیون ؛ مھورت بھوزن لیا. ترشنا دور تی ویئی ؛ دوری ہی جس گاؤں ہو تربیت لیا سون. دلی اگال ہو رکھ ہو نام ہی ہی ہی اسیں ہمیون لیا. سارنگ پانی = دانش ڈاری، سری راجندر. جنی لگی ٹو اگال ہو رکھ سان.

کرن کراون سان پڑا

کور پوسا سہجہ کھو پائیا، بیٹھا آنند ما چھند چڑا

(اک رھاؤ)

ارتھ :- دلی اسیں کرنج کراونج ہار ہو راجا ہی سون ہر بیا آدیون. حد میں کورو ہی کرنا سان اسیں سروب روپی گیون ہر اسو نا سون، تد میں اگیان روپی اندھرو دور تی ویو ؛ گیان روپی چندرما ہروں ہی آوے.

(۰) اعلن جہ بھہ پوری پنجار

دوج نہ آوے جیو ڈاکے

آمرت شبد پیوے جن سوہ

ڈاکے ڈاکی ہر کت ہوے.

ارتھ :- ہر ہر روپی لعل [illegible]

اسانجی اسوکرنج ہر [illegible]

کری اہوں بندارن ہی [illegible]

فرمائیوں ڈا ہر جیکو نام روپی امرت [illegible]

ہر گتی تھی تی.

ارتھ:- جتو گت جو سیبی جو لکو لکی تو، سو لگس ڈاہیں اکر کٹی ہر ہر تو بھاری۔

(۵) کھہ ناکے جس ستگورو پورا

واجی ڈاکی اٹھ ہووا۔

ارتھ:- گورو صاحب فرمائس تا تر جنہیکی ہوں سگورو ملیو آمی، سہاجی اندر ہر اڈوہ شمد جا واجا بجا وجس [توورا = ترہوں، واجا۔]

نوٹ:- من شد سان لاکو پہڑھو سری سکھنی صاحب اشٹپدی (۲) پد (۴):-

"جم مارگ کی کمی جاہ نہ کوء۔

ہر کا نام اوٹ دار سنگر توشا

"۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦਾ ੧

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾਇਓ ਨਾਮੁ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾਂ ਸਾਰੰਗ ਪਾਨੇ ॥ ੧ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਨਿ ਪਰਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਿਸਾਦਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧੇਰਾ ਚੰਦੁ ਚੜਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਬਦੁ ਪੀਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੯੨ ॥

آسا محلا پنجوان شد (۹۲)

(نام جپی مہما)

(۱) ساد سنگ سکائتو نام

سرب منورتھ پورن کام

آسا مچھا پنجوان شد (۹۱)

ارث :- [illegible] مارگر [illegible] باطنی
بریندڑ ہڈی لفی وھی ٹی، سو مارگر سنتس کان بری آمی۔
[بگڈی == مارگر، رستو۔ بھواری == باطنی بوھندڑ۔ دوراری
== دور آمی۔]

سنگور ہوری سانچ کہتا
نام تیری کی مکتی ہیتی، جہر کا مارگ
دور رہتا (اکرہ)

ارث :- اوون سنگورو سانچ ہیو آمی سے "می بروا
جیکی بھیدھی نام ہی گیتی، ہ ہاں تاں سی مکت تیا
آمں۔ انھں کان ہم ہو مارگ دور ٹیو آمی۔" [ممی - گیتی۔]

(۲) ابھیچ چاگانی کہاں
دور رہی اہ جن تی ذات

ارث :- [illegible] مارگ [illegible] ابھی
مارگ [illegible] ن [illegible]
== ابھی۔ [illegible]

(۳) [illegible] آوی [illegible]
[illegible]

ارث :- [illegible]
[illegible]
[illegible]
جو سچائی آمی [illegible]
سانچ == گیتی۔

(۴) [illegible]
پکت جان [illegible]

ہيئي، جيڪر برهمڻ سالگرام جي مورت ۽ شيوا جون شيون رکندو آهي ۽ آستان. ايگر = ڪر ڏس ٽيڪڻ.]

(٣) جيهو براپت تيهي ايها

سنت جن او هه آنڪو سوا

ڏاڻ ڏيئو مر سالگرام

ڪهر ڏاڻ کو ر ڪيندو دان.

ارٿ:- جنهنجي باگ هر لکسل آهي، تنهنکي اڏو سالگرام ملي ٿو. اڏو سالگرام سنت جي جڙن جي سرن وڃڻ سان ملي سگهندو. کورو صاحب فرمائين ٿا تہ گوروءَ جي آسڻ سان اسان اڏو هري (سالگرام) پراپت ڪيو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚ ਪਦਾ

ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਲੂਟੀ ਪਥਿਹਾਤੀ ॥ ਸੋ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਨ ਦੁਰਾਖੀ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸਾਚੁ ਕਹਿਆ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮੁਕਤੇ ਬੀਥੀ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਦੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਹ ਲਾਲਚ ਜਾਗਾਤੀ ਘਾਟ ॥ ਦੂਰਿ ਰਹੀ ਉਹ ਜਨ ਤੇ ਬਾਟ ॥੨॥ ਜਹ ਆਵਟੇ ਬਹੁਤ ਘਨ ਸਾਥ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਸੰਗੀ ਸਾਥ ॥ ੩ ॥ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਸਭ ਲਿਖਤੇ ਲੇਖਾ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਪੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥ ਵਾਜੈ ਤਾਕੈ ਅਨਹਦ ਤੂਰਾ ॥ ੫ ॥ ੪੦ ॥ ੬੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٩١)

(جي مارگ سنتن کان دور آهي.)

(١) جهه پيڈيءَ لوڻي پهاري

سو مارگ سنتن دوراري

(اے رجاء)

(۲)

(۳)

پنڈت وید ویچار پنڈت - من کا کرو کلیار پنڈت
(اکرماد)

جیہکہ ارت آپی تر "ہی پنڈت" واٹ سان
پڑھن پڑھن تہ آرت سمجھت، ہر جیہکی مردی ۸
رام جو ڈالو کہ ہی، لکی رکھی پوری الشی، پن کی
آپدیش کرین تہ، اُنہو جب عمل کرط لاء ذکید
کرین تو، پر پاٹھ پڑھکی وٹی مہ جب ملن ڈ تو
کرین۔ ہی پنڈت" وِدن دو ویچار کر، کروہ
کی مار

او شد بکی رکھط جوٹ لگو ر "سوامی"
مون ہر تہ کپت تہ تو، جیہکری مونکی نمسکار
کرو کہو، پر سالگرام کی ر نمسکار کرط کہہ و
دو۔" کورہ صاحب، ماہ ر اسن سجی سالگرام ہی
پوجا کندا آہون۔ صاحب الہی، مہ تھی ہی ہی
شد اُچرو نہ۔

(۱) آن پھو آدک اشلی
سدھی پھ گرا گاہ سکیالی
سڈ کاوڑ چھڈی لاھی
پھو پھو تس لاکھ پائی

اوں نہ سوسب گ ہی اسو آہی، جو ل ہی ہو سلم
رہی جل ر اسن کری تو، ہمسہر جیہکی ایسور کی
بھوگہ ہو لگائی یعنی وہی ایسور ر سانس لکل اس۔
جیہکو لاکر کھیکی حالی نہ تو جڈی۔ اوڑی لاکر کی

پتي چتيو ۽ ڪڙا پتي پوايا. برهمط جي بدن تي ڏاڍن
ڏاڪ ڏنل هٿ ۽ شيوا جو سڀ سامان سندس اڳيان
رکيل ڏسي. ڪوڙو صاحب برهمط وٽ ڪونڌ ٻيڙا ۽ ڀاڄا
ويا. برهمط کي ڪاوڙ آئي ۽ ٽاڙ هڻي اڇو ڏاڙهي
برهمط، هونڪي تي ٽهڪ ڏئي ڪيائون، تو خوده ڏاڙهي
ڪي ۽ مٿو لڙڪيڻون. سوي رامچند ۽ سوي ڪرشن
مهراج ٻڌ ۽ برهمط کي مڇيندا هٿ ۽ ڪيون ڪاوڙ ڪيندا
هٿ. جڏ هين ڪوڙو صاحب ٻڌڪرما ڪيڻي رهيا، تڏ هين
برهمط وٽ آڏ ۽ هٿاري ڏيڻون ڏ "مهراج هي ڪوڙا
ڪوڙ؟" برهمط جواب ڏنو ڏ "آهي ڪوڙ ڏي ٻڌ ۽
مشغول ڏسي. مٿيڪجو چٽو برهمط جو آڏي. هن سڀني
ڏاڏن ۽ سڀ ڀٽ آهن. او جين شاڪي هٿان اڳڪي
وڃ ۽ ڏوڻ ڪي ڏسڻ ڏ سڀ ڪام کي ملڻ
ڪيو. ڪوڙو صاحب ڏسي ڏ "مهراج
ڏسڻي. "ڪوڙو صاحب ڏسي ڏ
ڏس شب ڪ
شما
ڪاڻي
ڪي ڏ
هيٺين شبد آڻيو:-

راهڪلي مهلا پنجوان شبد (۱۷)

ڪر تي وڃڻا ڏڪ سڀ
پديش ڪري ڪوڙ ڪ

موہِ غریب کٹہ لیہ رلاء

لانک آہ پئي سر ٹاء.

ارت:- ماں اٹ ئي ہو ھت جوڑي ھي ڳالہ ڈہاں ر رکاں تو ر شل مونکي امڑن سنس جو درس برابب ٹئي! گورو صاحب ویندي ڪري جون ٹا تر "ھي براڑا! ماں نہاسي سرن ہر اھي ہو آہيان، مون غریب کي ہاٹھان مٹاء. جڈ." [ڪر == ہت. رلاء == ملائي.]

आसा महला ५

आठ पहर उदक इसनानी ॥ सदही भोगु लगाइ सुखिआनी ॥ इरखा काहू छोडै नाही ॥ बुरि बुरि तिसु लागहि पाई ॥१॥ सालगिरामु हमारै देवा ॥ पूजा अरचा बंदन देवा ॥ १ ॥ रहाउ ॥ घंटा जाका सुनीऐ चहु कुंट । आसनु जाका सदा बैकुंठ ॥ जाका चवरु सभ ऊपरि झूलै । छाका धूपु सदा परफूलै ॥ २ ॥ घटि घटि सोपटु है रे जांका ॥ अछरा सभा सोभा है साधा ॥ आरती कीरतनु सदा अनंद ॥ महिमा मुंदर सदा बेअंत ॥ ३ ॥ जिसहि परापति तिसही लहना ॥ संत चरन ओहु आइओ सरना ॥ हाथ चड़िओ हरि सालगिरामु ॥ कहु नानक गुरि कीनो दानु ॥ ४ ॥ ३९ ॥ ९० ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۹۰)

اُتانکا:- ڪڙي ڈيہن سري گورو ارجن ديو جن سري ہرمندر جي ہرڪرما ڈيندي ٹاء جي ڪٹاري ني ڪے ترھوٹ ويندل ڈلو. جنھي اڪيان سالگرام جي مورت رکيل ھئي، جنھڪي من مٹو پئي ٹيڪيو، جنھن

ارتھ :- گورو دوہ ہی کرپا کری سنت دوہر آنند
پائین تا۔ جنہوں نام ہی سمرن کری ہن ہر گاش تتی
تو تنہوں نام ہی گت ہت ہای ر تی وہی۔ ہت ہردا۔

(۲) ورت نیم سمدن نس پوج
بید پران تن سمرت سنجد
مہا پنیت چاکے نام تان
ساد سنگت چاکی ہو ہر نام

ارتھ :- جنہوں پوابرش ہو ست سنگت ہی
آدی ؛ ساد سنگت دیارن جنہاتھی
آدی ، تنہوں ست ورت ، نیم اشنان
؛ (۳) وید ، (۱۸) پران ؛ (۶۷) سمرتیوں
اشنان ، سنجیاسا ست پدیون آدی ، ا

(۳) پرکشنو سو جن سکلی پوتان
ست سنگت تاکے پاپ ونان
چکے پتشہ ہو ہر نام
دکے کت ہت کشن نہ جاہ

ارتھ :- جنہوں
پاکس ہ سمرو آدی
کی ہونر کری جنہ نی ۔
جنہی نر نی وہی ۔ ہر سنو
رہیں ست دوری جاکے ۔

(۴) آپ چھوڑ کر جوڑ تاوہ
اُن ساکان کے درسن پاوہ

ਗਾਮ ॥ ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਾਧ ਕਾ ਮੰਗੁ ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਓਇ ਆਨੰਦ ਪਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਮਜਨ ਤਿਸੁ ਪੂਜਾ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਤਿਨਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਨੀਜਾ ॥ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ਜਾਕਾ ਨਿਰਮਲ ਥਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਗਾਦਿਓ ਸੋ ਜਨੁ ਸਗਲੇ ਭਵਨ ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਤਾਕੀ ਪਗ ਰੇਨ ॥ ਜਾਕਉ ਭੇਟਿਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਤਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਉ ॥ ਉਨ ਸਾਧਾ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ਮੋਹਿ ਗਰੀਬ ਕਉ ਲੇਹੁ ਰਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇ ਪਏ ਸਰਣਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੯੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٩)

(سنتن جی وچھا)

(١) سگل سوکھ ہم ایکی نام
سگل دھرم کی پوری کام
مہا پوتر ساد کا سنگ
جس بیٹت لاگی نرمل رنگ

ارب نہ سب سکھ دے نام جڑ کری ملن وا. سب دھرم وی چی گٹھ گاٹڑ کری براب فس وا. اوڑں ستس جو سنگر میاوبر آمی، جنھی ملڑ کری نروڈ سال بہار لگی تو. [گام = گاٹڑ کری. سنگ = ملڑ کری. رنگ = نرمل.]

کو پرساد اہ آنند پاوی
جس سمرت من دوہ پرکسا، تاکی کیت مت
کہن نہ جاوی (اک رہاؤ)

مترِ شترُ جاکے ایک سمانے
پرِ آپنی بِن آور نہ جانے

ارتھ :- ہرنوہ جو کیول نامرئی سندن ورتی (کرت) آدی ؛ سو آنند روپ کیرتن ہر آرام پائیں تا. جنھیں درشتی ؛ ہر ؛ شترو دکھڑا آدی سو بھیجی ہرنوہ کان سواء ہتی کھیلی کوئی سجاتی.

(۳) کوٹ کوٹ آگھ کاٹن ہارا
دُکھ دوُر کرن جیئہ کے داتارا
سوُر نیر بچن کے پیلی
کوُلا پوری سنتی چلی

ارتھ :- سب کروڑیں پاپ کی کتینڈی دکھ دور کرنے ؛ جیون کے دام دینے والے ؛ سو ہوتا ؛ وہی جانو آدمی. پارا وہ ہماری آدمی، جنھیں سنتی چلی جاتی ہوآدمی. پاپ. کوُلا ==

(۴) جاکے سنگ ہاتھ سدیو
امو کھ دوس سنگ جاکے شیو
کر جوڑ جاکے کری آرداس

ارتھ :- جس

درس فل پاتے

ست جوری

تون ہونکی

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫
ਸਗਲ ਸੂਖ ਸਾਧ ਹੇਕੈ ਨਾਮ ॥ ਸਗਲ ਧਰਮ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ

ਰੂਪ ਕੀਰਤਨੁ ਬਿਸਰਾਮ ॥ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਜਾਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥੨॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਘ ਕਾਟਨ ਹਾਰਾ ॥ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਜੀਅ ਕੋ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਸੂਰਬੀਰ ਬਚਨ ਕੋ ਬਲੀ ॥ ਕਉਲਾ ਬਪੁਰੀ ਸੰਤੀ ਛਲੀ ॥੩॥ ਤਾਕਾ ਸੰਗੁ ਬਾਛਹਿ ਸੁਰ ਦੇਵ ॥ ਅਸੋਧ ਦਰਸੁ ਸਫਲ ਜਾਕੀ ਸੇਵ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਮੋਹਿ ਸੰਤਹ ਦਹਲ ਦੀਜੈ ਗੁਰ ਤਾਸਿ ॥੪॥੩੭॥੯੮॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٨)

(سلتن جي سندر دشا)

(١) آن ٻوٹ ڪٿ ڪر ڏيئي

ٻرب ڪا ڪيڏا ميڙا ماڻي

ايڪ نام سڪتن آڌار

وڏ رڻي سڀ ڪي ٻاڪ جاڻي

ارٿ:- سڀ ٻرون کي اڀ ٻرون ڪري ڄاڻڻا آهن ۽ ٻرون جو مڪمل حڪم منو ڪري مڃڻا آهن. ٻرون جو هڪ نام سڀن جو آڌار آهي - جو سڀي جڳن جي ٻرن جي سڀ کي رڻ ا آهن.

سڀ رهت سڀ ميڙ ڀائي

آڌا کي مهما ڪٿن نہ جائي (اڪ رهاؤ)

ارٿ:- سڀي ميڙ ڀائي ا سڀن جي رهڻي ا ڏڻ. آپڻي مهما ڪٿڻ جي نہ آهي.

(٢) ٻرڌ ڄاڪي ڪيول نام

آنند روپ ڪيرتن بسرام

آسا مہلا پنجواں شبد (۸۸)

(۳)

(۴)

آسا مہਲਾ ੫

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ ਸਦ ਸਦਾ ਅਥਾਹ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਨਿ ਮੂੜ ਗਵਾਰ ॥ ਕੀਮਤਿ ਕਿਸੈ ਨ ਪਾਈ ਕਹੀ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਥੇ ਤੇਰੀ ਤਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਰਤਣਿ ਜਾਕੈ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪੂਰਨ ਬਿਸਰਾਮ ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਿਤਨ ਆਧਾਰੁ ॥ ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਸਭ ਕਾ ਪਰਹਾਰੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਓਟ ਸਦੀਵ ॥ ਕਾਲ ਨ ਸੰਚੈ ਜਪਿਆ ਜੀਵ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕੀਮਤਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਰੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਰਕਿ ਨ ਪਰੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤੂਟਹਿ ਜਮ ਫਾਸ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਹਿ ਨਿਜ ਦਾਸ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਭਉ ਕਬਹੂ ਭਾਗੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਪੂਜੀ ਆਈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਤਪ ਅਰੁ ਚਾਈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਸਾਸਤ ਨਾਏ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸਭ ਸਚੁ ਕਹਾਣ

آسا محلا پنجوان شبد (۸۷)
(ڈاڈي پر پل تنهنجي مايا)

(۱) اِن سِٹ پریت گری کھیری
جُٹ ملیئے تُٹ وڈي وڈیري
گُل چوڑي جُٹ ہوڈي ڈاھي
لاکر چتي سنگور کي پائي

ارت :- جِتُ مایا سان گھٹي پریت کیھي تي، تِتُ ترشنا وڈي وھي تي، جي ھوء گلي کي جنڑي ہوئي تي ء جڈي لہ تي تہ سنگورن جي ہتھن کي لگي ھن کان جتي سگھي تو. [اِن = ھن = مایا. جنڑي = جنڑي. پائي = ہتھن.]

جگ موھني ھر تیاگ گوائي
پرکرن ملئو وڈي وڈائي (۱ رھاؤ)

ارت :- سنسار کي موھ کرڻ واري مایا ہون تیاگ کري جڈي آھي. موکي پرگٹ روپ پرماتما ملئو آھي، جنھکري سھجي اسورھ واڈائي وري ویٹي آھي.

(۲) اِئسي سندر من گُڻ موھي
بات کھات کوھ ون ون جوھي
من ڈن لاگي ھونکي میٹي
کوڑ پوساد میں کوني ڈیٹي

ارت :- مایا اڻي سمدر آھي، جو من کي موھي جڈي تي. ھوء رستي پر، گھاٹن تي، گپھرن ۽ جنگلن پر اسانکي ڈاس کرڻ لاء تکي تي. ھوء من توڑڻ تن کي ملي لگي تي، پرگورو جي دیا سان ھوء موکي کوتي ڈسڻ پر آھي تي.

(۸) جنھہ اپاھا تنھہ بھاھا
رنکے رسا جیسی سپھاھا
سوئی مکتا تیس راج مال
داتک داس جیس خصم دیالا۔

ارتھ:- جنھوں کیس بھیدا کیو ہو، تنھوں کیس داس
کیو۔ جوسوں ۽ سواد سب جواں نی وڑا۔ گورو صاحب
فرمائیں تہ جنھوں دڈی دوال آھی، سوئی مکت آھی ۽
تنھوں کی ئی بھکو راج مال حاصل تئی تو۔ بھاھا = داس
کیس۔ رنگ۔ جوسوں۔ رس = سواد۔

آسا محلا ۵

ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਘਨੇਰੀ ॥ ਜਉ ਮਿਲੀਐ ਤਉ ਵਧੈ ਵਧੇਰੀ ॥ ਗਲਿ ਚਮੜੀ ਜਉ ਛੋਡੈ ਨਾਹੀ ॥ ਲਾਗ ਛੁਟੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪਾਈ ॥੧॥ ਜਗ ਮੋਹਨੀ ਨਾਮ ਤਿਆਗਿ ਗਵਾਈ ॥ ਨਿਰਗੁਨੁ ਮਿਲਿਓ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਐਸੀ ਦੁਹਾਰ ਮਨ ਕਉ ਮੈਦੈ ॥ ਬਾਹਰਿ ਘਰਿ ਰਹਿਓ ਬਨ ਬਾਸਿ ਨ ਹੈ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਗੋ ਹੇਤ ਕੋ ਮੀਠੋ ॥ ਰਾਤਿ ਪ੍ਰਭਾਤਿ ਮੈ ਖਟੀ ਭੀਠੋ ॥ ੨ ॥ ਅਗਮਹ ਉਸਕ ਵਡੋ ਠਗਾਊ ॥ ਛੋਡਿ ਨਾਹੀ ਬਾਪ ਨ ਮਾਊ ॥ ਮੈਲੁ ਅਪਨ ਉਨਿ ਲੈ ਬਾਂਧੇ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੈ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਮੋਰੈ ਮਨਿ ਭੁਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਭਉ ਚੂਕਾ ਟੂਟੇ ਸਭਿ ਫੰਦ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਘਰ ਸਗਲਾ ਮੈ ਸੁਖੀ ਵਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੮੭ ॥

ارتھ:- اندھو سوہر کھی دلی والنگر آمی، جیہر سواس روہی بالی نو آمی، ہر میہ جو اُسکی استر سمجھی اہنکار کری نو. [کاچ گگوہٹا=کھو دلو. الے= بالی. مجھوہٹا=ہر، مجھر.]

(۲) نوپٹ دوئیٹو پٹشا بھنکا
جیت نہ آئو کرتا سنکا
لشکر دوری کیڈا سمادا
لکھیا ہوئے تہ ہوء کٹو سٹادا

ارتھ:- ہی جو ہرہو کال ہی دیو تی ہی ہروام نشی نو، کرتار، جو سطس سنگر آمی، تیہکی جب ہر م نو آئی. ہو لشکر والی جگ جون سارہوں کری نو، ہر سام کرط شرط رکہ تی ہوی نو. [بھنکا= ہی ہروام، لنگر، امت. کرتا=کرتار. ہوئے=ہے. سٹادا= رکہ.]

(۳) اوتی مندر محل آر والی
ہست گھوڑی ہوڑی من بالی
۔ ۃ ہوار ہوت آر ڈیڈا
موہر بھی ہکر انڈا موڈ

ارتھ:- ہو اوجا مندر، محلاں = راٹھوں رکی نو. ہو مالی - من کی وٹسر گھوڑن جون جوڑیوں رکی نو. تیکی وڈو گنب، ہب - ڈیوں آمی، ہر انڈو انہیں سان موہر رکط کری بھی بھی موی نو. [گھوڑی جوڑی= گھوڑن جون جوڑیوں. من بالی=من کی وٹمڈز. انڈا=انڈو، اگیاں.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਭੂਪਤਿ ਹੋਇਕੈ ਰਾਜੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਅਨਰਥ ਵਿਹਾਝੀ ਮਾਇਆ ॥ ਸੰਚਤ ਸੰਚਤ ਥੈਲੀ ਕੀਨੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਉਸ ਤੇ ਡਾਰਿ ਅਵਰ ਕਉ ਦੀਨੀ ॥ ੧ ॥ ਕਾਚ ਗਗਰੀਆ ਅੰਭ ਮਝਰੀਆ ॥ ਗਰਬਿ ਗਰੁਬਿ ਉਆਹੂ ਮਹਿ ਪਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇਓ ਭੁਇਆ ਨਿਹੰਗਾ ॥ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ ਕਰਤਾ ਸੰਗਾ ॥ ਲਸਕਰ ਨੇਜੇ ਕੀਆ ਸੰਬਾਹਾ ॥ ਨਿਕਸਿਆ ਢੂਕ ਤ ਹੋਇ ਗਇਓ ਸੁਆਹਾ ॥ ੨ ॥ ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਅਰੁ ਰਾਨੀ ॥ ਹਸਤਿ ਘੋੜੇ ਜੋੜੇ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ॥ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਪੂਤ ਅਰੁ ਧੀਆ ॥ ਮੋਹਿ ਪਚੇ ਪਚਿ ਅੰਧਾ ਮੂਆ ॥੩॥ ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹਾ ਤਿਨਹਿ ਬਿਨਾਹਾ ॥ ਓਗ ਰਸਾ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾਹਾ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਾ ਤਿਸੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥ ੮੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۶)

(وڈا وڈا دنیادار ہہ کال جي وس آھن.)

(۱) پوٹت ھ نکي راج کمائيا

کر کر اترش واڄي مائيا

سنچت سنچت ٹڈاي کيني

پرپ اس نی ڈار اور کنھ ديني

ارب ... سنگھ راھا ... ...

... ...

... ...

... ...

کاچ کسکريڻا آپ مجھريڻا

کرب کرب اڈاھو ھہ پوٹا (اکے ۱۰۰)

(۲) ہوپ کی ہریت پٹی سکل بدان
ہوپ کی ہریت ودی ہرمل نام
ہوپ کی ہریت سد سوہا وڈت
ہوپ کی ہریت سب مٹی ہے جاسٹ

ارتھ:- ہرہرو سان ہریب کرپا کری سب جیوا ملی تا۔ ہرہرو سان ہریب کرپا کری مردی ہر ہوتر نام وسی تو۔ ہرہرو سان ہریب کرپا کری می جیو سوبالمان تھی تو۔ ہرہرو سان ہریب کرپا کری سب جنتا منتھی وہی تی۔

(۳) ہوپ کی ہریت نام پوجل توی
ہوپ کی ہریت ہر تی نہی ڈوی
ہوپ کی ہریت سکل اُدّاری
ہوپ کی ہریت چلی سنگاری

ارتھ:- ہرہرو سان ہریب کرپا کری می جیو ہو ساگر توی تو۔ ہرہرو سان ہریب کرپا کری می جیو ہر کان نہ تو ڈوی۔ ہرہرو سان ہریب کرپا کری سبی ہو اُدّار تھی تو۔ ہرہرو ہی ہریب جیو سان سنگ چلی تی۔

(۴) آپہ کوئی ملئے نہ پوئی
جس کرپال قس سادھ سنگ گھوئی
تہہ ناک تیری قربان
سنت اوٹ پوپ تیرا تان۔

ارتھ:- میرو بلمل جیو ناتھ مراد و ہرہرو سان نہ تو ملی۔ جسنھی ہرہ کرپال تھی تو، سوبھکی سادھ سنگت ہر ملائی تو۔ گورو صاحب وینتی کری جون تا نہ "می ہرہرا سان توتان قربان آہیان۔ تون تی سنتن جی اوٹ ۽ پل آہیں۔"

ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਹੁ ਮੀਤ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਿਦੈ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਚਿੰਤ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਡਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਲੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਆਪਹੁ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਨ ਭੂਲੈ ॥ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਿਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਘੂਲੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇਰੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਸੰਤ ਓਟ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥੪॥੩੪॥੮੫॥

آسا محلا پنجوان شبد (٨٥)

(پرہوء سان پریت کرڑ کری
کیڑو لاپ ٹئی ٹو؟)

(١) ہرب کے پریت سدا سکھ ہوء
ہرب کے ۔۔۔ دکھ ۔۔۔
ہرب کے ۔۔۔ ۔۔۔ کوء
ہرب کے ۔۔۔ ۔۔۔ ہوء
ہرب ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
ارب ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
تو ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
پرہوء ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
وچی ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
سنبھ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
چھڑ ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
ارب ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔
جو ۔۔۔ ۔۔۔ ۔۔۔

ارب :- شل ماں اُنہوں ہی داس جي داسي ہو ہاٹي ہرڑ واري ني رهاں! شل اُنہاںجي حوس جي ڈوڑ مٹھاجي جسڑ سان جڑمي رهي! جي مٹھا وڈا ياگب آهن تر اُنہاںجو سنگ ہونکي ملندو ؛ تہ ہرمکري ہماںجي سوامي سان ملندس. [ہہار=ہاٹي ہرڑ واري يعني داسي . ونکر=ہرمر.]

(۳) جاپ تاپ ديوہ سب ليما
گرم ڈرم اڑہٹہ سب ہوما
کرب مہ تجہ ہوڑہ رمن
اُن کي سنگ ديکہ ہرب بشن

ارب :- شل ماں جپ ، تپ ، سم ، گرم ، ڈرم ، ہوم سب ، سب (سہاگشس) کي اربہ کرہاں! شل ماں گيرب ، مہ ہا وکار هڈي اُنہاںجي حوس جي ڈوڑ ني رهاں! شل اُنہاںجي سنگ ہر ماں ہرہو سمرن سان ڈساں!

(۴) لمکر لمکر ايہي آراڈہ
دلس رئط ايہ شہوا ساڈہ
يہي کرپال کرپا گوبند
ساڈ سنگ نانک بخشند .

ارب :- سل ماں کہ کہ مراٹي آراڈہ کرہاں تر ڈہنوں راں اٹي سوا کچہ و رهاں! گورو صاحب فرمائس تا تر ساڈ سنگت دڑاں گوپال ، گوبند ، بخشند سوامي اساں ني کرپال تھي ہو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪੂਤ ਕੀ ਪੀਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਪੂਤ ਕੀ ਪੀਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਪੂਤ ਕੀ ਪੀਤਿ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਖੋਇ ॥ ਪੂਤ ਕੀ ਪੀਤਿ ਸਦ

ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੋਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ ॥ ਗਰਬੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਹੋਵਉ ਰੇਨ ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨ ॥ ੩ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۴)

(سنت روپ سها گبٹين جي مهما .)

(۱) آنڪ پاٽ ڪر شيوا ڪريئي

جيئڙ پران ڏان آڳي ڏريئي

پاڻي پکا ڪرون تجہ آپمان

آنڪ وار جائيئي قربان

ارت :- شل مان سنتن جي انڪ طرحن سان شيوا ڪريان! شل مان پنهنجو جيئڙو، پران ۽ ڏان اُنهنجي اڳيان ڌرڻ ڪريان! شل مان انهنکار ڇڏي اُنهن لاءِ پاڻي برڌان ۽ اُنهنکي پکو ٿيان ۽ انڪ ڀيرا اُنهن تان قربان وڃان!

سائي سها ڪٽ جو ڪرپ ڏاڻي

تس ڪي سنگ ملئہ ميرو ماڻي (اڪ رهاؤ)

ارت :- جنهن پرڀوءَ کي پارس ڌڻي آهي ۽ ماڻي سڀاڻي آهي، ڪي پنهنجي ماڻي انهي ڪي ڏنو جو! شل ڪي سڳاڻيين جو سنگ ڪجي.

(۲) داسن داسي ڪي ٻانهو

اُن ڪي رٽ ٻسي جيئڙ ناهو

ماڻي پاڻ ڏيو سڀ

ماڻي سوامي آپڻي رٽ

(۳) نا اُس سوچ نہ ہر کنہ سوچا
نا اُس لیپ نہ ہر کنہ لوچا
نا اُس پوُکہ نہ ہر کنہ ترشنا
جا اُہ رِہلُ تاں ہر ہچھا

ارتھ:- جکی پرماتما کی جھتا آمی ؛ ہر اسانکی کا آمی۔ جکی جکی ماہا جو لب آمی ؛ ہر اسانکی کو آمی۔ ہر جکی کا ہکر آمی ؛ ہر اسانکی کا پیارتن ہی ترشنا آمی۔ جسکے من وچ آمی تو اسن ہری جگا آمیوں۔ [ہچھا = جگا۔]

(۴) ہر جکہ ناہی ایکی اوہی
آکی پاپی ایکو سوئی
ناک کوئی کہ پوُہر پکا
ہر اوہ مِل دوئی اکے رنگا۔

ارتھ:- اسن جکہ ہر آمیوں۔ جکول دوئی جگڑو آمی۔ آدھر پوڑی ادھر ہو ئی جگڑو آمی۔ گورو صاحب پرماتما کا ہر گیان دیو اسانکا ہر کوجا۔ اس جگا آمی۔ اسن پرماتما ملی جگ روپ نی ہا آمیوں۔

आसा महला ५

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ॥ ਜੀਉ ਪਾਨ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰੀਐ ॥ ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ ਮੋਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ਉਨ ਕੀ ਰੇਨੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥ ਮਾਥੇ ਭਾਗੁ ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ ॥ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਦੋਵਉ ਸਭ ਨੇਮਾ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਰਪਉ ਸਭ ਹੋਮਾ ॥ ਗਰਬੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਹੋਵਉ ਰੇਨ ॥ ਉਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦੇਖਉ ਪ੍ਰਭੁ ਨੈਨ ॥ ੩ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਏਹੀ ਆਰਾਧਉ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਏਹ ਸੇਵਾ ਸਾਧਉ ॥ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੮੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۴)

(سنت روپ سبھا گٹھين جي مھما.)

(۱) آنک پانت کر شیوا کریئے

جیئہ پران دان آگیئ ڈریئے

پانی پکا کرؤں تجہ آپمان

آنک بار جائیئے قربان

ارتھ:- شل ہان سنتن جی انبک طرحں سان شیوا کریان!
شل ہان بھنڈجو جیئہ، پران ، دن اُنھکی اگیان منتا رکان!
شل ہان امنکار بھاگی اُنہں لاء باطی پران ، اُنھکی پکو مٹان
، انبک بیرا اُنہں تان قربان وجان!

سائی سبھا گٹھ جو پرپ پائی

نس کے سنگ ملئہ میت سائی (اکے رہاؤ)

ارتھ:- جہا پرپوڑہ کی بھارتی اُی آئی ، سائی سبھ گٹھ آئی ، کی بھنڈجی پائی تھی کی سنگ ملیا سل ہو انکی سواگٹھیں جو سنگسر دیکی .

(۲) داسن داسی کے بیئہ

اُن کی ریٹ بسے جیئہ ہاں

سائی پاکر ڈاڑھ سنت

ملیئے سوامی آپنے رنت

(۳) دا اُس سوچ دا مر کُنہ سوچا
دا اُس لیپ دا مر کُنہ پوچا
دا اُس پیُہ کر دا مر کُنہ ترشنا
جا اُمر ہوملُ تاں مر وچھنا

ارتھ:- جیکی ہرمتما کی جھتا آمی ہ ر اسانکی کا آمی۔ جیکی ملیا جو لب آمی ہ ر اسانکی کو آمی۔ ر جیکی کا ہکر آمی ہ ر اسانکی کا ہدارتھ ہی ترشنا آمی۔ جیکڈ ہں ہو ہو تو آمی تر اسس ہڑ جگا آمون۔ [وچھنا = جگا۔]

(۴) مر کیہ ناہی ایکی اوہی
آگی پاچی ایکو سوئی
ڈاکے کوئی پوہر پیکا
مر اوہ ملُ ہوئی اِکے رنکا۔

ارتھ:- اسس کیہر ہ ر آمون۔ کیول ہو ئی ہکڑو آمی۔ آد ہ ہوڑی انت ہر ہو ئی ہکڑو آمی۔ گورو صاحب ہرمانس تا ر گورو اسانکا ہرم کوما ہ ملُ کیا آمی۔ اسس ہ ہرمانما ملی ہکے روپ کی وہا آمون۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰੀਐ ॥ ਜੀਉ ਪਾਨ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰੀਐ ॥ ਪਾਨੀ ਪਖਾ ਕਰਉ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥ ਤਿਸਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੀ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ਉਨ ਕੀ ਰੇਨੁ ਬਸੈ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥ ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ ਤ ਪਾਵਉ ਸੰਗੁ ॥ ਮਿਲੈ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੈ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۳)
(سنت ۽ پرماتما هڪ روپ.)

(۱) تا اُوهہ مرتا تا هُمر ڈرئا
تا اُوهہ بنسيءِ تا هُمر ڪڙئا
تا اُوهہ نرڈن تا هُمر ڏوڪي
تا اُس ڏوڪر نہ هُمر ڪٿہ ڏوڪي

ارٿ :- نڪي پرماتما مري ٿو ۽ نڪي اسين موت کان ڈرون ٿا. نڪي پرماتما ناس ٿئي ٿو ۽ نڪي اسين ڏکر پاڻون ٿا. نڪي پرماتما نرڏن آهي ۽ نڪي اسين ڪيا آهيون. نڪي هنڪي کو ڏکر آهي ۽ نڪي اسين ڏکي آهيون.

آوَرد کوئو مارن وارا (اڪ رهاءُ)
جيئہ هُمارا جيئہ ڏين هارا

ارٿ :- پرماتما کانسواءِ بيو کو به مارڻ وارو کونهي. هو اسانکي جيوت ڏيندڙ سدا ئي هٿرو آهي.

(۲) تا اُس ہنڈن تا هُمر ڏاڏي
تا اُس ڏنڈا تا هُمر ڏاڏي
تا اُس مَتُل نہ هُمر ڪٿہ مٿا
اُس آنند تہ هُمر سد ڪيا

ارٿ :- نڪي پرماتما کي ڪو مايا جو هنڊن آهي ۽ نڪي اسين مايا جي هنڊن هر هڻڻ آهيون. نہ هنڪي کو ڏنڊو آهي ۽ نہ اسانکي کو ڏنڊو آهي. نہ هن هر ڪا ميل آهي ۽ نہ اسان هر آهي. هنڪي آنند آهي ۽ اسين هر سدا ئي خوش آهيون

ارتھ:- صاحبي سڳھ ۾ توکي مان ۽ عزت ڏني. صاحبي سڳھ ۾ سارو جڳ تنهنجو مالڪ ٿو. صاحبي سڳھ ۾ تنهنجي سڀي سان لاءِ آئي. هڪاسواءِ تون ڪنهي ٻي ڏانهن نه ڏسين. [ٻوت = عزت. سائ = مالڪ.]

(٣) اوهُ بيپرواهي مرڄ نه جاهُ
ڪيهي ڏاڍا ڪار ڪماهُ
ڏيئي وڏائي لاڪ ڏاپ
اپني قُدرتِ ڄاڻي آپ.

ارتھ:- آنما ڪنهن کان نه ڊڄي يا ڪنهي ٿو. ايشور جي حڪم موجب ئي جيوريون ٻي ٿو سڀ ڪرم ڪري ٿو. صاحب مرضيءَ ڏاڍ ڏيئي ڏيئي ڪنهي آنما سان جوڙي توڙي وڇوڙي ٿو. ۽ تنهنجي قدرت ڄاڻي ٿي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰਤਾ ਨਾ ਹਮ ਡਰਿਆ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਬਿਨਸੈ ਨਾ ਹਮ ਕਰਿਆ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਨਿਰਧਨੁ ਨਾ ਹਮ ਛੂਧੇ ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਦੂਖੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਦੂਧੇ ॥ ੧ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਮਾਰਨਵਾਰਾ ॥ ਜੀਅਉ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਦੇਨ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਬੰਧਨ ਨਾ ਹਮ ਬਾਧੇ ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਧੰਧਾ ਨਾ ਹਮ ਧਾਧੇ ॥ ਨਾ ਓਸੁ ਮੈਲੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਮੈਲਾ ॥ ਓਸੁ ਅਨੰਦੁ ਤ ਹਮ ਸਦ ਕੇਲਾ ॥ ੨ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਸੋਚੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਸੋਚਾ ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਲੋਪੁ ਨ ਹਮ ਕਉ ਪੋਚਾ॥ ਨਾ ਉਸੁ ਭੁਖ ਨ ਹਮ ਕਉ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ ਜਾ ਉਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਤਾਂ ਹਮ ਜਚਨਾ ॥ ੩ ॥ ਹਮ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਏਕੋ ਓਹੀ ॥ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਖੋਏ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ ॥ ਹਮ ਓਇ ਮਿਲਿ ਹੋਏ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੮੩ ॥

ارٹ :- هي ديهر! تون آتما جي سنگ هر هڪ ماڻيندي هڪيئه. اڪيچي سنگر هر تنهنجو سيني سان ميلاپ هو. اڪيچي سنگر ڪري توکي سيکو جاڻندو هو. هنکان سواءِ توسان کو هر نر تو لڳي. [ڪبل = هڪ. هر تر سنگر = توسان مون سان، سڀني سان. لورٽي = جاڻي.]

تي بڙاگي ڪها سمائي
تِس بِن تهي ڏهيري ري (اڪ رهاءُ)

ارٹ :- هي ديهر! اڪا آتما هيئڙ ڪٽي سمايل آهي؟ هنکانسواءِ تون ڏکي آهين. [تي = اڪا. بڙاگي = آتما. ڏهيري = ڏکي.

(۲) اُن کئ سنگ تون کرهِ مهر ماهرِ
اُن کئ سنگ تون هوئي هئ ظاهرِ
اُن کئ سنگ تون رکي پيوال
اوس بنا تون ڇٽکي رول

ارٹ :- هڪڙي سنگر ۾ تون گهڻو ڏاڍي هڪيئه. هڪڙي سنگر هر تون مشهور هڪيئه. هڪڙي سنگر ۾ توکي سڪهڻ ٽي پيار ڪيو. هڪانسواءِ تون ڪنهن ۾ ڪڏهن وڃيئه. ماهر = هڪيئه، ڏاڍي. رکي پيوال = سڪهڻ ٽي پيار ڪيو. رول = ڇٽي هر.]

(۳) اُن کئ سنگ قيوا مان مهت
اُن کئ سنگ تر ساک جگت
اُن کئ سنگ قبري سپ هڪ ڏٺي
اوس بنا تون هوئي هئ مائي

ਮਕ ਆਸਾ = ਮਕ ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਹੁ ਆਪੇ ਵਸੀ ਕਿਸ ਵਡਾਈ ਵਖਾਂ ਆਂ ।
ਸੋਰਠ ।]

(۴) ساڈا سنگ چھڈو ہور راہ
لانکے جیوے ہر گن گاہ ۔

ارتھ :- گورو صاحب فرمائس نام جنکے ساد سنگ وچ
ہریو جو نام جپس نام، سی آپنا گرو گائی جپس نام ۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਤੁਕੇ ੯

ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਕਰਤੀ ਕੇਲ ॥ ਉਨਕੇ ਸੰਗਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਮੇਲ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਭੁ ਕੋਊ ਲੋਰੇ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਕੋਊ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਜੋਰੈ ॥ ੧ ॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਹਾ ਸਮਾਏ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਤੁਹੀ ਦੁਹੇਰੀ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਰਿਹੁ ਮਹਿ ਮਾਹਰਿ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਹਰਿ ॥ ਉਨਕੇ ਸੰਗਿ ਤੂ ਰਖੀ ਪਪੋਲਿ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂੰ ਛੁਟਕੀ ਰੋਲਿ ॥ ੨ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥ ਉਨਕੇ ਸੰਗਿ ਤੁਮ ਸਾਕੁ ਜਗਤੁ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੇਰੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਥਾਟੀ ॥ ਓਸੁ ਬਿਨਾ ਤੂ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਟੀ ॥ ੩ ॥ ਓਹੁ ਵੈਰਾਗੀ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਨਾਨਕ ਥਾਪਿ ॥ ਆਪਨੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੮੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸۲)
(آتما نما دبھ ویچاری ۔)

(۱) اُن کی سنگ توں کرتی کیل
اُن کی سنگ ہر تُم سنگ میل
اُن کی سنگ تُم سب کو لوئے
اوس بنا کوئی مکہ نہی ہوئے

تکین ۔ جیوسنسار دوبی کو تر ہر کر دوبیوآمی ۔ اُن کو تر ہراسنری ،
بت ، ذن ۔ اہیں بدارتھ کی بنائی سنجیی کائی تو (یا وہ: اہی
بدارتھ بنا سنجیی ماٹی تو) ۔ [ہوسا == کوئا ۔ لاج == نوڑی ۔
تکائی == لگی تو ۔ گوت == کری تو ۔ کوب == کوہ ۔]

سوچت ساچت رئین بیانی
آئے رئی مائیا کی چنوت، کیہوں نہ سمری
سارنگ پالی (اے راگ)

ارتھ :- ہمارا رات لاد و بیوہار کرتے ہی آدو دوبی
رات گذری وہی تی ۔ راگ ہی انکے جو سمن جو و بیوہار کرتے ۔ سوچت
کرنا سمن ہی جو واگھوا وہ کی ہر تو راہ کرتے ۔ سوچت
سوچ ۔ و بیوہار کرتے کرتے ۔ رئین ۔ رات ۔ بیانی ۔
گذری وہی تی ۔ سارنگ پالی ۔ دانس ناری ، سگوان ۔

(۲) دوہ کی چانسا پنچاں گرہ پانڈے
کاں کی وانس مدت سو سانڈیا

ارتھ :- دوہ ہی چانسا ۔ دو ہر آمی ، منکی انسر سنجیی
جو جو ہی ہو گذرتی ہے ۔ و ہر ۔ دوہی ۔ کی ہر کی ۔ ہی
آمی ، جو کال ہی وہی ۔ ہر ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔
جاتو ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔
کی ہی آمی ۔
(۳) ہاتو کنڈا ہوتی ۔ ہی ۔
سو تاں ہوتی ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔
ارتھ :- ہر ہر دوہی ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔
اپروں وڑھی وستوں آمی ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔
کری چاہی تو ۔ ہاتو کنڈا ۔ ہی ۔ ہی ۔ ہی ۔

وڃي کوهه جي تري ۾ پيس جتي اڇڙ ڏاڪ موڪلي ڪائي پورو ڪيو. پوءِ تر مان ڪاڍي پيس.

ٻئي ڏينهن صبح جو هو سڄي پاڻشاهه سري کورو ارجن ديو جن وٽ ويو ۽ هٿ جوڙي وينتي ڪرط اڳيون تہ "سوامي موڪلي جن عجيب سبڻي جو ديا ڪالي مطلب سمجهايو." ستگورن ايڏو حال پڇڻجي سڪ. جو سڀي هي سندر ويراگ جو شبد آڳايو، جڏهنجو ڏات پرين ڏي آهي:- هي سنسار ڪ کوهه آهي، جڏهن ۾ هي ڏيو استري، پٽ، ڌن ۽ پين پدارٿن ۾ موهجي رهي ٿو. ڏينهن رات آهن ۾ ڪوڙا، هي منجي آيؤ روپي ٻوڙي ٽڪين ٿا. جو ڏينهن رات ڪڏي ٿو، سو منجي آيؤ ۾ ڪٽجي ٿي. اڇڙ آهي ڪال، جو سڏيو اڪيون ڪاري ويندو آهي تہ ڪٿي مڊهه مليم تر جيو کي ڪائي پورو ڪريان. پر هي ڏ موڪر جيو اڏي آپڏا وقت ۾ پدارٿن کي ماڪي ڏ وٽ سمجهي آڏهن سان موهجي رهي ٿو ۽ پڇڻجي سر جڏهار کي ڏ پل ۾ ياد نہ ٿو ڪري. ڏيڇو ايڏو ڏڻي ٿو، جو هو بيڙو ٿي مري ٿو هي ٻيڙا، سکي تر آڏو جيو آهي جو سنتن مهانمائن جو سنگ ڪري مالڪ مهربان کي سڏيو ياد ڪري ٿو. اڏو کورمکه جن اوڪ ۾ سکي ۽ پراوڪ ۾ سهياو ڏڻي ٿو.

آسا مکلا پنجوان شبد (۸۱)

(۱) ان دن موسا لاج ڏڪائي.

ڪرت ڪوپ مهه ڪاهه مٽائي

ارٿ:- راڻ ڏينهن روهي ۾ ڪوڙا آيؤ روپي لوڙي ٻيا

ورڻائن هر ڪجهه ٻه ٿورو نه آهي (مطلب ته اُنهنکي سيکجهه آهي. جيڪي دو جاڻين تا سو ٿئي ٿو).

(۲) جاڪا ڏني آکر ڪسائي
مائکه کي ڪهه ڪيت ڇلائي

ارٿ :- جنهنجو ڀي انت سوامي ڏٺي آهي، تنهن سان ٻئي جي ڪيتري هلي سگهندي؟ (مطلب ته ان کان سواءِ ڪو ٻه وڏو ڪونهي جو اُن سان ٻجهي سگهي).

(۳) جاڪي شيوا دس آشت سڌائي
پُلڪ دشت ڏکي لاکهه پائي

ارٿ :- جنهن ٻرهمڻا جي سوا اڙدهان سڌون اڻي ڪي ٿيون، ٻين جي ٻڌي ڪري ڪنهن ڪنهن جي ڪنهن ڪنهن ٿيون لڳن ٿيون. اڻي اٺ سڌائي = سڌون؛ پُلڪ = درڻ، ٿوري.

(۴) جا ڪهه ديا ڪرهه ميري سوامي
ڪهه ڏاڪ ڏاهي ڪن ڪامي

ارٿ :- ٿوروڪ جنهن ڪنهن ڪنهن ڪ

جھنگری ہوئی ترشنا مٹھی وچی آپی ۽ ہن ٹ شانت
اُس ٹی آپی۔ [جل = ساڑو، ترشنا۔]

(٢) مت کٹی ڈال من سچہ سمالا
ڈاکے پائیا نام خزانا۔

ارتھ :- گورو صاحب فرمائیں تا تہ جیں وقت کاں ہوں
نام جو خزانو لٹو آپی، تیں وقت کاں تکڑی بند ٹی وٹو آپی
۽ ہوئیں کوں سچہ آشرم سمالنی وٹو آپی۔ [ڈال = تکڑی۔]

आसा महला ५

ठाकुर सिउ जाकी बनि आई ॥ ओहु जन पूरन रहै अघाई
॥१॥ करु न एरा चीर भुगतन कउ ॥ खाउ खरचउ बिलछउ
देवन कउ ॥ १ ॥ रहाउ ॥ जाका धनी अगम गुसाई ॥
मानुख की कउ केउ चलाई ॥ २ ॥ जाकी सेवा दस असट
सिधाई ॥ पलक दिसटि ताकी लागहु पाई ॥ ३ ॥ जाकउ
दइआ करहु मेरे सुआमी ॥ कहु नानक नाही तिन कामी
॥ ४ ॥ २८ ॥ ७९ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٩)

(سب سدا برہوڑ۔)

(١) ڈاکے سٹے جاکی بن آئی
ہو جن پورن رہی آگھائی

ارتھ :- جیہ جی شر سان ہی آپی، سو گھاں روئی
ہوراں ہوجی سان ترب ٹیو سو آپی۔

کھچو ن تہ را ہر پکشن کے
کاں خرچت بلچت دیون کے (اک رہاؤ)

ارتھ :- ہریہ جی مگس کی کائل، جرجن، ولنڈ ۽

ਠਾਕੁਰਿ ਅਪਨੈ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਮਨਿ ਹੋਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭਾਲ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੭੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٨)

(سنگورن جي سندر دشا.)

(١) مَن تَرپتو مِٹي جنجال

پُورِ آيا ہوئيا كِرپال

ارٿ:- منڌر منهنجو من ترپت ٿي ويو آهي ۽ سڀ هٻڌن ميٽجي وڃا آهن، جو هو منهنجو پورو ٿيو آهي.

سنت پرساد پائي بني

جاكي كرہ سب كچھ ہي ہوون، سو پيتا

نوہيں ڈني (اك رهاؤ)

ارٿ:- سفل ئي ڪرڻا سان منهنجي جڳي وئي، جاكاڙ ۽ جنهن نروئ ڏني، ۽ گورو سڪيبر پرپور آهي، سو هونسان ئي ٿيو آهي.

(٢) ڈارِ درڑائيا ساڈ كِرپال

مِٹ گئي ہوئي ہمارا بِكال

ارٿ:- سفت جي دياڻ آهي، جن هونكي ڊار ڏورڪاريو آهي. ترشنا جا ٻڌا ٻيهاڪ آهي، سا ميٽجي وئي آهي.

(٣) ڈاكِ آپنئي كِينِي داتِ

جلن بجھي من ہوئي سانت

ارٿ:- منهنجي ڪار نسار جي ڏات ڏيڻي آهي،

ارتھ :- ہے پیارا! جیکی تہیں کیل روپی درس ہے آس آپی ، تی کاں ویچارا ہر جا دوت بھی دھن ڈا.

توں چت آوے تیری مٹیا
سمرت نام سکل دوک کٹیا (اک رہاؤ)

ارتھ :- ہے ہری! جدھں تہیں دیا تھی تی ، تدھں توں ہت ہر اجس تو. سہجو نام سمرں کری سب روگ دلں تی دھں ڈا.

(۲) اِک دوکر دیوہ آوِرا کٹے
پھر نہ ساکہ من تیری کٹے

ارتھ :- ہر جا دوت ہس جوں کی اسکے ہوکارن جا دکر ڈیں لاہ ہر تہیں دلں ساں آپی بھی نہ لا سگہں.

(۳) درس تیری کی پیاس من لاگی
سہج انند سبے بڑبھاگی

ارتھ :- ہے اکال ہوکر! جیکی من ہر تہیں درس ہے پیاس لگی ہتی آپی ، سی وڈا گیاں ہوں آپر آپ وگاریں ڈا.

(۴) ناک کی ارداس سُنیجے
کیول نام رِدے مہ دیجے.

ارتھ :- گورو صاحب وینتی کری جوں ڈا ہر "سوامی! مہیکی اردلں ہے. کیول تے نام مہیکی ہردی ہر ڈی."

आसा महला ५

ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ਪੂਰਨ ਆਪਨਾ ਹੋਇਆ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਲੀ ਬਨੀ ॥ ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸੋ ਭੋਟਿਆ ਨਿਰਭੈ ਧਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਮਿਟਿ ਗਈ ਭੂਖ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ੨ ॥

کسڪي وهي زمين تي ڪري ٻيو (مطلب تر پاڻڪا حڪم وسڻ ۾ لڳي وئرت ويو). [نسارئو== پاتو، حاصل ڪيو، پرابت ٿيو.]

(٣) ساڌ موهہ لادي آنڪاري

دوس لاهي ٻوجھ ڪرڻي هاري

ارٿ:- من انڪاري جيو موهہ جو سواد ٻاڌ سان لڌو آهي، تنهنڪري ٻوجھ جي هار جو ڪو ڏوهہ ڪونهي. [لادي == لڌو آهي.]

(٤) ساڌ سنگ مٽي ڏوهہ آنڪاري

ڏانڪ ميائي سرجٹ هاري.

ارٿ:- صاحب فرمائين تا تر جنهن جگاسو روهي استري جو ساڌ سنگت ڏاڙان موهہ روهي انڌو ڪار دور ٿي ويو آهي، تنهنڪي سرجٹهار پاڻمان ملائي ڇڏيو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਆਸ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਮ ਕੈਕਰ ਨਸਿ ਗਏ ਵਿਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਤੂ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਸਗਲ ਰੋਗ ਖਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਿਕ ਦੂਖ ਦੇਵਹਿ ਅਵਰਾ ਕਉ ॥ ਪਹਚਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕਉ ॥ ੨ ॥ ਦਰਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਪਿਆਸ ਮਨ ਲਾਗੀ ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਬਸੈ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥ ੭੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٧)

(سنهڪي وينتي)

(١) جن ڪمل ڪي آس پياري

جم ڪنڪر نس ڳئي وچاري

ملڪ جوکيڙو ساڻن آهي ؟ صاحبن مان شهد ڏاران ڪيس آديش ڏيو تہ "پيارا، جيڪڏهن پرماتما سان ملڻ جي چاهنا آهيئي تہ غافل ڇو ٿيو آهين ؟ اٿي پرڀو سان پريم ڪر." ليڪهن لباهٽ آيو، سو پلي آيو." ڪن پورب جنم جي پاڪن ڪري تو کي مالڪا جنم پراپت ٿيو آهي، سو تون مٽان وڻين ۽ ونوڊ وڃائين ٿو. ڏاڍو پڇتائيندين. هي پيارا، دنيا سان موهه ٽار ڪر. تون تہ وڃي ٻوڙ سڻن جي سرڻ. پوءِ وانگور تو کي پهچي ڏاهي ڏياري ڪلسان ملائي ڇڏيندو."

(۱) سوءِ رهي پرب خمور لہ حاظي

پوءِ ٻيٽا پوءِ پڇتائي

ارٿ:- جڳ سو رواي اسرت سڏي رهي - پرڀو جي حڪم وريائس. جڏهن صوچ ٿيو تهي آپو رواي راب گهري وڃي، تڏهن وري پڇتائڻ لڳي. [پور == صوب]

پڙ پريم سهج من آنند ڪروڙي

پرب ملهي گي لالسا، ناڻي آس کما ڪروڙي

رهي (اڪ رهڻ)

ارٿ:- پرماتما پرڀو سان پريم ڪرڻ سهڻي من ۾ آنند ڪار. جيڪڏهن پرڀو سان ملڻ جي چاهه اٿئي تہ سڀ ڪجهه ڇڏي ڪريں ؟

(۲) ڪومهه امرت آڻ نسارئو

نسو ڪٽوءِ ڏوهه پرڀ ڏارئو

ارٿ:- (پورب جنم جي پاپ ڪرڻ) مالڪا جنم رڌي) امرت اڃي هٿ ۾ پرابت ٿيو، سو امرت هٿ مان

جگي وجي تو مطاب جيکي ارادا دل ۾ ڪي تا سي
ٿر تا پنجن ۽ بوءِ ۾ پيڌائيں تا. آپوهين ٿوڪا == ڪا
جگي وجي ٿو.

(٣) ڪُرُ ڪُرُ ڪُرُ مهه وڪي سنسارا
نرڪ سورگ ڪُرُ ڪُرُ اوتارا

ارٿ:- سنسار حالوڪ ٿن گهٽ روبي ماڻا ۾ وڌيڪ
رهيا آهن، جنهنڪري هو نرڪ ۽ سرگهه ۾ وري وري
وڃن تا.

(٤) ڪهڙا ڪاڪ جه آئيا ڪهڙ
سڏل جنم تاڪا پروان.

ارٿ:- ڪاڪ صاحب فرمائيں تا تہ جنهنڪري هو
ڪاهي ۾ لڳا هو آهي، سمجهڻ ڪوئي جنم سڏل آهي ۽ هو مقبول
ٿيل آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸੋਇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਖਬਰਿ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਜਿ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਧਰਉ ਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਬੋ ਕੀ ਲਾਲਸਾ ਤਾਤੇ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰੀ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਣਿ ਨਿਸਾਰਿਓ ॥ ਖਿਸਰਿ ਗਇਓ ਭੂਮ ਪਰਿ ਡਾਰਿਓ ॥ ੨ ॥ ਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਲਾਦੀ ਅਹੰਕਾਰੇ ॥ ਦੋਸੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਕਰਣੈ ਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭਰਮ ਅੰਧਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੭੬ ॥

آسا مهلا پنجوان شبد (٧٦)

اُتانڪا:- ڪي پيءِ جيڪا سا ڪي ڪوڙ ارٿ
ديو جن وت آيو ۽ ٿت جوڙي پنجن ۾ سان

آسا محلا پنجوان شبد (۷۵)

اڻانکا ۽ ڪ دفعي سري ڪرو ارجن ديو جن درٻار صاحب مان نڪري پاڻڪهڙ ويا تہ ڪنهن ڪهر مان روڻ پٽڻ بڌ ٿ آين، ۽ هو آن ڪهر جو ڪو پاڻي چلي رهيو هو. آها ڏوري اڳيرا ويسا تہ چا ڏسن تہ ڪنهن ڪهر ۾ شادي ٿي، جهنڪري آتي دل دماما پٽي وڄيا، ڪوين سندر واڳہ پٽي گايا ۽ ناچن پٽي لڳيو. اهو حال ڏسي ڪرو صاحب هيڏ ويڙاڳ جو سندر شبد وڄيو، جهنڪو ڏات پرين آهي تہ سنسار ۾ ڪ سکڻ پٽي آهن. جنهن آهي ۽ جوئي سڏال آهي، جهنڪي ڏيڻ ڏهن جي ڏاڻ ۾ لڳايو آهي. اهڙو مها ورش پاڻي ۾ پنل رهي، ڪ سکڻ ۽ سنڀاڻ رهي ڏو.

(۱) روڻ ۾ ڏيڻ جوڻ ڪملا
هس هس سوڪ ڪوت بيڪالا

اوت:- روئسز جولا ڪرم ڪن ڏا، (هو جو ڀالو ر ڏا ماڻس) هوڻ ڪ (هو اوت ملڻ وڻ) ڪال ڏا ۽ وڻ وڻ) ڏ ڪ ڪن ڏ. ڀگا -- هوڻ ڪ

ڪو هوڏا ڪاڻي ڪهو ڪاون

ڪ روڻ ڪ هس هس پاون (اڳ رهاڻ)

اوت:- ڪو هوڻ رهو آهي ڪنهنجي ڪهر ۾ ڪائڻ ملي رهيو آهي. ڪو هو روئي. ڪو هو ڪي.

(۲) پاڻ هوسڻا ڪي هوڏاڻ

ڪهڻ هوڻ ڪا ڪو پهچاڻا

اوت:- نڌڻ ڀڻ ڪال ڀڻ ڀاڻ ڏاڻس (مطلب ڪي) ڀڻ

ارتھ :- توں منھنجو کرتار آھين ۽ ھاں تنھنجو شبد آھيان. ھي گٹڪا جا سا گرا ھون تنھنجي سڻن ڪري آھي.

(۲) توں ميرا جيوَن توں آڌار
تُجھہ پيکر بکسيئ ڪوٹار

ارتھ :- توں منھنجو ھران آھين ۽ توں منھنجو آسرو آھين. توکي ڏسي منھنجو ڪنول روئي درد وڃي ٿو. ڪوٹار = ڪنول روئي درد وڃي.

(۳) توں سمرتھ ڪٹ پٹ توں پروان
توں سمرتھ ميرا تاڻ

ارتھ :- توں منھنجي ڪٹي ۽ توں منھنجي پٽ آھين ۽ توں ئي مونکي سمرٿ آھين. مونکي فول ڪندڙ آھين ۽ مونکي تنھنجوئي ھار آھي.

(۴) آن دن جپئے نام کرتار داس
ڏاڪ کے پڑے پھ ارداس.

ارتھ - گورو صاحب جون ٻارَ "اي ٻرندا! منھنجي واھ ڪرڻ جي ڪٽي تو کان ئي سمرٿ ھو نام راس ڏيندو رھو ۽ منھنجي ارداس آھي تہ سڀ تو ڪٽي ھو ھرايو ڪٽي ھو سمرٿ ھو ۽ ڏيندو رھو سڀن کي نام راس."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਰੋਵਨ ਹਾਰੈ ਝੂਠੁ ਕਮਾਨਾ ॥ ਹਸਿ ਹਸਿ ਸੋਗੁ ਕਰਤ ਬੇਗਾਨਾ ॥
ਕੋ ਮੂਆ ਕਾਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਨੁ ॥ ਕੋ ਰੋਵੈ ਹਸਿ ਹਸਿ ਪਾਵਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ ਬਿਰਧਾਨਾ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਮੂਕਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਰਕ ਸਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਲਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਤਾਕਾ ਪਰਵਾਨੁ ॥੪॥ ੨੪ ॥ ੭੫॥

ارتھ:- منمکھ سنسار جی اندی کوڑھ کی بھاونا وچ گھر سمجھی بیٹھے ہن ہر رمن نا ہر سب بھاونا وچ ویاپھو جاتی مکت نس نا.

(٢) کھم لاکے جو پرب سروائی
ایہا سنکر آکیے کتب پائی.

ارتھ:- ساجھ کرمائیں نا تر جو ہرنوہ جی سوں دلی تو، سو من لوکے ہر سکر ہرلوکے ہر مکتی ہرابھ کری تو.

आसा महला ५

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤਰੰਗੁ ਹਮ ਮੀਨ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਮ ਤੇਰੈ ਦੁਆਰੈ ॥ ੧ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹਉ ਸੇਵਕੁ ਤੇਰਾ ॥ ਸਰਜਿ ਜਗੀ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮੀ ਗਹੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨੁ ਤੂ ਆਧਾਰੁ ॥ ਤੁਝਹਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸੈ ਕਉਲਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਤੂ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਪਤਿ ਤੂ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਮੈ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥ ੩ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਪਉ ਨਾਮ ਗੁਣ ਤਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੭੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٤)

(جیو ہ پرماتما جو سنبندھ کیڑو ؟)

(١) کون میرا تو سکھ مہ میں تمہاری
کون میرا لاکڑ مہ تیرے دناری

ارتھ:- توں میرا کھ سمدر آمس ہاں تو مہ رمن واری مچھی آمس. توں میرا سوامی آمس ہاں میرا دھرتی مگتو آمیاں. [ترنگر = لہر، جل، سمدر.

کون میرا کرے مہ شیوک تیرا
سرے گھی پرب کتی گھیرا (اک رہاؤ)

ਭੁਵਾਇਆ ॥ ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥ ਬੰਧਨ ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮੇਰਾ ॥ ਮੁਕਤੇ ਸੰਤ ਬੂਝਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਆਗੈ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੭੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧٣)

من شبد ہر دے تک منمکن بانت ؛ نبي سنمکن بانت چيں آمي .

(١) کام کرودھ آنکار وکوتي

ہر سمرن کرم جن چھوتي

ارت :- منمکھ کام، کرودھ، اہنکار ہر داس نيں ڈا، ہر دے چ ہا بگت دی ہو سمرن کري کام آدے وکار کان جتں ڈا. اوگوتی = حراب نيں ڈا، داس نيں ڈا.

سوء رہی مائیا مد ماتي

جاگت پکت سمرت ہر راتي (اک رہاؤ)

ارت :- منمکھ مایا جي نسي ہر مست تی (اگیان جي نند) سمئی رہں ڈا، ہر دے چ ہا بگت سدا جاگدا رہی دے جي ہر دم رہی دے کي سمریں ڈا ؛ جاگں .

(٢) موہ پرم پھ جوں پھانٹا

آستر پکت ہر جرط ڈاٹا

ارت :- منمکھ موہ، پرم، کرتی کیش دی ہوں ہ مکں ، ہر دے چ ہا بگت دے جي جرں ہو ڈاں کرتے اسمرتں .

(٣) بندن آتھ کوپ گرہ میرا

مکتے سنت پیچھہ ہر نیرا

سن سن جيوان سوه تمارى
موهه لوكن كئه لهه آپارى (اك رهاؤ)

ارتھ:- هي پرماتما سوامي بڈي بڈي ماں جيتاں تون. هي سوامي! مون پرگٹي كي سنسار ساگر كاں تاري پار كر. [سوه -- سوامي.]

(۲) مت كشا دوكر سارى چنتا
كل پاتيا جپ سكه رمنتا

ارتھ:- هي پرماتما سنگورں جو سمرتھ سوامي، مون هي وه كل پاتو آهي، جو سمپرنا سب دكھ دور كرى وڈا آهى، جسا كهي وڈي آهي.

(۳) سوئي سنت سوه
سمه سمر كر كشت هوه

ارتھ:- هي پرماتما اهڑى پرم آتما سنت آهس آپ ر سب آهس. سمپورن نام سمرى سمرى مون سكھ هوئى جڈ هو آهي.

(۴) كهه دكهه كاٹن اهه كرما
جا كي من وسا پارماتما.

ارتھ:- گورو صاحب وينتي كرى هون تما ر "هي پرماتما اهو كرپا كرم آهي، جهكرى من ر تو وسے جو نام وسى؟"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੂਤੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਛੂਟੇ ॥ ੧ ॥ ਸੋਇ ਰਹੇ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤੇ ॥ ਜਾਗਤ ਭਗਤ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਜੋਨ

ارتھ:- جیکو سیکی تیاگی مریہ جی سرن پرآجی تو، تنہنکی مایا کیتی وکوڑی ویندی؟

(۳) نام نِدان جاکی من مانہِ
تِس کتہ چِنتا سپنے ناہِ

ارتھ:- جنہنکی من ہر نام جو خزانو آہی، تنہنکی سپنی ہر ہر کا جپنا کانہی.

(۴) کہہ ڈانک کورو ہوڑا پائیا
پرم موہر سکل بِنسائیا.

ارتھ:- صاحب فرمائیں تا تہ جی ہوڑن گوروڑ پائو آہی، تں پرم موہر ۽ مایا سب وکار دلں کیا آہی.

आसा महला ५

जउ सुपरसन होइओ पूरबु मेरा ॥ तां दूख भरम कहु कैसे नेरा ॥ १ ॥ सुनि सुनि जीवा सोइ तुमारी ॥ मोहि निरगुन कउ लेहु उधारी ॥१॥ रहाउ ॥ मिटि गइआ दूखु बिसारी चिंता ॥ फलु पाइआ जपि सतिगुर मंता ॥ २ ॥ सोई सति सति है सोइ ॥ सिमरि सिमरि रखु कंठि परोइ ॥ ३ ॥ कहु नानक कउन उह करमा ॥ जाकै मनि वसिआ हरि नामा ॥ ४ ॥ २९ ॥ ७२ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۷۲)

(هريءَ جي نام تل ڪجهہ بہ نہ آهي.)

(۱) جڏہ سپرسن ہوئو پورب مہرا
تاں دوکہ پرم ڪہہ ڪٽسي نیرا

ارتھ:- ہی بنہنجا ہرؤ! جڏہن مون تي سرن پرآن تہ دکہ ۽ پرم جیکر ڪیئں رہجو آہی؟

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਲੇਪੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਹੀ ਮੁਕਤਾ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਭਲ ਜਨ ਕੈ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਦਾਸ ਕੀ ਜੁਗਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਹਾ ਬਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਾਕੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਚਿੰਤਾ ਸੁਪਨੈ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਸਗਲ ਬਿਨਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੭੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٧١)

(هري جي داس جي آتم هلت .)

(١) جس کا سب کچھ تس کا ہوء
تس جن لیپ نہ بیاپئی کوء

ارت :- جنهن ورڈ جو سب کجهه ڈيل آهي ، سهڪو جنگو داس ئي رهي ٿو ، تنهنکي کوبه ماڻهو جو لسب نه ٿو لڳي.

ہو کا شیو کا سد ہی مکتا
ہو کچھ کریء سو نی پل جن کیء ، آپ
ترمل داس کی جگتا (اک رہاء)

ارت :- هري جو داس سدا مڪت آهي . جنگي ورڈ ڪري ٿو ، سو داس کي جگو لڳي ٿو ، اها داس جي پاڪلائي ٻوتر رهڻي آهي . ' جگتا = جگتي ، ريت ، رهڻي .]

(٢) سکل تیاگ ہو سوٹی آیا
تس جن کہا بیاپئی مایا

پرھاڑ :- "کھیر میری سمرلي ، رسما اوپر رام
آد جگادي سگل پگت ، تاکو سکر بسرام"
[سلوک (۱)]

کرہ بیٹھي ستگورو آپني
کرکرپا راکھسرڈائي ، موکتہ دیہ دري در چھني
(اک رھاؤ)

ارتھ :- ہان بیٹھنجي ستگورو اگیان اندھا ویٹھي کریان
تو تہ کرپا کري ہونکي پھنڈجي سوٹ ہر رکھ ہونکي
درد جسٹ جي مالوا ڈي . [جھنڈي = مالوا .]

(۲) درمالا اُر آنتر ڈاري
جنم مرن کا دوکہ نواري

ارتھ :- جڈھين جيو اندري درت سمرٹ جي مالوا رڈي
ہر ڈاري تو ، تڈھين دو جنم مرن جو دکھ نواري جاڻي تو .

(۳) دردي سمالئي مکھ در ہوئي
سو جن لئے اُت کتھو نہ کھوئي

ارتھ :- جو انھي مالوا کي دردتي ہر سنبھالي رکھي تو
مکھ سان ہر " دردر " کري تو ، سو داس جھي تورے جھي
يعني اوکے ہراوکے ہر کڈھين نہ تو تھکي .

(۴) کھرا ڈاکے جو راکھئي آپ
درمالا تاکے سپھل جاپ .

ارتھ :- صاحب فرمائين تا تہ جو ہرش نام ہر رکھي رڈي
تو ، تنھن سان جي " دردر " مالوا سنگہ وھي تي (يا - انھي
سان سوائتا کري تي) .

ارت:- مي ہرڻا سون ۾ جسم، ۾ تن، ۾ سڄم ۽ ۾ ڪوشش ڪرم ڪيو آهي، مون تنا تو ہرڻ جو نام ئي من ۾ جميو آهي.

(۴) ڇڏيو نہ جاءِ مت ميري ٹوري

بنوتي ڏنڪ اوت ہري ٹوري.

ارت:- مي ہرڻا سان ڪير به نہ جاڻان، جو جو سهڪي مت ٹوري آهي. صاحب وينتي ڪري چون ٿا تہ "مي ہرڻا مون سهڪي ئي اوٽ ورتي آهي."

आसा महला ५

हरि हरि अखर दुइ इह माला ॥ जपत जपत भए दीन दइआला ॥ १ ॥ करउ बेनती सतिगुर अपुनी ॥ करि किरपा राखहु सरणाई मोकउ देहु नरे हरि जपनी ॥ १ ॥ रहाउ ॥ हरि माला उर अंतरि धारै ॥ जनम मरण का दूखु निवारै ॥ २ ॥ हिरदै समालै मुखि हरि हरि बोलै ॥ सो जनु इत उत कतहि न डोले ॥ ३ ॥ कहु नानक जो राचै नाइ ॥ हरि माला ताकै संग जाइ ॥ ४ ॥ १९ ॥ ७० ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۷۰)

(هري نام جپڻ ئي سچي مالا آهي.)

(۱) هري هري اکر ٻه مالا

جپت جپت ٿيا دين دياله

ارت:- "هري هري" اهي ٻه اکر سهڪي مالا آهي. برماتما جو نام ورٿ ورٿ جپڻ ڪري هو جو دين دياال برماتما جو روپ سهڪي ٿيو ٿو.

آسا مهلا ١

ਊਭਵਿ ਸਿਞਾਨਹ ਤਿਲੂ ਨ ਗਾਨਾ ॥ ਚਿਨੁ ਦੇਹਿ ਦੇਵਾ ਨਾਮੁ
ਵਖਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਨਿਰਵੈਰੁ ਦੂਜੋ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਰਨ
ਕਰਾਵਨ ਜਾਨ ਪੂਭੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੂਰਬਿ ਮੁਹਤਿ
ਅੰਦਿਆਨ ਅਵੰਚਾਨੀ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਆਸ ਮੰਨ ਮਾਹੀ ॥੩॥
ਚਹੁ ਤਹੁ ਪੂਚਮੁ ਕਰਮ ਨ ਸਾਚਾ ॥ ਨਾਮੁ ਪਾਭੂ ਕਾ ਮਨਹਿ
ਅਮਾਚਾ ॥ ੪ ॥ ਤਿਲੂ ਨ ਚਾਨਾ ਮੰਤਿ ਮੰਤਾ ਦੋਤਾ ॥ ਚਿਨਹਿਤੁ
ਨਾਨਕ ਉਦ ਪੂਭੂ ਦੇਤਾ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੬੬ ॥

آسا محلا ١ شبد ناونكانا كا سنگرهه (٢٩)

(وينتي)

(١) اُٹھ نہ کوئی کیتے پاپ سے ہتکے
ہن وڈیا تیرا نام وکھانا
اوت ہے جی ہووا! سن بنتی میری ہے
ہر ہر ہے جی ہووا! جس نوں ہووے کرپا تیری
سو ہر ہر نام دھیاوے
کرن کراون آپ ہے سوامی (سے وہاؤ)
ہر ہر ہے جی ہووا! ہون ہووا سو ہووے
اوت ہے جی ہووا! سن بنتی میری ہے
ہر ہر ہے جی ہووا! جس نوں ہووے کرپا تیری
(٢) سو ہر ہر نام دھیاوے
ہر ہر ہے جی ہووا! ہون ہووا سو ہووے
اوت ہے جی ہووا! سن بنتی میری ہے
ہر ہر ہے جی ہووا! جس نوں ہووے کرپا تیری
(٣) سو ہر ہر نام دھیاوے

ارت:- هرڙو ٻاڻ ئي وڻ آهي ۽ ٻاڻ ئي هڪڙيل ڪاهون آهي. ۽ ٻيهڪي ٻيءَ جي ٻاڻ رکيا ڪري ٿو (ٻاڻ- ساري سرشيءَ جي ٻاڻ ئي سيال لهي ٿو).

جت ڪت ٻيکڻ ايکي اوهي
ڪهت ڪهت انتر آپي سوئي (اڪ رهاءُ)

ارت:- جڏهين ٻارهان ٿو، تڏهين هو هڪڙولي آهي. گهٽ گهٽ جي اندر اوولي ٻاڻ آهي.

(۲) آپي سوءُ ڪرڻ بستار
سوئي ڪهت سوئي آڪار

ارت:- هو ٻاڻ ئي سورج آهي ۽ ٻاڻ ئي هڪڙيل تورورا آهي. اوولي نڪل آهي ۽ اوولي ظاهر آهي. [ڪرڻ= تورورا. آڪار= ظاهر.]

(۳) سرڪٽ ٻرڪٽ ڪاڻي ڪان،
دهه مل ايکي ڪيءَ ڪان،

ارت:- هرڙو سرڳ ۽ برڳ ٻاڻ ئي ڪاڻو درسو آهي ۽ ڪي ڪاڻا هڪ هرڙو ٻر ئي سمايل آهن، ڪهي ڪٽ هڪڙي سان لڳو آهي.

(۴) ڪهه ڪاڻ ڪوڙ ڪوڙ ڪه نيا
آنند روپ سب بشن آلونيا.

ارت:- صاحب فرمائين ٿا ته ڪوڙو سنسڪو هرهه ۽ ٻيو دور ڪري ڇڏيو آهي، جهڪڙي ماڻ ۾ آنند روپ ڪي سڀ ڪنهن ڪان ڏسان ٿو. [آلونيا= ڏسائيو، ڏسان ٿو.]

(٢) کورُ کي پاٹي سڻُ رَنگ لاءِ
کورُ کرپال ٿيءِ ڏکُ جاءِ

ارٿ :- هي من! تون گورو جي پاٹيءِ سان پريم لڳاءِ.
جڏهين گورو دياڙ ٿيندو، تڏهين ڏکُ لهي ويندو.

(٣) کورُ بِن ڏوُجا ڏاهي ڏانءُ
کورُ داتا کورُ ديوي ڏانءُ

ارٿ :- هي من! گورو کانسواءِ ٻيو کو ڏاڻءُ ڪونهي.
گورو ئي داتار آهي ۽ گورو ئي ڏيندڙ ٿو.

(٤) کورُ پارُ برهمُ پرميشورُ آپِ
آپُ پيرُ ڏاڪے کورُ جاپِ.

ارٿ :- هي من! گورو ئي پاڻ پاربرهم پرميشور روپ آهي.
صاحب فرمائين ٿا تہ گورو کي ڄاڻ ئي پير جپ.

آسا مہلا ٥

آپੇ ਪੋਡੁ ਬਿਸਥਾਰੀ ਸਾਖ ॥ ਅਪਨੀ ਖੇਤੀ ਆਪੇ ਰਾਖ ॥ ੧ ॥
ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਏਕੋ ਓਹੀ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਆਪੇ ਸੋਈ ॥੧
॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਪੇ ਸੂਰੁ ਕਿਰਣਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਸੋਈ ਗੁਪਤੁ ਸੋਈ
ਆਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਥਾਪੇ ਨਾਉ ॥ ਦੁਹ ਮਿਲਿ
ਏਕੈ ਕੀਨੋ ਠਾਉ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਖੋਇਆ॥
ਅਨਦ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਨੈਨ ਅਲੋਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੬੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٨)

(پرپو سرگڻ توڙي نرگڻ آهي.)

(١) آپي پيڈ بِستاري شاخ
آپي کيتي آپي راکہ

ارتھ:- گورو صاحب فرماتے ہیں کہ جدھر میں دیکھتا ہوں ادھر ہی
دیا کرتا ہے، مدھر ہی ہر رنگ روپ مالک جگت سمائے ہوئے ہے۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਤਿਰਹ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਹੇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਝਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਜਾਗੁ ਰੇ ਮਨ ਜਾਗਨਹਾਰੇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵਸਿ ਕਾਮਾ ਝੂਠਾ ਮੋਹੁ ਮਿਥਿਆ ਪਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਦੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਇ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਆਪਿ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਜਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੬੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٧)

(اُپدیش)

(۱) سُمکھو اپنا سد سدا سمارے
کوئی جان کیس سکر ہمارے

ارتھ:- من میں اپنے ستگورو کی سدا یاد کرو۔ گورو جی جیسی ہی ہوڑ ہمیں ہمارا سُکھ دیتے ہیں۔
[ہمارے ۔۔ دیتے۔

جاگہ رے من جاگن ہارے
بن ہر آور نہ آوس کامے، جھوٹا موہ مٹیا
پسارے (اک رہاؤ)

ارتھ:- ہے من سنسار کی طرف جاگدڑ مت ہو توں پرمیشور
کی طرف جاگ۔ ہری کا سمرن ہو کوئی کام نہ آئیگا۔
جھوٹی پریت بھی سنسار جو موہ نہ جھوٹو آوی۔

آسا مکلا پنجوان شبد (۶۶)

(اُپدیش)

(۱) مِتي تِتاس آگيان آندهيري
ساڈ شيوا آگهر کتي گهنيري

ارتھ:- هي پائي! اگيان روپي اندهيري هر، اهوئاوهين جي ترشنا لڳي ٻڌي هئي، سا ميٽجي ويئي ۽ سنتن جي شيوا کرڻ کري جنم جنمانترن جا گهٽا پل کٽجي ويا.

سؤکر سهج آنند گهنا
گورو شيوا تي پتي من نرمل، هرهرهرهرنام سدا
(اک رهاؤ)

ارتھ:- جڏهين گوروء جي سيوا کري گوروء کان هري نام ورتو، تڏهين من نرمل ٿيو ۽ آتم سکھ ۽ گهڻو آنند سونکي پرابت ٿيو.

(۲) پنسڻو من کا مؤرکه ويڑا
ترپ کي ٻاڻ لاگا سيڑا

ارتھ:- هي پائي! مورکھ من جو ڪنور سيلو ڪم تي ويو ۽ برڙو جو ٻاڻ ٻڌو لڳو. (ويڑا = نراجو، ڪنوار).

(۳) گورپوري کي چرڻ گهي
ڪوٽ جنم کي پاپ لهي

ارتھ:- هي پائي! جڏهين پوري گوروء (سري گورو رامداس صاحب) جا چرن ڳهيا، تڏهين ڪروڙ جنمن جا پاپ لهي ويا.

(۴) رڻ جنم اهه سڪل پتا
ڪهه نانڪ پرپ کري مٽيا.

(٢) ہرِ بِن کِتے اُدارن ہوئے
بِسر، پیتی جِس ڈِسے ہوئے

ارتھ:- ہے مائی! ہرِ نؤں جا جی سنت آکھن، سی جیون جو اُدار ہوئے جا ہوگے آکھن، ہر جی جو ڈر کاں اصنت آکھی، سی کی اوگن سنتن سان ملن تا۔

(٣) مَن آنند مہتر گوِند دیئا
تِرشنا بجھی مَن اِہجل لیئا

ارتھ:- ہے مائی! جد مہتر گوروء اُپدیش ڈیو، تد مہ من وِچ آنند کیو، ترشنا بجھی ویئی ۽ من استرِ تیو۔

(٤) نام پدارتھ اوِلکِ سدِ
دانکے گورتی پائی نِدِ۔

ارتھ:- صاحب فرمائیں تا ں جد مہتر گوروء کاں نام پدارتھ ملیو، تد سب نؤں، اوڑھ (١٨) سدھون ۽ اُتم پدھ پراپت تی۔

आसा महला ५

ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ॥ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਅਘ ਕਟੇ ਘਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦੁ ਘਨਾ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਬਿਨਸਿਓ ਮਨ ਕਾ ਮੂਰਖੁ ਢੀਠਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਲਾਗਾ ਮਿਠਾ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੇ ਚਰਣ ਗਹੇ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥ ੩ ॥ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਇਹੁ ਸਫਲ ਭਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੀ ਮਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੬੬ ॥

(٣) ڪرن ڪراون انتر يامي
آنند ڪري نانڪ ڪا سوامي .

ارٿ :- هو انتريامي ، ڪندڙ توڙي ڪرائيندڙ آهي .
صاحب فرمائين ٿا ته نانڪ جو سوامي آنند ڪري ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕੋਟ ਜਨਮ ਕੇ ਰਹੇ ਭਵਾਰੇ ॥ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜੀਤੀ ਨਹੀ ਹਾਰੇ ॥੧
॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਾਸੇ ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੂਰਿ ॥ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤਨ
ਕੀ ਧੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੰਤ ਉਧਾਰਨ ਜੋਗ ॥ ਤਿਸੁ
ਭੇਟੇ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ੨ ॥ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਸੰਤ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥
ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਥੀਆ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉ-
ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਬੁਧਿ ॥੪॥ ੧੪॥ ੬੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٥)

(اُپديش)

(١) ڪوٽ جنم جي رهي ڀوارن
دُلڀ ديهه جيتي نهي هاري

ارٿ :- هي ڀائي ! ڪروڙ جنمن جا ڦيرا اُنهنجا رهت ٿيا ، جن ماڻڪ ديهه جا درلڀ آهي ، سا (نام جپڻ ڪري) جيتي آهي يعني هاريائي نه آهي . (ٻاو- ماڻڪا جنم جپڻ ڪري سڦل ڪيو آهي) . [ٻواري = ڦيرا ، ٻڪڻ .]

ڪلبِکر بِناسي دُکہ درد دُور
پُنيت سنتن کي دُوِر (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- اُنهنجا پاپ ناس ٿيا ، دُکہ درد دور ٿيا . سنتن جي جرن جي ڌوڙ ماڻ ڪري اُهي پوتر ٿيا .

ਸਮਝੀ ਜਾਕੇ ਸੂਤ ਪਰੋਈ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰ ਰਵਿਆ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ਉਪਤਿ ਪਰਲਉ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਰਤਾ ॥ ਆਪਿ ਅਲੇਪਾ ਨਿਰਗੁਨੁ ਰਹਤਾ ॥ ੩ ॥ ਕਰਨ ਭਰਾਵਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਅਨੰਦ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੬੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٤)

(اُپدیش)

(١) ایکو ایکی بُدھی ہووے
سدا سدا ہر نام سمالے

ارتھ:- مکتی تبھی ہوسکتی ہے جب گیان دوارا) سنسار سمندر سے بدھو موکھ ہوسکتا ہے جو نام یاد کرے۔

نام نام نام گُن گاوے
سنت پرتاپ ساکھی سمگی ، ہر ہر نام دھیاوے (اک وار)

ارتھ:- ہے بھائی! ست سنگ والے سے نام جپ گیان پاوے۔ سنت ہی پرتاپ ہیں۔ اُنہی سنگت سے ہر ہر نام دھیاوے۔

(٢) سگل سمگری جاکی سوبت پوئی
گھٹ گھٹ انتر رویا سوئی

ارتھ:- سمپورن سارے سنگری جنہاں (دھرتی) دا گھی ہر ہوسکے آپی ، سوئی گھٹ گھٹ جی اندر رمی رہیو آپی۔

(٣) اوہت پرلئہ کن مہہ کرتا
آپ الیپا لوکن وکھا

ارتھ:- ہرناما اُتپتی ، پرلئے سب کی ہر کرتی ہے۔ پاں لوکن ہرناما الگ رہی ہے۔

درسن مانگڻ ديہ پياري
تُمري شيوا ڪُن ڪُن نہ تاري (اڪ رهاء)

ارٿ:- هي پيارا، مان تنهنجي درشن جو ڪانڪي آهيان. مونکي پنهنجو درشن ڏي. تنهنجي شيوا ڪنهنکي ڪنهنکي نہ تاريو آهي؟ (پاو- سيني کي تاريو آهي).

(۲) جاکيءِ نِکت نہ آوءِ ڪوئي
سَکَل سرشٹِ اُٹا کي جِيون مَلِ ڈوئي

ارٿ:- هي پرڀوا جنهن هرش جي ويجهو کو ہ نہ ٿو اچي، تنهنجي ديا سان ساري سرشٹي اُنجي جيون جي ميل ڈوئي ٿي.

(۳) جو پراني کاهُو نہ آوَت کام
سنت پرساد تانکو جپيئے نام

ارٿ:- جو پراني کنهن ہ کر جو نہ آهي، سو ہ سنتن جي ديا سان اُنجو (پرڀو جو) نام جپي ٿو.

(۴) ساڌ سنگ مَن سووت جاگي
تَب پرپ دانک مِٹي لاگي.

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين هي من ساڌ سنگت ڏاران اگيان روپي نند مان سجاگر ٿئي ٿو، تڏهين پرڀو ملڻ لڳي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕੋ ਏਕੀ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਾਮੁ ਧਿਆਵਉਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਗਲ

(۳) ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ
ਤਿਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਚਿੰਤਾ ਜਗਤ ਮਹਿਆਇ

ارتھ:۔ جو ہمارا مالک چاہندا ہے اوہی ہوندا ہے اوہدے بغیر کوئی دوجا کچھ نہیں کر سکدا۔

(۴) ਜਿਸ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਤਿਸੈ ਦੀ ਸੋਭਾ ਦੇਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਕਿਆ ਵੇਪਰਵਾਹੀ ਦਾ ਜਿਸ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਥਾਉ ਨਾਉ

ارتھ:۔ صاحب مہانبھو جس نوں وڈیائی دیندا ہے اوہی سچا ہے۔ نانک صاحب آکھدے ہن کہ بے پرواہ مالک دا کیا کہنا جس دا کوئی ٹھاں ناں نہیں۔ [جسدا کوئی ٹھکانہ نہیں۔]

आसा महला ५

ਜਿਸੁ ਨੀਚ ਕਉ ਕੋਈ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਹਾਮੁ ਜਾਤ ਉਹੁ ਚਹੁ ਕੰਦ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਦਰਸਨ ਮਾਗਉ ਦੋਹ ਪਿਆਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਸੋਭਾ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕੋਈ ॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਆ ਕੇ ਚਰਨ ਮਲਿ ਧੋਈ ॥੨॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾਹੂ ਨ ਆਵਤ ਕਾਮ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਾਕੋ ਜਪੀਐ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਨ ਸੋਵਤ ਜਾਗੇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਮੀਠੇ ਲਾਗੇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۷۳)

(پرپیو نماٹن جو ماڑ آھی۔)

(۱) ਜਿਸ ਕੇਹਾ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤਿਵੈ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ
ਨਾਮ ਜਪਤ ਤਿਨ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ

ارتھ:۔ جیسی جیسی کرنی (نمائی) کی جو کوئی کرے تو جائی، سو نام جپن کرکے چنتا ان ہی مٹائی ہے۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੂਖ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਭਟੀ ਕਲਿਆਣ ਦੁਖ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥ ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਮਨਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹੁ ॥ ਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਪਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨ ਰਾਖਹੁ ਚੀਤ ॥ ਤੁਮ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਊਤੁ ਮੰਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ॥ ਇਹੁ ਮੁਖੁ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਚੀਨਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٢)

(اُپدیش)

(١) جاکے سمرن سوکھ نواس
پتی کلیاٹ دکھ ہووت ناس

ارتھ:- جنھنجي سمران کرے سکھ رهجي ٿو، آنند ٿئي ٿو ۽ دکھ ناس ٿي وڃن ٿا.

آنند کرہ پرب کے گُن گاوہ
ستگورو اپنا سد سدا مناوہ (اک رہاؤ)

ارتھ:- هي پيارا، تنھن برہ جا گُڻ گايو ۽ پنھنجي ستگورو کي سدا راضي کريو، اڃريطرح اوهين آنند کريو.

(٢) ستگورو کا سچہ شبد کماوہ
تُم گھر پتی پرب اپنا پاوہ

ارتھ:- هي پائي! اوهين ستگورو جو سچو اُپديش کمايو، اڃريطرح اوهين گھر وينی ئي پنھنجي برہ جي پراپت کندا.

سروَن سُنیجی امرت کتھا
جنس سُنی من دوہ آنند، دوکھ روگھ من
سکلی لتھا (اک رداد)

ارتھ:- کنس سان ارمانتا جی امرت کتھا ہنڈ گھرجی، جنھنجی ہنڈ کرن من ہر آسد تسدو ۽ من جا سب دکھ ۽ روگھ لھی وہندا۔

(۲) کاوِ کام ہاتھ گھاتھ چھنجی
کور پرساد ہر امرت پیجی

ارتھ:- گھر کرڑ وقت واب ہی ۽ گھاتن تی نام جپڑ گھرجی۔ گورو جی دیا سان ورتھ نام روپی امرت پیڑ گھرجی۔

(۳) ہنس ونن ہر کیورن کانیئی
سو جن ہر کی بات ن پانیئی

ارتھ:- جو ہرش ڈیھوں راب ورتی، جو کمرتن گانی سوہ سو جن ہر کال جی رحمی ہر کور ہوندو۔ (پاوے ہنکی جن کور سنائیندو۔)

(۴) آپ ہو جس و سوہ داتی
کہت ہووے ناک نس لکھ پاتی۔

ارتھ:- صاحب فرمائیں تا تر جو ہرش ہرمانتا کی اک تی ہور تو وساری، تھنجی جرلی لکھ سان مکتی ملی تی۔

ارتھ:- هي برهوُ! تن من هي اندر توکي ئي ڈيايان ٿو.
تنهنجي سهان کو کونر جاڻان ٿو. [لوئي == برابر سهان.]

(۴) کُهر ڈاڏک نت اوئي ڈيائي
کُت هووئي سنڌهر لڳر پائي.

ارتھ:- گورو صاحب سمجهڪر ٿي جون ٿا تر "هي برهوُ!
مان نت توکي اهڙيطرح ڈيايان ٿو ؛ تنهنجي سڪن هي جڙن
هر لڳي سڪي برابت کريان ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਧਿਆਈਐ ॥ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ॥ ਜਾਸੁ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦਾ ਦੂਖ ਰੋਗ ਮਨ ਸਗਲੇ ਲਥਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ ਬਾਟ ਘਾਟ ਜਪੀਜੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥੨॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਜਮ ਕੀ ਵਾਟ ਨ ਪਾਈਐ ॥ ੩ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੬੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۷۱)

(هت هاج ہر، دل صاحب ڈي.)

(۱) اوُٹن بِنٹت سوَت ڈيائيئي
مارگ چلت هري هري گائيئي

ارتھ:- هي پاڻي! اُٹندي، وهندي، سمهندي برميشور
جو ڈيان کرڻ گهرجي. رستي تي هلندي ٻڌ هري جا گهرجن
گائڻ گهرجن.

॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮਰਾ ਦੀਆ ਪੈਨਹੁ ਖਾਈ ॥ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖੀ ਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈ ॥ ਤੁਮਰੈ ਲਵੈ ਨ ਕੋਊ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਤ ਇਵੈ ਧਿਆਈ ॥ ਗਤਿ ਦੇਵੈ ਸੰਤਹ ਲਗਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੬੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦٠)

(سلمکم ویلتی۔)

(١) جہاں پٹاؤں تہ تہ جائی
جو تُر دیہہ سوئی سکہ پائی

ارتھ:۔ ہی ہرو! جنڈاہیں ہوکی اس نو، سڈاہیں ماں وہاں نو۔ جیکی ہوکی ڈیں نو، سوں ہر ماں سکہ ہراہ کریان نو۔

سدا چیری کہ ولد گوسائی
تُمری کرپا تی ترپت اگھائی (اک رہاؤ)

ارتھ:۔ ہی گوو! ہی گہ۔ تمرا ماں سوہنجو سدیو ہوکر آہیاں۔ سوہنجی کرپا کرے ماں ہلکل داول آہیاں۔

(٢) تمرا دیئا پیندھن کھائی
تُد پرساد پرب سبھ وائی

ارتھ:۔ ہی ہرو! جیکی ون ڈیں نو، سو ماں پوریان ہ کاں نو۔ ہی ہرو! سوہنجی دیا ساں ماں سکی گزاریاں نو۔

(٣) من تن انتر تجھی دیائی
تمری لوئی کرے ٹوائی

سَگَل سوُکَہ جانْ توُن چِتِ آوئِ
سو نام جپئِ جو جن تُدْ پاوئِ (اک رهاء)

ارٿ:- هي سوامي! جنهنجي چت ۾ تون اچين ٿو، تنهنکي سڀ سکھ پراپت ٿين ٿا. هي پرڀو! جو داس توکي وٺي ٿو، سوئي تنهنجو نام جپي ٿو.

(٢) تَنُ مَنُ سِيتَلُ جِپِ نامُ تيرا
هرِ هرِ جپت دِئِ دُکَہ ڈيرا

ارٿ:- هي پرڀو! تنهنجي نام جپڻ کري تن ٺوڙي من سيتل ٿئي ٿو. هري جي نام جپڻ کري دکن جو آستان يعني اگيان ناس ٿي وڃي ٿو.

(٣) حُکمُ بُوجھِئِ سوئي پروانُ
ساچ شَبَدُ جانْکا نِيشانُ

ارٿ:- هي پرڀو! جيکو تنهنجو حکم سمجهي ٿو، جنهن وٽ سچي شبد جو پروانو آهي، سوئي قبول ٿيل آهي.

(٤) گورِ پُوريِ هرِ نامِ دِڑائيا
پُنتِ نانکَ ميريِ من سکھ پائيا.

ارٿ:- صاحب وينتي کري چون ٿا تہ "هي پرڀو! جڏهين مونکي پُورن گورو تنهنجو هري نام درڙ کرايو آهي، تڏهين منهنجي من سکھ پراپت ڪيو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਹਾ ਪਠਾਵਹੁ ਤਹ ਤਹ ਜਾਈ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ॥੧॥
ਸਦਾ ਚੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਸਾਈ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਘਾਈ॥

ارتھ:- ساحب فرمائس تا تر ہرسمود جي سکرپا سان جمیں ہرش جو من سنتس وس ہر آمي، سو گورودہ جي سکیا سان ماپا روپي سا گر سان تري ہار ٹئي تو.

ساڈ سنگ ہو کیرتن گائیئے

اِہ اسٹان گورو تي پائیئے. (رہاؤ دوجا)

ارتھ:- ہي بالي! ساڈسنگت ہر ہري جو کیرتن گائیئے گھرجي، ہر ساڈسنگت روپي اسٹان گورودوارا تي بالي سگھیئے تو.

आसा महला ५

घर महि सूख बाहरि फुनि सूखा ॥ हरि सिमरत सगल बिनासे दूखा ॥ १ ॥ सगल सूख जां हरि चितु आवै ॥ सो नामु जपै जो जनु तुधु भावै ॥ १ ॥ रहाउ ॥ तनु मनु सीतलु जपि नामु तेरा ॥ हरि हरि जपत हुहै दुख बेरा ॥ २ ॥ हुकमु बूझे सोई पतिवानु ॥ साचु सबद जाका नीसानु ॥ ३ ॥ पूरि पूरे हरि नामु दिड़ाइआ ॥ कहतु नानकु मेरै मनि सुखु पाइआ ॥ ४ ॥ ८ ॥ ५९ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۵۹)

(نام سمرن سکل سکھ آھی.)

(۱ ۱ کھو مہ سوکہ ہاہر گھر سوا

ہو سمرت سکل بناسي دوکا

ارتھ:- ہي ہري! جو سوامي کو سمرن کرتي ہوں، تہاں کي کھو مہ سکھ آھي ہ باہر ہوئے سکھ آھي ہ ہمیشا سب دکھ ناس ہي وہي ہوں.

آسا محلا پنجوان شبد (۵۸)

(ساڌ سنگت تيرتن کان بهتر .)

(۱) تيرتِ جاءِ تہ هٹہ هٹہ کرتي
پنڊت پڑهڻہ تہ مائيا راتي

ارٿ :- جيڪڏهين تيرتن تي وڃان ٿو تہ لوڪن کي "هٹہ هٹہ" ڪندو ڏسان ٿو. جيڪڏهين پنڊتن کان پڇان ٿو تہ ڏسان ٿو تہ اُهي مايا ۾ رتا پيا آهن.

سو آستان بٹاوهہ ميرا
جا ڪيُ هرِ هرِ کيرتن نيتا (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي مترا! اُهو آستان مونکي بٹاءِ، جتي هريءَ جو کيرتن سدِيو ٿيندو هجي. [نيتا = هرروز، سدِيو.]

(۲) شاستر بيد پاپ پن ويچار
نرڪ سرگ قرڻِ اؤتار

ارٿ :- شاسترن ۽ ويدن ۾، پاپ ۽ پُڃ جو ويچار ڪيل آهي. جيڪي پاپ ڪن ٿا، سي وري نرڪ ۾ ويندا ۽ جيڪي پُڃ ڪن ٿا سي وري وري سرگ ماڻين ٿا.

(۳) گرهست مهِ چنت اُداس آهنڪار
ڪرم ڪرت جيہ ڪٹہ جنجار

ارٿ :- گرهست ۾ چنتا آهي ۽ اُداس ۾ اهنڪار آهي. ڪرم ڪندي ڪندي جيو جنجال ۾ ڦاسي ٿو.

(۴) پرِ ڪرپا تي من وس آئيا
نانڪ گورمکہ تري تن مائيا .

ارتھ:- ہے پربھو! تیہنجی حکم سمجھڑ سکری پیئت آندہ جو رس ولی ڈا ء سنگورن جی شوا سکری نروائ بند براہت سکں ٹا۔

(۳) جِنہِ تُون جُاتا، سو کِرِست اداسی ہووائ

نام رتا سوئی نروائ

ارتھ:- ہے پربھو! جنہاں توکی جانو آہی، سو گرمتی توڑی اداسی قبول ہل آہی۔ ہے پربھو! جو تیہنجی نام ہر رنل آہی، تنہاں نی نروائ بند براہت سکیو آہی۔

(۴) جا سکے ماتھو نام دھنی

پُنت نانک تا سکا ہُوا خلاصی۔

ارتھ:- گورو صاحب سمکر نی حال ڈا ہ "ہے پربھو! جنہکی تیہنجی نام جو خزانہ ملیو آہی، مہلکی جیو تہ ہوون خزانو ملیو آہی۔" بس سے ہوئا۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੂਛਉ ਤ ਮਾਇਆ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਅਸਥਾਨੁ ਬਤਾਵਹੁ ਮੀਤਾ ॥ ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਨੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰ ॥ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਉਤਾਰ ॥ ੨ ॥ ਕਿਰਸਤ ਮਹਿ ਚੰਤ ਉਦਾਸ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ ਜੀਅ ਕਉ ਜੰਜਾਰ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਉ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ ਇਹੁ ਅਸਥਾਨੁ ਰੂੜੋ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੭ ॥੫੮॥

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا تہ جن ستگورو ۽ کان نام روپي امرت پاتو آهي، سي داس مايا روپي سمندر تري پار ٿون ٿا.

आसा महला ५

राज लीला तेरै नाम बनाई ॥ जोगु बणिआ तेरा कीरतनु गाई ॥ १ ॥ सरब सुखा बने तेरै ओलै ॥ भ्रम के परदे सतिगुर खोलै ॥ १ ॥ रहाउ ॥ हुकमु बुझि रंग रस माणे ॥ सतिगुर सेवा महा निरबाणे ॥ २ ॥ जिनि डीठा सो गिरसत उदासी परवाणु ॥ नामि रता सोई निरबाणु ॥ ३ ॥ जाकउ मिलिओ नामु निधाना ॥ भणति नानक ताका पूर खजाना ॥ ४ ॥ ६ ॥ ५७ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٧)

(نام جو خزانو، پُورن خزانو آهي.)

(١) راج ليلا تيري نامِ بڻائي
جوگُ بڻيا تيرا کيرتن گائي

ارٿ:- هي پراڻ! تنهنجي نام سان جو بڻي آئي آهي، سا سچي پچي منهنجي راج ليلا آهي. تنهنجي گُڻن جي گائڻ کري توسان جوگ بڻيو آهي.

سرب سکا بڻي تيري اوڻ
پُرم کي پردي ستگورکولي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي سوامي! تنهنجي سرن وڻڻ سان سڀ سک پراپت ٿين ٿا. ستگورو ۽ پرم جو پردا کولي ڇڏيا آهن.

(٢) حُکمُ بُوجھِ رنگ رس ماڻي
ستگورُ شيوا مہا نرباڻي

ارت:- دھے ساڈ سنگ وڈی باغ آمی، جنہں ہ گھٹیئی
وڈ ہو کھل آمی۔ اُنہں وٹی جو کل امرت نام آمی۔ (یاد۔ اُن
اُکھیرا بگت آمی، جن سینی ہی ردی ہ نام لی اُکھیل
آمی)۔ [بیڈ = وڈ۔ گھوں — گھٹیئی۔]

اِنا کوہ دیکھار کیالی
جانی پائیئی بد لوڑالی
آس پاس بکوڑا کی کُتا، (اِک رھاد)
بوجھ امرت ہی پائی ری

ارت:- ہی گیالی! اوڑو دیکھار کر، جھوٹھ ری تون آں پاس وشس
نروال بد ہرابت کریں۔ ہی باغی! باغ ہی ہر باغ ہ نام ردی
جا کُتا لگا پیا آمی، ہر باغ ہ نام ردی اسرت آمی۔
[بکوڑا کی کُتا = وشس جا گھسا۔

(۲) سنگھن ہاری ایکئی ماہی
خبر کرت ہی بات ہت ڈالی

ارت:- دھوڑو مالھی (ہرمانا) ایہی باغ کی ہاطی
ڈیہوڑ آمی۔ اُہو ہیں ہ ڈاریں جی سا سنمال ایہی تو (یاد۔
بدھاجی بگتں جی رکھا کری ہا۔

(۳) سکل بنسپت آنھ ہوائی
سکلی ڈولی فل لگائی

ارت:- ہرمانا ساری وسنی ایہی باغ ہ آنھی ہو کی
(یاد۔ بگت اجی کُتا کھا آمی!۔ آمی سیتی آں فا
ہ کوہ سنجوگ بسل کور تو ٹئی۔

(۴) امرت پھل نام جن کو رتی پائیا
لاگے داس توی تن مائیا۔

پاو۔ هنجو نارو نيشان نہ رهندو)۔ [تلي == ٻيرن جي تري هيٺ۔ ڪنڊيريٽا == هاڻي۔ ڪنڊ == سون۔ ڏرن == ڏرتي، مٽي۔]

(٣) رُوپ سُندريٽا اَنِک اِستريٽا
هر دس بِن سب سُاد ڦُکريٽا

ارٿ:۔ ڪٿي ڪيس انيڪ سندر استريون هجن، هر هڪ نام جي سواد کانسواءِ ٻيا سڀ سواد ڦڪا آهن۔

(٤) مائيا چليٽا بِکار بِکليٽا
سرُط ڈاڪ پرِ پرُکر ڈئليٽا۔

ارٿ:۔ هي جيوءِ مايا ۾ پرهجي وڪارن ۾ خراب ٿئي ٿو، ۽ گورو صاحب فرمائين ٿا تہ هو ديال پرُوءِ جي سرن پوڻ سان بچي ٿو۔ [چليٽا == پرهجي۔ بِکليٽا == خراب ٿئي ٿو۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਏਕ ਬਗੀਚਾ ਪੰਡ ਘਨੁ ਕਰਿਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤਹਾ ਮਹਿ ਫਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗਿਆਨੀ ॥ ਜਾਤੋ ਪਾਈਐ ਪਦੁਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ਆਸਿ ਪਾਸਿ ਬਿਖੂਆ ਕੇ ਕੁੰਟਾ ਬੀਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਭਾਈਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਿੰਚਨ ਹਾਰੇ ਏਕੈ ਮਾਲੀ ॥ ਖਬਰ ਕਰਤੁ ਹੈ ਪਾਤ ਪਤ ਡਾਲੀ ॥੨॥ ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ ਆਣਿ ਜੜਾਈ ॥ ਸਗਲੀ ਫੂਲੀ ਨਿਫਲ ਨ ਕਾਈ ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਰੀ ਤਿਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥੫॥੫੬॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٦)

(ساڌ سنگت هڪ باغ آهي۔)

(١) ايڪ بغيچا پيڈ گھن ڪرئا
آمرت نام تہان مہ ڦليا

ਰਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਕਾਨ ਕਫਲੀਆ ਬਸਤ੍ਰ ਓਢਲੀਆ ॥ ਸੋਜ ਸੁਖਲੀਆ ਮਨਿ ਗਰਬਲੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਲੇ ਕੁੰਚਰੀਆ ਸਿਰਿ ਕਨਿਕ ਛਤ੍ਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਲੇ ਧਰਨਿ ਗਡਲੀਆ ॥ ੨ ॥ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰੀਆ ਅਨਿਕ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਸੁਆਦ ਫਿਕਰੀਆ ॥ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਛਲੀਆ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖਲੀਆ ॥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਦਇਅਲੀਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٥)

(ہیکتیءِ بنا سبے پدارتھ وِرتھ آہن۔)

(١) پاوت ولیٹا جوبن للیٹا

نام بنا مالی سنگ ولیٹا

ارتھ:- ہی جیو جوبن لوبھا جی ہل ۽ خوشیون مالی لوء ۽ نام کاسواہ ہو بھاگ ہ ملیو ہو آھی۔ (پاوء- مدھون سب خوشیون وِرتھ آھن)۔ [ولیٹا - خوشیون۔ جوبن للیٹا = جوبن جو ہل۔ ولیٹا -- ملیل۔

کان کنڈلیٹا ، بستر اوڑھیٹا

سیجھ سالھیٹا ، من گوبھیٹا (اٹے رہاء)

ارتھ:- کٹی کنن ۽ کنڈل پائی ، سندر کپڑا پائی ، کٹی سوڑھ سیجھ تی سمھی ، ۽ جی ۾ ۽ مٹ ائیں ۽ سب اجاہو آھی۔ [اوڑھیٹا = پائی۔

(٢) ناری کنکریٹا سو کنک چتریٹا

ہر بیکت بنا ی ڈون کڑیٹا

ارتھ:- کٹی ناس کی سواری ڪیس ، سو تی سواہ جت ڪیس ، ۽ ہیکیءِ کاسواہ ہو مٹیءِ ۽ گڏ جی وینڈو۔

سان منهنجي هٿاوت باهران آهي يعني باهران مان اُنهن سان لهي لڳي ٻيو هلان. [نانا ٻاگا == باهرين هٿاوت.]

ہا ہر سوُت سکل سِتُر مؤلا

آلپت رهنر جٹسي جل مهر کؤلا (اک رهاء)

ارٿ :- لوڪن سان منهنجو باهريون لاڳاپو آهي ۽ سڀني سان مان ڪلان ۽ ڪڏان ٿو، پر مان انهن کان الڳ رهان ٿو، جيئن ڪنول گل پاڻي ۾ کان الڳ رهي ٿو. [سوُت == ڏاڪا، باهريان لاڳاپا. مؤلا == خوش، ڪلندڙ. کؤلا == ڪنول گل.]

(۲) مُکہ کي بات سکل سِتُر کرتا

جيتر سنگ پرو اپنا ڈرتا

ارٿ :- مان سڀني سان گهاليان ٻولهايان ٿو، پر پنهنجي دل ۾ ڏوُهه سان رکان ٿو.

(۳) دِيس آوت هي ٻهُت ٻيهالا

سَکل جُون کي لهِ من والا

ارٿ :- مان باهران ٻيانڪ ڏسڻ ۾ اڃان ٿو، پر منهنجو من سڀني جي جڙن جي ڏوڙ آهي. [ٻيهالا == ٻيانڪ. والا == ڏوڙ.]

(۴) ناڪ جن کورُ پوُرا پائيا

آنسرِ ہا ہر ايک دِکائيا.

ارٿ :- گورو صاحب داس ٻاو سان جون تا تر جڏهين مون ۾ڙن گورو ٻرابت ڪيو، تڏهين مونکي گورو سرير جي اندر توڙي باهر هڪ پرماتما ڏيکاريو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਾਟੀ ਸੰਗ

(۳) مندر میری شبد اجارا
اندر بدو دی خصر مهارا

ارتھ:- مندر یعنی مردی روپی مندر ہرمندر جو ہرکاش نال آمی، جیہدی چانن نی تر مہیدے مالک اندر وسدا آمی۔ [اجارا = ہرکاش، سوجھرو۔]

(۴) مستک پاگہ میں پر گھر آیا
گرسوها کر ڈیٹھ من بھایا۔

ارتھ:- جدیں منہدے مستک جو پاگہ ورھو، تد اس منہدے گھر پیارو آہو (پارب موہنی سا کہ اتکاری نی)۔ گورو صاحب فرمائیں تا ر ہوء موہنی صفت سوا گر ہرایب نمو۔

आसा महला ५

साचि नामि मेरा मनु लागा ॥ लोगन सिउ मेरा ठाठा बागा ॥ १ ॥ बाहरि सूतु सगल सिउ मउला ॥ अलिपतु रहउ जैसे जल महि कउला ॥ १ ॥ रहाउ ॥ मुख की बात सगल सिउ करता ॥ जीअ सेज पूरु अपुना धरता ॥ २ ॥ दीसि आवत है बहुतु भोहाला ॥ सगल चरन की इहु मनु राला ॥ ३ ॥ नानक जनि चोतु पूरा पाइआ ॥ अंतरु बाहरि एकु दिखाइआ ॥ ४ ॥ ३ ॥ ५४

آسا محلا پنجوان شبد (۵۴)

(گورو صاحبن جی سدر دشا۔)

(۱) ساچ نام میرا من لاگا
لوکن سنگ میرا ڈا ڈا کا

ارتھ:- منہدے من سچے نام نال لگو ہو آمی۔ لوکن

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਦੂਖੁ ਘਨੋ ਜਬ ਹੋਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਅਬ ਮਸਿਲਤਿ ਮੋਹਿ ਮਿਲੀ ਹਦੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਚੂਕਾ ਨਿਹੋਰਾ ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ॥ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਪਿਰਿ ਸੰਗਿ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੇਜ ਧਰੀ ॥ ਕਾਣਿ ਕਢਨ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੀ ॥ ੨ ॥ ਮੰਦਰਿ ਮੋਰੈ ਸਬਦਿ ਉਜਾਰਾ ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਥਿਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٣)

(پرپوءَ سان ملڻ جو آنند .)

(١) ڏوُکر گهٹيو جب هوتي ڏوُرِ

آبَ مَصلَحتِ موهِ مِلي حدوُرِ

ارٿ :- هي پرپوُ! جڏهين تون مونکان پري هٽين ، تڏهين مونکي گهٹو ڏکر هو. هاڻي گورن وڏن مونکي صلاح ملي آهي تہ تون حاضران حضور آهين . [مصلحت == صلاح .]

ڇُوڪا نهورا سکي سهيري

پرم گٹيا گورِ پرِ سنگ ميري (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هاڻي سکين سهيلين جو ڏورانهو بند ٿي ويو آهي منهنجو پرم ناس ٿي ويو آهي ، جو جو مونکي گورو پرين پرماتما سان ملائي جڏيو آهي . [نهورا == ڏورانهو ، طعنو .]

(٢) نِکٹِ آنِ پُرئہ سيجہ ڈَري

کاڑِ کيڑ ٹي ڇُوٹ پَري

ارٿ :- پرين مونکي ويجهو آڻي سيجا تي سمهاريو آهي . مان لوڪن جي کاڑ کيڙ کان پري آهيان .

کتوں نئی وی تیری لعلی
کتوں وسیں توں ڈٹی گلالی (اے رھاو)
ارت:- می سکی! تہنجی مریب کتھں ہی آمی؟
کیڑی برہر کری تہنجو گلال جیڑو جوروئی ہو آمی.

(۲) تھھی سندو تھھہ سہاگ
تھر گھر لالن تھر گھر پاگ
ارت:- می پیاری سکی! توں ئی سہ رآمی ۽ توئی
سہاگ پاطیو آمی. تہنجی ئی گھر سہ رو ہو آمی ۽ تہنجی
گھر جو پاگھ آمی.

(۳) توں سنوئنی، توں پوڈن
توں پیتم پائی، تھی سوکیان
ارت:- می پیاری! توں ئی سوئی آمی. توں ئی
برسے آمی. توں ئی ویسر کیو ئی. طی. توں ئی برسے
گماں واری آمی. سر گماں سے برسے گماں وارے.

(۴) پیتم پائی توں وسیں کلاں
گھر لگے شب درشت ہاں
ارت:- (سے ئی سکی جو ہر ہی سہ رت ا ہریں
برود کی وٹاں ئی، ڈاھس سوھنے، سگہ گرھو گلال جیڑو
تو آمی. برود ہوئی سے سر ہی درشی سکی آمی
سن وی سکی ام دھوئی کھاں
ہوپ آپ سیکار، سوارن دو. (رھاو دوھ
ارت:- می سکی! ہا. او سہنجی سکائی جو
آمی جو ہوڑ راڑ ہوسکی سیکار ہو ۽ سوارہو آمی.

ارٿ :- (أترماتمڙ) برہمر ڪرپا ڪري مونڪي بنھنجي دياڪ درشٽي آڻي، مونکي بنھنجي جرنن سان لڳايو آھي. صاحب فرمائين ٿا تہ سنتن جي سنگ ۾ سمائجي برہما يڳتي ڏاران سڪ پائجي ٿو. [آولوڪن = درشٽي.]

١ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੭ ਮਹਲਾ ੫

ਲਾਲੁ ਚੋਲਨਾ ਤੈ ਤਨਿ ਸੋਹਿਆ ॥ ਸੁਰਿਜਨ ਭਾਨੀ ਤਾਂ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ॥ ੧ ॥ ਕਵਨ ਬਨੀ ਰੀ ਤੇਰੀ ਲਾਲੀ ॥ ਕਵਨ ਰੰਗਿ ਤੂੰ ਭਈ ਗੁਲਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮਹੀ ਸੁੰਦਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸੁਹਾਗੁ॥ ਤੁਮ ਘਰਿ ਲਾਲਨੁ ਤੁਮ ਘਰਿ ਭਾਗੁ ॥ ੨ ॥ ਤੂੰ ਸਭਵੈ ਤੂੰ ਪਰਧਾਨਿ ॥ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤੁਹੀ ਸੁਰ ਗਿਆਨਿ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਨੀ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਲ ॥੪॥ ਸੁਨਿ ਰੀ ਸਖਾ ਇਹ ਹਮਰੀ ਘਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰਿ ਸਵਾਰਨਹਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥ ੫੨ ॥

ايڪ اونڪار ستگورپرساد

آسا محلا پنجوان گھر (٧) شبد (٥٢)

اُٿانڪا :- جن سندر شبد ۾ پرڀو ساڪيو سکيو ٻيءَ سياڻي سکيءَ کي ٿي چوي :-

(١) لعلُ چولڙا تيءِ تنِ سوهيا
سرِ جن پاني ڏانِ من موهيا

ارٿ :- هي پياري سکي! برہم روپي گاڙهو حولو تنھنجي تن تي ٻيو سونھين (پاڻ- تون برہم سان ويڙهل آهين). سجن آڪال پورکو کي تون وٽي آهين ۽ هنجي من کي موهي ڇڏيو اٿيئي. [سوهيا = ٻيو سونھين. سرجن = سجن.]

(۱) ڪارڪروڙ آهڪار ڪاڪرو، سنجرڙڻ ڇڏيو ري
سرتوڙ ڏيو آسو تري ڪنيڻا، سڪلو ڏون لڏيو ري

ارب ۽ هي ٻاري! ڪام، ڪروڙ ۽ ڪنس اهنڪار ڪن ڇوڙي ساڻن سڻ تون جتي ويڻس؟ اٻيو وڪارن ڏولاڻ، انسان، ديون ڏنس ۽ تن گٽ وارن سيني جيون ۽ ساري سنسار کي ڏس ڪيو آهي. [ڪاڪرو = ڪنس. سنجر = ساڻن.]

(۲) داوا اڳن ٻهت ترڙ حالي، ڪوئي ڏڻا ٻوٽ رهيو ري
ايسو سموٽ وڻ نه ساڪئه، ڏاڪي آپا حاٽ نه ڪهيو ري

ارب ۽ ٻاري سکي! ان جي ماڻهن روبي نام گهٽ ئي جيون روبي ڪنس کان کي ساڙي ڏڏيو آهي. ڪو ورلي ساڻو ٻوٽو (تو جوڙو) ٻچي ويو آهي. ماڻ سو جوڙي سموٽ جي اُسٽ ڪري نه ٿي سگهان. تنهنجي اپا جتي نه ٿي وڃي. [داوا اگن = جهنگ جي نام جا وڻ ترڙ سٽ ساڙي ڏڏيندي آهي. ترڙ = گاهه يعني جيون روبي انسان.]

(۳) ڪاڪر ڪوڙ مه ٻڌي نڪاري، نرمل ٿون ٻڌيو ري
مها مسڪو رو هو ڏي نسڻو، آپو نه ڏسڻيو ري

ارب ۽ هي ٻاري سکي! سنسار روبي ڪاڪاڻ جي ڪوڙي ۽ وڻ ڪاڪر ڪوڙ (تو سنسار جي ڏس ٻڌيو نه ڏاڻيئن) ۽ تنهنجو رنگ نرمل ٿو آهي. (انهن سماڻي سکي ۽ جو) ۽ هي ٻه ٻاڻ سنگورو ۽ جو مها مسڪ روبي اُپديش تنهنجي ردي ۾ وسيو آهي. تون ٻڌيو جو اجوڪ روبي نام ڪاڪر ٻڌو آهي. [ڪاڪر ڪوڙ = ڪاڪاڻ جي ڪوڙي (سنسار). ٿون = رنگ.]

(۴) ڪ ڪرپا ڪرپ لد رآوڪن، آپڻي ڪرڻ لڳائي
ڪرپ ڪرپ ڏاڪ سڪر پائيا، ساڌو سنگ سمائي.

ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ ਬਹੁਤੁ ਤ੍ਰਿਣ ਜਾਲੇ ਕੋਈ ਹਰਿਆ ਦੂਟੁ ਦਰਿਓ ਰੀ ॥ ਐਸੋ ਸਮਰਥ ਵਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤਾਕੀ ਉਪਮਾ ਜਾਤ ਨ ਕਰਿਓ ਰੀ ॥ ੨ ॥ ਕਾਸਰ ਕੋਠ ਮਹਿ ਭਈ ਨ ਕਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਬਰਨੁ ਬਨਿਓ ਰੀ ॥ ਮਹਾਸੰਤੁ ਗੁਰ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਅਚਰਜ ਨਾਮੁ ਸੁਨਿਓ ਰੀ ॥ ੩ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਅਵਲੋਕਨ ਅਪੁਨੈ ਚਰਣਿ ਲਗਾਈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۵۱)

اُتھانکا :- جن مھا سنت رشبد ۽ جي چڱيائيءَ روپي سکي، تن سيا ڪي سکيءَ کان جي سوال پڇي ٿي، جنھنجو جواب ٻڌ جن شبد ۽ ڏنل آھي. انھين سمجھائ گھرجي تہ ڪو سکر گورو کان پوشن ڪري تو تہ "سچا پاتشاھ! او ھاڻي جا جھڙي سنت رشا آھي سا ڪري آھي." تنھنتي گورو صاحب ديا جي درشٹي ڪري پنھنجي سکر کي اُتر ڏني تہ. سري گورو ارجن ديو جن سکر جا پوشن ۽ گورو جو اُتر جن شبد ۽ ڏين ٿا.

ਸਾਹ ਸਲੋਨ ਨਿਦਤੀ ਚਿਤਕੀ, ਕਉਨ ਅੰਕੜੀ ਪੀਤਮੁ ਪਾਵਉ ਰੀ
ਸਾਹ ਸਹਜੀ ਤੰਤੁ ਨ ਵੀਜੈ, ਜੇਹਾ ਆਲਸੁ ਕਾਹੇ ਕੀਚਉ ਰੀ
(ਟੇਕ ॥)

ارتھ :- (جڱيائو روپي سکي) مي پياري! تون سوھ، ملينڌا ۽ اڳيان روپي نند کان جتي ويٺيءَ. ٻڌاءِ تہ تونھي ڪنھنجي ڪريا تي آھي؟ ساڻا جا گيٹو سوھينڊز آھي، سا توکي تہ تي ستائي. ٻڌاءِ تہ تنھنجي سستي ڪاڏي ويئي؟

[نيندڪ = نند، اڳيانتا. انگرم = ڪريا. آلس = آرس، سستي.]

سمي دکن کي دور ڪر. جن هار برهم کي روڊي ۽ ڏيئو آهي،
تنهنجو سڳر ڪوي سنسار ساگر کان تري هار ٿئي.

(٢) مها اڊيان پاڻ ساگر پٽي، هرڪ سوگر مهه سسا
سنگورو پيت پڻا من ترمل، جپ امرت در رسا

ارٿ:- مي پائي! مي سنسار جو مها بن روپ ۽ اگني
ساگر جو روپ آهي، تنهنجو جو آهو آهي، تنهنکي خوشي ۽
ڏکر مر گنار ٿيو ٿو. جنهن سنگورو ۽ جو درس ڪري امرت
روپ در نام رسا سان جمي ٿو، تنهنجو من نرمل ٿي ٿو.

(٣) تن ڏن ڏاپ ڪيڏه سپ آپڻا، ڪمل پڪن پالڪ يا
گورپرساد پٽي جن مڪتي، در در نام آراڌ يا

ارٿ:- مي پائي! مي جنهن ٿن ڏڻي ڏن سب تنهنجو
سمجهي ڏيو آهي، تنهنجو روي ڪومل پڪن ۽ پڏو ٿيو
آهي، تن گورو ۽ جي مها سان در در نام جپي مڪت ٿي سگهندو.

(٤) راکڻ لڳي هرب راکڻ هاري، جو هرب آپي پاڻي
جنهن پيڏ سب تمرا داڻي، ڏاڪ سد ڪو ڏاڻي.

ارٿ:- مي پائي! جي هر تنهنجي هرڌ ڪي وڏي
ڏات ڏڻي راڻ رکڻ هار رکي ملي ٿو. گورو صاحب وهمي
ڪري جن ڏات "مي پرڌا مي جنهن سوير سب تنهنجا آهن.
مان سان - تو توڙان ٻيا ڪوان!"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮੋਹ ਮਲਨ ਨਿਦ ਤੇ ਛੁਟਕੀ ਕਉਨੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਭਇਓ ਰੀ ॥ ਮਹਾ
ਮੋਹਨੀ ਤੁਹੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਤੇਰਾ ਆਲਸੁ ਕਹਾ ਗਇਓ ਰੀ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਗਾਖੜੋ ਸੰਜਮਿ ਕਉਨ ਛੁਟਿਓ
ਰੀ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਅਸੁਰ ਤ੍ਰੈਗੁਨੀਆ ਸਗਲੋ ਭਵਨੁ ਲੂਟਿਓ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥ ਖੋਲਿ ਕਿਵਾਰ ਦਿਖਾਲੇ ਦਰਸਨੁ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਮਿਲਉ ਪਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁਨੇ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਹਰਉ ਰੇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਿਆ ਤਾਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਉ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ ਭਏ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਬਸਨਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਭਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ॥ ੨ ॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਓ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥ ੩ ॥ ਦਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਖਨ ਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਭਾਣੇ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٥٠)

(اُپدیش)

(ا ا) کرِ کرپا پربھ انترجامي، سادھ سنگ هرِ پائیئے

کول کِوار دکالي درسن، بنوپ جنم نہ آئیئے

ارتھ:- هے پرائي! مري پربھو انترياميء جي کرپا سان سادن جو سنگ پائيجي ٿو. سنت اگيان روپي دروازا کولي مري پرماتما جو درسن ڏيکارين ٿا، پوءِ هي جيو وري جنم نہ ٿو اچي (پاو- جنم مرڻ کان جڏي مکت ٿيو پوي).

ملئہ پریتم سوامي اپني، سگلي دوکہ هروُ ري

پار برهم جن ردے آراديا، تاکے سنگ تروُ ري

(ا ک رهاو)

ارتھ:- هے پرائي! پنهنجي پريتم سوامیء سان ملہ ؛

ارت:- هي هڪ هوا جڏهن توں ياد ٿوين ٿو، تڏهن توں سڀ ڏک آهن. ٻيو ويچارا دنيا لوڪ مونکي ڇا ڪري سگهندا؟ هڪ ٻئي کي ڪهڪي ڪوڪي، جڏهن سڀ جو مهڙ مالڪ آهي.

(۲) تيري ٽڪ تيرا آڌارا، ڏات ڏيڻ ڏون راکهه
جس هن اوپر تيري ڪرپا، تس ڪٽ پاپ ڏکوڻا ڪيه

ارت:- هي هوا توں ئي مهڙ ٽڪ آهين، توں ئي مهڙ جو آڌار آهين. توں ئي مونکي هٿ ڏيڻي رکين ٿو. جنهن داس تي مهڙ ڪرپا آهي، تنهڪي ڪا ڏڌا يا مصيبت نه ٿي ڪاڻي. [پاپ = ڏڌا، مصيبت. ڪي = ڪاڻي، گرمڻ ڪري]

(۳) اوهو سڪر اوها وڏائي، جو پرڀ جي من ڀاڻي
ڏون داتا ڏون سد مهوٽا، نام ملي رنگ ماڻي

ارت:- هي هوا جڪي مهڙ جي وڏي ٿي، سوئي سڪر آهي - سائي وڏائي آهي. توں ئي داتا ۽ آهين. توں ئي سدا مهربان آهين. جڪڏهن مهڙ نام ملي ٿو تہ ماڻ آهي ماڻان ٿو.

(۴) ڏڪ آگئي آرداس هماري، جنم جنم سڀ تيرا
ڪهڙا ڪ سڀ تيري وڏائي، ڪوئي ڏن نه ڄاڻي ميرا.

ارت:- هي هوا مهڙ اڳيان مون جي ۽ ارداس آهي تہ جنم ۽ سڀ جنمن جي آهي. صاحب ويسي ڪري جون ڏاڻ "هي هوا جڪا وڏائي مونکي ملي ٿي، سا سڀ مهڙ جي آهي، نه ٿي مون جو ڏاڻ ۽ ڪوڻ سمجهي (يا ۽ نه ٿي مونکي ڪو سمجهي نه ڪوڻ ٿو ڪري آهيان.)

ارٿ :- صاحب سنڪر ٽي ڇون ٿا تر "هي گڻن جا خزانا ! هي مالڪ ! منهنجي من جو توسان ميلاپ ٿيو آهي . سرڻ ٻوڙ سان ئي مان سکي ٿيو آهيان."

आसा महला ५

तूं विसरहि तां सभुको लागु चीति आवहि तां सेवा ॥ अवरु न कोऊ दूजा सूझै साचे अलख अभेवा ॥ १ ॥ चीति आवहि तां सदा दइआला लोगन किआ वेचारे ॥ बुरा भला कहु किस नो कहीऐ सगले जीअ तुमारे ॥ १ ॥ रहाउ ॥ तेरी टेक तेरा आधारा हाथ देइ तूं राखहि ॥ जिसु जन ऊपरि तेरी किरपा तिस कउ बिघु न कोऊ भाखै ॥ २ ॥ ओहो सुखु ओहा वडिआई जो प्रभ जी मनि भाणी ॥ तूं दाना तूं सद मिहरवाना नामु मिलै रंगु माणी ॥३॥ तुधु आगे अरदासि हमारी जीउ पिंडु सभु तेरा ॥ कहु नानक सभ तेरी वडिआई कोई नाउ न जाणै मेरा ॥ ४ ॥ १० ॥ ४९ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۹)

(ناکر! تنهنجا گهڙيءَ گهڙيءَ شڪرانا.)

(۱) ڏون وسرهِ تان سيڪو لاکوءَ، چيٽ آوهِ تان شيوا
اورن کو ڏو ڏوڃا سوڃيءِ، ساڃي آلکر آپيوا

ارٿ :- هي ٻرهوا جيڪڏهن تون وسري ٿو وڃين تر سيڪو دشمن ٿي پوي ٿو، ۽ جيڪڏهين تون ياد هوين ٿو تر سيڪو منهنجي شيوا ڪري ٿو. هونکي تو سڃي آلکر ۽ ئي انت ڪانسواءِ ٻيو ڪو نه سڃي. [لاگو = پڌيان لڳڻ، ويري.]

چيٽ آوهِ تان سدا ڏئيالا، لوڪن کيا ويچاري
ڏرا ٻلا کهِ ڪسنو کهيٽيءِ، سڪلي جيٽ تمارِي
(اک رهاءُ)

انس۔ "جو کجھ پالڻا سڻ ايڪا وار" سري جب صاحب۔)
الهي۽ کانسواه ٻيو ڪيڙو گمان چاڻي سگهيو؟ هار ورهر ڳوان
ٻهڻجو پالڪ سمجهي مهڻجون سڀ ڏوں جوڳون بخشيون۔

سڻکورُ ميرا سدا دڻيالا، موهه ديون ڪڏهر راکه ليڻا
ڪاڻيا روڳُ مها سُکهُ پائيا، هر آمرتُ مُکه نام ديڻا
(اڪ واڻ)

ارٿ:- مهڻجو ستگورو سدا ديال آهي، جنهن سون
غريب جي رکيا ڪئي آهي۔ جنهن وٽ کان مهڻجي مکه ۽
هري نام روڳي امرت وڻائين، تنهن وٽ کان مهڻجو روڳ
ڪٽجي وڃي۔ سون گهڻو سکه ٿئو

(۲) اڪ ٻاپ ميري ٻرهڻا، ٻندن ڪاڻي مُڪت ڪئي
اڏ ڪوپ مها گهور تي، ٻاهر ڪرڪور ڪاڻ ايڪي

ارٿ:- ستگورو، مهڻجا اڪ ٻاپ ٻرهڻا، مهڻجا
ٻندن ڪاڻا، جنهڪري ماڻ جون مڪ ٽس، مها گهور
اڏي سنسار روڳي ڪوڙ ماڻ مهڻجي ٻاهن ڪڙي گورده هوڻي
ڪٽي ورتو۔

(۳) ڏيڻو ڏئي سڪل ڏو مٽيا، راکي راکڻ هاري
انسي ذات تمري ٻاپ ميري، ڪاڄ سڪل سواري

ارٿ:- جي رکڻ هارا اڪل ٻورکا جڏهين، تو مهڻجي
رکيا ڪئي، تڏهن ماڻ جي ڏيو ئي پس مهڻجا سب ڏن
ڏاڻ ڏورتي وڃا۔ جي مهڻجا ٻرهڻا سهڻجي اڻڻي موڻي بخشش
آهي، جو تو مهڻجا سب ڪاڄ لوڪ ٻرلوڪ جا سنواري
جڏها آهن۔

(۴) ڪُل نڏان صاحب من ميلا۔ سوڻ ٻڌيا ڏاڪ سُهيلا۔

(٤) ڈن س ماڻس ديهي پائي، جت پرپ آپنئ ميل ايٹو
ڈن س کلجگ ساڈ سنگ کيرتن گائيٹئ، نانک نام آڈار هيٹو.

ارٿ :- جنهن مانکر ديهيء ۽ منهنجي پرڀوء مونسان ميلاپ ڪيو آهي، سا ڈينهاڙ جي لائق آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ ڈينهاڙ جو لائق آهي اهو ڪلجگ، جنهنم ساڈ سنگت ڏاران ڪيرتن گهائجي ٿو ۽ نام هيٹي جو آڈار ٽٽي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਆਗੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੁਆ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਰਿਆਨਾ ॥ ਫੂਲ ਚੁਕ ਅਪਨਾ ਬਾਰਿਕੁ ਬਖਸਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕਉ ਰਾਖ ਲੀਆ ॥ ਕਾਟਿਆ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਮੇਰੇ ਪਰਹਰਿਆ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਘੋਰ ਤੇ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ॥ ੨ ॥ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ॥ ਐਸੀ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਮੇਲਾ ॥ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਨਾਨਕ ਸੋਹੇਲਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۸)

(ستگورن جو پرماتما تی آڈار.)

(۱) آگئ هي تي سپ ڪجهہ هوئ، آورڪ جاڻئ ڪيانا
ڈول ڇوڪ آپنا بارڪ بخشيا، پار برهم پڪوانا

ارٿ :- ڈر يا شروعات کان سپ ڪجهہ ٿيو آهي (ياو- پرماتما کي جيڪي ڪرڻو هو سو شروعات کان ئي ڪري ڇڈيو

ارت:- مي ڏاڪرا تنهنجو نام امرت روپ آهي، اهو مها رس تنهنجي داس ويتو آهي. اُن امرت جي ويڙهڪري ڪئين جنم جا 13 ڏهه ڏس ٿي وڃا آهن ۽ هاڻ ۽ هرم ۽ ڏس ٿي وهو آهي.

دوسرن پيڪت مي جيئو

سُن ڪرِ بچن تمارِي ستگورُ، من تن ميرا ڏار ڪيئو

(اڪ رها د)

ارت:- مي سوامي! تنهنجو درش پالي مان جيئان ٿو. مي ستگورو! تنهنجا وچن هڏي منهنجو من تن سيتل ڪيو آهي.

(۲) تمري ڪرپا تي پيئو سا ڪسنگ، اوهر گاج تمر آپ ڪيئو

دُرُڪر جوڙ ڪهي ہرِ تُمري، سهجي ہِکيا پڻي ڪيئو

ارت:- مي سوامي! تنهنجي ڪرپا ڪري سنس جو سنگم برابت ڪيو انر، ہر اهو ڪارج تو پاڻ ئي ڪيو آهي. مي ہريو! تنهنجا چرن درڙ ڪري مون هڪڙا آهن، جنهنڪري سهجيئي وڻي واسنا ڪئي ٿي ويئي.

(۳) سُکھ بُڈان نام ہرِ تمرا، اوهر آپاسي منتر ڏيئو ڪرِ ڪرپا موهہ ستگورِ دينا، تاپ سنتاپ ميرا بِنُر ڪيئو

ارت:- مي ہريو! تنهنجو نام سڪ جو خزانو آهي. اهو اپاسي نام جو منتر مون ستگورن کان ورتو آهي. جڏهنڪر ستگورن ڪرپا ڪري موڪلي نام جو منتر ڏنو آهي، تڏهنڪر ٽن قسمن جي تپ (آڏي، وياڏي ۽ آپاڏي) جو ڏک ۽ ويڙ منهنجي اندر مان هليو ويو آهي.

(٤) جي ديهِ وڏائي تا تيري وڏائي، اِت اُت تُجهِ ڏياڻ
ڏاڪ کي پرِ سدا سکر داتي، ميڙ تا طُ تيرا
اِکُ ڏان ڏ.

ارٿ :- جيڪڏهين تون مونکي وڏائي ڏين ٿو تر اها تنهنجي ئي وڏائي آهي. شل مان هتي هتي يعني لوڪ پرلوڪ ۾ توکي ڏياڻ! صاحب وينتي ڪري جون ٿا تر "هي پرڀو! تون سديو سُکن جو ڏيندڙ آهين. مونکي تنهنجي هڪ نام جوئي ٻل آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਜਨਹਿ ਪੀਓ ॥
ਜਨਮ ਜਨਮ ਚੂਕੇ ਭੈ ਭਾਰੇ ਦੁਰਤ ਬਿਨਾਸਿਓ ਭਰਮੁ ਬੀਓ ॥੧॥
ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮੈ ਜੀਓ ॥ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੇਰਾ ਠਾਰੁ ਥੀਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਪਾ ਤੇ
ਭਇਓ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ਏਹੁ ਕਾਜੁ ਤੁਮ ਆਪਿ ਕੀਓ ॥ ਦਿੜੁ ਕਰਿ
ਚਰਣ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਸਹਜੇ ਬਿਖਿਆ ਭਈ ਖੀਓ ॥ ੨ ॥ ਸੁਖ
ਨਿਧਾਨ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰਾ ਏਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਓ ॥ ਕਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ਤਾਪੁ ਸੰਤਾਪੁ ਮੇਰਾ ਬੈਰੁ ਗੀਓ॥੩॥
ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਮੇਲਿ ਲੀਓ ॥
ਧੰਨਿ ਸੁ ਕਲਿਜੁਗੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਅਧਾਰੁ ਹੀਓ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੪੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۷)

(نام جي مهما.)

(۱) آمرت نام تمارا ٹاکر، ايهہ مها رس جنهہ پيٹو
جنم جنم ڇوڪي ٻيڪ ٻاري، دوت بِناسٹو پرم پيٹو

ارتھ:- ھی ہریوا جڈھیں ٹون منھنجو مالڪ آھیں، تڈھیں ہر ٹنگي ٻڌ ھاڏو؟ مان توکان سواءِ ٻيي ڪنھنجي سارَ ڪريان؟ جيڏھيں مڪڙو ٽون برابر ٽيں ٿو تہ ھونڌي سيڪي برابر ٿئي ٿو. ھونڌي توکانسواءِ ٻيو ڪوبہ آسرو ڪونھي.

ٻاڻا، ٻِکُ ديکيا سنسارُ
رکيا کُرمُ کٹائين ميري، ھيءُ نامُ تيرا آدارُ
(اڪ رھاءُ)

ارتھ:- ھي ھرِاڄ! ھون ڏاڍو آھي تہ سنسار وڪرو ٿو آھي. ھي سوامي! منھنجي رکا ڪر. ھونڌي تنھنجي نالہ جوئي آدار آھي.

(۲) جاڻھِ ٻرٹا سيا مَن ڪي، دوجيں ٻھِ آکِہ سٹائيٽي
ٻِڙُ ڏاوي سبُ جگُ بنڑائيا، نالہ ملي سُکھ پائيٽي

ارتھ:- ھي ہريوا ٽون منھنجي من جي ساري حالت جاڻين ٿو. مان ڪھڑي ٻٹي کي آکا جٹي ٻڌ ايان؟ نالہ کانسواءِ سارو سنسار ديوانو آھي. جڈھيں نالہ ملي ٿو، تڈھيں سُکھ برابر ٿئي ٿو.

(۳) کيا کھيٽي کِسُ آکِہ سٹائيٽي، جہ کھٹا سُ
ٻاپ ھي ٻاپيں
سبُ کچھُ کيتا تيرا ورتي، سدا سدا تيري آس

ارتھ:- ھي ہريوا ھاں ڪا جواں؟ ڪنھنکي ٻڌائي حالت جٹي ٻڌ ايان؟ جيڪي ھونڌي جوڙيل آھي، سو ٻڌاءِ ڪي جواں ٿو. جيڪي ٽون ڪريں ٿو، سوئي ٿو ورتائي. منھنجي تہ تو ھڙئي آس آھي.

ارٿ :- جنهن برش برياپ ڳچي ڪري برهم بد ڀاتو آهي، تنهنجا ساڻ سنگت ڏاڙان سپ ڪر ناس ٿي وڃن ٿا. جنهنجي ڳيڊ هر هري نام روپي هوتر ڏن آهي، سو ڪڏهين ناس نه ٿو ٿئي ۽ هنکي ڪو ڦوڙ نه ٿو ستائي. [گائي = ڳيڊ هر.]

(٤) آنت کال پرپ ٻڌي سهائي، ان آت راکن هاري

پران ميت هيت ڏن ميري، نانک سدا بلهاري.

ارٿ :- لوک پرلوک هر جو پرڀو رکيڪ آهي، سو انت کال هر ڳڻتن سان سهائي آهي. صاحب وينتي ڪري جون ٿا تر " پرڀو منهنجو پران، منهنجو متر، منهنجو دوست ۽ منهنجو ڏن آهي. شل مان هن تان سدين بلهار وڃان. " [هيت = هيتو = دوست.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਾ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਤਾ ਭਉ ਕੇਹਾ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ਏਕੁ ਤੂੰ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਮੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਬਿਖੁ ਦੇਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਰਖਿਆ ਕਰਹੁ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਸਭਾ ਮਨ ਕੀ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਇਆ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ਜਿ ਕਹਣਾ ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਾਸਿ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ਵਰਤੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥੩॥ ਜੇ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ਤਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਇਤ ਉਤ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਮੈ ਤਾਣੁ ਤੇਰਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੪੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤٦)

(ستگورن جو پرماتما ٿي آسرو.)

(١) جا ٽون صاحب تا ڦو ڪيهان، هڙ ٽڏ بن ڪس سالاهي

ايڪ ٽون تا سڀ ڪجهه هي، مي ٽڏ بن ڏوجا ناهي

ਕਾਲਿ ਪੁਰਬ ਭਏ ਸਹਾਈ ਇਤ ਉਤ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ॥ ਪੂਨ ਮੀਤ
ਹੀਤ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۵)

آسا محلا پنجوان شبد (۴۵)

(گورو ماتا پتا وانگر سکھ جی سار سنبال لیھی ٹو.)

(۱) ہنڈن کاتِ ہساري اوگن، آپنا ترد سمارِیا
دوئي گوپال مات پت لیائي، ڈارک چھم پتھارِیا

ارب :- گورد بھیھو ہرد (ترص) یاد کھو، تد ھس سکھ
جا سب اوگن وساری مہجا جسر موٹ رد ہی ہنڈن کالی جڈیا.
چھڑبطرح مارا ہتا بھنجی پالکے ہی سار سنبال لیں وا، پڑبطرح
سنگورد کرپا کری سکھ ہی رکیا گئي.

گو رسکھ واکی گورو گوپال
کاپ لیئي مہا پوٹ ٹي، ابھي لد دیال
(اک رہاؤ)

ارب :- گورد ہو گوپال رود آمی، سو بھنجی سکھ ہی
رکھ کرے ٹو. ہو بھنجی سکھ دی کرپا درستی دیاں پیاری
مکی وڈی ماکے سسار - گو ماں کے ہی ہار کھوری ٹو.

(۲) چاکئي سموٹ جرپي چھٹئي، مات پلت سکھ پائیئي
سس کواس جھہ جپ رسا، لیت لیت کرٹ گائیئي

ارب :- ہی پائی ا جیوں رہود ہی سمرن کری جم کال
کاں جنھی ٹو، لوکے ہراوکے ہر سکھ پراپت نئي ٹو، بھنکی سام
کتھدی - سام کے دی رہاں - ساں جسو ہ ت سدیں گٹ گاہو

(۳) پکت ہوئو پرم پد پائیا، ساد سنگ دکھ لالي
ہوئي ر جاہ کھیچ پوٹ ر بیاہي، ہ ڈن لومل کا

(٣) دادِ نہ پہنچن ہارا، ڈوہي نرنئر پائيا ري
مال دليچي بئٹي لي مرتک نئن ڈکالن ڈائيا ري

ارت :- فريادي کي گوڑ کرڑ سان انصاف نہ ٹو ملي، پر سانت کرڑ سان همکي انصاف ملي ٹو. جيسين هن جيو مال ٹي ماٹيا ۽ غاليچن تي ئي ويندو، تيسين مڈل هو، پر هاڻي سمجهي ٹو تہ جيکي اکين سان ڈسان ٹو، سو ناسونت آهي.
[دادي == فريادي، پکاريندڑ. داد == انصاف. جوبي == جب کرڑ. نرنئر == نبيرو، فيصلو، انصاف. دليچي == غاليچا.]

(٤) سوئي آجاڑ کهيئ مئي جانا، جانڑهار نہ ڇانا ري
کهہ نانک کور امرت پيٹائيا، رسک رسک بکسانا ري.

ارت :- اهو آجاڑ آهي جو جوي ٹو تہ مون جاتو آهي، پر سچو پچو پروء کي جاڻندڑ گهجهو نہ آهي. صاحب فرمائين ٹا تہ ستگورو ء مونکي نام روپي امرت پياريو، جو پيٹي پيٹي مان خوش ٹيو آهيان. [نہ جانارِي == گهجهو نہ آهي. امرت == امرت. رسک رسک == پيٹي پيٹي. بکسانا == خوش.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਧਨ ਕਾਟਿ ਬਿਸਾਰੇ ਅਉਗਨ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮਾਰਿਆ ॥ ਹੋਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਾਤ ਪਿਤ ਨਿਆਈ ਬਾਰਿਕ ਜਿਉ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ ॥੧॥ ਗੁਰ ਸਿਖ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਮਹਾ ਭਵਜਲ ਤੇ ਅਪਨੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਕੇ ਸਿਮਰਣਿ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਰਸਨਾ ਨੀਤ ਨੀਤ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥ ਛਿਜੈ ਨ ਜਾਇ ਕਿਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਾਠੇ ॥ ੩ ॥ ਅੰਤਿ

وهڻي ۽ هوءَ تربت ٿي ويئي. [ادم = صبح. سودي = شودري. سکمي = ساري = حاصل ڪندڙ. لهمو = لاب (ترشا روهي). ويڙهي = وسلي وهڻي. ڪائي = تربت ٿي.]

گهوڙي پلائي اوڙ سکائي، مڙسا ديکر ڏاڻي ري

اڄ ڪي وس کور ڪيو ڪاور، ڪوڪر تبير لڳائي ري (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- گهر جي هلي، ڪنهن ئي طرح جي سکيا ملي آهي، تنهنڪري هوءَ ڪوئا ڏسي ڏري ٿي. (باوجود اندر جي هٽي ڪي اوڙي سکيا ملي آهي، جو ڪارڻ ڏسي ڏهي ٿي تہ ساڻ اهڙي پڌارٿ ڪي ڏسي مالڪ ٿيري وڃي). گوروءَ امڪار روهي شبدن کي وهنوار روهي اڳر جي وس ڪيو آهي. (باوجود گوروءَ وهنوار ڏيئي امڪار کي ورڻ ڪيو آهي). گوروءَ ڪنهن کي گاهه ڪمول ئي لڳايو آهي. (باوجود گناهن اندرين کي ٻڌ ٻوڪر آڏ گٽل ٺ لڳاءُ آهي). هلائي = هلي. مڙسا = ڪوئا. اڄ = اڳر. ڪور = ڪنهن ڪوڪر = ڪنهن. تبير = برج، گهر.

(۲) پاڻ ڇوليئا ڇوڙا ڇيا، ڏکهه ڪا گهر پائيا ري

ڏن جڙيئي ليئي جڙيه جڙاوا، ٿيوا اڄ ڇ لائيا ري

ارٿ:- اڳي آسا ۽ ترسا روهي ڏسن ڪري امڪار گهر لهمو ٿيو هو، ۽ هاڻي آسا ۽ ترسا روهي ڪوٽس کان ڪاسواءَ آهي. اڳي هي جيو سروپ روهي گهر ڪان رهت هو، ۽ هاڻي سروپ وارو ٿي ٿيو آهي. اڳي مڇهس گٽل روهي جڙت ۽ مٽي، ۽ هاڻي سڀ گٽل روهي جڙت ساڻ جڙيو ٿيو آهي ۽ مڇهس سگورن ۾ هر روهي اجوڳ ٿڪ لڳائي آهي. [پاڇهر = ڪاسواءَ. ٽوسڻا = ٽوٽيون. جمرا = جس، گهر. ڪاما = لهمو ٿيو هو. سگهرڻا = سروپ گهر ڪان رهت. ٿيوا = ٿڪ.]

ارٿ :- هي پائي ! اڻڻ سنتن هر سرڌا ڌاري جو سندن درشن ڪري ٿو ۽ سندن وڃن ٻڌي ٿو، تنهنجو جنم مرڻ جو ڊڪ ناس ٿي وڃي ٿو. صاحب فرمائين ٿا تر اڻڙي قسر جو ناچ (جو مٽي وڻن ڪيل آهي)، جيو کي نرڪ کان بچائي ٿو، هر کو ورلي گورمکر اڻڙي ناچ هر ساوڌان آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਸੂਦੀ ਤੇ ਸੋਸਟਾਈ ਰੇ ॥ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਸਖਨੀ ਲਹਬਰ ਬੂਝੀ ਖਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਘਰ ਕੀ ਬਿਲਾਈ ਅਵਰ ਸਿਖਾਈ ਮੂਸਾ ਦੇਖਿ ਡਰਾਈ ਰੇ ॥ ਅਜ ਕੈ ਵਸਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੋ ਕੇਹਰਿ ਕੂਕਰ ਤਿਨਹਿ ਲਗਾਈ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਝੁ ਥੂਨੀਆ ਛਪਰਾ ਥਾਮਿਆ ਨੀਘਰਿਆ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥ ਬਿਨੁ ਜੜੀਏ ਲੈ ਜੜਿਓ ਜੜਾਵਾ ਥੋਵਾ ਅਚਰਜੁ ਲਾਇਆ ਰੇ॥੨॥ ਦਾਦੀ ਦਾਦਿ ਨ ਪਹੁਚਨ ਹਾਰਾ ਚੁਪੀ ਨਿਰਨਉ ਪਾਇਆ ਰੇ ॥ ਮਾਲਿ ਦੁਲੀਚੈ ਬੈਠੀਲੇ ਮਿਰਤਕੁ ਨੈਨ ਦਿਖਾਲਨੁ ਧਾਇਆ ਰੇ॥੩॥ ਸੋਈ ਅਜਾਣੁ ਕਹੈ ਮੈ ਜਾਨਾ ਜਾਨਣ ਹਾਰੁ ਨ ਛਾਨਾ ਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਆਇਆ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਬਿਗਸਾਨਾ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤٤)

(سنگورن جي سکيا جو عجيب تاثير.)

(١) آڪهڑ جنڊالي ٿئي برهمڻي، سوڊي تي سريشٽائي ري

پاتالي آڪاسي سکڻي، لهمر ڏوهي ڪائي ري

ارٿ :- گورو جي سکيا سان اسانجي ورتي جا اڳي شودري ۽ بلڪل نيچ جنڊالڻ واڱي هئي، سا هاڻي برهمڻي ۽ سريشٽ ٿي ٻيٺي. جو جا اڳي پاتال ۽ آڪاس جي بدارتن جي جاڻڻا رکندڙ هئي، تنهنجي هاڻي ترشنا روپي لات لاڄي

ارت بہ سنت من آدم گری پنھنجو من ہوئر رکن تا ۽ آ ہاڻو ورت گری ہوبہ ہ رکن تا. ہو پنجن وڪارن کان، گروڻ، اوت، ہومہ ۽ امڪار کي پنھنجي وس ہ رکن تا ۽ من ہ مٺ ہرمانا جو ڪيل ڪرين تا

تيرا جن برت گري گن گاوي
واس پکاڙو حہ قال ڪھنگھرو، آنھد شہد وجاوي
(اڪ وھاڻ)

ارت بہ هي ہروڙا تنھنجا سنت تنھنجا گن ڳالھ تا، اھو سندن ڄاڻ آھي. ہو رات، ڏوڪ، ڪنجوس ۽ گھنگھرن بدران آنھد شہد انڊر ہر وڄائيں تا.

(۲) ہرگمي من ہرہوڳي آنھا، پاڻي آو ويچھاوي
رام نام حب ہوڏي جاڻي، مڪہ تي سڪل سڏاوي

ارت بہ هو ہيرہ ائيں پنھنجي من کي ہرہوڳ ڏين تا ۽ ہوہ ہس کي آنديش ڏيڻي ہرش ڪن تا. هو رام نام جو جاپ ہردي ہ جپن تا ۽ ہوہ مڪہ ڏاڙاں سڏي کي سڏائين تا.

(۳) ڪوسڪ ساڏو جون پکوي، سنت ڏورتن لاوي
من تن اوپ ڏوي گوراکي، سنت پدارتھ پاوي

ارت بہ هو ساڏن جو سنگ گري آنھجا جوڙ ڪيل تا ۽ سنس جي جوڙ جي ڏوڙ پنھنجي ٿن کي لڳائين تا. هو پنھنجو من توڙي تن سڀا گري گورو جي اڳيان ڏين تا ۽ گورو وٽان رام رويي سچو پدارت ہراپت ڪن تا. [پکاڙ سڏ ڏيل تا]

(۴) جو جہ سڻي پيکي لاہ سوڙا، تاڪا جنم مرن ڏکہ پاکي
انسي برت ٿوڪ ٿواوي، لاڪ گورمکہ جاکي.

(٣) اُکھڑ کٹیا جٹسا کوٹا ڈہوٹا ، لد رِصرافا آئیا
آنٹر جامي سب کچھ جانئي، اُس تي کھا چھپائیا

ارتھ :- جڈھین سنتن روپي صرافن جي نظر ھیٹ آچي ٹو تڈھین کوٹي سکي وانگر بدرو ٹي ہوي ٹو. [ڈہوٹا = سکو.]

(٤) کوڑ کپٹ بنچھ نمنیڑادا ، بنس کٹیا تتکالي
ست ست ست نانک کہیا، آپنڑي ہردي دیکھ سمالي.

ارتھ :- کوڑا ماٹھو، کوڑ، کپٹ، لگی ہ سکٹائي کري چھٹ ہت نلس ٹي وچن ٹا. صاحب فرمائین ٹا تہ اسین اوھانکي سچي گالھہ سٹا یون ٹا. اوھین پنھنجي ہردي ہر ویچار کري ڈسو. [بنچھ = لگي . نمنیڑادا = سکٹائي (hollowness) .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਚੈ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਪੰਚ ਜਨਾ ਲੇ ਵਸ ਗਤਿ ਰਾਖੈ ਮਨ ਮਹਿ ਏਕੰਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਰਬਾਬੁ ਪਖਾਵਜ ਤਾਲ ਘੁੰਘਰੂ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ਅਪਨਾ ਪਾਛੈ ਅਵਰ ਰੀਝਾਵੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੁ ਹਿਰਦੈ ਜਾਪੈ ਮੁਖ ਤੇ ਸਗਲ ਸੁਨਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਕਰਿ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਤਨਿ ਲਾਵੈ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੈ ਗੁਰ ਆਗੈ ਸਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਪੇਖੈ ਲਾਇ ਸਰਧਾ ਤਾਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥ ਐਸੀ ਨਿਰਤਿ ਠਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤٣)

(سنتن جا لچھ.)

(١) اُدم کرت ہووي من نرمل، ناچئي آپ نوارئي
پنچھ جنان لي وس کت راکئي، من منہ ایکنکارئي

ਨਿੰਮੁਨੀਆਦਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇਆ ਭਤਕਾਲੋ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ
ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਆਪਨੈ ਹਿਰਦੇ ਦੇਖ ਸਮਾਲੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۴۲)

(هيءَ شبد هڪ پاڪنڊي سنياسيءَ کي چيل آهي.)

(۱) پاهُر ڪوءِ آتوَمَن مِٽا، ڏهِ ڏُور آپڻي ڪوئي

اپڻان ڪام ڪروڌ موهِ، پاپياں آڳي مِٽِ مِٽِ روئي

ارت :- جوبرش پاهران ٻڌندڙ سڀ ڪوئي ٿو، پر جهاتي ۾ اندر ميل آهي، سو لوڪ پرلوڪ ٻئي ڪومي ٿو بعيني ناس ڪري ٿو. ۽ لوڪ هڪار، ڪروڌ، موهه آدڪ وڪار ڪيس وڪوڙي وڃي ٿا، پرلوڪ هرڏڪا ٻري روئي ٿو.

ڪوِ ونڈ پچن ڪي مت ڀي هوا

وَرمي ماري ساپ نہ موئي، ڏُور نہ سنڀي ڏوا

(۱ ڪ رهاءُ)

ارت :- هي پاڻي ۽ گوبند جي ٻڌن جو رستو ٿي اوربعي ٻئي قسر جو آهي. نقط هڪ ٻا تونگر ڪي پاهران ڏ ڪ مٽڻ سان ناڪام نہ ٿو ٿري (مطلب قسر ۽ روپي ناڪام پاهران پاکنڈ رکڻ سان نہ ٿو ٿري). هي و پاکنڈي هوڏو جهڻڪي اندر ٻان گيان روپي ڪ ن ڏاهن، سو رگو پاهرين ڪمن سان ناهر نہ ٿڪندو. [هوا == ٻئي قسر جو، مت = رستو. وَرمي == ٻڌا تونگر. ڏوا == هوڏو.]

(۲) مائيا کي ڪُرت جو ڪوائي، پُڪتي سار نہ جاڻي

سد شاستر ڪٽ ترڪن لاڳا، ڪت جوڪھ نہ پچاڻي

ارت :- پاکنڈي جو ڏيوي ڏنڌا ڇڏي ڏئي ٿو، ۽ لڳي جوت ۾ جوت نہ ٿو ملائي. هو وڏن ۽ شاستن ۾ شڪ آڻي ٿو، ۽ پوءِ جوت نہ ٿو ملائي. [ترڪن لاڳا == شڪ آڻي ٿو.]

ارٿ:- نانڪ نندڪ کي نندا ڪرڻ جي عادت پئجي ويئي آهي. هو ويچارو جا ٿو ڪري سگهي؟ نندڪ اُنهيءَ جاءِ تي يعني نرڪ ۾ خراب ٿيندو، جتي ڪوبه سنڊس رکيا ڪري ڪونه سگهندو. هو ڪنهن وٽ وڃي دانهون ڪو ڪندو؟

(٣) نندڪ کي گت ڪٿهون ناهي، خصمئي ايوئي پاڻا
جو جو نند ڪري سنتن کي، ٽئر سنتن سکر ماڻا

ارٿ:- برماتما جي اڻا آهي تہ نندڪ جي گت ڪٿي ب ڪانهي. نندڪ جيڏن جيڏن سنتن جي نندا ڪري ٿو، تيڏن تيڏن اُهي سکر سمجهن ٿا.

(٤) سنتان ٽيڪ تمهاري سوامي، تُون سنتن کا سهائي
ڪهر ڪانڪ سنت جو راکي، نندڪ ويئي رڙائي.

ارٿ:- هي سوامي! تون سنتن جو آڌار آهين، تون سنتن سان سهائي آهين. صاحب فرمائين ٿا تہ هري سنتن جي رکيا ڪري ٿو، نندڪ کي جڙاسي روبي ندي ۾ لوڙهي جڏي ٿو يعني خراب ڪري ٿو. [ويئي رڙائي == لوڙهي جڏي ٿو]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਹਰੁ ਧੋਇ ਅੰਤਰੁ ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਦੁਇ ਠਉਰ ਅਪੁਨੇ ਖੋਏ ॥ ਈਹਾ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪਿਆ ਆਗੈ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਰੋਏ ॥ ੧ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਹੋਰਾ ॥ ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮਰਈ ਨਾਮੁ ਨ ਸੁਨਈ ਡੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਇਆ ਕੀ ਕਿਰਤਿ ਛੋਡਿ ਗਵਾਈ ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਉ ਤਰਕਨਿ ਲਾਗਾ ਤਤੁ ਜੋਗੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥ ੨ ॥ ਉਘਰਿ ਗਇਆ ਖੈਸਾ ਓਟਾ ਢਬੂਆ ਨਦਰਿ ਸਰਾਫਾ ਆਇਆ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਉਸਤੇ ਕਹਾ ਛਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਉਚਿ

ਨਿੰਦਕਿ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕਾਹੂ ਬਾਤੈ ਅਗੈ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਤੁ ਪਇਆ ਨਿੰਦਕ ਬਪੁਰੇ ਕਾ ਕਿਆ ਓਹੁ ਕਰੈ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਤਹਾ ਬਿਗੂਤਾ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਓਹ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂੰ ਨਾਹੀ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥ ਜੋ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਤਿਉ ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਦੀਏ ਰੁੜਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤١)

(نندک جو برو حال .)

(١) جنم جنم کي مل ڈوئي ، آپڻا کيا پاوي

ايها سکر نهي درگهه ڈوئي ، جم پور وڃاوي

ارت :- نندک ايس هي جنم جنمانترن هي پاپن هي ميل ڈوئي تو ، پرمیشور کي پيڑ توڑي تو . ايسي سکر نهي مل تو ، نه درگاهه هي جاءِ ملي تي . ايسي جم پور هي وهي جلائس نا . ڈوئي = دهل ، جاءِ .]

نندک آپڻا جنم گوائيا ـ پرهر نه ساکي کاهو پاتي ،

آگي ٹور نه پائيا (اسے رهاؤ)

ارت :- اسے پرمیشور جنم اجاءِ وهايو آهي . کسي هي گناه هي ايسي شوڪهي نهي سوارو نه ٹوٹي ، اگلي جنم پرلوک هي کو ٹور نه تو پائي . [اجاءِ = اجاءِ . ٹور = جاءِ .]

(٢) کوت پاپ نندک پهري کيا اوهي پرمیشور هي هارا

تها بگوتا جم کي دراکي اوجس پهي کرے هي هارا

ارٿ :- هي بريو! تنهنجا پگهت بريم هر (سڄي، تنهنجا گٺ گهائين ٿا. هنجي صلاح، مٺو ۽ سياڻپ اها آهي ته جيڪي تون جيون کان ڪرائين ٿو، سو اهي ڪن ٿا. (مطلب ته هو سمجهن ٿا ته سڀڪجهه تون ئي ڪرين ۽ ڪرائين ٿو).

(۲) آمرت نام تمارا پياري، ساڌ سنگ رس پائيا
ترپت آگهاء سيتي جن پوري، سکه نداں هر گائيا

ارٿ :- هي پيارا! تنهنجي امرت نام جو رس ساڌ سنگت هر ئي پائجي ٿو. هي سکن جا ڏيندار هري! جن تنهنجا گٺ گهايا آهن، سي ئي پورن آهن ۽ سي ئي پاڪل ڏاول آهن.

(۳) جا کٹه تيک تمارې سامي، ڈاکٹه نامي چنتا
جا کٹه دئيا تمارې هوئي، سي شاه پلي پکونتا

ارٿ :- هي سوامي! جن کي تنهنجو آسرو آهي، تن کي کابه جنتا کانهي. جن تي تنهنجي ديا آهي، سي وڏا شاهوڪار ۽ پاڳوان آهن. [پکونتا = پاڳوان.]

(۴) پرم موه ڈرو هر سيو نکسي، جبکا درسن پائيا
ورتط نام نانک سچه کينا، هر نامي رنگ سمائيا.

ارٿ :- هي بريو! جنهن وقت کان مون تنهنجو درشن پاتو، تنهن وقت کان منهنجو پرم موهه، ڏوهه ۽ پيا سڀ وڪار نڪري ويا. صاحب سڻڪر ٿي چون ٿا ته "هي هري! جڏهن مون تنهنجو سچو نام ٻڌو ڏنو ڪيو آهي، تڏهن منهنجو من تنهنجي نام جي پريم هر سمائجي ويو آهي."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਧੋਵੈ ਪਰਾਈ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਵੈ ॥
ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਇ ਪਚਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੫

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਤਵਾਨਾ ਸੂਖੁ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦੇ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇ ਜਨ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥ ਮਸਲਤਿ ਮਤਾ ਸਿਆਣਪ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਪਿਆਰੇ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਸੋਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਜਾਕਉ ਟੇਕ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਉ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤਾ ॥ ਜਾਕਉ ਦਇਆ ਤੁਮਾਰੀ ਹੋਈ ਸੇ ਸਾਹ ਭਲੇ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੩ ॥ ਭਰਮ ਮੋਹ ਧੋਹ ਸਭਿ ਨਿਕਸੇ ਜਬਹਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ਵਰਤਣਿ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕੀਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਰੰਗਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

ایک اونکار ستگور پرساد

آسا محلا پنجوان گھر (۶) شد (۴۰)

(کرن کراون ہار سوامی۔)

(۱) جو تدھ بھاوے سو پتوانا، سکھ سہج من سوئی
کرن کارن سمرتھ اپارا، اور ناہی دے کوئی
ارتھ:- ہے پربھو جیکی توکی وتی تو، سو منظور
قبول آوے، جو تیری مرضی سمجھ کر، آپ سکر پیدا کیتی تو،
پرماتما! توں کرن کرائن ہار سمرتھ آپ ہی اتے آپنے تو
جیڑو کوئی ہور کوئی۔

تیری جن رسک رسک گُن گاوہِ
مصلحت معا سیانپ جن کی، جو توں کروہِ
کراوہِ (اک رہاؤ)

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘ_ ਪ ਮਹਲਾ ਪ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ ਸਗਲ ਜਗਤ ਧੰਧ ਅੰਧ ॥ ਕੋਊ ਜਾਗੈ ਹਰਿ ਜਨੁ ॥ ੧ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮਗਨ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਕੋਊ ਤਿਆਗੈ ਵਿਰਲਾ ॥ ੨ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਨੂਪ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ॥ ਕੋਊ ਲਾਗੈ ਸਾਧੂ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਰੰਗਿ ॥ ਵਡਭਾਗੈ ਕਿਰਪਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩੯ ॥

راگ آسا گھر پنجوان محلا پنجوان شبد (۳۹)

(آنہيءِ آتم جو ورلو کو ساکي .)

(۱) پ٘رم مہہ سوئي سکل جگت ڈنڈ آنڈ ـ کو ئ٘و جاگيءِ هر جن

ارتھ :- سارو سنسار برهمن ۽ کوڑن ڈنڈن ۾ غافل ٿيو سمهيو پيو آهي . کو ورلو هري جن سچاگر آهي .

(۲) مها موهني مگن پ٘رئ٘ پ٘ريت پران- کو ئ٘و تياگيءِ ورلا

ارتھ :- هي جيو مها موهيندڑ مايا ۾ مگن آهي ، جا کيس پرانن کان ۾ پياري آهي . کو ورلي اهي مايا کي تياگي ٿو .

(۳) چ٘رن کمل آنوپ هر سنت منت- کو ئ٘و لاگيءِ سادھ٘و

ارتھ :- کو ورلي سادھ٘و مهاتما هري جي سنتن جو اُپديش ولي ، پرئ٘ جي اُپما رهت چرنن کي جهتي ٿو . [آنوپ=اُپمارهت.]

(۴) دانک سادھ٘و سنگ جاگي گيان رنگ - وڈ پاگي کرپا.

ارتھ :- صاحب فرمائين ٿا تہ اُهي وڏن ڀاگن وارا آهن ۽ اُنهن تي واهگورو جي کرپا آهي ، جي سنتن جي سنگ کري سچاگر آهن ۽ برهم گيان ۾ رتل آهن .

(۲) مها بچتر سندر آکاري، رڻ مهه جتي هواري
هٿ هاروٗ هٿ هٿيار ڏيوٗ. مکه تي اڻو ٻهاري
آڻيا حڪم هاروهر کا، ڇوڙ ڇڏايا ايڪ ڏهاري

ارٿ:- جيڪي وڏن جتن وارن ۽ سندر ملاحن ۽ جهنگڙا جيتي اڻ ڏا ۽ مکه سان ٻڌاڪون متي هون ڏا تہ اسين مارهندا سون، اسين هڏندا سون، اسين جڏهندا سون، سي سيتي اڻي ۽ ڏهڻ ملیا وهندا، جڏهين هاروهر جو کس حڪم ملندو.

(۳) ڪوڙ ڏوهر ڇڪت نهه ڪرڻا، ڪوڙي هار نه جاڻي
اپديس ڪري آپ نه ڪمايي، ڏت شبد نه پچاڻي
نانڪا آڻيا نانڪا جاسي، جڏهه هستي خاڪ ڇاڻي

ارٿ:- مي جيو گهٽ ئي قسم جون ڪوڙالون ڪري ٿو، ٻو ڪوڙ ڪي ٻو ٿو ڄاڻي. ٻو ٻين کي اپديش ڪري ٿو، ٻو پاڻ اڻس ٿو ڪري. ٻو سارهند جو هار هرهر آهي، تنهن کي نه ٿو سڃاڻي. جوڙو اڳهاڙو آيو ٿوڙولي وڃي ٿو. جنهن ڪاڻي انسان ڪري ٻهڪي سر ئي متي اڇلائي ٿو، تنهن ڪي ۽ جيو ٻڌي ٻڌا ٻهڪا ڪوم سڏ ڪري ٿو.

(۴) سنت سجن سنهه سب ميتا، جوڙا اڻهه پسارا
ميري ميري ڪري ڏوهي، کپ کپ متي گوارا
گوبند مل ڪاڻ نام ڏڻايا، ساچ نام نسنارا.

ارٿ:- مي سڀ سنت مي سجڻ! مي منڌا اوهين سڀني ٻڌو تہ مي سارو پسارو جوڙو آهي. جيڪي موڙکر "منهنجو، منهنجو" ڪن ٿا، سي سڀ ڪي ڪي سنسار سمندر ۾ ٻڏي مرن ٿا. صاحب فرمائين ٿا تہ جي هوش گورن سان ملي نام ڏيائين ٿا سي سڀ نام هراب ڪري سنسار سمندر کان تري پار هون ٿا.

ਪਵਾੜੇ ॥ ਹਉ ਮਾਰਉ ਹਉ ਬੰਧਉ ਛੋ
ਆਇਆ ਹੁਕਮੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਛੋਡਿ
ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗਤਿ ਬਹੁ ਕਰਤਾ
ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ ਤਤੁ
ਆਇਆ ਨਾਂਗੋ ਜਾਸੀ ਜਿਉ ਹਸਤ
ਸਜਨ ਸੁਨਹੁ ਸਭਿ ਮੀਤਾ ਝੂਠਾ ਏਹੁ
ਕਰਿ ਛੂਬੇ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਗਵਾਰਾ
ਧਿਆਇਆ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰ

ਭਲਾ ਪੰਜਵਾਂ ਸ਼ਬਦ (۳۸)

ਕਾਰ ਸਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ

پـدارتھ اجایا آھن ۔)

ر سويا ، رُوپوَنت جواني
اُرکھوڑي ، لعل لاکر بِتِڪاني
آوي ، جوڻ چلي آپماني

، جواني ، بھلات ، نامونس ،
ڙا ۽ لعل جنجھو ملھہ لکر روبيا
سب ڏٺي جي درگاھ پرڪنون
ن من لوڪ ڀرئي جڏي ويندين ،

لائيتي

ت جاڳت ، سدا سدا ھُو
ڏيائيتي (اڪ رڏو)

رماتما ڪانسواءِ ٻئي سڀ جوتو
سمھندي جاڳندي توکي سڏيو

ਮੀ ਮਾਰ! ਮਾ ਸਭ ਹਾਂ ਕੰਨ ਹੋ ਸਭ ਹੋ ਤਬਾਹਾ ਗਨ ਹਾ ਗਾਮਾਨ।

(۲) ਜੈਸੀ ਜਨਨ ਜਨਮ ਮਹਿ ਬਾਲੀ, ਅਉਰ ਦਾਹਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰ

ਆਲਦ ਕਰੇ ਸਾਂਸ ਸਾਂਸ ਸਮਾਰੇ, ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਕਾਰ

ਅਰਥ:- ਜੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਮਾਰਾ ਮੀ ਸਭ ਮਾਂ ਮੀ ਆਮੀ, ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਨਾਮ ਮੀ ਆਧਾਰ ਮੀ ਦੇਮੀ ਹੈ। ਜੋ ਆਨੰਦ ਮੰ ਕਿਆਰੀ ਹੈ ਸਾਂਸ ਸਾਂਸ ਉਸੀ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸੀ ਗੁਰ ਜੀ ਬਾਰ ਨੂੰ ਮੀ ਭੁਲਾਈ।

(۳) ਹੋਰ ਨ ਹੋਰਾ ਹੋਰਾ ਹੋਰਾ, ਜਾਂ ਸਭ ਹੋਰਤ ਹਾਰ

ਹੋਰਾਂ ਕੰਮਲ ਸੀਮੀ ਰਾਂ ਆਲਦ, ਕਾ ਹੋਰੀ ਕੇ ਆਧਾਰ

ਅਰਥ:- ਮੀ ਸਭਾਰਾ, ਹੋਰਾਂ ਹੋਰਾਂ ਹੋਰਾਂ ਹੋਰਾਂ ਮੀ ਹੋਰਾਂ ਮੀ

ਹਮ ਜੰਤ ਕਰਹ ਚਤੁਰਾਈ ਜਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝੈ ਮਝਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਬਾਲਿਕ ਰਾਖਹੁ ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ ॥ ਦੇਹੁ
ਸੁਮਤਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੧ ॥
ਰਹਾਉ॥ ਜੈਸੇ ਜਨਨਿ ਜਠਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਓਹੁ ਰਹਤਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ॥
ਅਨਦੁ ਕਰੈ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ਨਾ ਪੋਹੈ ਅਗਨਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਪਰਧਨ ਪਰਦਾਰਾ ਪਰਨਿੰਦਾ ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੇਵੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੈ ਆਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਰਿਹੁ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਜੋ ਦੀਸਹਿ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗਾਰਿ ॥ ਜਬਲਗੁ
ਜੀਵਹਿ ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥੪॥੩੭॥

آسا محلا پنجوان شبد (٣٧)

(جيسين آهين جگ ۾، تيسين مکر سان ڏام ڇؤ ڇؤ.)

(١) تُون ہِ انت اوگت آکو ہِ، اُهہ سبُ تيرا آکار
کيا هم جنت کرهہ چترائي، جا سبُ کچهہ تُجهي مجهار

ارٿ:- هي هريو! تون ئي انت، گت کان ٻاهر ۽ اندرين جي ٻاڇڻ کان ڏور آهين. هي ساري رچنا تنهنجوئي روپ آهي. جڏهين سيکاريءَ تو منجهان اُتپن ٿيو آهي، تڏهين هي سوامي! ماڻ جو ڪجهہ جيو آهيان، سو کيڙي چترائي ڪري سگهان ٿو؟ [اوگت = گت کان ٻاهر.]

ميري ستگور آپني ٻالک راکهہ ليلا ڌار
ديهہ سُمتِ سدا کُڻ گاوان، ميري ڏاکر آکر آپار
(اک رهاو)

ارٿ:- هي منهنجا ستگورو! جگت جي ليلا رچيندڙ! مون ٻنهنجي ٻالڪ جي رکيا ڪر. هي ڏاڪڙا! هي ئي انت!

(۲) سب کی وڈن ہوہ وڈی مہوڑا، سکلی دیہہ میت پیاری
سب مکی روپیا میرا ٹاکر، دان دیت سب جیئہ سماری

اوں نہ ہی وہ ہی سیبی جی ڈوڑ تی رہی تو ہ سب جو ہمارا متر ڈسٹ م اجی ٹا۔ ہی جو جی اوا درشٹی نٹی تی ر سیبی ہر منہمجو لاکر رہی رہو آہی، جو سیبی جیوں کی داں (روزی) ڈیٹی رہو آہی ہ سمالی ٹو۔

(۳) ایکو ایکو آپ اِکا ایکی، ایکی دی سکلا پاساری
جب ہپ ہوئی سکل سکا جی، ایکے لاہ ڈیاہ بہت اُداری

اوں نہ ہے ہار ہو ہم اسل ہو، ہے ہاڑ ہیشر ہر آہی ہ ہکڑولی ہکڑو ہس ساری ہے رہی ہ آلسدہ ہر ہوندو، ہمکی جیوا کری سب جو ہریسب ٹی وں ٹا۔ آہی ہے ہام ڈیاٹیا کری ہاڑ ہ ہوئی ہار ہوں ٹا، ر گھٹل جیوں جو اُدار کی ٹا۔

(۴) گھر گھیہو ر آت گساٹیون، آت لوبی کچھ ہارا واری
تمی کوہٹی گن گاہ ہی ٹے، ڈیاہ ڈیاہ ہرپ گُر لمکاری،

اوں نہ صاحب ہرماتما اگیان ہیرہ ویسی کی ٹابے "ہی گھر گسہوا ہی ہی اسا ہی رٹوی جا مالکے! تمہمجو کو اسے ہا ہار کو ہی۔ ہاں تمہمجی کرپا کری تمہمجا گن گاہاں تو ہ دیائی دیائی بوکی تمکار کریاں تو۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ ਅਵਿਗਤ ਅਗੋਚਰੁ ਇਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਆਕਾਰੁ । ਕਿਆ

॥ ੧ ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਚੂਕੇ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ॥ ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਭਇਓ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਰਹੈ ਮਨੂਆ ਸਗਲੇ ਦੀਸਹਿ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਭ ਮਧੇ ਰਵਿਆ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਸਭਿ ਜੀਅ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ਏਕੋ ਏਕੁ ਆਪਿ ਇਕੁ ਏਕੈ ਏਕੈ ਹੈ ਸਗਲਾ ਪਾਸਾਰੇ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਏ ਸਗਲ ਸਾਧ ਜਨ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਬਹੁਤੁ ਉਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬਿਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۳۶)

(پنجن ۽ سمرڻ جو پرتاپ .)

(۱) ڪام ڪروڌ مائيا مد مٽسر، اي کيلت سڀ جُوئي هاري

سُٽ سنتوکر دئيا ڌرم سچر، اِهر آپئي گرهہ پيٽرواري

ارٿ:- ڪام، ڪروڌ، مايا جو نشو ۽ ايرکا، انهن لوگٽن ۾ کيلاڙ ڪري ٿي ۽ جنهن جڙا ۾ ماراڻهي ٿو، تنهنڪري سٽ، سنتوکر، دياڌرم ۽ سچر اهي گڙ ٻڌڻهي وارن جي روبي گهر ڏانڙ گهرجن.

جنهر موڙن جُوڪي سڀ ڍاري

مائٽ سنگ پڇيو من نرمل، کور پوري ليئ کن مهر تاري (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي ڀائي! اڳريطرح جنهر موڙ حساڪر نورت ٿين ٿا. ساڌسنگت سان ملاڙ ڪري من پوتر ٿئي ٿو ۽ ٻڌن گورو ڪے کن ۾ ڪاري جڏي ٿو. [ڍاري = ٻاري، ڏکر.]

آسا مہلا ۵

جاکا ہرि سुआमी پूरु بोلी ॥ پीड़ گئی پھिरि نہی دुہेلी ॥ ۹ ॥ رہاؤ ॥ کरि کिरपा چरन سंगि میلी ॥ सुख सहज آनंद सुहेली ॥ ۹ ॥ سाध سंगि گुण گाइ अतोली ॥ ہरि सिमरत نानक بھئی امोली ॥ ۲ ॥ ۶۸ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۲۵)

(پوُرن برهم سان ملڑ کري کھڑو لاپ پراپت تھئی تو؟)

جاکا پورا سوامي پرب ہیلي

ہیڑ کٹي پُرني دھیلي (اک رہاؤ)

اوت: جہنجھو ورھي ويو جوڑ سمورو ڈٹي رکيو آھي، ڈينھنجي ہڙا ملي وڃي ٿي ۽ هو ورتي ڇڏ مس نہ ڈکي نہ ٹوٹي.

(۱) کوڑ کوڑا وڃن سڪ ميلي

سچو سچر آنند سہيلي

اوت: جڏ مس پوءِ کوڑا ڪوڙي ٻيھي جو ان سان ملائي تو، تڏ مس گيان روپي سڪھي آھر ڪوڙي مي جوسکي ٿئي تو.

(۲) ساڪ سڪ کُٹ کاھ اتوائي

ہ سمورن لاڪ پڻي آھ ائي.

اوت: ساھ سڪ ڪوڙ مس نا ر ساڏ سڪ ہر ملي ورھي جي ڪٽي ڪوڙ ڪوڙي ۽ سمورن ڪوڙ جو ڇڏي تو ان ڪان پار ۽ اچائڻ ٿي ويو ٿي.

آسا مہلا ۵

کام کرودھ مائिआ مद मतसर ए खलत सकि दूजै हारे ॥
सतु संतोखु दइआ धरमु सबु इहु अपनै रिदै बीचारि वाचै

ارٿ :- صاحب وينتي ڪري ٿا تہ مان
جي سرن ٻيو آهيان ؟ ستگورو جي ديا سان ٻوڻ مان ٻ
جو ٻڙ نڪري ويو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ
॥ ੧ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ
ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਸਭੇ ਮਨ ਤੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੂਰਨ
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ਦੂਜੇ ਘਰ ਕੇ ਚਉਤੀਸ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۳۴)

(ساڌ سنگت ۾ پڳٽي ۽ جو لاپ.)

(۱) سدا سدا آتم پرگاس
ساڌ سنگت هر چرڻ نواس

ارٿ :- جڏهين ساڌسنگت ڪري هري ۾ جي چرنن ۾
نواس ٿئي ٿو، تڏهين سدبو من ۾ پرڪاش ٿئي ٿو.

رام نام نت جپ من ميري
سيتل سانت سدا سکه پاوهه ، کلوکر جام سپي

من تيري (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي منهنجا من ! تون رام نام جپيندو رهه ،
پنڪري تون سدبو سکي رهين، تنهنجو هردو سدبو سيتل
انت روپ هجي ۽ سڀ تنهنجا پاپ دور ٿي وڃن.

( ) گهر ڏاڪ جاڳي پوُرن گرم
سيتکو ر پيتي پوُرن پاربرهم.

رٿ :- صاحب فرمائين ٿا تہ جنهنجا پوُرن گرم آهن،
روءَ سان ملي ٿو، جو پوُرن پاربرهم جو روپ آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਬਾਂਛਤ ਨਾਹੀ ਸੁ ਚੋਲਾ ਆਈ ॥ ਬਿਨੁ ਹੁਕਮੈ ਕਿਉ ਚੁਭੈ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਠੰਢੀ ਤਾਤੀ ਮਿਟੀ ਖਾਈ ॥ ਓਹੁ ਨ ਬਾਲਾ ਬੁਢਾ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਰਣਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛੁਪੁ ਧਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۳۳)

(آتما اُجر ءِ امر آھی۔)

(۱) ہُنیت ڈاھی سِ ہیڑ آئی

ہِن حکمی کنہ ہکھی ہکھائی

ارت:۔ جنھں مڑت جی وِلا کی کوکوڑ تو ڈاھی، سا اجی سہڑی آھی، ہر برمیسور جی حکم کانسواہ کنہں ہو جی اگیہ کی وسائی سگھی، جنوٹھے کٹی کنہری ہ کوشش اُنھی وسائڑ جی کئی۔

لنڈی ڈکی مٹی کائی

اوھ ہ ہاڑ ہوڑھ ہائی (اٹک رہاو)

ارت:۔ جی ہائی اوڑ کنہوہ دہیہ کی ہا ر ہاٹیہ م ہوڑھسا آھی (جنھں سمساری)، ہا اگیہ ہ ساڑھسا آھی (جنھں مسو)، ہا ر رمی م ہوڑھسا آھی (جنھں مسلاں ؛ کرسٹاں)، ہر آتما ر کوہسو ، کوہسو آھی (مطلب ہ آتما ہر وب ڈاری کا قسر گھیہ ر ٹی ٹئی۔ جو کئی جنی تو کئی ہوئی ٹئی ، سو ہکھڑو آھی۔ لسی = ٹئی، ہٹی۔ ٹئی = ہاھ ہسا اگیہ۔ مٹی = ڈاٹی۔ کائی = کا ڈل۔ اوھ = ہو، لگی تو آسان سان۔

(۲) ڈانکے داس ساڈ سر ڈائی

کوڑ ہوساہ ہوڑ ہاڑ ہرائی۔

قِوَ وِجَاهِ ۳۶ ॥ ۹ ॥ وِجَاوَهَا شَهَد تَدَد لَقَاشَ
قِوَاهِ وَمَا دَاوَا تَدَاوَا تَقِ ॥ وِجَادَهَا لَمَاهَ قِقَ اشَدَاهَدَا
تَدَاوَ وِجَاهِ وَمَا ۲ ॥ وِجَاشَهَا يِقِّ اهَدَا وَتَدَاوَ

آسا صكلا يعكبوان شيد (۲۳)

آنانتكا ـه هِي شَيد سوكي كوِ وِ لِوِنِ وِيِ ـهـعكب
سوِي سوكي كوِ وِ وِكُو يعد وكـهب هِي تَسِ هلِ آهاوِيِ ـه
وِ وِنِ لِسِي لِوِيِ وِقَوَ

ژِوِيِم وِسَ وِوِ وِنِ هلِوِيِ تَسِ هِدَا وِكُ كَوَ

(۱۳ ولِوِ)

آوِ ـه هِوِيِ ـهـعكب وَاسِ كِ تِسِ ـه كِي هـدَا وِ
آهِي ـهـعكب وِ ـهـعكب هِوِ لِوِ وَاسِ ـهـعكب
تِ وِيِ ژِاوِ كِي وِتِ وَاسِ ـه = وِكُ وَاسِ]

(۱) وِاا كَاوِ تِكِوِ ژِ ـه وِيِ ـه وَاسِ هلِ كِ كَوَ

ژَاتِكِي تِكِوِ ـهـت تِكِوِ ۱ ا كِي ـه وِـه تِكِوِ ـهـوِ
آوِ ـه هِي وَاسِ هلِ ـه كِي كَاوِ كِي وِ ـهـعكب ۱۱
ـه كَوِ ـه وِاتِ كِ آوِ ـه تِكِ ـه ـه هِوِ تِكِوِ ۱۱
ـه وِ ـهـت هِي وِاتِ كِ آوِ ـه تِكِ ـه ـه هِوِ تِكِوِ ۱۱
ـه وِ ـهـت هِي وِاتِ كِ آوِ ـه تِكِ ـه ـه هِوِ تِكِوِ ۱۱

(۲) ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت

كِ وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت

آوِ ـه هِي ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت
تِكِوِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت
: ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت
كَوِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت وِ ـهـت

کہیں ر کے ہ ر آں، تہکوی ساڈسگ ساں ملی
ہرمانا جی ٹر ہو ہیں کرے۔

سونجار اگر ہو جل ڈن کی
جم ٹرنا ہات ولک مانیا کی (اک رہاؤ)

ارب:- ہی جل (سسار) ہاں ٹرٹ ہو کے اہو کے،
تہکو جس مایا جی خوش م اجاو ہو وجی۔ [سرانجام=
جوڑنے، اسوست، آہاو۔ رنگ=تماشا خوشوں۔]

(۲) جپ تپ سنجم کرم کمانیا
شبدا سادر جانیا مرواٹا
کہہ ڈنک مر لیہہ شرما
سوچ اوی کی راکھ شرما۔

ارب:- ہی ہارا، (ہاڑی دہسی کشو رم) "ہی
ارہوا ر ہوں شو جس، ر تس، ر ساہا ہ سر کرم
کماو آہی۔ ہی ہرت راجا ہوں، تہکو ہی سمس ہی شوا
کٹی آہی ہ ر ہوکی جاو آہی۔" ہوں ٹا ر مشن ہوندو
رہ۔ "ہی ارہوا اسے سمجھ شرم آہی، سرا ہٹی جی
اسے رکھ۔"

نوٹ:- ہی سندر شبد "ہاس" ر ٹر اچی ٹو۔

आसा महला ५

तुझ बिनु अवरु नाही मै दूजा तूं मेरे मन माही ॥ तूं साजनु सैंगी पूतु मेरा काहे जीअ डराही ॥ १ ॥ तुमरी ओट तुमारी आसा ॥ बैठत ऊठत सोवत जागत विसरु नाही तूं सासि गिरासा ॥ १ ॥ रहाउ ॥ राखु राखु सरणि पूरे अपनी अगनि सागर विकराला ॥ नानक के सुख दाते सतिगुरु हम तुमरे बाल गुपाला ॥ २ ॥ ३० ॥

ارب ہے می واہگورو! جڈھیں توں مونکی پیارو آھیں تہ
ہوء مونکی حاجی ہکر آھی؟ جڈھیں توں مہربانی ھن ۸ دسیں
تو تہ ہوء مونکی گوہر دکر نتو لگی.

(۲) ہو توں کرمہ سوئی ہروانڑ
ساہی صاحب تیرا سچہ فرمانڑ

ارب ہے می ہرڑا جیکی توں کریں تو، سولی لیکے
آھی. می سچا صاحب ا تہنجو حکم سچو آھی. [ہروانڑ
اڈرن، لیکے.]

(۳) جا تڈ پاوی تا ہر کوٹ کاہ
تیری کھڑ سدا سدا ہی نباہ

ارب ہے می ہرڑا جیکڈھیں تہنجی اڄاھی تہ ہاں
تہنجا گرڑ گالہان. می سولی ا تہنجی گھور ہ ... ہو نباہ آھی.

(۴) ساہی صاحب آسکہ آپیو
لالک لائیا ! کا شیو.

ارب ہے صاحب ڪیسی ڪری جوں ہا ہے "می سچا
صاحب ا می الکہ ا می ہی اسے ا ہاں تہنجو لڳاہل تہنجی

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ ਕੈ ਸਦਹੀ ਸੰਗਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵਜਹੁ ਰੂਪ ਅਰੁ ਰੰਗਾ
॥੧॥ ਕਰੇ ਨ ਝੁਰੈ ਨਾ ਮਨੁ ਰੋਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਵਿਗਤੁ
ਅਗੋਚਰੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰੇ
ਦਾਸਰੇ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਜਿਸ ਕੀ ਮੀਰਾ ਰਾਖੈ ਆਣਿ ॥੨॥
ਜੋ ਲਉੜਾ ਪੂਤਿ ਕੀਆ ਅਜਾਤਿ ॥ ਤਿਸੁ ਲਉੜੈ ਕਉ ਕਿਸ ਕੀ
ਤਾਤਿ ॥ ੩ ॥ ਵੇਮੁਹਤਾਜਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹਹੁ ਗੁਰ
ਵਾਹੁ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥

نقطہ ہر سبھي رهن ڏا، ہر گوروءَ جي ڪرپا سان ڪوروءَ
انتي نقطہ ملن ٿا گي ٿو۔ سوءَ رهي = سڀي رهن ٿا۔

(٣) ڪبہ ڏانڪ ڪُڻ ڪائيتھہ نيت
ڪبہ اوڇل ٿوءَ نہ ٿيل چيت۔

ارٿ:- صاحب فرمائين ٿا تہ ڏڪ ڏيئن ڪان ڪري ٿا گهڻا
ساڏيو ڪائيس ٿا، ڏڪ ڏيئن مان اوجل ٿئي ٿو ۽ ست ٿئي ٿو۔
ٿيل = ٿئي۔ چيت = ست۔

آسا مہلا ٥

ڪوُنڪوُنڍ ڪيرے سگل نڍان ॥ ٽڇا پوُرڻ دڪھ نڍاڻ॥١॥
ڪو مورے پڍارے تا ڪيسا ڪوُڌا ॥ ڪو ڪڍ ڇڍيا لڳے نہ
ڪوُڌا ॥ ١ ॥ رهاؤ ॥ جہ ڪو ڪرهہ سوٽي پرڇاڻ ॥ ساچے
ساهڍ تيرا سچ ڪوُٽماڻ ॥ ٢ ॥ جا تڌ ڪاوے تا هڍ ڪوُڻ
ڪاڻ ॥ تيرے گهڍ سڌا سڌا ہے نياڻ ॥ ٣ ॥ ساچے ساهڍ
ٻاڻ ॥ ٽيرے ڪاڻ ॥ ٽ

ارتھ:- هي برادي! جهڑيطرح رمسدار رمس ٿوکي ٿو، ٻوءِ
ڪهي ڏگي جڏهن ڪس وڃي ٿو، ڏڏهن ڪهي وڏي ٿو،
ٽهڑيطرح هي سارو سنسار اهڙو ئي ڪهي آهي، ٻالڪ اوسا،
جواني، ٻوڙي جڏهن ڪس وڃي ٿو، ڏڏهن برباد ڪري ٿو.
[ڪرسانا=رمسدار. ٻوڙي=ٻوڙي ٿو. ڪرسالي=ڪهي،
ڪهي، ٿوکر. ٻاڏ=وڏي ٿو.]

جو جنمي سو جاڻهه مرڻا
ڪهو ڏڏ پڪڙ اسڻ ڏي ڏيڻ (اڳ وڏو)

ارتھ:- هي ڀائي! جو جاڻو آهي، سڀاڻي مڙڻ لي جاڻو
(ڏاڍو سهڪي اوس مرڻ لي آهي)، پر جو ڳوبند جو ڀڳت آهي،
سو امر وهي ٿو ڀلي جنم مرڻ ڪان رهت ٿئي ٿو
سوڀ آسادي وار ۸ سري گورو نانڪ صاحب جن
فرمائين ٿا تہ:-

"جو آئڻ سو چاسي، سيڪ آئي وارئي."

(۲) ڏن ڏڻ سوڀر پڙسي رات
رئڻ ڪٽي ڏوهو ٻوڙات

ارتھ:- جهڑيطرح ڏينهن ٿئي سو ئي پڇاڙ اوس رات
ٻوڙي ٿي، رات ڏڻ ڏي ٿي، ڪٽ صبح ٿئي ٿو،
ٽهڑيطرح جو جاڻو آهي، سو امر مرڻ لڳن ڪٽ ٿا
هرڇڻ جو ڀڳت ٿي ٿو. سوڀر=صبح، اوس. پڙسي=
ٻوڙي ٿي. رئڻ=رات.

(۳) ماڻڪ موهم سوءِ وهي ايڪي
ڪو وڻا ساد ڪو ورڻا جاڪي

ارتھ:- هي ڀائي! ماڻڪ موهيو ايڪا جيو اڳيان وڻي

(۳) سو سچو شاهُ جنُ کنهِ هرِ ڈنُ سنچاڑا
اِس ڈنَ تي سپ جگ ورسا ڈا

ارٿ:- سچو شاهوڪار اُهوئي آهي، جنهنجي انتيڪرڻ هر هري نام ڈن ڪنو ڪيو وڃي ٿو. انهيءَ ڈن ۾ سارو سنسار ورسجي ٿو يعني لاڀ پرائي ٿو. (مطلب تہ جنهن جنهن جڳهہ هر نام جپيو آهي، سوئي مڪت ٿيو آهي). [شاهُ = شاهوڪار، سيٺ. سنچاڑا = ڪنو ڪيو وڃي ٿو.]

(۴) جنِ هرِ ڈنُ پائيا جس هرِ لکي ڪا لپڙا
جن نانڪ انت وار نام ڇپڙا.

ارٿ:- انهي ئي اوهري ڈن پاتو آهي، جنهنکي هُرب جي ڪرمن جو لکيو مٽڪ تي لکيو ٻيو آهي (ياوَ- جو وڏن ياگن وارو آهي). صاحب فرمائين ٿا تہ انت سمي هر نام ئي ڇپڙو آهي يعني انت سمي هر نام ئي اسانجو آسرو آهي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਜੈਸੋ ਕਿਰਸਾਣੁ ਬੋਵੈ ਕਿਰਸਾਨੀ ॥ ਕਾਚੀ ਪਾਕੀ ਬਾਢਿ ਪਰਾਨੀ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਜਨਮੈ ਸੋ ਜਾਨਹੁ ਮੂਆ ॥ ਰੋਵਿੰਦ ਭਗਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਿਨ ਤੇ ਸਰਪਰ ਪਉਸੀ ਰਾਤਿ ॥ ਰੈਣਿ ਗਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਪਰਭਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸੋਇ ਰਹੇ ਅਭਾਗੇ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਜਾਗੇ ॥ ੩ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈਅਹਿ ਨੀਤ ॥ ਮੁਖ ਊਜਲ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۹)

(نام بنا هيءَ ديهہ ويڪاري.)

(۱) جتسي ڪرساڻ ٻوي ڪرساڻي
ڪاچي پاڪي ٻاڍ پراڻي

ਧਨੁ ਸੰਚਾਲਾ ॥ ਇਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਵਰਸਾਲਾ ॥ ੩ ॥ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਵਾਰ ਨਾਮੁ ਗਹਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۸)

(نام جي مهما.)

(۱) ڪَرِ ڪِرپا مو پِڪتي آئيا
ہِل سيکو ڏَن ہَرِ ڪا ڏيئا

ارٿ:- مي واڻي ا جڏهن سڳورو سان ملي ہوڻن ڏن بهي نام ڏاڍي نسو، تڏهن مون ڪرپا ڪري ہر گهٽ ٿئي ٿو.

اَيسا ہرِ ڏَن سنچيئي پائي
نام نہ جائي، جل نہ ڈوبي، سنگ ہوءَ ڪِرِ
ڪتہ نہ جائي (اِڪ رهاؤ)

ارٿ:- مي ڪلي ا اهڙو هرِ ڏن بهي نام ڪنهن ڪرڻ گهرجي، جيڪي نام نٿي ڇڏائي، جل ٻوڙي نہ ٿو سگهي ؛ جو اڳڪي جڏي ڪٿي نہ ٿو وڃي (مطلب تہ سدہو اسان سان سڳ آهي). [سنچيئي = ڪنهن ڪهي. ڪتہ = ڪٿي نہ.]

(۲) تورِ نہ آوي ٹِکت نہ جاءِ
کاہ خرچ مون رهيا اگاہ

ارٿ:- نام روپي ڏن جي اٽ ڪاڻ لي ٿئي. آهو ڪٿڻ جوڳي نہ آهي ہل نہ ڪيهون نہ ڪاڻجي ؛ خرچي. نام روپي ڏن سان من سدہو تورب رهي ٿو. [تور = ٻيجاڙي، اٽ. اگاہ = تورب.]

سيني سکن جو خزانو آمي ؛ اڏي ستگوروء ووندي تون اڏاس جو ٿيندين ؟ (مطلب تہ ستگوروء وڻن توکي سڀ ڪجهہ حاصل ٿيندو ؛ تون ڪڏهين ڪنهن کي نہ ٿيندين). [ٻڙاگر == روڏن، اڏاسيٽو.]

(٢) ڀرٽ ڪمل ردء آنند اڻي
ڪٽي جوت ملي رام پياري

ارٿ :- جن ہرشن ستگوروء جا جهڙن ڪمل، هردي ۽ ڌارن ڪيا آهن، تن ۽ دوت هرگهٽ ٿي آمي ؛ هو پياري رام سان ملڻا آهن.

(٣) پنچ سکي مل منگل گائيا
آنند ٻاڻي نادء وڄائيا

ارٿ :- اُهي پنجن سکين (سنتن) سان ملي ہرشء جي ميلاپ جا گيت گايا آهن ؛ اناهد شبد جي واڻي جهڙي آمي.

(٤) گورو ڀيٽ ڪٽا ملڻا دء راه
سکي رڻ وڻاڻي سنجه سياه.

ارٿ :- صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهين گورو ہرشن ٿئي تو، تڏهين هري راڄا ملي تو ؛ ۽ سوهيڻي اوسڻا روڻي رات سکء ۽ گذري ٿي. [رڻ == رات. وڻاڻي == گذري ٿي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ ॥ ਭਾਹਿ ਨ ਜਾਲੈ ਜਲਿ ਨਹੀ ਡੁਬੈ ਸੰਗੁ ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਹਰਿ

ارت:- صاحب فرمائيں تا ر جھوکي گسورده جي دیا سان امڑي ٻڌ براب ٿئي ٿي، سو مرڪز جي سروب ر سمائجي وڃي ٿو. [انگ سروب.]

आसा महला ५

ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਹਿਗਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ॥ ਮਨਬਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਭ ਸੁਖੁ ਨਿਧਾਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਸਦਹੀ ਭਰਪੂਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੁਠਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١٧)

(ستگورو ء جي مهما.)

(١) ارب هو ء ڪرپال ڏ ا ء من لائي
ستگورو شبو سيو ڦل پائي

ارت:- جڏهن هر و ڪرپال ٿئي ٿو، تڏهن ئي و من ستگورو ء لڳائي ٿو، ۽ جڏهن ئي و هيو ستگورو جي شبوا ڪري ٿو، تڏهن هو سڀ ڦل (ڌرم، ارت، ڪام ۽ موڪش) پراپت ڪري ٿو.

من ڪنڌ ڪرا گر ڪ ڪا، ستگورو ميرا پورا
منشا ڪا داتا سب سکدائن، امرت سر سدهي
پوڙا (١ ڪ رهاؤ)

ارت:- هي مهيما من ا ۽ورن ستگورو، امرت جو سروور آهي ۽ سڀ پراپور آهي، هو سڀ منشائون ۽ورن ڪندڙ ۽

آیا ۱۱ پنجوان شعر (۱۱)

ی شیوا انا آهي ، تو هتر سان درجه تو اهرت نام آڌارهي .
ڌ بورڙان = وڏو جرنو ، ڏاڍي ٿو درجه سان .
جو ميرا ساڻي سنڌ سڪائي
ڏکڙ سکر سيهري ڏهر موجود ، جو نڙا موڪڙڪان
ڏاڙائي (اڪ رڌاڻ)

ارت :- (اڏرو نسڙو ڏيڻ گهرهي تر) درجي ڪي هنڌ جو
سائي آهي ، جو هنڌ جو سڌو ڪال سڪائي آهي . ڏکڙ سڪر ۸
جي ڪئي هنڌي ياد ڪريان تو تر دو برڪت ڏئي ٿو . جو
ويچارو ونڊي ميا ويچاري ڪندو ؟ رڌمود = وياڪ .
ميرا = ويچارو . ڏاڙائي = ويچاري .

(۲) ڏر ميري اوڏ جي ڏر ڪا ڏاڻ
ڏر ميرا سڪا سڻ ماهر ديهاڻ

ارت :- درجي هنڌ جو آسرو آهي ؛ درجه ونڊي ونڊي
ڀل آهي . درجي هنڌ جو مڙ آهي ، هنڌ جو ونڊي ونڊي جو ۸
آسرو آهي . ڏيهاڻ = آسرو .

(۳) ڏر ميري پوڻڀي ميرا ڏر ويساهه
گورڙ ڪڙ ڏڻ ڪئي ڏر ميرا شاهه

ارت :- هنڌ جي ونڊي ڀ درجي آهي ؛ هنڌ جو ونڊي
ڀ درجه ۸ ڪئي آهي . درجي ، جو هنڌ جو ڏئي آهي ، هنڌ جو
ڏاهر رڌي ڏڻ گورڙ جي ڀ ڏس ڏاڙان ڪئي نسو .
ڏاهر = ڏئي .

(۴) گورڙ ڪرڻا ڪي ڀ ڏهر آوڻي
جن ڏاڻ ڏر ڪي آڻي سماوڻي .

(۳) ਸਭਹ ਦੂਤ ਮਿਲ ਜਮ ਵਸਿ ਕੀਏ
ਜਮ ਜਮਦੂ ਦੇਖਿ ਮੁਹ ਫੇਰੀ

ارتھ:- کام آدک سبھ دوش گڈ جی مولکی بھگتی ہرسر کال وجوڑ آمی۔ جنکدو بھگتدو ملی ہو رولاں ۽ دکھ دیون ہت ہروڑاں۔

(۴) ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਥਨੁ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ
ਆਤਮ ਚੀਨਿ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ।

ارتھ:- صاحب فرمائس نانک ہرنت درشن مولکی ہوں جو درشن ڈیکاریو۔ ہوں بھگتو سوں سنجاتی پرم سکھ پاتو۔
[آتم جس = سوں سنجاتی۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮੁਖ ਊਜਲ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਥੀ ਸੰਗਿ ਸਖਾਈ ॥ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਸਿਮਰੀ ਤਹ ਅਉਹੇਲਾ ਜਮੁ ਬਪੁਰਾ ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਡਰਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਹਿ ਮੋਰੀ ਓਟ ਮੈ ਹਰਿ ਕਾ ਤਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਖਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਪੂੰਜੀ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਖਟੀ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਇਹ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕ ਔਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۶)

(هري ۽ نسچو.)

(۱) ه شيوا مه ہ ہر بدان
ہ شيوا مکہ آمرت نام

ارتھ:- هري ۽ جي شوا ہر هري ہرابت ٹئي تو. هري

ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

آسا مکلا پنجوان شبد (۱۵)

(پرماتما سان ملڻ جي سڪ.)

(۱) اِڪ کِڙي دِنس موڪَڙ ٻُٽ ڏاري

مُن نہ رڇي ڪِسي ملڻ پياري

ارٿ:- ٻنڌڻي ٻريم جي وڇوڙي ۾ ڪي ڪِڙي سڀو ڏينهن ٻيڙي ياسي، هلڪ گهٽيڙي ڏينهن ڏي ڏا لڳن. سان ڪيئن ٻنڌڻي پياري سان ملان؟ ٻنڌڻ ۾ ٻريم کان سواءِ ٻرڌان نہ ٿو رهي.

اِڪ پَل دِنس موڪَڙ ڪهڙ نہ ٻاوي

درشن ڪي من آس کهڙي، ڪوئي اِسا سنت

موڪَڙ پُرم ملاوي (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- ٻريم جي وڇوڙي ۾ ڪي پل، سڀو ڏينهن ڏي ٿو لڳي هلڪ اڌ نہ ٿو گذري (يعني وقت وڏي ورهيه ڏي ٻوي ٿو). ٻنڌڻي من ۾ پياري جي درشن جي گهڻي چاهنا آهي. آهي ڪو اڙو سنت جو ٻونڪي ٻنڌڻي ٻريم سان ملائي؟ ٻاوي == گذري. پرم == ٻريم سان.

(۲) ڇار پهر ڇهڪ سمانی

رُت پلٽي تب انت نہ جانی

ارٿ:- ٻريم جي وڇوڙي ۾ ڏينهن جا ڇار پهر جگن سمان ڏسڻ ۾ اچن ٿا. ڇهڪ جيئن رات ڏيئي ڏي، ڏکيئن سڀاڻن ٿو تہ گذرندي ڏي ڪانہ.

نوٹ:- سری گورو ارجن دیو جن جی ڈینہن
ہر کی سیوا کی کے سیو جی تراہ ہتا۔

(۳) ہِنڈا آست رکت پریتی ہار
اِس اوہِلی راکھو گمان

ارتھ:- ہے بائی! توں وِنڈا، مڈں ۽ رت جو بنلو آہیں،
جو ہر ہر لبھنل آہی۔ ابیہ ۽ تی توں مہربان ٹی وہو آہیں۔
[اسٹ == مڈا۔ رکت == رت۔ پریتی ہار == ہر ہر وڑھیل۔
گمان == مٹ۔]

(۴) ایکے وست ہوہیں تا ہوہ ہاکے
اِن ہوہ ہی توں سدا لا پاکے

ارتھ:- ہے بائی! مکے آہا روپ وستو توں سنجاڑ ٹر
ہوٹر لئس۔ سنجاڑ کاسواہ توں سبو ابوٹر رہندیں۔

(۵) کے ناک کورکھ نرہار
جس تی پائیئی ہو پورکر سجان۔

ارتھ:- سری گورو ارجن دیو جی فرمائیں ٹو ٹر "ہاں
گورو ہاں نرہار وجاں، جنہنجی وسلی ہری پرمانما، جو
سیاڑو آہی، سو پائیجی ٹو۔"

आसा महला ५ इकुतुकी चउपदे

इक घरी दिनसु मोकउ बदतु दिहारे ॥ मनु न रहै कैसे मिलउ पिआरे ॥ १ ॥ इकु पलु दिनसु मोकउ कबहु न बिहावै ॥ दरसन की मनि आस घनेरी कोई ऐसा संतु मोकउ पिरहि मिलावै ॥१॥ रहाउ ॥ चारि पहर चहु जुगह समाने ॥ रैणि भई तब ऊंतु न जाने ॥ २ ॥ पंच दूत मिलि पिरहु विछोड़ी ॥ झूमि झूमि देवै हाथ पछोड़ी ॥३॥ जन नानक

ਮਿਹਮਾਨੁ ॥ ਅਵਰ ਵਸਤੁ ਤੁਝ ਪਾਹਿ ਅਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਰਕਤੁ ਪਰੇਟੇ ਚਾਮ ॥ ਇਸੁ ਊਪਰਿ ਲੇ ਰਾਖਿਓ ਗੁਮਾਨ ॥ ੩ ॥ ਏਕ ਵਸਤੁ ਬੂਝਹਿ ਤਾ ਹੋਵਹਿ ਪਾਕ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ੪ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۴)

(اُپدیش)

(۱) پتري تيري پڌ ڪرڙائي
جاڻ ست ڪري موڪلي مائي

ارت :- هي ڌاڻي ! تنهنجو سرير ڏاڍي ڪاريگريءَ سان ٺاهيو ويو آهي ، هر نسجي ڪري سمجهه تہ نيٺ مٽي ٿي ويندو. پتري = پتلي، سرير. پڌ = ريت، ٿاهڻ، ڪاريگري. ڪرڙائي = ڏاڍي ويڻي آهي.

مول سمالهہ آپيت کوارا
اڳي ڪٹہ تر کيا کريسي (اڪ رهاؤ)

ارت :- ري پي سمجهہ ٻوڙا! تون مول ڌڻاڻ کي ياد ڪرڻ نسون پنهنجو مول ياد ڪرڻ جا ڄاڻ جاڻو آهين؟ (مطلب تہ تون رت ٻوند ۽ ماڻ جيڏا ڀيو آهين)، تنهنڪري توکي ڪٹ ڪرڻ ڪيڏوهي. مول = (۱) مول ڌڻاڻ. (۲) پنهنجو مول يا اصل تہ ماڻا جي رت ۽ پٽا جي ٻيج ۾ لڪل آهي.

(۲) تين سيرڪا ڏهڙي مهمان
آوڌ ست تجهہ پاهہ آمان

ارت :- هي ڌاڻي ! تون ۽ جي تن سيرن جو ڏهڙي مهمان آهين ، جيون سڀ وستو تو وٽ امانت رکيل آهي.

ارت:- هي بالي! هي سوهر روهي کهو دلو لعت لاس لي وسو. جهجهي ني گٹل روب ترکتي لاس لئي ني، لهجهو لحر سروب روهي گهر ہر واسو لئي تو. [ملکي = دلو.]

(۳) اوہا ڈاھی س ہوي ہٹیالا

ڈون ہاي تس لسکي ر کالا

ارت:- سو اوحو حڑهي تو هسي ايال سال برهي وهي تو، سو پاتال ہر کوي تو هسي ترک گلهي لئي تو، ہر جو ڈرپي هي ہوي تو هسي تراسال رهي تو، لهمکي کال ر تو اگي هسي هو جس مرج کال رهب لئي تو. [ہٹیالا = پاتال. کالا = کال.]

(۴) ہومت ٹوي تن کہوڑ ر ہوئیا

سي اسٹر، جن کور شبد کمائیا

ارت:- جو کڈهس کٹي ر کڈهس کٹي ہٹکي تو (مطلب ر انٹک هس ہ ہروب رهي تو)، سو کهہ ہ ہرائي ر تو لگهي، ہر جهکي گوروو جو سب کمائس تا، سي لي استر آهن.

(۵) جیئہ ہنڈ سب ہو کا مالُ

دتے کو ملُ پئي نہال.

ارت:- جیئہ ہنڈ ہ سوهر سب هري و جا آهن. صاحب فرمائس تا ہ گوروو سال ملي هي جو حوس رهي تو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਪੁਤਰੀ ਤੋਰੀ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਾਦੀ ॥ ਜਾਨੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਹੋਇਗੀ ਮਾਟੀ ॥ ੧ ॥ ਮੂਲੁ ਸਮਾਲਹੁ ਅਚੇਤ ਗਵਾਰਾ ॥ ਇਤਨੇ ਕਉ ਤੁਮ ਕਿਆ ਗਰਬੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੀਨਿ ਸੇਰ ਕਾ ਦਿਹੜੀ

تات برج

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਇਕਤੁਕੇ

ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ॥ ਜਾਂ ਦਿਵੈ ਤਿਸੁ ਨਹਚਲੁ ਰਹਣਾ ॥ ੧ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਏ ਮੁਏ ਸੇ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਗਰ ਸਬਦਾ ਦਰੁ ਖੋਜੁ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ ਬਿਨਸਿ ਜਾਣਾ ॥ ਜਾਮੁ ਛੁਟੈ ਤਿਤੁ ਦੇਰ ਨ ਲਾਵੈ ॥ ਤਿਸੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਦੁਇਆ ਦਰੁ ਸੁ ਪਾਵੈ ਪਰਿਆਣਾ ॥ ਧਿਰਨਿ ਪੜੇ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਨ ਕਾਲ ॥ ੩ ॥ ਕੁਸਮਣ ਚਿਤਵੇ ਤਿਸ ਪੁਨੁਕਿਛੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸੋ ਅਸਥਿਰ ਜਨ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਾਟੀ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਲੁ ॥ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

سُنِنا روُپا تجھہ پیر دام
سیل بِکارِئو تیرا کام

ارتھ:- ہیون سب جونیون (بکی، بسون آدے) تنھنجون باطی پریندڑ یعني داسیون آھن. من برئوي تسي تنھنجي سرداري ملي ٿي (مطلب تہ سیکو توکي وڏو ڪري سمجھي ٿو). سون، روپ ۽ ڏامون تو وٽ موجود آھي، ہر ڪام تنھنجو سیل جت ڪري ڇڏيو آھي. [بندوري == باطي پریندڑ يعني داسیون. دام == ڏامون. سیل == گوڙ.]

(۵) جاکے درشٹ مٹیا ہرراہ
سا بندي تي لٹي ڇڏاہ
ساڈھ سنگ مِل درس پائیا
کُہہ ڈاڈک سنگل اوڈ کائیا

ارتھ:- جنھن تي ہري راجا جي ڪرپا درشٹي ٹٹي ٿي، تنھنکي ٿي ہري من بندیخانی روپ سنسار مان ڇڏائي ڏني ٿو. صاحب فرمائیں ٿا تہ اڌ ديہہ سنگي آھي، جا ساڌ سنگت سان ملي ہري نام جو امرت لاپ ڪري ٿي. [مٹیا == ويا. بندي == بندیخانو، سنسار.]

سب روپ سب سکر بني سنیا ہن
آت سندر پیچکن ڈون. (اِک رہاؤ)

ارتھ:- " (هي بيمار، جي تنھنجا امرا وڏا ڏاکڙ آھن، جو ہري جي ڪرپا درشٹي توتي ٿئي، تہ پوء) تون سڀاڻي بھتجي ہوندين، جنھنڪري توکي سڀ سوبھا ۽ سکر آھي. تون پوء ہاڪل سوينڪ ۽ سمجھہ وارتہ ليکاچار ہر ايندين."

ارت:- هي سڀڻ، سندر روپ وارا، حالاڪ ۽ هوشيارا منڌ ۽ موهه ٿوڪي ڦاسائي ڇڏيو آهي. [ڀڳڪن = حالاڪ، هوشيار. ڦاڪي = ڦاسايو آهي.]

(۲) آت سوڀي تيري پاڪ سالَ
ڪرِ اشنانُ ہوڇا ڪلڪ لعلَ
ڪلي ڪرُهيہ مکہ گوہہ گيان
سبہ پڌ کوئي لوپ سڪان

ارت:- تنهنجو رنڊلو ڀلڪال ٿيو آهي. ٿون اشنان ڪرين ٿو، پوڄا ڪرين ٿو ۽ گاڙها ٿلڪ ڏين ٿو. جسوٽڪ ٿون وات سان گڻان ٿون گاڏهون ڪٽين ٿو ۽ ڪاسار ۽ گرهو سڙيو ٿيو آهين ۽ لوڀ روپي ڪمي تنهنجي سمجهه جب ڪري ڇڏي آهي. [سوڀي = ٿيو. پاڪ سال = رنڊلو. گوہہ = ڏوهين ٿو. سڪان = ڪمو.]

(۳) کا ہو پوہہ پوگہہ ہوگہ
اچار کرہہ سو پا مہہ لوک
چوٿا چڌن سکڌ بسٹار
سگي کوٿا کرو ڇڌال

ارت:- ٿون طرحين طرحين ڪڙا ڏيرين ٿو ۽ يوگ ڌارڻ ٿو ٿون اهي ڪرم ڪرين ٿو، جن سان تنهنجي وڏائي لڪي ۽ ڇپي ٿون ڪنڌ، هندن ۽ ڏاڍارڪاڻ ڏوڻ سڏائين ٿو، ۽ ڪوڙ، جو جنجال روپ آهي، ڪوڙو آهي سو تنهنجو سڳي ڪرين ٿو. [بسٹار = ڏاڍارڪاڻ ڏوڻ.]

(۴) اوہہ ڈن تيري پڌاري
اس ڈرتي مہہ تيري ڪڌاري

ढाकी तूं ॥ २ ॥ रहाउ ॥ अति सूची तेरी पाकसाल ॥ करि इसनानु पूजा तिलकु लाल ॥ गली गरबहि मुख रोवहि गिआन ॥ सभि बिधि खोई लोभि सुआनु॥२॥कापर पहिरहि भोगहि भोग ॥ आचार करहि सोभा महि लोग ॥ चोआ चंदन सुरंध बिसथार ॥ संगी खोटा क्रोधु चंडाल ॥ ३ ॥ अवर जोनि तेरी पनिहारी ॥ इस धरती महि तेरी सिकदारी ॥ रूपा तुझ पहि दाम ॥ सीलु बिगारिओ तेरा काम॥४॥जाकउ दिरसटि मइआ हरिराइ ॥ सा बंदी ते लई छडाइ ॥ साध संगि मिलि हरि रसु पाइआ ॥ कहु नानक सफल ओह काइआ ॥ ५ ॥ सभि रूप सभि सुख बने सुहागनि ॥ अति सुंदरि बिचखनि तूं ॥ १ ॥ रहाउ दूजा ॥ १२ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۲)

(جيو جا شترُ پنج وکار آهن.)

(۱) پرٿمي تيري نيڪي ذات
ديئا تيري مڌيڇي بانت
ترتيئا تيرا سندر رڻان
بگڙ روپ من مهه ايمان

ارٿ:- ڪڙو تر تنهنجي ذات لوڪي آهي. ٻيو سر تنهنجي بنگت ڀاواري آهي. تيون تر تنهنجي رهڻ جو انسان سندر آهي، پر من جي ايمان ڪري تنهنجو روپ بگڙيل وڃي ٿو. (مطلب تر انسان تنهنجا سڀ ڪوڙ ڏسي نٿو سگهي.

[بانت == بنگت. بگڙروپ == بگڙيل روپ.

سو ڏسي سروپ سجاڻ ٻيچکن.
آپ کرپي سو ويڙ ڏاکي تون (باقي رهيو)

ارب نہ کوجیدی کوجیندی میہ حمر موں ہدی آمی
ر ساد سمگ کالسواہ کوہ ہ من وسا گو ملی تری کوڑ وہو
آمی۔ جیہجی مسکتی واٹھ لسکل آمی، لموں لی سنگورہ و
کی ہاو آمی۔ اسمی آسا ہوں لی آمی ؛ اسجوں من تربہ امو
آمی۔ ہوہو جی ملی کوری ہں جی جیہا دور لی وہی آمی۔
صاحب فرمائس ڈا تر "موں ہیجیہو سوامی ہں لی جی اندر ای
لاو آمی۔" [سوہ = حمر۔ ڈیجواہ = جیہا۔ مسکتا = ہیجیہا۔]

تات پرچ

دن شبد ہ سوی کو رو اوجن دیہ جن پاکسکی
"استری" ؛ "اسّاں ہو رکہ" کی کہوت چاکی میہ
سندر اہدیش شن ڈا تر "جی ایارا، جیتو ٹیک موں
لاہا ہرکاں چا ہو جن کاکا، ہت پتیہ ہویا، ایکے
سکندیوں سوار کی لائیوں، کیل تماشا ڈا، ہر ڈی دیں
ہ منہجی من کی کا شتی کار آئی۔ آنکے سکہ
ہو سکی فقط تد میں ہراہت تمہ، جد جمن موں دنیا کان
کتو لی ہرماتما ہتی سان دل ری۔ جی ایارا، کورو و
کالسواہ کا گت کاہی۔ جیہجا وڈا پاکہ آہں، تنہکی
سنگورو ملی لو، جو ہنکی کہوت ہرماتما سان ملائی
دے کری چڈی لو۔ ہہ من جکیاسو وہی استری ہ
دوں سب من ہو ں مرادوں ہو ریوں لیوں ہ
کار چندا کیس ڈ لی وہی۔"

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ਪੰਚਪਦੇ

ਪਹਮੇ ਤੋਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥ ਦੁਤੀਆ ਤੋਰੀ ਮਨੀਐ ਪਾਂਤਿ ॥
ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੋਰਾ ਸੁੰਦਰ ਥਾਨੁ ॥ ਬਿਗੜ ਰੂਪ ਸਭ ਮਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ
॥ ੧ ॥ ਸੋਹਨੀ ਸਰੂਪ ਦੁਜਾਣ ਬਿਚਖਣ ॥ ਅਤ ਗਰਬੇ ਮੋਹਿ

ہر گھر جون نہ آہن۔ جڈھین ماں پنھنجي سوامیءَ کي وٹان، تڈھین ئي حوش گذاريان يعني ہوءَ مونکي گھر ڈکر نہ لڳندو۔ [بستر = وستر، ڪپڑا۔ ہیوکن = زيور۔ سیکي = تمام وشيش يعني گھٹو۔ مٹ = مرتبو، وڈائي۔]

(۳) پنجن یو جن ایک پرکار
رنگ تماشي بہت بستار
راج ملکہ اربہت فرمائش
من نبي ترائيي ترشنا نہ جائس
بن ملبي اہ دن نہ بہاوي
ملئ پریو تا سپ سکہ پاوي

ارٿ:- ڪٿي انيڪ پرڪار جا جگا ڪوان ملھم ۽ گھٹا تماڻا ۽ کيل ماڻيان، ڪٿي راج ۽ جاگيرون دنيھم، جن تي منھنجو گھٹو حڪم ڏلي، پر تڈھين ہ من کي تريتي نہ ٿي ٿئي ۽ بدارٿن جي ترشنا نہ ٿي وڃي۔ سوامیءَ جي ملڻ کان سواءِ اھو ڏينھن نہ ٿو گذري يعني ڏکر ہ ٿو گذري۔ جڈھين سوامي ملي ٿو، تڈھين سکر پائجي ٿو۔ [پنجن = سڌا جانور، ڪوان۔ نہ جائس = نہ ٿي وڃي۔ بہاوئ = گذري۔]

(۴) کو جت کو جت سني اہ سوء
ساڌ سنگت بن ترپو نہ کوء
جس مستک پاکر تن ستگورپائيا
پوري آسا من ترپتائيا
پرب ملیا تا چوکي ڪلجھا
دالک لڈا من تن منجھا۔

ارت:- جسولکے ہوں سب سنگار (سادں) کیا آس، سہں موسی ہر سہیجی من کی کا سانب ر آلی آمی. اسکے سکھیاں ہوں سوہر کی لگاہوں آس، ہر اُمو سگر بھی آسکے سد دوری مانو ر ر پانو اثر. ہی سہیجی مائی! واطی ر ہں ر اوائی آس اثر ر بھیہ کی ڈسی ماں جشاں. [آلی = آیا.]

مائی کھا کرہ اہ من ر ڈوری
پوئر پرتھم پراگہ موری (اشٹ پدا)

ارت:- ہی مائی! ماں جا کروں؟ سہیجی من کی دیوج اجنی ر تو. ہمارو پریتم ہوسکی ولراگہ ڈالیں حکی تو بھی ہوسکی ولراگہ لگائی جذبو اس. [اسرش = حکی تو.]

(۲) سنگرو ہیوکن سکہ پریت بسیائی
اوہ پی جاتہ کتھی ر لیکی
بت سوپا ار مان مہت
آگیا کاری سکل چکت
کوہ اتسا ہی سندر لعل
بب پروان دا سدا نہال

ارت:- کتی ہوسکی گھٹی سنوں ر رہ روں جو سگر ر سجی، ر ہ ماں جاتوں لی ر اُمو سکہ کہیں ر لیکی جو ر آمی بھی کہیں ر کہر جو ر آمی کتی سیب آہر ر والی سجیہ ر سارو جگر سہیجی آگیا ر سجی، کوہ اس سہیجو سندر لعل رنگر وارو سجی، ہر اُمی آہوں کہیں

ਤਿਲੁ ਸਮਾਨਿ ਨਹੀ ਪਾਵਉ॥ ਮਨ ਮਾਹਿ ਚਿਤਵਉ ਐਸੀ ਆਸਾਈ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਖਤ ਜੀਵਉ ਮੋਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮਾਇਆ ਕਹਾ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨ ਧੀਰੈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹਿਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਸਤੁ ਬਿਕੂਖਨ ਦੂਖ ਬਹੁਤ ਬਿਸੇਖੈ ॥ ਓਇ ਭੀ ਜਾਨਉ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖੈ ॥ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਅਰੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਐਸਾ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ਤਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥ ਬਿੰਜਨ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ ॥ ਦੇਗ ਤਮਾਸੇ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ॥ ਮਨੁ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨ ਜਾਇਸਿ ॥ ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਇਹੁ ਦਿਨੁ ਨ ਬਿਹਾਵੈ ॥ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਸੁਨੀ ਇਹ ਸੋਇ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਤਰਿਓ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਚੂਕੀ ਡੰਝ ॥ ਨਾਨਕਾ ਲਧਾ ਮਨ ਤਨ ਮੰਝ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (١١)

(پرماتما ئي سينئي جو گيوت آهي.)

(١) جڏ مون کيڏو سکڻ سنڪارا
تڏ ٻي مون نہ ٻڌڻ ڏارا
آڪ سکڻڻ ڏن مون لاءِ
او مون سکڻ ڏن سمان ڪهي ناءِ
من مون ڇوءِ آئسي آساني
پرتر ديکت ڇوءِ ميري مائي

نام تیرا جپ جیوي نالک

اوت پوت میري سنگ سہاء۔

ارت:- صاحب وینتی کري ہے ارداس کر تا ہے "هي سکر ڈینڈوت دري راجا! سیکھ کرپا کرو وارو تون ئي آهیں۔ تون سرت آهیں۔ جان تمهارو نام جپي جیون ہے۔ تون مونسان مردم سنگ آهیں۔" اوت پوت = تاجي بسو یعني سورن مردم۔

आसा महला ५

अरड़ावै बिललावै निंदकु ॥ पारब्रहमु परमेसरु बिसरिआ अपदा कीता पावै निंदकु ॥ १ ॥ रहाउ ॥ जो कोई उसका संगी होवै नाले लए सिधावै ॥ अणहोदा अजगरु भारु उठाए निंदकु अगनी माहि जलावै ॥ १ ॥ परमेसर कै दुआरै जि होए बिती सु नानकु आखि सुणावै ॥ भगत जना कउ सदा अनंदु है हरि कीरतनु गाइ बिगसावै ॥ २ ॥ १० ॥

آسا محلا پنجوان شبد (۱۰)

(نند کے جو برو حال۔)

ارڑاوي بلاوي نندک

پر برهم پرميشر بسريا، آپا کهپ پاوي نندک

(اے رہاؤ)

ارت:- نندک اکوات کري ہے اور اس کري ہے۔ هو پارابرهم پرميسور کي وسارتي ہے اور اپنے کمائو کي بهوگتي ہے۔ ارڑاوي = اکوات کرني ہے۔ بلاوي = اور اس کرني ہے۔

لي وڃا. ڏاڍ = هي مالي. گورسمل = شاب روب گورو. سوهڻ سياڻ = سياڻپ لي..

(۲) ڏاوت رهي ايڪ ٻوجهيا
آه بني آب ٻچل ڏان،
جگت اڏارن سنت تمهاري
درسن پيکت رهي آگاه

ارٿ :- ماڻي مان مڪڙوني مڪڙ برهما جڏان ٿو ، سهڻو ٿي ، جو ٻڪسو ٻني رهيو آهي ، سو اهي استر ٿيو آهي ، هي جگ جا اڏار ڪڙا سهڻي سٽ جو درش ڪرڻ لي سهڻو ٿي ٻڌ لي وهي ٿو. ڏاوت رهي = ٿي ، جو ٻڪسو رهيو آهي . ٻچل = استر آگاه = ٻڌ لي وهي ٿو.]

(۳) جمر دوکر ٻوي ميري ڏاڻ
آب ٻڪري ٻچل ساڏو ٻه
سوهڻ ڏن ڪاوي مڪل مڏوڙا
آب ڏاڪڻ ڏن ڪال ڏ ڪاه

ارٿ :- جمر جمر جا ڏکر ٻور لي وڃا آهن ، ساڏن جا جرن مڪڙن مان ادول ٿيو آهيان. ماڻي ساب روب سهڻن جي ڪرپ سهڻو ٿي موجود جا گڻ گاڻي ٿو ، جمڪڙي ڪال مڏوڙي وڃ ڪالي ٿ سگهي ٿو. (مطلب ته مان جمر مرڻ جي ڏکر ٿ ٿيس). ٻچل = ادول. سوهڻ ڏن = ساب روب سهڻو. ڪال = ورڻ ، موت.

(۴) ڪڻ ڪارن سمرت هماري
ڪدائي ميري هوهو راه

ਅਬ ਨਿਹਚਲੁ ਥਾਇ ॥ ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੋ ਦਰਸਨੁ
ਪੇਖਤ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥ ਜਨਮ ਦੋਖ ਪਰੇ ਮੋਰੇ ਪਾਛੈ ਅਬ
ਪਕਰੇ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਧੂ ਪਾਇ ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਗਾਵੈ ਮੰਗਲ ਮਨੂਆ
ਅਬ ਤਾਕਉ ਫੁਨਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੩॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ
ਹਮਾਰੇ ਸੁਖਦਾਈ ਮੋਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪਿ
ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮੋਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

آسا مکلا پنجوان شبد (۹)

دن شبد ہر سرے کور و ارجن دیو پنجویں سندر
دشا و رون کن ۔

(۱) دوکر دوکھ پھٹی کٹ ذی تی
من نو مل ہر جو کٹے کاہ
پھٹی آنند مل سادو سنگ
آپ میرا من کھٹی ذا ہاہ

ارتھ :۔ دکھ ڈیندڑ دوکھ سرور سمان بکری اس لئی
وہا ؤ ہری و جا گرو کرپا ہوں ؛ نو مل ہوئے سادن وی سنگ ہو
ہونکی آنند پراپت ہوں۔ دتی ہوئی بھاونا ہوں کھوں ؛ اتی
نر تو وچی۔ دوکر دوکھ سدا ڈیندڑ دوکھ کے اتی اس
لئی وہا۔ کھوئی ہوئی ہوں۔

ٹوٹ پھٹی کور شبد ی ماہ
بندس کیتیو آپ سے سیاں کور سیتل بھاشو سنجوگ ماہ
(اے وا)

ارتھ :۔ ہے مالی ! کوروں وی آپ کرنی
ست بھاونا ہوں سمان وی آپ وچی آپ
روے سنجوگ ہوئے ہوئے ہوئے ہوئے

(۳) ہامو ہیکہ کُرم کھنیري
اندرِ ہکیا اُتری کھیري
آوو اُہدیسي آپ نہ ہوُجہي
اُیسا ہرامطُ کبي نہ سیجہي

ارتھ :- ہے ہرمطُ ہامران تہ گھٹیٹي ہیکہ تو کریں، ہر تہاسجي انتھکرن کي وشیون ویڑھي وہدون آھں۔ تون ہیں کي آدیش کریں تو، ہر ہاتھ کھیہہ نہ تتو سماھیں۔ تو جھڑو ہرمطُ کتي نہ قبول تتو ہوی (مطلب تہ مندھ کلیاط نہ توٹتي)۔ [سیجہي = قبول ہوي۔]

(۴) مؤرکہ ہامطُ پرہوُ سمال
دیکھت سنت تیري ہي نال
کُہہ نانک جي دوہي پاکہ
مانُ جوڈ کوور جوٹي لاکہ۔

ارتھ :- ہے مورکہ ہرمطُ ہرہوُ، جوڈ کي ڈسي تو، ہڈي تو ہوساں انگر سنگر آھي، سہکي ون یاد کر۔ صاحب فرمائیں ہا تہ "ہے ہرمطُ جي تہاسہ وڈا پاگہ آھں تہ مان تیاگي گوردہ جي چرنں نہ لگي ہوُ۔" [سمال = یاد کر۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ਗਤੁ ਤਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਭਏ ਅਨੰਦ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕਤਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਾਇ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਇਓ ਤਾਪ ਸਭ ਸਹਸਾ ਗੁਰੁ ਸੀਤਲੁ ਮਿਲਿਓ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਧਾਵਤ ਰਹੇ ਏਕੁ ਇਕੁ ਬੂਝਿਆ ਆਇ ਬਸੇ

جِت دَر تَر دِئے براهمٹ جاڑا
تِت دَر ٹَون دي دِئے پچھاڑا

ارتھ :- هي برهمٹ! جيجمان توکي دان ڈين ڈا ۽ تنهنجي پوڄا ڪندا. تون اُنهن کان وڻين ٿو، ۽ درڀ انڪاري ٿئين ٿو ۽ تو مونکي ڪوڙ ڏيو آهي! هي برهمٹ! اُنهن افعالن ڪري جنهن درگاهہ تو توکي وڃٹو آهي، تنهن درگاهہ ۾ توکي پڇاڙيٹو ٻوندو. [ليت ديت = ڏان پدارٿ وڻين ٿو. ڪوڙ هڙنا = انڪاري ٿئين ٿو. جاڑا = وڃٹو آهي.]

ائسي براهمٹ ڈوبي ڈائي
(اِڪ رهاد)
نراپراڌ چتوڑ هِرڈائي

ارتھ :- هي ڏائي! اڄا برهمٹ جيڪي غريب -ان دل ۾ هرائي ڈاڍين ڏا، سي ڏاس ٿيس ڏا. [ڈوبي = هڏن ڏا، ڏاس ٿيس ڏا. نراپراڌ = بي دوهي، غريب. چتوڑ = دل هرڌارين ڏا.]

(۲) آلسر لوڀ ڪُرڌ ڏاکائي
نِندا ڪرڌ سِرِڌار اڏائي
مانيا مُڙا چيتي ڏاڌي
پرمي پُرلا پيڇي راڌي

ارتھ :- هي برهمٹ! تنهنجي اندر ۾ لوڀ آهي، جنهن ڪري جيڪي ڪجهہ واڳڙ پڪيس ٿو. تون برائي نندا ڪرين ٿو، جنهنڪري ٻاهر جو جوجو سرڌي ڪٿيس ٿو. تون مُڙا ۽ مسڇي برهمڻا کي ياد نہ ٿو ڪرين ۽ پوءِ ۾ ڪيئي ڪيئي واڳڙ پڪيس ٿو. ڏاکائي = ڏيڻي ڪري واڳڙ. مُڙا = مسڇي، نڪاڄي. راڌي = رهندا.

ارتھ:- واحدي مان سڌيه حوسون ، آسه ماڻسان ني.
توڙ روپ ٻر کي ٻاڻي ماں ٻرهم ني ٻيٽي آهسان. صاحب
فرمائس ٿا ر "حڌمس ٻرهم ٻرهماڻا موڪي گٽل سان سنگاريو،
حڌمس ٻن ٻاڻي ٻار ڪي سنگر ر سڪ سواگڙ ٻيجي ٻس."
[رنگر=ٻرهم ، آسه. ٻرهماڻي=ٻرهم ني ٻيٽي آهسان. ٻرهم
ٻرهم. ٽر=استر، لڪ.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ॥ ਲੈਤ ਦੇਤ ਉਨ ਮੂਕਰਿ ਪਰਨਾ॥
ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਤੁਮ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਣਾ ॥ ਤਿਤੁ ਦਰਿ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ਪਛੁਤਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਡੂਬੋ ਭਾਈ ॥ ਨਿਰਾਪਰਾਧ ਚਿਤਵਹਿ ਬੁਰਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਫਿਰਹਿ ਹਲਕਾਏ ॥ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ਉਠਾਏ ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ॥ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬਹਤੋ ਰਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਘਨਹੋਰੇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਖਿਆ ਊਤਰੀ ਘੋਰੇ ॥ ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ॥ ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹੀ ਨ ਸੀਝੈ ॥ ੩ ॥ ਮੂਰਖ ਬਾਮਣ ਪੂਛੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਦੇਖਤ ਸੁਨਤ ਤੇਰੈ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਹੋਵੀ ਭਾਗੁ ॥ ਮਾਨੁ ਛੋਡਿ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ॥੪॥੮॥

آسا محلا پنجوان شبد (۸)

اُتھانکا:- ڪنڌ ڏيڻي ڏڪ ڏيڻا. برهمڻ، جمن
کي پهچي ذات ٻات جو آپمان ڏه ، سو سوي کوڙو
آرجن ڏيو جي مت آنو. ڏه صحون جي. ڏائي ڏسي
سڀي ر سکهسو ٻدا ڪوڙ لکو. ڪ ر. صاحب من جي
حال تي ارمان ڪائي حيڻن ٽاح ڪيس ٻرهم ڏيڻ لکيا.

(۱) دان دينے کے بعد پوجا کرنا

لیت دیت اُن مکر پرنا

آنکن میري سوپا چند
نس باسر پرڈ سنب آنند

ارت :- جڈھیں گورو سونان ملیو ؛ وجوڑي جا سب دکھ ناس تیا، تڈھیں ماڻي منھنجو سواگر جھگیو یعني استر تیو. منھنجي انھکڑ روپي اکیڑ ہر ستوکڑ روپ جھڑھا برکاشت تیو ؛ رات ڈیھون منھنجي اربن سان ملي آنند ماڻیم. آسومڻو=جھگیو. جوھوو=ناس تیا. نس باسر= رات ڈیھون، سمورو وقت.

(۳) بستر ھماري رنگ چاول
سکل آپرڈ سوپا کنٹ قول
پرڈ پیکي درشٹ پائي سکل نڈان
دشٹ دوت کي ڈوکي کان

ارت :- منھنجا انھکڑ روپي وستر کاڑھي رنگ جا تي ویا آھن ؛ سب زیور ؛ گھڻي. جا ڈاڍ سوڀیک لکن جا. جڈھیں اربن ہري اتما موڻ تي کرپا ڪري درشٹي درش ڏنس موڪي سب برکار جا جنجال مٹ آیا ہوء دشٹن دوتن جھڙي کمزور ڪي کا موڪي نروار کاڍ رھي. چاول کاڑھو. آپرڈ=زیور. کنٹ قول= گھڻي، جا ڈاڍ. نڈان= جنجال. کان=کاڍي، نروار.

(۴) سد خوشیان سدا رنگ ماڻي
نوڪڙ ڏکھ ھرھر مٹي ترپتي
کھڑ ڏانگ چکھ ہوء سیتلائي
ڏي سوا کھي سنگ پیاري.

میرباني کري بهيڙجي ڪرپا جو هت مولتي رکي مون کي پهڙجو ڪيو. جڏهين پرماتما کهوت مليمر، تڏهين سڀ وچاري جا ڏکڙ درد دور ڪي ويا ؛ رات ڏيهن من پياري جي سنگ ۽ آنند پوڪيمر."

(۱) ڪُنَ آوڪُن مسو ڪيُ نه ڏيڪارو
نهر ڏيکڻو روپ رنگ سينگارو
چهر اچار ڪيڙ پد نهي جاني
پاڻهن هڪر پرڻ سچي آني

ارٿ:- پرهن پرماتما ۽ سڀهڪي ڪٽ اوگڻ جو ڪو وچار ڪيو آهي، ۽ سڀهڪي جب جي ڄاڻي، هرهر سادا روپي سينگار کي ڏيکو آهي. سب ڪرم ڪرڻ ۽ ماڻ ڪهن ۽ طرح ڪوڙ جاڻان، هر هروڙ ڪرپا ڪري سڀهڪي پاڻهن ڪڙي سوڀني سڀهڪي سڀهڪ سي اساڻس ڪيو آهي. [چهر اچار=سب ڪرم. پد=طرح. آني=آڻيو آهي، اڻاڻس ڪيو آهي]

سن ڏ سکي ڪٽ دهرم ڪيئلو خصماڻا
ڪرمسنڪ ڏار راکڻ ڪو آپڻا ڪڻا جاڻي اڻ لوڪ آڻاڻا (اڪ رڻاڻ)

ارٿ:- هي سڄڻو! سڀهڪي گهوڙ موڪل مهرباني ڪئي آهي. سڀهڪي سو سي سڀهڪي ڪرپا جو هت رکيو اٿس. مورک لوڪ ڪي ڪهڙ سڏ؟ [اوسـرو=هي، اڙي. خصماڻا=مهرباني. ڪيئلو=ڪيو آهي.]

(۲) سڀ ڪو هماڙو آپ هڻ سوڇو
ڪٽ ملڻو ميرو سب ڏکڙ ڏوڇو

آسا مہلا ۵ (۱)

[illegible]

آسا مہلا ۵

ਦੂਠੁ ਅਵਦੂਠੁ ਮੇਰੋ ਕਛੂ ਨ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਨਹ ਦੇਖਉ ਰੂਪ ਸੰਗ ਸੀਂਗਾਰੋ ॥ ਚਸ ਅਚਾਰ ਕਿਛੁ ਰਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਸੋਏ ਆਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਿਏ ਸਖੀ ਕੀਤ ਹਮਾਰੋ ਕੀਅਲੋ ਬਸਮਾਨਾ ॥ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਤਿਨੁ ਲੋਕੁ ਅਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੋ ਅਬ ਦੂਚਿ ਸੋਹਿਓ ॥ ਕੰਤੁ ਮਿਲਿਓ ਨੇਹੇ ਸਭੁ ਦੂਖੁ ਦੋਹਿਓ ॥ ਆਂਗਨਿ ਮੇਰੈ ਸੋਭਾ ਚੰਦ ॥ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਅਨੰਦ ॥ ੨ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਨੀਕਿ ਚਲੂਲ॥ ਸਗਲ ਆਭੂਖਣ ਸੋਭਾ ਕੰਠਿ ਫੂਲ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪੇਖਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਾਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਦਸਟ ਦੂਤ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ਸਦ ਦੁਸ਼ੀਆ ਸਦਾ ਹੰਢਾ ਮਾਣੇ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਣੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਰਹਿ ਸੀਂਗਾਰੀ॥ ਤਿਉ ਸੋਹਾਗਨਿ ਸੰਗਿ ਭਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

آسا مہلا ۵ (۱)

[illegible]

بِسْتَ سیائي پائیا میت
سؤدا ملیا نهچل چیت

ارت:- برملها (سیت) موتکي گورو (میت) وٽ موڪليو آهي. امولڪ آهي نام روپي رتن ۽ امولڪ آهي شردا روپي موڙي جنهن سان نام خريد ڪجي. موتکي جڳي سپاه وارو دوست گورو ملیو آهي. جڏهين هٿي مون واڻڻس نام جو سؤدو ڪيو آهي، تڏهين منهنجو جب اسٹر ٿيو آهي. [شاهه=سيت، پرماتما. پدارٿ=موڪليو آهي. شاهي=گورو وٽ. وسٽ=وڻجارو، وڪيل، دلال، گورو. سیائي= جڳي يار وارو. میت=متو.]

(۳) ہؤ نهي تسکر پؤڻ نه پائي
سهج وهاجهي سهج لي جائي
ستَ کي کٹني دُکُ نهي پائيا
صحيحه سلامتِ گهر لي آئيا

ارت:- نام روپي رتن کي نه چور هو ڏئي آهي ۽ نه هوا جو ۽ نه پاڻي جو. مطلب ته نام روپي رتن کي نه چور چورائي سگهي ٿو ۽ نه هوا اڏائي سگهي ٿي ۽ نه پاڻي ٻوڙي سگهي ٿو. اهو سهجيٽي خريد ڪجي ٿو ۽ سهجيٽي ولي وڃجي ٿو. جو سڀ نام جي ڪمائي ۾ ڪوڙ ڪپٽ نه ٿو ٿئي. اهو صحيحه سلامت پهتجي مردي روپي گهر ۾ ولي اچجي ٿو. [تسکر=چور. سهج=والي ۽ سان. وهاجهي=خريد ڪجي ٿو.

(۴) ملیا اٹا پتي انند
ڈن شاهه ہؤري بخشند

ਆਇਆ ॥ ੩ ॥ ਮਿਲਿਆ ਲਾਹਾ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਧੰਨੁ ਸਾਹ ਪੂਰੇ ਬਖਸਿੰਦ ॥ ਇਹੁ ਸਉਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਪਾਇਆ ॥ ਸਹਲੀ ਖੇਪ ਨਾਨਕੁ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٦)

(سکھ جي ارداس گوروءَ وٽ.)

(١) پرديس جهاڳي سؤدي ڪٽڻ آئيا

وست اتوپ سٽي لاڀائيا

ڪٽ راس ہن پاڻ آڻي

ديکڻ رڻ اڏ من اُچالي

ارٿ:- مي سڳورو! جوراسي لکڻ جونين روڳي پرديس جهاڳي، مانڪ جنم ۾ لوڻ سؤدو ڪرڻ آيو آهيان. هون بندو آهي تہ توڻ ڪم روڳي امولڪ وستو آهي، سا لاڀ ڏيندڙ آهي. اڄا جرءِ ڪرڻ لاءِ ان ڪٽل روڳي موڙڻ لاءِ ۾ پيدا ٿو ٿيو آهيان. مي سڳورو! توڻ ڪم روڳي رڻ ڏسي مي منهنجو من موهت نہ ٿيو آهي. اڻوٽ = لاڀ ڏيندڙ. ان = ڏاڍي. لٽالي = لشڪر، موهت.

شاهِ واپاري ڏاري آئي

وکرُ ڪايہ سؤدا ڪرائي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- مي سچ! مي واپاري! مان سؤدي ڪرڻ لاءِ تنهنجي در تي آيو آهيان. مي ٻانهون سچون ڪنڌي ڏيکار. مان سؤدي ڪرڻ لاءِ آيو آهيان.

(٢) شاهِ پٽائيا شاهي راس

امولُ رڻ امولا راس.

تیرے شبد کتھ کس کے کاج

ساکت پڑھا ترے بیراج

ارتھ:- ہے پربھو تو کیسی جاتی کیسا تیرا آسرو والا ہے؟ تو سماں ہر تھاں تھاپی سبھی سوئے کی کیسی کاج آوے؟ مندر بھی جو لگرو آوے سو پتل آوے، من سسار روپی سماں ہ بھگدو رہی تو۔ [درے=آسرو۔ سسر=ہراں، سماں۔ بیراج=سماں۔]

(۲) تیری وڈائی کیہ ر چاہ

جہ کھ راکہ لگہ کل لاہ

داتے داس تیری سرنائی

ہور راکی پتھ وہی وڈائی۔

ارتھ:- ہے پربھو سبھی وڈائی جتی ر تی وہی۔ ہی کتنی بھی سکھیں منہ توں اسکی گلی سان لائی رکھا کریں تو۔ صاحب جوں دا ر "ں اس سبھی سوں ر ہوں تو۔ ہے ہرا ! توئی سبھ بتھہ رکی آوے۔ ہونکی جوتی بھتی آوے۔"

आसा महला ५

परदेसु भ्रमि सउदे कउ आइआ ॥ वसतु अनूप सुणी लोकाइआ ॥ गुण रासि ओनि पलै आनी ॥ देखि रतनु इहु मनु लपटानी ॥ १ ॥ साह वापारी दुआरै आए ॥ वखर काढहु सउदा करणाए ॥ १ ॥ रहाउ ॥ साहि पठाइआ साही पासि ॥ अमोल रतन अमोला रासि ॥ विसटु सुभाई पाइआ मीत ॥ सउदा मिलिआ निहचल चीत ॥ २ ॥ भउ नही तसकर पउण न पाही ॥ सहजि विहाझी सहजि लै जाही ॥ सत कै खटिऐ दुखु नही पाइआ ॥ सही सलामति घरि लै आइआ

ارٿ :- پوريائين صلاح سکن اها مونکي ڏني تہ مان صاحبي خان کي جڏي لکي موڪليان. ۽ هي صلاح اها ملي تہ ۽ ماڻهو (وڪيل) ڏياري موڪليان تہ گالهہ جي صفائي ڪري اچن. ٽين صلاح اها ملي تہ ڪجهہ ٻہ اڃاڻ ڪجي. هي پرهو! مون ٻيا سڀ اڃاڻ ٽياگي تنهنجوئي ڏيان ڪيو آهي. [سڪا = ڪتو، صلاح. بتري = بتر، خط، جڏي. جلاوڻ = موڪليان. دتيئي = ٻي. ترتيئي = ٽين.]

مها آنند اچنت سهج آئڻا

دُشمن دوُت مُئي سُکہ پائيا (اِڪ رڌاوُ)

ارٿ :- مونکي مها آنند ٿيو آهي. مان جڏڻا رهت ٿيو آهيان. منهنجا دشمن دوت مري ويا ۽ مونکي سکہ پراپت ٿيو. [دشمن دوت = يعني صاحبي خان وغيرہ.]

(۲) ستگورِ موکَتہ دِيتا اُپديش

جيتہ پنڊ سبِ هرِ کا ديس

جو کِچہ کري سُ تيرا ڪاڻ

ڏُون ميري اوت تون هئِ ديباڻ

ارٿ :- ستگورو مونکي اهو اُپديش ڏنو آهي تہ جيتہ سرير ۽ اندريـون سڀ هريہ جو ديس آهن يعني هري اُنهن ۾ ويابڪ آهي. هي پرهو! جيڪي مان ڪريان ٿو سو تنهنجي هڪ جي آسري تي. تون ئي منهنجي اوت آهين ۽ تون ئي منهنجو آسرو آهين. [ديباڻ = آسرو.]

(۳) ڏَڌ نو چوڏِ جائيئِ پرِ ڪئِ ڏرِ

آنَ نہ پيتا تيري سمسر

سو ڏو ڏلي ۽ مان نڪتو ۽ "ڪوئي ڪرام" جي ويجهو منزل ڪيائين. من پنهنجي آڇ جي خبر پرٿيچند ڏي موڪلي، جو بلڪل خوش ٿيو ۽ ڏکڻ صلحي خان وٽ آيو. اُتي پنهي ڇڻن ڪورو صاحبن جي برخلاف ڪئين ستون ستيون. صاحبن کي ڪن سکن وينتي ڪري اڇي ڇيو تہ "سچا پاتشاهہ! صلحي خان وڏو لشڪر وٽي "ڪوئي ڪرام" ۾ آڇي سڙيو آهي. هو چوي ٿو تہ مان صاحبن کي ڏ پر سال قلعي ۾ بند رکندس ۽ پوءِ ڪنهن بهاني سان کيس مارائي ڇڏيندس. اوهين صلحي خان کي يا تہ ڪا ڇڻي لکي موڪليو يا پر وڪيل موڪليو تہ من سان ٿيي آڇن يا ڪو اُپاءِ پڇط جو ڪريو." صاحبن فرمايو تہ "پيارا، اوهين ويا ڪل نہ ٿيو. ڏيرج ڏاريو ۽ نسچو رکو. اسانجو زاکو سري واهگورو پاڻ آهي. صلحي خان تي اڄڪي آفت آڇي ڪڙڪندي، جو هو اسان ڏائين پهچي نہ سگهندو." هو ڏانهن پرٿيچند صلحي خان کي چيو تہ "سائين! مون من ڪوٽ ۾ قلاءِ ۽ مندر ٺهرايو آهي. اڄا بہ اُنهن ۾ سڌارا پيو ڪريان. مون سرن جا بڌا تيار ڪرايا آهن. اُهي مهرباني فرمائي اوهين هلي ڏسندا تہ مان ڏاڍو خوش ٿيندس." صلحي خان اُکهاڙي قرار ڪري گهوڙي تي چڙهي پرٿيچند سان گڏ بڌا ڏسڻ ويو ۽ چوٽ لڳو تہ "جيسين من قرار سان صاحبن کي نہ ماريندس، تيسين مونکي آرام نہ ايندو." اُتي ڇا ٿيو جو صلحي خان جي گهوڙي جو سنب ڪ ڏانڊي تي اڇي ويو ۽ هو هڪ ڏڙا کڻط لڳو ۽ يڪدم گهوڙو ۽ سوار ڇڻي وڃي تتل کوري ۾ داخل ٿيا ۽ پڇي ڪوڪ ٿي ويا. قرار، جا صلحي خان

گھر میرا ایہ نائک ھماری (رھاؤ دوجا)

اِہ آمرِ ہر کو رکھی درباری

ارتھ:- ایہ گورو میرا نائک ھماری آمی ؛ مالکیاتی (مایا) نہ
سہیتی مت وس آمی. گورو ہوئکی برماتما ہی درگاہ
ہو درباری کھو آمی ؛ مایا میئر سہیتی حکم مت آمی.
[آمر = حکم مت.]

آسا مہلا ۵

پوربے متا جہ پتو چلاوہو ॥ دتیئے متا دوہہ مانوکھ
پہوچاوہو ॥ تریتیئے متا کچھ کرو اوپائیا ॥ میں سبھو
کچھ چھوڑ پوڑ توہی دھیائیا ॥ ۱ ॥ مہا انند اچنت
سہجائیا ॥ دسمن دوت موئے سکھ پائیا ॥۱॥ رہاؤ ॥
ستگورو موکھو دیا اوپدیس ॥ جو پیکھو سبھو ہری کا
بیس ॥ جو کچھ کرں سو تیرا بھانا ॥ تو میری اوٹ تو ہے
دیوانا ॥ ۲ ॥ تدھنے چھوڑ جائیے پوڑ کیں دھری ॥ آن نہ
بیا تیری سمسری ॥ تیرے سیوک کو کس کی کانی ॥
سابت بھلا چھڑے بدانی ॥ تیری وڈیائی کہی نہ جائے ॥
جہ کہ راکھ لیہو گل لائے ॥ نانک داس تیرا
سرنائی ॥ پوت رکھی پیج وجی وڈائی ॥ ۴ ॥ ۵ ॥

آسا مکھا بنجوان شبد (۵)

اوتکا :- صاحبی خان ؛ چھد ، رکھ دی جہانگیر
بادشاہ دی سوئی کی . آرجن دیو دی ورخلاف ہوئیو .
صاحبی خان بادشاہ کی چیو تربھاب دی ہی موکلان
سواہ ، ان کی رکھدی . تھیکڑی موکلی موکل
ملی تہ مان ہی دوں دکڑی آپان . ہ متڑی بادشاہ
موکل ڈلی . صاحبی خان پھیجی پت ، عیال ؛ لشکر

ارٿ :- هوءِ ڏر کان حڪم ولي موڪلي ويٺي آهي. من برتوي ۽ جا نو کنڊ ۽ سپ استان پنهنجي وس ڪيا آهن. تيرٿن جي ڪنارن تي جوگين ۽ سنياسين کي ٻڌڻ سمرتين ۽ ويدن جا ابياس ڪري ڪري ٿڪجي ٿي. (مطلب تر سينهي کي مايا جيتي پنهنجي وس ڪري ٿي). [آمر = حڪم ولي. تت = ڪنارا.]

(۳) جپ ٻنسٹ تپ ڈالي ٻٹسيئ
سگل ڀون مہہ سبل پرويسيئ
ہو ڇپ سرٹ پٹشا رہٹ نہ پائي
کہہ ميٹا ہتہ کيئ پہہ جائي

ارٿ :- جتي وڃان تو، تتي هوءِ وهي ٿي. هوءِ (۱۴) لوڪن ۽ پنهنجي هل سان پرويش ڪري ٿي ديوي ديوتائن جي سرن ۾ ٻوڙ سان ٽڪاءِ نہ ملندو. هي متر! ٻڌاءِ تر مان ڪنهن وٽ وڃان ؟ [ڀون = ۱۴ لوڪ. هوجي سرٹ = گهٽ يا نيچ سرٹ يعني ديوي ديوتائن جي سرٹ. پہہ = وٽ.]

(۴) سطِ اُپديش سٹگورپہہ آئٹا
گورمہہ نام موہہ منتر درڑائٹا
نجہہ کيو وسٹا کرٹ گاہ آنٹا
پرتپ ملٹو نانک پٹي آچنٹا .

ارٿ :- ستگورو جي سکيا جي مڃا ٻڌي مان من وٽ آيو آهيان. ستگورو مونکي درءِ نام جو منتر درڙ ڪرايو آهي. هاڻي مان پنهنجي ردي روپي گورمہہ وسان ٿو ۽ پي ٿ پرماتما جا گٹ گائيان ٿو. صاحب فرمائين ٿا تر هاڻي پرماتما نسڪي ملي آهي ۽ مان جنمڙائن کان جڏي ٻيو آهيان.

(۱) مَتا کرؤ سو پکن ر دیئي
سیل سنجم کي بکت کلوئي
ویس کري پہ روپ دکاءي
گرھ سن ر دیئي وکہ وکہ پہ ماوي

ارب :- کو شب ارادو کریاں تو ر ماہا اہر وگھن وچي راس کرڑ ر ئي ڈئي. سیل ء سنجم جي آڈویني آمی یہي من کي اپنجي طرف وچڑ ر ئي ڈئي، پاکنڈ کری کئیں ویس ہر بھیھجا نانہرکاریں جا روپ ڈیکاري ئي. گھر ہر وھڑ ر ئي ڈئي ء جدا جدا ھنڈں ئي پنکائي ئي. [مٹا = شب ارادو (یعنی کرڑ جو). پکن ر دیئي = پچڑ ر ئي ڈئي یہي راس کرڑ ر ئي ڈئي. سیل = گڑ. سنجم = اندریں کي روکڑ. بکت = وھنجو. کلوئي ہلی آمي. وکہ وکہ = جدا جدا ھنڈں ئي.]

گھر کي نائک گھر راس ر دیوي
جتن کرؤ اُرجھاء پریوي (اِک رھاء)

ارب :- ھوء گھر جي مالکیاٹي یعنی سروپ کي ھردی ہر راسو ر ئي ڈئي. جنکڈھمں ہں کي روکڑ جي کوشش کریاں تو ترھوء موں سان وڑھڑ اچي ٹي. [نائک = مالکیاٹي. رجھاء پریوئي = جھیڑی ہر اچي ہوی ٹي یہي جھیڑو کري ٹي.]

(۲) ڈوکي پیچي آئي آمر
لوکنڈ جیتي سپ ڈان ڈنتر
تت تیرت ر چوڈي جوگہ سنیاس
پڑہ ڈاکي سمرتِ بید اپیاس

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਮਤਾ ਕਰਉ ਸੋ ਪਕਰਿ ਨ ਦੇਈ ॥ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਖਲੋਈ ॥ ਵੇਸ ਕਰੇ ਬਹੁ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਚਿਹ ਬਸਨਿ ਨ ਦੇਈ ਵਖਿ ਵਖਿ ਭਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਘਰ ਕੀ ਨਾਇਕਿ ਘਰ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ॥ ਜਤਨ ਕਰਉ ਉਰਝਾਇ ਪਰੇਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਧੁਰ ਕੀ ਕੁਹਣੀ ਆਈ ਆਮਰਿ ॥ ਨਉ ਖੰਡ ਜੀਤੇ ਸਭਿ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰ॥ ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨ ਛੋਡੈ ਜੋਗ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਪੜਿ ਥਾਕੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਵੇਦ ਅਭਿਆਸ ॥ ੨ ॥ ਜਹ ਦੇਸਉ ਤਹ ਨਾਲੇ ਕੈਮੈ ॥ ਸਗਲ ਭੁਵਨ ਮਹਿ ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ ॥ ਹੋਛੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ਕਹੁ ਮੀਤਾ ਹਉ ਕੈ ਪਹਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਹਿ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਮੰਤੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਿਆ ਰੁਣ ਗਾਇ ਅਨੰਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਨਾਨਕ ਭਏ ਅਚਿੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਘਰੁ ਮੇਰਾ ਇਹ ਨਾਇਕਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ਇਹ ਆਮਰਿ ਹਮ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਦਰਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

آسا محلا پنجوان شبد (٤)

جس مايا سندر شبد ۽ سڀ کوڙو آرجن ديو مايا
جيو وڻن ڪن ڏاڍ ڪيڻن ڏوءَ شپ ڪارجن ۽
وڃن وڃي ڏي ۽ جيو نه ڇڏي طرف وڃڻ نه ڏي
ڏئي . جوءَ اسانجي مالڪڻي ٻڌجي وڃي ڏي ۽ سروپ
ڪاڻ اسانکي نراس ڪري ڏي . ڏيوي ديو ڏاڻون ،
جوڳي ، سنياسي ۽ ٻڌت ۽ سندس ڏڻ وس آڻن .
جڏ جين ڏي ۽ جيو ستڪورو ۽ جي اوت ولي ڏو ، ڏڏ جين
جو ڪيس ڏري ڏم جو امرت ٻاڻي ڏو ، جو ڏي ڏي جيو
مايا کي ٻڌجي وس ڪري ڏو .

جو سنسار کان باکل آداس تي ٻڌي ويو. جڏهن هي جوت سب ورش (گورو) جي شوا ڪري کيس خوش ڪري تو، تڏهن گورو سريشٽ ٻڌيءَ کي ڏل روپي گهر ۾ آڻي تو ۽ ٻوءِ جو ڪجهه ڪرڻ تي ڪري ٻالي تو. [جهجر = جهيڻو. تجر = تهيس. ٻڌايا = راضي ڪري تو، خوش ڪري تو.]

(۳) ٻتيهه سلڪڻي سچ سنت ٻوڙت

آڪيا ڪاري سگهڙ سروپ

اڇ ٻوڙي من ڪنت سڏامي

سگل سنتوکي ديو جيٺاني

ارٿ:- هوءَ ٻتيهن لڇڻن واري آهي ۽ هميڪي سنسار ۾ ٻوڙ آهي. هوءَ آگياڪاري، سائلي ۽ سوهڻي آهي. هوءَ پيارڪي سوامي (جيو) جي من جي اڇا ٻوڙن ڪندڙ آهي ۽ پيارڪي سنت ۽ وڏي ڏاتاڻي (آسا ۽ ترشنا) کي سموڪ ۾ اڇلينڊڙ آهي يعني آسا ترشنا کي دور ڪندڙ آهي. [سنت = سنسار، اولاد. ٻوڙ = ٻوڙڻ. سگهڙ = سائلي. ڪنت = گهوٽ، لڳي تو جو سائ.

(۴) سب ٻوڙي ماڻ سرشٽ

متي ديوي ديو ر جيشٽ

ڏ ن س گوهر حت ٻوڪتي آه

جن ڏاڪ سکي سکه وساه.

ارٿ:- هوءَ سڀ ڪنهن ۾ سريشٽ آهي ۽ پيارڪي ديوي ۽ وڏي ڏيءَ (لڇ ۽ لوڀ) کي ٻوڙڻ ڏيندڙ آهي. سياڻو آهي اهو ڪوءِ، جنهي هوءَ ٻرڳهه ٽڪي تي. صاحب فرمائين تا تہ اهڙي گهر ۾ سک ئي سک وسي تو.

(۱) نِجر پِکتي سيلونتي نارِ
روُپ آنوُپ پوُري آچارِ
جِتُ گِرهِ • سيَ سو گِرهُ سوپاوِنتا
کورمُکر پائي ڪنيَ وِرلي جنتا

ارٿ:- اهو انتهڪرڻ روپي گهر سوينڪ لڳي ٿو، جنهن ۾ نجر پڪتي واري ۽ سيلونت استري (ٻڌي) رهي ٿي. جنهنجو روپ اُما رهت آهي ۽ جا آچار وهنوار ۾ پوُري آهي. ڪنهن ورلي جيو گورن جي سکيا ڏاران اهڙي استري (ٻڌي) هٿ ڪئي آهي.

مُ ڪرٽي ڪامڻ کورمِل هر پائي
جِجر ڪاج پرٽانءَ سهائي (اڪ رداءَ)

ارٿ:- ستگورن سان ملي مون اڙي شب ڪرٽي واري استري (ٻڌي) هٿ ڪئي آهي. اڄ پگهر ۽ شاديءَ جوڙن ڪارجن بنسبت بيٺي سونهين. (مطلب تہ ٻڌي سريشٽ آهي ترجيو جا سپ ڪارج سوينڪ ۽ وٽندڙ ٽين ٿا). [ججر = پگهر آدڪرم. ڪاج = ڪارج شادي آدڪ. پرٽانءَ = انهيءَ بنسبت. سهائي = سونهين ٿي.]

(۲) جِجُر وسي پِتا ڪيَ ساتِ
تِجُر ڪنت پهِ ڪِري اُه اس،
ڪِ شيوا ست پرڪ منائيا
کورِ آڻي گيرِ مهِ، تا سرب سکہ پائيا

ارٿ:- جيسين ڏوءِ پتا سان گڏ هئي يعني جيسين ٻڌي گوروءِ جي اوٽ ۾ هئي، تيسين سنڊس گيوت يعني ڏيءِ

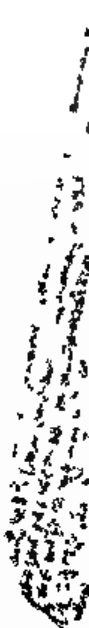

(۲) باپ ساوَکا کري لڙائي ، مايا سد متواري
بڏي پائي کئي جب سنگر هوتي ، تب ٿئي ناهه پياري
(۳) کُٹ کبير پنچ کو جهگڑا ، جهگڑت جنم گوايا
جُوتي مايا سب جگ پاڏيا ، مئي رام رمت سکه پايا.

قات پرج

"مان سس (مايا) جي ه کي آڌين ۽ سنهري
(اکيان) جي پياري آهيان . وڏي ڏير (جهر) جو نالو پڏي
ڏران ٿي . هي منهنجون سکيون سهيليون ! مونکي
پنهنجي نوان (کيڏ) پکڙيو آهي . مان پنهنجي نندي
ڏير (ويچار) جي برهه جلان ٿي . منهنجي مت ڦري
ويئي آهي ، جو جو مون رام کي وساريو آهي مان هيٺر
گهٽن رهي سگهندي آهيان ! منهنجو ماڻيجو ٻيءَ (سريز)
کاڌي پيتي لاءِ لڙائي کي ٿو . منهنجي ماءُ (اوڏيا)
سدا مستاني آهي . جڏهين مان وڏي ٿيان (گيان) جي
سنگهه هيس ، تڏهين مان پنهنجي پتيءَ (پرماتما) جي
پياري هيس . پنجن کاماديڪن سان لڙندي مونکا
جنم چٹ ٿيو . جوتي مايا سڄي جگ کي پڏي ويڌو آهي ،
تر مون رام جو نام آچاري سکه پاتو آهي . "

من مها سندر شبد هه سري کبير صاحب جيو
حال بڌائين ڏا . پاڻڪي جيو سمجهي هي سندر اپديش
ن ڏا تر "ڏي منهکر ، جيسين تون مايا هه کرفتار آهين
يان ۽ کيڏ تو کي پکڙي پنهنجو کيو آهي ، تيسين
جو کو چارو کو نٹي . تنهنجو سريز هڏهه نوان نوان
ش پيو چاهي ، سو جيسين تو هه کو وڙاڪو آپڻن

آسا مجلا بیجوان شد

ارب :- ہوں شاب روی شاہر آس نامو آمی ہمی
من کی استر گو آمی. دوئی سروپ ہرمیشور ہ استر هشٹ
گری مہیمی اندر ہ اواهد شند وهی رهیو آمی. گوردہ
هی شند کی وہچار گرٹ گری مونکی ہوا آمد براہ تو
آمی. ہرس ہرماتما ساں رهی ساں گوڑی سواگت استری
ہیمی ہیٹی آساں. [دں = گوڑی.]

(۳) جن ڈانگ ہولی بوهم بیچار
ہو سٹی گھاوی من آوری بار
جنم نہ مری نہ آوی نہ جاہ
ہر سیتی اوہ رهی سماہ.

ارب :- صاحب فرمائس تا ہ "ہاں ہرهم وہچار احاریاں
تو. جگو امو اہدیس سٹی گھالمدو، سو ہوا گرکاں تری
بار لیمدو. ہو مری ہ ساں سا انہی دیمدو - جنم مرٹ هی
جگہ ہ دری ہ ایمدو."

نوٹ :- هن شبد سان لاگہ ڈاہو سری گیتہ
صاحب جن جو راگہ آسا ہ شبد (۲۳).

(۱) ساس گی دئی سسورگی ہاری، جیٹ گی نانڈرہ ری
سکی سہای نند گھای، دیوری ورہ جہ ری
میری مت شری مئی رام سارہ، گن ہٹ رمن رفتہ ری
سیتای رمت لچن نہی پیکھ، اہ ذکر گا سے (اے رہا
گہ ری

ارٹ :- مي لوڪو! سڻو، مون ٻريم رس ٻاتو آهي
ستگورو (سري گورو رامداس صاحب) مونکي مريءَ جو نام
ڏنو آهي، جنهنڪري مون ڪام آدڪ ڪوتن دشمنن کي ماري
ناس ڪري ڇڏيو آهي. [درجن = ڪام آدڪ دشمن.
سنگهاري = ناس ڪيا.]

(۲) پرٿمي تيا ڪي ڏوئي پريت
دتيا تيا ڪي لوڪا ريت
تري ڪٹ تيا ڪر درجن ميت سماني
تريا ڪٹ مل ساڌ پچاني

ارٹ :- پٻريائين مون ڏوئي جي پريت تياگي آهي.
ٻيو مون لوڪن جي ريت تياگي آهي. تيون مون تي گرٹ
تياگيا آهن، جنهنڪري ويري ۽ متر ڪجهڙا ڏسٹهر اچن ٿا.
چوٹون ساڌن سان ملي مان تريا اوستا جاگرٹ سمجهاڻان ٿو.
[پرتمي = پٻريائين. دتيا = ٻيو.]

نوٹ :- منڪر جون چار اوستائون آهن. (۱) **جاگرت** = اُدا اوستا جڏهين منڪر سمجهاڪ آهي.
(۲) **سپن** = اُدا اوستا جڏهين هو خواب يا سپنا ليندو آهي. (۳) **سشوپت** = اُدا اوستا جڏهين هو ڪوري ۽ بي هوش آهي. (۴) **تُريا** = اُدا اوستا جڏهين هو سروپ ڪي ڏسڻ وجي ٿو.

سهج غفا منه آسطٹ پاڏيا
جوت سروپ آنند وا جيا
منا آنند ڪور شبد ويچار
پوئه سشه راتي ڏن سوها ڪٹ ڏار

آڻيان، جنهن مونسان شادي ڪئي آهي يعني مو
جيڪي پنهنجي وس ڪيو آهي . سڀني پنهنجو پيار ڪيو
سڀني پنهنجو پيار سدا آهي ، جو ڏيڻو ويچارو آهي
سدا ئي هو سڀني جي مڙس ڪڙو ٿيو ٻيڙو آهي ، پر ٻيا سڀني
ويجهو اچي نه ڏسڻ . ڪواري سڀني جي ويجهو اچي
ڏاڍ سچي ڪي ٻيڙي وس ڪري ڇڏيان ٿي .
سدا مونکي نڪ ڪان ڪپڻ ڏاڍ ، ڪن ڪان ڪپڻ
وڻ سڀني جو ، مس نه ٿو ٿلي سگهي) . سدا مونکي
ڪي مان پياري لڳان ٿي . ”

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫

ਸਸੂ ਤੇ ਪਿਰਿ ਕੀਨੀ ਵਾਖਿ ॥ ਦੇਰ ਜਿਠਾਣੀ ਮੂਈ ਦੁਖਿ ਸੰਤਾਪਿ॥
ਘਰ ਕੇ ਜਿਠੇਰੇ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ॥ ਪਿਰਿ ਰਖਿਆ ਕੀਨੀ ਸੁਘੜ
ਸੁਜਾਣਿ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨਹੁ ਲੋਕਾ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਰਜਨ
ਮਾਰੇ ਵੈਰੀ ਸੰਘਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦੂਤੀਆ ਤਿਆਗੀ
ਲੋਗਾ ਰੀਤਿ ॥ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਤਿਆਗਿ ਦੁਰਜਨ ਮੀਤ ਸਮਾਨੇ॥ ਤੁਰੀਆ
ਗੁਣੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਪਛਾਨੇ ॥ ੨ ॥ ਸਾਜ ਗੁਢਾ ਮਹਿ ਆਸਣੁ
ਬਾਧਿਆ ॥ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜਿਆ ॥ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਰ
ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਮਿਉ ਰਾਤੀ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥੩
ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜੋ ਸੁਣੈ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਉਤ
ਪਾਰਿ ॥ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ
ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

گٹ کرن ملہا آکاس کی بھی دیوتاں کی موہی جڈی
ئی۔ ہر مولکی بھاشی سنگورو (سرتی گورو رامداس صاحب)
ھک ڈیئی ملہا کان رکی ورتو آھی۔

(۴) کیائی کی ہوہ ورتی داس
کُو جوڑ شیوا کری آردھاس
جو تُوں کھپ س کار کماوان
جن دالد کو رمکہ نیڑ نہ آوان۔

ارتھ:- جیکی آتر گیانی آھن، تنھی داسی ئی ورتی
ئی۔ وڏ ھت جوڑی اُنھنجی شیوا کرن ئی ۽ کیں ھی
وینتی کری ئی تہ "ھی پیارا! جیکو حکم کریں، سو
مان کریان، ہر ھی سب جوا مان اوھان گورمکھ جی وانجھو
نہ ایندس بھی اوھانکی پاڻ جی کوش نہ کندیس۔

واکہ آسا سوئی کبیر جی شہد (۴) ۸ ملایا ھن طرح
چوی ئی:-

"سکلیکا کی کُنہ ہن پانجی، جہ ہی پس چیری
جھوڑ پوتا لڈو بھیکی، آپی سنت کھاوی
اوہ جھاری مالی قائم، اوڑ جھوی بکت نہ آوی
باکھ کالی کالھ کانی، کاپ کوٹ کی ڈاری
کہہ کبیر سنہو کی بھران، تین لوک کی
پیاری۔"

تا ت برج۔

"مان سیئی جی پیٹ تہ پڑھیجی آھیان مطلب تہ
مرکو مولکی پیار ڈیکاری ئو، ہو مان آلھی جی داسی

پرماط :- سر تر گط گندرب جن موهی ،
تر یوط میخلي لائي
اسري راج سري گبير جي شبد (۳)
يعني ديو ڏائن ، منکن ، گڻن ۽ سرگهه جي پائيندڙ
کي مايا موهي چڏيو آهي ۽ ٽنهي لوکن کي ميخ هڻي
من پنهنجي وس کيو آهي .

(۲) اِک قهر اُداسي ، تن کامڑ ويا ٿئي
اِک سنچهر گرهي ، تن دوءه ڙ آئي
اِک ستي گاوهي ، تن پيٽ کلپاوئي
هر هر راکي لڳ ستگور پاوئي

ارٿ :- ڪڙا اُداسي ٿي قرن ڏا ، ۽ اُنهنجي سريرهه
مايا کامڑوں ٿي ويڙهڪ رهي ٿي . ايا گرهستي بڻجي مايا
کي ڪنو ڪن ڏا ، پر مايا اُنهن جي هٿ نٿي ٿئي . ڪڙا
ياطڪي ستي (پڏشتر آدڪ) جوائين ڏا ، ۽ اُنهن کي هر مايا
هلاڪ ڪري ٿي ؛ ۽ مونکي ڏي ستگورن مي جوش هر لڳائي
رکي ورتو آهي . اِسنچهه = ڪنو ڪر ڏا . ڪلاوئي =
ڪلهائي ٿي ، هلاڪ ڪري ٿي . پاوئي = جهڻ ، ٻوڙ .

(۳) تِپ ڪرتي تپسي ڏوُ لائي
پنجت موهي لوبِ سبائي
ڏرِئ ڪُط موهي موهيا آڪاس
هر ستگور راکي دي ڪرِپاڻ

ارٿ :- تبيسر جيڪي تپ ڪن ڏا ، تنکي وڏ مايا ڀلائي
ٿي . پنجتن کي هر ڪار جي لالچ هر وڌي موهي ٿي . تن

راگ آسا محلا پنجوان گھر (۲) شبد (۱)

ایک اوکار ستگور پرساد

اُتھانکا:- من سندر شبد ۸ سوئي کورو ارجن دیو جن مایا جو ہیان کن ڈا۔ ہو فرمائین ڈا تر سنت مایا جي آدین ني ر ڈا سکون، لیکن پیا سي دلیوي ماتھو، باک دیو ڈانون مایا جي وس آهن

(۱) جن لائي پریت، سوئي تُر کائیا
جن سکھ پنڈالي، تس پتھ پوت دکائیا
پائي موت کٹب دیکھ بیادي
ہو آئي وس کت کورو پرسادي۔

ارتھ:- جیکي مایا سان پریت رکن ڈا، س کي قري کائیا اهي ني۔ جیکي مایا کي سکھ سان رچائیں ڈا بھي کٹنو کري گھور مر وکن ڈا، لکي چورن وغیرہ جو گھٹو پوڈ ڈیکاري ني۔ پائي، متوء کٹنب جا پاني مایا کسي ڈسي جھگڑو کٹن ڈا، پر وہ گورو جي دیا سان سھجھي وس ني آهي۔ [بیادي = جھگڑا کٹن ڈا۔ وس گت = وس پر اهیڑ۔]

انسا دیکھ بھوت ہوئي
ساڈ کے سنگ سو دیو منکا، جن ساڈو سب ڈوہ ون
ڈوهي (اِک رہاؤ)

ارتھ:- جگیاسو، سکی دیوتائون دیوء مکر منکي ڈسي موہ نیں ۔ ۔ ۔ ن سنت کال سواہ بس سھجي کي لگھندڑ مایا لگي سي۔ ساڈ کے = جگیاسو۔ ڈوہس = لگھندڑ مایا۔ ڈوهي = لگي ني۔]

(۲)

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਜਿਨ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਖਾਇਆ॥ ਜਿਨਿ ਸੁਖਿ ਬੈਠਾਲੀ ਤਿਸੁ ਭਉ ਕਹੁ ਦਿਖਾਇਆ॥ ਭਾਹੀ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਦੇਖਿ ਬਿਬਾਦੇ॥ ਹਮ ਆਈ ਵਸ ਗਤਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ॥ ੧॥ ਐਸਾ ਦੇਖਿ ਵਿਸੋਹਿਤ ਹੋਏ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁਖਾ ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਪੋਹਨਿ ਧੋਹੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਟਿਕ ਫਿਰਹਿ ਉਦਾਸੀ ਤਿਨ ਕਾਸਿ ਵਿਆਪੈ॥ ਟਿਕ ਸੰਚਹਿ ਗਿਰਹੀ ਤਿਨ ਹੋਟਿ ਨ ਆਪੈ॥ ਟਿਕ ਸਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ਤਿਨ ਬਹੁਤੁ ਕਲਪਾਵੈ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਲਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ॥੨॥ ਤਪੁ ਕਰਤੇ ਤਪਸੀ ਭੂਲਾਏ॥ ਪੰਡਿਤ ਮੋਹੇ ਲੋਭਿ ਸਬਾਏ॥ ਤੂੰਚੁਲ ਮੋਹੇ ਮੋਹਿਆ ਆਕਾਸੁ॥ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਦੁ॥ ੩॥ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਹੋਟਿ ਵਰਤੀ ਦਾਸਿ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹਹਿ ਸ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖ ਨੰਦਿ ਨ ਆਵਾ॥੪॥੧

ارتھ:- مان رات دیہنوں میری جی نام جو گہ
گریان تو. ستگورو ہونکی میری جو نام بتایو آمی ، ہ
گری مان میری کانسواہ مگے کن با پل ہ رہی نسو سگوان
[آساوری = مگے راگنی جو قسم آمی .
(۱) ہمری سروط سمرتھ مگ کپرتن ، ہتھ ہو ہن رہ
نہ سکتھ ہتھ اگے کن
جتستی ہنس سرور ہن رہ نہ سکے ، تتستی
ہو جن کتھ رہی شیوا ہن .
ارتھ:- منہنہ سروں ، ٹرمرت مگ ہ کمریں سب ہمری
جوتی آمی . مان میرے کانسواہ مگے کن ہ رہی نسو سکوان .
جیوں طرح ماسرور ہنس رہی نسو سگی ، توں طرح
میرے جو داس ہمری اس سیوا سدا کیتی رہی سگی ؟
(۲) گنھوں بریت لائی دوجا پیار ، گنھوں
بریت لائی
ہو جن بریت لائی ہ تو پیار ، ڈاک سمت
ہ ہو پیکوان .
ارتھ:- کن دیت ہ ہمری ہ ہو ہ ہ
آمی . آمی ہ ہ ہ
آمی . آمی ہ ہ ہ
آمی . آمی ہ ہ ہ
ہ ہ ہ ہ

ਆਸਾਵਰੀ ਮਹਲਾ ੪

ਮਾਈ ਮੋਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਰਾਮੁ ਬਤਾਵਹੁ ਰੀ ਮਾਈ ॥ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਧਨ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਜੈਸੇ ਕਰਹਨਿ ਦੇਖਿ ਰੀਝਾਈ ਰਹਾਉ ॥ ਹਮਰਾ ਮਨੁ ਦੈਰਾਬਾ ਇਵਰਹਨਿ ਭੁਇਓ ਹਰਿ ਦ

ਤਾ ਮਨ ਵਿਚ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਗੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

(۲) تاکے آپ، آپ کمائیئے

کو رمت من پرکاس، سچا پائیئے۔

ارتھ:۔ صاحب فرمائیں تاں جبکے آپا بھاو وجائیں تاں ہی ہاں نی ہاں آپ بھی جبکے مٹ آپا تو دوئی کھو کر پرمیشور جو روپ نی مٹیو۔ گورو جی سکدا ساں من مہ گیاں جو پرکاش تتی تو۔ سچو پرماتما پراپت تتی تو۔

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾਵਰੀ ਘਰੁ ੧੬ ਕੇ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ਸੁਧੰਗ

ਹਉ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਤਾਇਆ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਮਰੈ ਸ੍ਰਵਣੁ ਸਿਮਰਨੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ॥ ਜੈਸੇ ਹੋਤੁ ਸਫਰਵ ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਉ ਰਹੈ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ॥ ੧ ॥ ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਰਿਦ ਧਾਰਿ ਕਿਨਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਮੋਹ ਅਪਮਾਨ ॥ ਹਰਿਜਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥੧॥ ੧੪ ॥੬੬॥

ایک اوںکار ستگورپرساد

راگ آساوری محلا چوتھا گھر (۱۶)

ستت سنگ شبد (۱۴-۱۶)

(ستسنگورن جی پرماتما سان پریت۔)

ہے ان دن مولا کیہ تن کرے

ستگورو موکھ مولا ملائیا، ہے ہرِ جن کنن پل

رہر کرے (اک رہاؤ)

ਮੁਖਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ॥ ਹਉਮੈ ਗਰਬੈ ਗਰਬੁ ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ
ੴ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪ ਆਪਿ ਆਪਿ ਖੁਆਈਐ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ
ਰਗਾਸੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੬੫ ॥

آسا محلا چوڻان شبد (۱۳-۱۵)

(نام جي وڏائي.)

(۱) جنهن پدارٿ پاءِ، نام نه وساري

کوڙ پرساد ي پڇهه، سچ سنهائيا

ارٿ :- جن پرڻ پائڻ جنهن روڻي پدارٿ پائي نام نه وساري
آهي، تن پرڻيون گورو جي گرپاسان ست ۽ آست کي سڃاڻي،
سچي سروپ پرماتما ۽ سڀاويو آهي.

جن ڏرِ ليکيا ليکڻ، تنهي نام کمائيا

ڏرِ سچي سچيار، محل بلائيا (اڪ رٿاءِ)

ارٿ :- جن جي مستڪ ۾ ذرون ئي اڪال پورڪ لکي
ڇڏيو آهي، تن ئي نام کاڻيو آهي، اهي سچي پرماتما جي
درتي سچا آهن ۽ محل جي اندر سڏايا وڃن ٿا يعني انهنکي
سروپ جو لاڀ پراپت ٿئي ٿو.

(۲) آنند نام نڌان، گورمکه پائيئي

آن ڏن نام نه وساءِ، جو گرمڪ گائيئي

ارٿ :- اندر ۾ نام جو خزانو آهي، جو گورو جي
ذيائين ٿا تہ هي سڀ رات ڏينهن ڪيا ڏاران پراپت ٿئي ٿو. جنهکي پراپت ٿئي ٿو، سي
سڀ گرڻ ۾ ڀرپور ٿا گڻين ٿا.

(۳) آنند وست انيک، منمکه نيچ پائيئي

هومي گرنيچ گرب، آپ کڻائيئي

ارٿ :- اندر ۾ انيک گڻ آهن، پر اهي منمکن کي هٿ نه

تھوکی سمجھی ستگورو کان شاباں ملی تی، امڑو ہرش نام
جو اں، سو جگ ہر تب وسنو آمی، سو حاصل کری ٹو؛
نند ہر سمائمی وہی تو۔ [حاشیہ=مرن۔]

(۲) پوربِ لکھی ڈیہہ، ہن آئی مائیا
چلنُ آہ کِ کل، ڈرم فرمائیا
ارت:- ہی مائی، جیکی ڈیہاں ڈرون تی لکیل آں،
سی اس تا ہمی مؤت جا ڈیہاں وہنجا ہا اس؛ ڈرون تی
فرمایل آمی تہ مرن آج یا سیالی نیٹو آمی۔

(۳) ہڑا جنم تھا، جتی نام وسارِیا
ہوئی کیلنُ جگہ، کِ آہ من ڈاریا
ارت:- ہی مائی! ہں نام وسارِیو آمی، سمجھو جم ولوت
آمی، جگ روہی جوڑا ہر ہی جو پاسکہ جم روہی ہدارت
دارائی وہی تو۔ ہں --- جو۔

(۴) چھوٹی مت سکہ ہوہ، جہ کوڑ پائیا
ڈاکے سانچی سکہ، سکھ سمائیا۔
ارت:- ہر ہں ستورو حاصل کیو آمی، سمجھو جم مرن
سکہ روب آمی۔ صاحب فرمائس ڈار آمی تی ہرش سمجھا آمی،
جمجھو ہں سمجھی فرمایا ہر سمجھی کری سمایو ہیو آمی۔

आसा महला ४

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਾ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਕੁਣ ਗਾਈਐ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕੇ ਕਾਫੀ ੨ ਮਹਲਾ ੪

ਆਇਆ ਮਰਣੁ ਧੁਰਾਹੁ ਹਮਾਮੇ ਰੋਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਈਐ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸ਼ਾਬਾਸਿ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਹੋਹ ਸਿ ਆਏ ਮਾਇਆ ॥ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥੨॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥ ਜੰਮਣੁ ਖੇਲਣੁ ਜਗਿ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿਆ ॥ ੩ ॥ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਮੁਖ ਹੋਇ ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੬੪ ॥

ایک اونکار ستگور پرساد

راگ آسا گھر (۸) کافی محلا چوتھا وڈاں شبد (۱۲-۶۴)

(۱) آئیا مرڻ ڈراهه، هوڏيڻ روئيڻي
کوڙمڪ نام ڏياءِ، آسڙ هوئيڻي

ارٿ :- هي ڀائي! آدڪان جنم مرڻ هليو اڃي. هوڏيڻ ڪيئن روئجي ٿو؟ جڏهين گوردوءَ جي سکيا موجب ڪوڙو نام ڏياڻجي ٿو، تڏهين آسڙ ٿيڻي ٿو يعني جنم مرڻ کان ڇوٽڪارو ٿيڻي ٿو. [ڪافي = راگ جنهن ۾ ڏيڍ گهڙي ڳائجي ٿو. ڏيڍ گهڙي = ٻه ڪلاڪ.]

کوڙِ پوڙِي شاباس، چلڻ جاڻيا
لاها نام س سار، شبد سماڻيا

(اڪ رهاءُ)

ٿ :- هي ڀائي! جنهن مرڻ نسچي ڪري سمجهيو آهي،

اوب: مي پالي ا هوي جن به مچي هري، جو ڏيان روهي
لاڄ ڪريو. جي اڙڪا سڀ آهن، تن سان ملي ساڻ آهين جا
جون ڳالهيون ٿو.

(۲) هو جو ڪلم ڇڏه من ميري، ان ڏن هو لڳو لاه
جو لڇه سوئي قل پاوهر، قو پڙڪ نه لاڪي آه.

اوب: مي مهمچا من ا ٻوس هري. جو ڪلم جي ۽ راب
ڏيهين هري، سان لسو لاه، پوء جهڪا اڏا ڪسبين. تمهڪي
ڪوڙ نه ڪسبين. ورڻ ٻوڪي ڪهين نه ڏارب جي جاهما ڪار
رهسين. ٻوڪ نه جاهما.

(۳) آپي هو آپوآپو ڪتا، هو آپي ٻول ڏلاه
سڀي سڀت پالي تڏپاوهر، هو ڪي ٻات پاوهر ڏاه.

اوب: ٻاڻ ڪ ٻه سڀ جوڙيندڙ آهي. هوءَ ڪل هري
آهي. هوءَ جهڪي ٻاڻ ٻولي، سڀ ڪهين ٻولڻ ٿو. اڄ
ٻرماڻ آهي سڀ ڪهين ٿي. ڪل ڪ جي جي، نه رهڻي اڄي
ڪي، سڀ لي جڳ آهي.

(۴) لاڪ آڪ نه راڄي هوڪڙ، جنه آڪي ڏڪ سڪه پاه
پڪت پڄاڙ ديئي هو آپي، ڪڙ ڪ وڃجه لي جاه.

اوب: سڀ ڪهين ٻولڻ ڪ هري، جو ڪوڙ ڳالهي نه ٻولي
نه ڪسي، جو جو ڪڙ ڪڙ ڳالهه ڳالهائي ٿو ڪڙ ڪڙ ٻولڻ
سڀ ڪهين ٻولڻ ٿو. هوءَ مهمچي ڪاس کي (ڪهين ٻولڻي)
لڳسي، جو ڪهين نه آهي، مالڪي ڪڙ ڪا جوڙيندڙ (ڪهين
جڳاسڙا لاڪ اهو جوڙ ڪ ٻولي ڏين.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਚਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਐਸੋ ਸੰਤ ਮਿਲਾਹਿ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਮ ਜਨ ਕੇ ਧੋਵਹ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਫਿਰਿ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਆਪੇ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਇ ॥ ਸੋਈ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਥਾਇ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਨ ਰਾਜੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਿਉ ਆਖੈ ਤਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਦੀਏ ਹਰਿ ਅਪੁਨੈ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਵਣਜਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੬੩ ॥

آسا محلا چوتان شبد (۱۱-۴۳)

(ساڈ سنگت جي مهما)

(۱) ست سنگت ملیئے هر ساڈو، مل سنگت هر گُڻ گاءُ
گیان رتن پلیا کهٹ چانڻ، اکیان اندیرا جاءُ.

ارٿ :- هي پائي! هري جي ساڈن جي ست سنگت ۾ ملڻ گهرجي؛ اُنهنجي سنگت ۾ ملي هري جا گڻ گائجن، جڏهين اهڙيطرح انتهڪرڻ ۾ گيان رتن جو پرڪاش ٿيندو، تڏهين اگيان جو اندوڪار هليو ويندو.

هر جن ناچهہ هر هر ڈیاءُ
آئسي سنت ملهہ میري پائي، هر جن کي ڈوهہ پاءُ.

(اڪ رهاءُ)

سمي ٿوڙي ۽ ٿورو وقت ضرور لڳندو. تيري ۽ مهاڪوس رامڙا گڙ گهاليندو. [ڏس = ڏني ، ٿور. ميلت = ملائڻ. جت = جوڙڻ. جماءت = ڪٺ جو ٿيڻ جمو.]

(۳) ڪَبَ ڪوڏي پاوپساري، ڪَبَ ڪوڏ پساري
ڏڪ پاڻ پساريت بلم رَڻ لاڳي ، تَبَ لڳ ميرا من رام سماري

ارٿ :- جي پاڻي ا ڪڏهن اوڏان ماڻ ڪري ڪندو ۽ ٻيو ڪهاڪندو. ڪڏهن اوڏان ماڻ ڪو ٿڻ ڪيرائيندو. مڻ ٻڌن ملائڻ ۽ ضرور ڪجهه دير لڳندي ، تنهن وهم مهاڪوس رام کي ياد ڪندو. [بلم = وهم ، دير.

(۴) ڪَبَ ڪوٽو اوکن ڪَٽَ پتيڻاوي ، اوڪ پتيڻي ڏاپت هوء
ڏن ڏاڪ ۽ هوڏي سد ڏياوڻ ، تاڪي جي ڪري سب ڪوء.

ارٿ :- جي پاڻي ا ڪڏهن اوهين لوڪن کي جوش ڪريو ڏا ، هر لوڪن کي جوش ڪرڻ ڪرتي در گاهه ۽ ڪاءَ ڪا ر ملي ٿي. صاحب ۽ مائس ڏاڙ" جي پاڻي ا اوهين هوندي کي سڏيو هوڏس ۽ ڏياڻو ٿي هوء سڀڪو اوڏاهي سارام ڪندو."

نوٽ :- مڪتيسر شبد ۽ سوري ڪوڙو رامداس صاحب راڳڻ کي پر ڪڏهين ڏاڙ اوهين سڻن ڏاڍ ۽ وقت وڻو ڏا، پر اسلوڪ مٿ اڃ ٿورو ڪهڻو وقت ۽ سوري واهگورو جي ڏيان ۽ ڪ رس لڳو پيو آهي. اسلاڳي پريت سوري واهگورو سان ايڪ ي آهي ، جو ڪ ڪن ۽ ڪاڻس حدا رهي ڏ ڏا سڪون.

سازن ناهط ۾ گهٽو وقت ورتو. تنهنڪري صاحبن هيٺيون شبد آڇاريو.

آسا محلا چوتان شبد (۱۰-۶۲)

(۱) ڪب ڪو پالي گهنگهرو تالا، ڪب ڪو بجاوي رباب
آوت جات بار ڪن لاڳي، هٿ تب لڳه سمارڻ نام

ارٿ:- هي پرائي! اوهين گهٽو وقت گهنگهٽن ٻڌڻ، ڳائڻ ۾ رڌل وڃائڻ ۾ لڳائيندا؟ اوهانجي اڃا وڃڻ ۾ گهڻو دير لڳندي، تنهن وڃهه مان واهگورو جو نام ٻيو ياد ڪندس.

ميري من آئسي پيڪت بن آئي
هٿ هر بن ڪن پل رهه نه سڪٿه، جٿسي جل بن مڇي مر جائي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي پرائي! منهنجي من ۾ هريءَ سان اهڙي پريت بنجي آئي آهي، جو مان هنکان سواءِ ڪنهن پل به رهي نه سگهان. جهڙيطرح جل کانسواءِ مڇي مري وڃي ٿي، تهڙيطرح منهنجو حال به هريءَ بنا ساڳيو ٿئي آهي.

(۲) ڪب ڪو ٿو ميلي پنڇه ست گائڻ، ڪب ڪو راڳ ڌن اڏاوي
ميلت چنت ڪن پل چسا لاڳي، تب لڳه ميرا من رام ڪن ڪاوي

ارٿ:- پنجن ستن راڳين کي ملي ڳائڻ ۾ ڪيترو نه لڳندو! راڳ جي سر ناهط ۾ اوهانکي ڪيترو نه وقت سرن ناهط ۾ راڳ چوندڙ ڪن، پل ۾ جسو ضرور لڳندو

ارتھ:- "ہے کرتارا جوگی، جگر، ساری سرشٹی سب تمہاری آہی، ہر جیسکی توں جیڑی مت دیں تو، سو نس تو ملی۔" صاحب داس ہو سن وہیمی کر تا تسہ "ہے مہیما ہرو انریسائی! مہیمی مت کسی ہرہرا کری ہیمی ہاسی لگاہ۔" [جگر = جوگس جو تسہ۔ جیل = جاوں تا، دیوں تا۔ ہل = ہرہرا کری۔]

اتھی، شبد ہذف کالپوہ سدن لکھی کری جاتو تر کورو صاحب، سری گورو نانک دیو جن جا سا کیات روپ آدن، سسو متانی پرشن کی صاحبن کان موکلانی روانا کیا۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਕਬ ਕੋ ਭਾਲੇ ਘੰਘਰੂ ਤਾਲਾ ਕਬ ਕੋ ਬਜਾਵੇ ਰਬਾਬੁ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਲਾਗੈ ਹਉ ਤਬ ਲਗੁ ਸਮਾਰਉ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਮੋਰੈ ਮਨਿ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਬਨਿਆਈ ॥ ਹਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਜੈਸੇ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਬ ਕੋਊ ਮੋਲੈ ਪੰਚ ਸਤ ਗਾਇਣ ਕਬ ਕੋ ਰਾਗ ਧੁਨਿ ਉਠਾਵੈ ॥ ਮੋਲਤ ਚੁਨਤ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਲਾਗੈ ਤਬ ਲਗੁ ਮੋਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਕਬ ਕੋ ਨਾਚੈ ਪਾਵ ਪਸਾਰੇ ਕਬ ਕੋ ਹਾਥ ਪਸਾਰੈ ॥ ਹਾਥ ਪਾਵ ਪਸਾਰਤ ਬਿਲਮੁ ਤਿਲੁ ਲਾਗੈ ਤਬ ਲਗੁ ਮੋਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਸਮਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਕਬ ਕੋਊ ਲੋਗਨ ਕਉ ਪਤੀਆਵੈ ਲੋਕਿ ਪਤੀਜੈ ਨਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵਹੁ ਤਾ ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੬੨ ॥

اُتھانکا:- سری گورو رامداس صاحب جن ہمیشہ ستگورن جی واکھی ہذف ۶ ڈاہا شانتی مٹا۔ ہو واکھن کی کٹ کری سدن واداں کو ردیون جا وہن ہذف مٹا۔ کٹ دفعی لاہو ر ہو ڈھیل گیو۔ اتی واکھن

(۲) ڪاوڙ راگر پاڻت پرهه پولهه ، اڃ منڊا ڪيڻي ڪيل
جووهه ڪوپ سنڇن ڪٽه بسڌا ، اٽ بيل ڪٽي
چر بيل

ارٿ :- هي جوگي ! اوهين گهٽن قسمن جا راگر گايو ٿا
۽ گهٽن نمونن جون باتيون ڪريو ٿا ، پر اهو اوهانجو گائڻ
وڃائڻ رڳو من جو ڪيل ڪيڙا آهي . اوهين زمين کي ريجهه
ڏيڻ لاءِ ڪوهه تي ڏاند جوتيو ٿا ، پر اُهي بيل اُڏلندو سايون
وليون چري پيا وڃو يعني انڌڪرڻ نرمل ڪرڻ لاءِ اوهين
ڪٺت يوگ ڪمايو ٿا ، مگر اندر نه وڃڻ ڪري من وڪارن
هر لڳيو ٿو پوي . [جووهه = جوتيو ٿا . ڪوپ = ڪوهه . سنڇن
پاڻي ڏيڻ . ريجهه ڏيڻ ، بسڌا = زمين . بيل = ڏاند .
بيل = وليون .]

(۳) ڪائيا نگر مهه ڪرم هر پووهه ، هر جامي هرڻا کيت
منڊا آسترو بيل من جووهه ، هر سنڇهه گورمت جيت

ارٿ :- هي جوگي ! ڪايا روپي نگريءَ هر نشڪام
ڪرم ڪريو ، اهو ريجهه پوکيو تر هري نام جو سلو اُپري ، اوهانجو
سريرروپي کيت سائو ڪري ڇڏي . من روپي بيل کي جوتي
استر ڪريو ۽ گورو ڏاران هري نام روپي جل جٽڪاريو تر
ٿيءَ اوهانجي جيءِ ٿيندي . [ڪرم هر = هريءَ نمت ڪرم
يعني نشڪام ڪرم . هرڻا = سائو . سنڇهه = جٽڪاريو .]

(۴) جو جيءِ جنگم سرشٽ سپ تمري ، جو ديهه متي
تت چيل
جن نالڪ کي پرپ آنٽر جامي ، هر لاوهه منڊا پيل .

سمان آهي. مسکي نومر کيان آهي، تنهنجي سنسار
کي ناسوت چاڻي آن سان موه نه ڪر ڪن، ۽ واهگورو
کي ئي سچو چاڻي من سان پريت ڪن ڪر."
"هي پيارا، ڪاهگه ۸ ديوک ڪرڻ اوهان لاءِ پڻ
ڪٺن آهي. ڪٿي اوهانکي رڌيون سڌيون ۽ لونڊيون
مٽ ايندينون، ۽ ايشور ۸ ايڪاگ ڌيان اوهانجو نه
لڳندو. ستگورن جي سکيا کانسواءِ. ميشه ر سان
پريت نه ٿي ٿئي ۽ ميشه رجي پريت کانسواءِ من کي
شانتي نه ٿي ٿئي." سري گورو رامداس صاحب الهي
موقعي تي مشيون من مه ويندو شبد آچاريو:-

آسا مکلا جوتان گيهر (۶) شبد (۹-۶۱)

ايڪ اوڪ رسگورو هرڻ

(۱) مت ڪرمت وچاريي هوڪي، ڪٽو واهي بين
ڪورمت ڏوکڙ ٿوڙ هوڪي، ايڏ مسوڙا ڏ رنگ پين
ارٿ:- هي جوگي! اوهين جسو مت سان سد (بهي
واهجو) وچاريو تا، سو هرڻ وانگ ڪ ڪاچو آهي. جڪڏهن اوهين
گرمت ان سار هرڻ جو ڪٽ گاچو ر جڪر من ڏري جي
رنگ ر بهي ٿئو. ٿوٿر-جاڻي، اجاچو. بس ڪنگري،
بس، واهجو. بس- بهي ٿئو.

جوگي ڏ ديهه مٿي اپديش

جڳ جڳ هوڏ اڪو رتي، قس آڪي هر آديس
(اڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي جوگي! سمجهي ٻڌڻ جي ڪري نام جسو
اپديش ڏيو. هي ٻڌڻ، جڳ جڳ ر جسو ڪ پرماتما ورتهي
رهيو آهي، سوڪي ٻاڻ سڪار ڪريان ٿو.

اُنو قت سيا ۸ برجمان هٹا ڏ هنن بہ اچي "آديس"
آديس" اُچاريو. مهاراجن سيني کي آدرپاءِ ڏيڻي پاط
وت وهاريو. اُنهن مان کي سڏ کڙائي سان ۽ بي خوف
ڏي چوٹ لڳا ڏ "سچا پاتشاهه! اوهانجي سنگت مان
گوبر "آشٹانگ يوگ" سکيل نہ آهي ۽ يوگ کانسواءِ
من استر ڏي نہ ٹو سگهي. من استر ٹيٹ ڏاران پنهنجي
سروپ جي سڏ نہ ڏي پوي ۽ آتم سروپ چاڻڻ کانسواءِ
جگت هٹ نہ ڏي اچي. جگت کانسواءِ مڪت هٹ نہ
ڏي اچي ۽ مڪتيءَ کانسواءِ منکر پنڊن ۸ رهي ٹو ۽
چؤراسيءَ ۸ پٹڪي ٹو. هي ستگورو! اوهانجا سکر گيٹن
مڪتيءَ جو لاپ پائيندا؟ اوهانجي شيوا مان کين
گهڙو وڏو پراپت ٹيندو؟"

سڏن جا وچن پڏي، سري گورو مهاراجن فرمايو
ڏ "پيارا، يوگ پريما پڪتي کانسواءِ گاڻڻو نہ آهي.
منهنجا سکر گرهستي آهن ۽ گرهست ۸ رهي هو مڪتي
پراپت ڪندا. واهگوروءَ جو نام چوٹ ئي سچو يوگ آهي.
واهگوروءَ جو نام منهنجا سکر رات ڏينهن چيٹن ڏا ۽ اُهو
هن من ۸ سدائين وسي ٹو. منجي ردي ۸ واهگوروءَ
ڏير ۽ پڪتي آهي، تنهنڪري هو جنم مرڻ کان رهت
ڏا. مايا اُنهنکي گمراهه نہ ڏي ڪري سگهي. منهنجا
ستگورن جي ڪرپا سان اُستت نندا، ڏکر سکر،
ڪ ۽ مان اپمان کان پري آهن. اُنهنجو هر ڪو
ي واهگوروءَ جي نام اُچارڻ ۸ وقيت ٹٹي ٹو. اُهي
حدارٹن ۸ ڪيٹا ڪوٹ پيا آهن، جو جو هو سمجهن
ناسونت آهن. منجي نظر ۸ سارو سنسار ريچ

(۳) ...

ارتھ: اس پہلی سرہد کی وڈیائی جو مری حو
جس گرائی نو صاحب فرمائیں تا تر گورو ہی سکیا کری ہں
ہی ورنی سری واہگورو سں جڑی رہی ہی۔

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਕੇ ੩

ਹਥਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ ਵਜਾਵੈ ਜੋਗੀ ਬੋਬਰ ਵਾਜੈ ਬੈਨ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ
ਗੁਣ ਬੋਲਹੁ ਜੋਗੀ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੈਨ ॥ ੧ ॥ ਜੋਗੀ
ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਵਰਤੈ
ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹਮ ਆਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਭਾਤਿ
ਬਹੁ ਬੋਲਹਿ ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥ ਜੈਵਹਿ ਕੂਪ ਸਿੰਚਨ
ਕਉ ਬਸੁਧਾ ਉਠਿ ਬੋਲ ਗਏ ਚਰਿ ਬੋਲ ॥ ੨ ॥ ਕਾਇਆ ਨਗਰ
ਮਹਿ ਕਰਮ ਹਰਿ ਬੋਵਹੁ ਹਰਿ ਜਾਮੈ ਹਰਿਆ ਖੇਤੁ ॥ ਮਨੂਆ
ਅਸਥਿਰੁ ਬੋਲੁ ਮਨੁ ਜੈਵਹੁ ਹਰਿ ਸਿੰਚਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਨੈਤੁ ॥ ੩ ॥
ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤੁਮਰੀ ਜੈ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਤਿਤੁ ਚੋਲ ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰ ਲਾਵਹੁ ਮਨੂਆ ਪੋਲ॥੪॥੬॥੯॥

ترجمہ: ... کی خوبی ... دوسری کو دو ... کے
سدن کی خوبی ... دوسری کو دو ... صاحب جن کا دی ہی
وہ ... سے ... کون سے ... ہی سدن ہو یکیا
ولی ... دو ... آدن ... خالی ... کری ... آدن
جاتری ... سے ... سب ... کری ... آیا۔ صاحب
تس ... سے ... ہی ...

آسا مکلا چوڻان شبد (۸-۶۰)

(نام جي چاهنا.)

(۱) هڙ ۾ ڏام کي من ۾ ڏوکر لڳائي
ڏام سنڀئي من ۾ ڀرپتي ميري ڀائي

ارٿ :- هي ڀائي! مونکي هڙ ۾ جي ڏام جي چاهنا گوڙن لڳائي آهي. ڏام سڀني منهنجو من ترپت ڪي ٻيو آهي. [ڏوکر == ٺڳ، چاهنا.

ڏام ڇڏي ميري گور سکر ٻيتا
ڏام ڇڏي ڏامي سکر ڏاوهر، ڏام ڏکي گورمت من ڇيتا

ارٿ :- هي منهنجا گورسکر ڀتروا! اوهين ڏام ڇڏيو. ڏام ڇڏيو ۽ ڏام جي سکر ڏاهو. گورو جي سکيا ڏان جو اوڏانکي ڏام ملي آهي، تنهنکي من جت ۽ ڏکو.

(۲) ڏامو ڏام سڀني من سرسا- ڏام لاڀائي گورمت بگسا

ارٿ :- ڏام ئي سڀني کي برش ٿئي ٿو. گورو جي سکيا ڏاڻان ڏام جو لاڀ برائي هردو ڪري ٻوي ٿو. [ڏامو ڏام == ڏام ئي ڏام. سرسا == برش ٿئي ٿو. لاڀا == لاڀ، ڏاڻڻ. گورمت == گورو جي سکيا ڏاڻان. بگسا == ڪري ٿو.

(۳) ڏام بنا ڪشتي موهہ آندا- سي نڀڻل ڪوم ڪيتي ڏکہ ڏندا

ارٿ :- جو برش ڏام کان خالي آهي ۽ موهہ سمان اندر ٻيو آهي، سو سڀجيو تر ڪوڙمو آهي. هنڌا سب ڪوم نسل ۾ ڏاڍ ڏکہ جو ڪارڻ ٿين ٿا. [ڪشتي == ڪوڙمو.

(۴) آپي ٿاپي ٿاپ اُٿاپي - نانڪ نام ڏيوي هڙ آپي .

ارٿ :- گورمکن جو اِهو نسڇو آهي تر پرڀو ٻاڻ سنسار ٿاپي ٿو ۽ ٻاڻ ئي ناس ڪري ٿو. صاحب فرمائين ٿا تر جنهن تي هو ٻنهنجي ڪرپا ڪري ٿو. تنهنکي ئي نام ڏئي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੇਲਿ ਵਧਾਈ ॥ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਰਸਕ ਰਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਲਾਹੀ ਮਾਰਿਆ ਕਾਲੁ ਜਮ ਕੰਕਰ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਰਖਾਈ॥ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਿਖ ਦੇਵੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਿਛੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਨਾਇ ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਣੈ ॥੩॥ ਜੇ ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵਹਿ ਵਡ ਊਚੇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਸਚਿ ਸੂਚੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੫੬ ॥

آسا محلا ڇو ٿان شبد (۷-۵۹)

(نام جپڻ جي مهما .)

(۱) گورمکه هڙ هڙ ويل وڌائي - ڦل لاگي هڙ رسڪ رسائي

ارٿ :- گورمکن هرنام جي ول وڌائي آهي . اهي هريءَ جي نام جي رس سان ڀرجي وڃن ٿا، جنهن ڪري نام روپي ڦل لڳن ٿا .

هڙ هڙ نام جپ آنت ترنگا - جپ جپ نام کو رمت سالاهي، مار يا کال جم ڪنڪر ڀئينگا (اڪ رهاءُ)

ارٿ هي پائي! هريءَ جو نام جپيو، جنهن ۾ اي انت خوشيون آهن . گورو ڏاران هريءَ جو نام جپيو ۽ هنجي ساراهه ڪريو، جنهنڪري اوهين جم ڪال جا ڏوت، جي نانگ روپ آهن، تن کي ناس ڪندا .

ਨਹੀ ਕਾਈ ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ
ਸੁਰਤਿ ਸੁਨੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ਜੋ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮੀ
ਸਖਾਈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਹੀਣ ਗਏ ਮੁਝ ਠੰਗਾ ॥ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਏ
ਬਿਖੁ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ ॥ ੩ ॥ ਆਪੇ ਥਾਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੫੮ ॥

آسا محلا چوتان شبد (٦-٥٨)

(نام جی میٹھا۔)

(۱) نام سٹی نامو من پاوی ۔ وڈی پاگ کو رمکہ مرہ وی
ارت:۔ ہاں نام کی سٹاں تو۔ سہہ بھی ہں ہر نام کی دلی
تو۔ اندر ہر نام گورد دواراں دنں ، گہ کرنی پائی
نام دھن کو رمکہ پاکا۔ نام بنا ہی ڈوبی گئی۔ (اے رہاؤ)
نام رو یا ہے ساں گرا
ارت:۔ نام ہو گورد دواراں وں مرکب نیو آوی ، ہو
ہاں حساں تو۔ نام بنا ہونکی ہو گئی آسرو ڈوبی۔ ہاں مرد مرہ نام
اجاراں تو۔ [در=آسرو۔ دوبا اجاراں تو۔ ساں گرا = مرد مرہ۔]
(۲) دھی سرت سٹی من پائی ۔ ہو نام سٹاوی سو
میرا میت سائی۔
ارت:۔ نام سرت ، نام ، ہاں کی ملی تو۔ ہو
نام سائی ، سو سہہ کو میرا میت کو آوی۔
(۳) نام میٹھ گئی مسو ڈ نکا ۔ بلہ بلہ مٹی ٹکہ دیکہ
پتنگ
ارت:۔ ہی نام ساں ملی آوں ، ہی ہو کر اڑا (گئی
ہں ا نی جوراسی ، ہر ہوں ہر ہسنا۔ آوی پتنگ جیان
وہیں دوبی نام ہر بچی مرنا۔

ڻ هوليان ٽو ۽ گورو ڏاران هريءَ جا گڻ چٽي ٻين کي ٻڌايان ٽو.

جپ جپ نام من پٽيا آنندا - ست ست سٽگورِ نام
ڊِڑائيا ، رس کائي گڻ پرمانندا (اڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي پائي ! هريءَ جو نام جپي جپي منهنجي من هر آنند ٿيو آهي. ست سروپ آڪال پورکه جو نام مونکي ستگورن نسائجي ڪري ڏڙڪرايو آهي، جنهنکري پرمانند روپ پرماتما جا گڻ پريم سان گايان ٽو. [ست == ست سروپ پرماتما؛ ست == نسائجي ڪري]

(۲) هرِ گڻ گاوي هرِ جن لوگا - وڏي پاگ پائي هرِ نرجوگا

ارٿ :- جي شخص هريءَ جا داس آهن، سي هريءَ جا گڻ گائين ٿا. وڏن پاگن ڪري هو نرليپ واهگورو کي پائين ٿا. [نرجوگا == نرليپ.]

(۳) گڻ وِهوڻ مائيا مَلُ ڏاري - ڀِ گڻ چٽِ مٽي آهنڪاري

ارٿ :- گڻ رهت جو جيو آهي، سو مايا روپي گند کي ڏاري ٽو. گڻن کان سواءِ هو اهنڪاري جنم ولي ٽو ۽ مري ٽو.

(۴) سريرِ سروورِ گڻ پرگٽِ ڪيٽي - ناڪ گورمُکِ مٽِ ڏيٽي.

ارٿ :- جي پرش پنهنجي سريرِ روپي تلاءَ ۾ (ڪنول روپي) گڻ پرگهٽ ڪن ٿا سي، صاحب فرمائين ٿا، گورو ۽ جي اپديش ڏاران تت (مڪ) ولوڙي ڏين ٿا يعني اُهي ساکيات پرماتما پراپت ڪن ٿا [سروور == تلاءَ ؛ مٽ == ولوڙي ؛ تت == سار، مڪ يعني هري.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ

ਨਾਮ ਸੁਣੀ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਵੈ
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਥਰ ॥ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ॥ ੧ ॥

وشي ہر ينڪي ٿو، سو نباگو سڳورو ٿو ٻڌائي سگھي.

(۴) اِمرت دِرس، ہر آپ پيڃائيا گورڙو ڏيئ ڏانڪ ہر ٻڌائيا.

ارٿ :- گورن ڏاران جنڪي ہري ٻاڻ نام روپي امرت ٻياري ٿو، سي سامت فرمائين ٿا تہ بورن گورو ڏاران ہري پراپت ڪن ٿا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਮੋਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਨਾਮੋ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਨਾਮ ਜਪਹੁ ਮੋਰੇ ਸਾਜਨ ਸੈਨਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮੈ ਅਵਰ ਨ ਕੋਈ ਵਡੇ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੈਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜੀਵਿਆ ਜਾਇ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਹੀਨ ਕਾਲਖ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹਰਿ ਭਾਗੁ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥੫੬॥

آسا محلا چوتان شبد (۴-۵۶)

(نام بنا جيئڻ اجايو آهي.)

(۱) ميرو مَن تَن پِريم نام آدار - نام جپي نامو سکھ سار

ارٿ :- هي ٻائي! منهنجي من توڙي تن ہر نام ئي پريم جو آدار آهي. من نام منجهان ٿو. سڀني سکن ہر اُتر سکھ نام ہر ئي آهي. [سار=اُتر سرشٹ.]

نام جپہ ميري ساجن سَينا - نام بنا مے اَور نہ کوئي،

وڏے ڀاگ گورمکھ هرِ لينا. (اِک رهاؤ)

ارٿ :- هي منهنجا سجڻ ۽ سائي! اوهين نام جپو. نام بنا منهنجو ٻيو کو ہر کونہي. وڏاڀاگ سان گورو جي اُپديش ڏاران هري پائجي ٿو. سَينا=سائي. لينا=وٺجي ٿو، پائجي ٿو.]

(٤) كلجگ مہ ڈي پنچ چور جگڑائي - كام كروة لوپ موہ آپمان وڈائي
جسنو كرپا كري تس ست سنگ ملائي - همرا هرڈا، جن ايہ ڈي سپ كوائي

ارث :- كام، كروڌ، لوپ، موہ ۽ اهنكار وڌي ويا آهن ؛ انهن پنجن چورن جي جيڙن كري كلجگ ۾ گهٹا آسرا ٹي ٻيا آهن ؛ پر جنهن تي هري كرپا كري ٹو، تنهن كي ست سنگ ۾ ملائي ٹو. منهنجو آسرو ترهيءَ تي آهي، جنهن ٻيا سپ آسرا منهنجي هردي مان دور كيا آهن. [ڈي == آسرا.]

(٥) مٹيا دوجا ڀاءُ ڈي ٻہ ٻاوي - پرائيا جڏ اتكلي، آپڻا اهنكار وڌاوي
جٹسا بيجي تٹسا كاوي - جن نانك كا هرڈا، ڈرم، سپ سرشٹ جڑ آوي.

ارث :- دئيت ڀاءُ جي كري هي جيو كوڑا آسرا ركي وهي ٹو. هو پراون عيبن تي خيال كري پنهنجو اهنكار وڌائي ٹو. جڙ ٻوكي ٹو ٹوڙوئي كائي ٹو. صاحب داس ڀاءُ سان چون ٿا تہ "منهنجو آسرو ترڏرم روپ هري ۽ تي آهي، جو ساري سرشٹي جيتي هٹ كري ٹو." [جڏ == جيب ؛ اتكلي == اتكلون كري ٹو يعني خيال كري ٹو. جڑ آوي == هٹ كري ٹو.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਹਿਰਦੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਭੈਨਾ ॥ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੈਨਾ ॥

ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ॥ ਮਾਇਆ ਕਉ ਲੂਝਹਿ ਗਾਵਾਰੀ॥ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ਹਮਰੈ ਹਰਿ ਧਣੀ ਜਿ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਭੁ ਸਵਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਧੜੇ ਪੰਚ ਚੋਰ ਝਗੜਾਏ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨ ਵਧਾਏ॥ ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਧਣੀ ਜਿਨਿ ਏਹ ਧੜੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ॥੪॥ ਮਿਥਿਆਦੂਜਾ ਭਾਉ ਧੜੇ ਬਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ਪਰਾਇਆ ਛਿਦ੍ਰੁ ਅਟਕਲੈ ਆਪਣਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ਵਧਾਵੈ ॥ ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਤੈਸਾ ਖਾਵੈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਰਿ ਧਣੀ ਧਰਮੁ ਸਭੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਣਿ ਆਵੈ॥੫॥੨॥੫੪॥

آسا محلا چوتان گھر دوجا شبد (۲-۵۴)

ایک اونکار ستگور پرساد

(ھریءَ کانسواءِ بیا سبھ آسرا کوڈا آھن۔)

(۱) کسھیءِ ڈڑا کیتا منڑ ستھ نال ڈائیے۔ کسھیءِ ڈڑا کیتا کڑم سکے نال جوائیے

کسھیءِ ڈڑا کیتا سکدار چوڈ ری نال آپڑی سائیے

ھمارا ڈڑا ھر رھیا سڈائیے

ارتھ:- کے آسرو رکن ڈا دوستن، بتن ۽ ڈائرن تے؛ کے آسرو رکن ڈا سیڑن سنجڑن ۽ نالیءِ تے؛ کے ٻنھنجی مطلب لاءِ آسرو رکن ڈا سردارن ۽ جوڈ رین تے۔ پر دری، جو سب ۾ سمایل آھی، تنھن تے ئی ٻنھنجو آسرو آھے۔ [ڈڑا = آسرو، پکش۔ کڑم = سیڑ۔ سکے = سنجڑ۔ جوائیے = نالی۔ سکدار = سردار۔ آپڑی سڈائیے = ٻنھنجی مطلب لاءِ۔]

ھر ھرِ سڑ ڈڑا کیتا میری ھرِ ٹیک

مے ھرِ بن پکھ ڈڑا اور نہ کوئی، ھڑ ھرِ کڑ کاوان

آسنکر آنیک (اِک رھاءِ)

ارب :- جهڑي ريت جاڻس تو سهڑي لي اوڏهه ٿيڻ لي
۽ اهو سائس ڏيڻ ۽ جا گڙ ڪٽي سارام ڪري تو. جي ڏيڻ
برماتما جي شوا ڪٽي آهي، تر ئي سڪ پاتو آهي. اهي سياڻپ
لي ڏيڻ ۽ جي ٻاڻ ۽ سمانجي وڃن ٿا.

(۳) ٿون آهي ڪرڻا ڪيتا سڀ ڏيڻ - ٿڏ ڏن ڏوڃا
اور ڏ ڪوء

ٿون ڪرڻو ڪارڻ جاڻهه سوء - جن لائڪ کو رهڪ
پرڪٽ هوء.

ارب :- ٿون جاڻ ڪرڻ وا آهس ۽ جهڪي لٽي تو، سو
سب سهڪو ڪمل آهي. تو ڪاسواء ٻيو ڪوڻ ڪوٻي. ٿون
رچي ڪري ڏسس تو ۽ اهو سب جاڻس تو. صاحب داس پاڻ
سان جوں ٿا ر "هي هري! ٿون گوڻن جي سڪا سان ساکس
معلوم ڪس تو."

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਸਿਤੁ ਸੁਤ ਨਾਲਿ ਭਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਕੁਟੰਮ ਸਕੇ ਨਾਲਿ ਜਵਾਈ ॥ ਕਿਸਹੀ ਧੜਾ ਕੀਆ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਨਾਲਿ ਆਧਾਣੇ ਸੁਆਈ ॥ ਹਮਾਰਾ ਧੜਾ ਹਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਮੋਰੀ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪਖੁ ਧੜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹਉ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਖ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਸਿਉ ਧੜੇ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ॥ ਝੂਠੁ ਧੜੇ ਕਰਿ ਪਛੋਤਾਹਿ ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਮਨਿ ਖੋਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧੜਾ ਕੀਆ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਏਹ ਸਭਿ ਧੜੇ ਮਾਇਆ

ارٿ :- هي منهنجا سائين! تون ڪرتار ۽ سڀ روپ آهين. جيڪي توکي وٺي ٿو، سو ٿئي ٿو ۽ جيڪي تون ڏين ٿو، سو ان حاصل ڪريان ٿو.

سپ تيري تون سيني ڏائيا - جسنو ڪرپا ڪرهِ
تن ڏاهِ رتن پائيا

گورمکِ لاڏا منهنڪر گوائيا - ڏڏ آپ وڇوڙيا آپ ملائيا

ارٿ :- سڀ سرشٽي تنهنجي آهي ۽ سڀئي توکي ڏيائين ٿا، ڇو جڏهن تي تون ڪرپا درشٽي ڪرين ٿو، سوئي ڏاهر روپي رتن پرابت ڪري ٿو. گورمکن ڏاهر روپي رتن لڌو آهي ۽ منمکن وڃايو آهي. تون پاڻ منمکن کي وڇوڙين ٿو ۽ گورمکن کي پاڻ سان ملائين ٿو.

(۲) ڏون ڏريشاه سپ تجهي ماهِ - تجهه بن ڏوڄا
ڪوئي ڏاهِ

چيٽر جنت سپ تيرا کيل - وڻجوگر مال وڇوڙيا،
سنجوگي ميل

ارٿ :- تون سڀني روپ آهين ۽ سڀئي تو هر سڀاڻ آهن. تو کان سواءِ ٻيو ڪو نه ڪوئي. هي جيوَ ۽ جنت سڀ تنهنجي ليلا رچيل آهي. جنهنجو گورن کان وڻجوگر آهي، سي تنهنجي ملڻ کان وڇڙيل آهن ۽ جنهنجو گورن سان سنجوگ آهي، سي توسان ملڻ آهن.

(۳) جسنو ڏون جاڻائهِ سوئي جن جاڻي - درگهِ سدهي
آکرِ وکاڻي

جن هرِ شيوڙا ڏن سکر پائيا - سهجيتي درِ ڏاهِ سمائيا

ارث :- هي پائي ! جڏهين هري جي آگيا سان ستگورو ملي ٿو، تڏهين سچي پرماتما جي سوجهي ٿئي ٿي. گوروءَ جي ڪرپا سان جنهن جي من ۾ نام وسي ٿو تہ ٻوءِ هو هريءَ کي جاڻي ٿو.

مَيَ شهر داتا ايڪ هيَ آوَر ناهي ڪوئي
گور ڪرپا تي من وسيَ، تا سدا سُکُ هوئي
(اِڪ رهاءُ)

ارث :- منهنجو پتي هڪڙو داتار آهي. ٻيو ڪو ڪونهي. جڏهين گوروءَ جي ڪرپا سان اُهو من ۾ وسي ٿو، تڏهين سدين سکي ٿئي ٿو.

(۲) اِس جُگہ مہہ نرِءُ هرِ نام هيَ، پائيئيَ گور ويچارِ
بِن ناوَيَ جم ڪي وس هيَ، منمُکہ آندُ گوارِ

ارث :- من ڪاڄگہ ۾ نرِءُ ڪنڊڙ هريءَ جو نام آهي، جو گوروءَ جي ويچار سان پرابت ٿئي ٿو. جو برش نام کان رهت آهي، سو منمکہ اندو مورکہ، جم ڪال جي وس آهي.

(۳) هرِ ڪيَ پاڻيَ جن شيوا ڪريَ، ڏُوجيَ سچہ سوئي
هرِ ڪيَ پاڻيَ سالاهيئيَ، پاڻيَ منئيَ سکُ هوئي

ارث :- جو داس هريءَ جو پاڻو مڃي ستگورن جي شيوا ڪري ٿو، سو ست روپ پرماتما کي جاڻي ٿو. هريءَ جي پاڻي ڪري هريءَ جي سراهہ ڪري ٿو ۽ هريءَ جي پاڻي مڃي ڪري سکي ٿئي ٿو.

(۴) هرِ ڪيَ پاڻيَ جنمُ پدارتُ پائيا، مِٽِ اوتر هوئي
ڏاتَ نامُ سلاهِ تُون، گورمکہ گتِ هوئي.

ارث :- هريءَ جي پاڻي ڪري ئي مانڪا جنم روڻي

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਘਰੁ ੮ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੩

ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸਭੁ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਬੂਝੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਮੈ ਸਹੁ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਿਸੁ ਦੇਗ ਮਹਿ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ਪਾਇਐ ਕੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਜਮ ਕੇ ਵਸਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਬੂਝੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਣੇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਾਣੈ ਜਨਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਹੋਈ॥੪॥੧॥੩॥੬॥੧੩॥੨੦॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ

(ھرے جی باڈی مکھ کری نام ملی تو.)

ع نام ملن کری سکے نئی تو.)

(۱) ھرکی ...

وچهر ڪرشن ۽ بلرام دوندا آهن، جي سيتي کي رڦنق ڏيندا آهن، تڏن کوڙين ۽ پورن کي ملائيندڙ سڄڻ ۽ چندڻ آهن. جڏن راس ڌاري ڪيترا پدارٿ ۽ مال ڪڍ ڪندا آهن، تڏن پرماتما پنهنجي راس لاءِ سارو برهمانڊ رچيو آهي. راس ڌاري انهن بيڪن ۽ پدارٿن کي منجهي مفت جنجال ۽ ڦاسي ويا آهن ۽ ڪو سکر ڪو نر اٿن. انهن ڏاران ڪو ايشور جو گيان حاصل نر ٿو ٿيئن، جنهن ڪري هميشهر ڪال جي چنبي ۽ گرفتار ٿيا پيا آهن. گياني پرش اها پرماتما جي سچي راس سديو ماڻي، مايا جي جنجال کان ڇٽي، ايشور ۽ اوليئن ٿيئن ٿا.

گورو صاحب پرئين سلوڪ ۽ پرماتما جي سچي راس جو ورڻن ڪري ٻئي سلوڪ ۽ ڪوڙن راس ڌارين جو حال ڏيکاريو آهي. صاحب فرمائين ٿا تہ ڪي ماڻهو راس کي ڏرمي ڪر ڪري ٿا سمجهن ۽ راس ڌارين کي مهاتما سمجهي پيرين پون ٿا ۽ مان ڏين ٿا. پر هي لوڪو! راس وارا ڏرمي پرش نر آهن. اُهي، جي ڏسڻ ۽ پريم جي مستيءَ ۽ اچي اُونڌا ٿا ٿيئن ۽ پٽ تي پيا پاڻ پچاڙين ۽ پٿوڙين، سي سپ آدر پوُرنا لاءِ ٿا ڪن. سچن پڪٽن جي آيوُ روپي رات سديو پريم ۽ پنل آهي. اُهي ستگورن جي سکيا وڻي سديو شيوا ۽ مشغول رهن ٿا، جنهنڪري سائينءَ جي مهر جي نظر مٿن ٿئي ٿي ۽ اُهي تري پار پون ٿا. صاحب ٻيئن ٻ چون ٿا تہ جي راس وارن وانگر جهوڙي پائڻ ۽ ڪو ڏرم آهي تہ ڏيئون شيون جڙوڪ چيڇڙا، ائٽ ۽ چندڻ وغيرہ، جي سياڻيڪ پيا ڪرن، تن ٻ مڪت لهڻي. هن سنسار جا جيوَ اڪين

امڑي ڳچي، ۽ رتل آهن، لاهي سڪي سوڀيا آهي. صاحب فرمائين تا تہ جهڪي ڏاڙهي ۽ رتل آهن، تنهن سڪ ڪٿي ٿو.

نوٽ:- هن سان ڪجهه ڀڳو هيٺيون ڏڪ سري ڪوڙو ڏانڪ ديو جن جي جنم ساکي ۾ مان:- سري ڪوڙو ڏانڪ ديو جن جڏهين "پاڪ پٽن" ۾ ميلي تي ويا، تڏهين پاڻي مرداني واس ڏسڻ جي خواهش ڏيکاري. تنهنتي ڪوڙو جن فرمايو تہ بابا ڏسجي تہ سگهي واس، جا روز سوڀ ايشور جي حڪم پتالد رهيڻي ٻوڙي، الهي، ڪوڙي، واس مان جا وري؟ ائين چئي صاحبن هي، مها سند، سلوڪ آچاريو، جنهن سگهي واس جو ورڻن ڪيائون.

ڪوڙيان سيئي ڪوپيان، هو ڪن ڪوپال
ڪهڻي ٻوڙ ٻاڻي ٻيسنتر، چند سو رچ آوتار
سڪلي ڏوتي مالُ ڏن، ٻوڙ سرب جنجال
ڏانڪ مُسي گيان وهوڻي، ڪام ڪڻا هر ڪال.

[سري آسا دي وار ٻوڙي (۵) سلوڪ (۱)]

ڏات پرج

هي پاڻي! جنن ڪرشن (ڪان) جو ڪيل ڪوپين ۽ گوالن سان آهي، تنهن ٻوڙ جا ڪيل ڪوڙين ۽ ٻوڙن سان آهن. هر هڪ ڪوڙي ۽ ٻوڙ ٻوڙ جو تنهن ڪيل ڏوپاسي. جنن واس ۽ ڪوپين ۽ گهٽ هوندا آهن، جي لڇڻ مال هر هر ڪندا آهن ۽ سوڀيا وڌائيندا آهن، تنهن دوا، پاڻي ۽ بام هڪ ڪوڙي ۽ هر ڪي پهنجي پهنجي سوڀيا ڏين ٿا. جنن واس ۽ سيئي ڪوپين ۽ گوالن جي

ارٿ:- گورمکن جو ناچ اهو آهي، جو هري سان پريم لڳائين ٿا. هو پنهنجي اندر مان آپا پاڻ وڃائين ٿا، اهو سندن تار تي گهاڙ آهي. منهنجو سچو پريو، جن گورمکن کي پنهنجو کري سمجهي ٿو، سي گور اُپديش کري پنهنجي اندر هر هرهر کي جاڻن ٿا.

(۳) گورمکہ پگت انتر پريت پيار - گور کا شبد سهج ويچار

گورمکہ پگت جگت سچ سوء - پاکنڈ پگت نرت ڈکر هوء

ارٿ:- گورمکہ اندر هر پگتي سان پريت ۽ پيار رکن ٿا. گورمکن گورمکہ گور اُپديش سان سهجيٽي ويچار کن ٿا. گورمکن جي پگتي سچي جگتي (رستو) آهي. پاکنڈ سان جيڪا پگتي ۽ ناچ کاڄي ٿو، تنهن مان دکر ٿئي ٿو.

(۴) ايها پگت جن جيوت مري - گور پرساد پي جل تري گور کي بچن پگت ڈاء پاء. هو جيتے آپ مئي من آء.

ارٿ:- اها پگتي سچي آهي، جو داس جيوت هو سان مري يعني پنهنجو آپا پاڻ چڏي ڏئي. هو گورو جي کرپا سان هو سا گر نرمل ٿو. گورو جي وچن کري تهي سول ٻوي ٿي ۽ هرجي پرماتما انتهکرڻ مرپال اڄي نواس کري ٿو.

(۵) هرکرپا کري ستگورو ملائي - نوچن پگت درشٹ چت لائي

پگت رتي تن سانچي سوء - ڈالک ڈالہ رتي سکہ دوء.

ارٿ:- جڏهين هري کرپا کري ٿو، تڏهين ستگورو ملائي ٿو ۽ نوچل پگتي سان پاڻ ۾ چت لڳائي ٿو. جيڪي

پئی اوس منڈل مان ڪجھ ۽ ڪوڙ آهي. منڪر ڪٽي خوب لاهي ۽ ڪيترن قسمن جا ساز وڄائي، ٻر الهي ڪي ڪو منجهس گيان ۽ شوڌا نه ڪي آڻڻ ڏئي. منجي اندر ۽ ڪوشنا جي ڀاءَ ۽ ٻوءِ زور آهن. هي پاڻي! هي پنڌجهو ليئارو ڪرڻ ڪاڻ نه وڃي ولو اوڀ ٻوڙن سنگورو هي. منجي سنگ ۽ اوڀالجي اندر گيان جو پڪاش ڪيندو ۽ اوهين مالڪ سان ٻوءِ رکي هنسان ملائي ويندا. ٻوءِ اوهين سدا ٻو سکي رهندا."

(۱) ڪوڙ ڪري ڪهڙو واهي وڃائي. اڪ من آڪڙا ٻولاهي، ڪس آکر سڏائي

آکڻو اوڀ ٻوءِ آڻل واه - ديوا پاڻ نه سوجهي پاڻ.

ارٿ:- منڪر ڪٽي سمجهي، ڪوڙا واها وڃائي، ٻر جو (گيان ليسڻ کان) اندر ۽ (شردا روپي ڪس کان) ٻوڙو آهي، مڪي حڪي جا ٻڌالين؟ منجي اندر ڪوڙ جي ڀاءَ ۽ ٻرم جو واو آهي، جوسڪرتي منجهس گيان جو ڏيو نه ٻرجي ۽ ڪار سوجهي ڪار نه ٻڌي. ڪوڙ = ڪچ، ٻوڙو = ٻوڙو، اڪل = ڀاءَ.

ڪوڙمڪ پڪيت ڪهت چالڻ جوءَ آپ پچاڻ ماڻي ڪوڙ سوءَ. (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- ڪوڙي ڪوڙ ڪوڙمڪ جي اسوڪرڻ ۽ ارڪاڻ ڪٽي ٻڌ. جو ٻوجهي سوڙ ۽ ڪي چالڻي ٻوءِ ۽ سڻ ٻڌي وچن ڪا.

(۲) ڪوڙمڪ ڪوڙ ۽ لاگي پاڻ ٻوڙي ڪاڻ وڃه آپ ڪواڻ

ميرا ٻاڻ سڏ آپي جاڻ - ڪوڙ ڪي شبد اکر

برهر پچاڻ

ارٿ:- نام جيڏو وڏو ڌن ٻيو ڪو ڪونهي، ٻرجهڻڪي سڄو آڪال ٻوڙڪر اهو ڌن ڏئي ٿو، سو ٻورن گورو جي اُپديش ڌارڻ ڪن کي من ۾ وسائي ٿو. صاحب فرمائين ٿا تہ نام ۾ رتل جيو سڪر پائي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਬਹੁ ਵਾਜੇ ਵਜਾਏ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅੰਧਾ ਬੋਲਾ ਹੈ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭਰਮੁ ਅਨਲ ਵਾਉ ॥ ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਤਿ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਹਜਿ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਸੋਇ॥ ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਤਿ ਦੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਭਗਤਿ ਥਾਂਇ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੪॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਏ ॥ ਨਿਹਚਲ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥ ੫੧ ॥

آسا محلا تيجا شبد (۱۲-۵۱)

اُڏانڪا:- ڪ دفعي ڪي جڪياسو سري ڪورو امرديو جن وت آيا ۽ هٿ جوڑي ويٺي ڪي ٻڌيٽ لڳا تہ "سوامي! راس منڊل ۽ شامل ٿيٽ مان سکر پائجي ٿو يا نہ؟ صاحبن اُٺندڙي ويٺي سڀني ڏي منهن سمد رشبد اُچاريو، جنهنجو ڏات ٻڌ ڏي آدي تہ "ڏي

ارتھ:- جنھکی موتی ہرداؤ بھگتی ملائی ہے کرتی تو، تمہیں بھی گھوبی حالت جیتی ہرتی سکھیں۔ ہو اُتر ہدوی ہائی ہوتی ہیں ہار ہو سمائیں وہی تو۔ اما وڈائی ہوتن گورولی ڈالی تو۔ [گھوڑ = گھوبی۔ گت = حالت۔]

(۳) ہو کچھ کرتی ہں آپ آپ۔ ایک کھوتی مہر ڈاپ اُتاپ

کچھ کچھ کھٹا آکر سُٹائی۔ جی سؤ کھالی ڈان، لہ پائی۔

ارتھ:- ہرماتما جگی کرتی تو، سو ہاں لی ہاں کرتی تو۔ جاہی نہ ہے گھوڑی، ہ جاہی تو ہسی ہرلی کرتی تو۔ جی جاہی نہ ہے گھوڑی، ہ جاہی تو ہسی ہرلی کرتی تو۔ سمجھ جگی جل آہی، سو جیتی ہڈالس ڈا۔ کتنی اُہی سوہیں مجھوں ہیں، ہو اُنہیں مجھوں مجھوں ہول ہ ہوں ہوں۔

(۴) جن کئے ہوتی ہاں تما کہ رؤ ملائی۔ سچہ ہاتی گورو شبد سُٹائی

جہاں شبد ہسی لہ ہاں د ہائی۔ گیان رتن ساچی سکھ سمائی۔

ارتھ:- جن گورمکھ جی جرائی ہ ہچھ آہی، تمائی واہگورو گورو ہاں ملائی تو۔ گورو اپدیش رہ ہے ہچھی اتھی کس ہائی تو۔ جنہیں ہوتن ہ گورو ہو ہے وسی تو، تمائی ذکر ملنو وہی تو۔ گیان رتنی رہ ہاں ہرلاپ کرتی ہی جو سماوہ کی ہچھی ہرماتما ہ ہاتھی وہی تو۔

(۵) ڈاوی جیوتہ ہو رتن ڈاہی گوہ جسنہ بخشی ساچا سوہ

ہؤرتی شبد من وسائی۔ ڈنگ ڈام رتی سکھ پائی۔

ਏਕ ਘਰੀ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣਾ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਜੇ ਸਉ ਘਾਲੇ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਤਿਨਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਏ ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਜਹਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਤਹਾਂ ਦੁਖੁ ਜਾਏ ॥ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਬਖਸ਼ੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੫੦ ॥

آسا محلا ٹيجا پنجچہ پدي شبد (١١-٥٠)

(پورن گوروئي سچي وڈائي بخشي ٹو.)

(١) شبد مري تس سدا آنند - ستگورپيتي کور گوبند

نا قر مري نہ آوي جاء - پوري کوري تي ساچ سماء

ارتھ :- جو گور اپديش ڪري مري ٹو (يعني جيڑي ئي پنهنجو آپا پاءِ ماري ٹو) ، تنهنکي سديو آنند ٿئي ٹو ، جو جو ستگورو ڏاران هو وڏي گوبند سان ملي ٹو. ہوءَ هو نہ مري ٹو ۽ نہ جنم وٹي ٹو ، پر پورن گورو جي ڪرپا سان سچي پرماتما ۾ سمائجي وڃي ٹو. گور=وڏو.

جن ڪٹ نام لکيا ڈر ليکہ

تي آن دن نام سدا ڈياوہ ، کور پوري تي پگت وسيکہ . (اِڪ رہاؤ)

ارتھ :- جنهجي مستڪ ۾ آد کان نام لکيو ہيو آهي ، سي پورن گورو کان سريسٹ پگتي پائي رات ڏيهون سدا-و نام ڏيائين ٿا. [وسيکہ=سريسٹ .]

(٢) جن ڪٹ درپ لٹي ملاء - تن ڪي کوٹ کٹ ڪاپي نہ جاء

پوري ستگورہ تي وڈائي - اوٹر پدوي در نام سمائي.

(۳) ہمیں مرن ہی سنسار۔ سمکہ آوت جاوت موہ غبار
پر لدھا ہر کیرن سماوی۔ وشنا کا کیرا وشنا
ماہر سماوی۔

اردو: یہ ہی سنسار جس مرن ہو رہا ہے آوی، سنسار ہو رہا
سمکہ کی موہ ہو الجھ رہی ہے۔ جو پرانی سدا کیری
تو، گھٹیا کوڑا کرم کیری تو۔ جو وشنا جو کیسوں ہمیں
وشنا، ای سمالیں رہی تو۔ [وشنا۔ گیس، برکھ۔]

(۴) ست سمکت مل سب سوہی پانی کورا شبد
ہر بکت درڑائی
پاٹی میں سدا نیا موہ۔ لاگے سکھ سماوی سوہ۔

اردو: جو برش سب سگر کرے تو، سمکی سب
اس ہی سوہی ہوئی ہے۔ کوروہ جو ایس مرجی
سکھی ڈوڑ کرالی تو، جسکو برہما ہی آگیا ہوئی تو،
سمکی سب ہی مل ... جس مرجی تو، اور سکھ سروپ
ہو سمالیں رہے ہی رہی تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੨ ਪੰਚਪਦੇ

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਨਾ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥
੧ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਾਮੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ॥ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ
ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਗਹਣ ਗਤਿ
ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਉਤਮ
ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۱۰-۴۹)

(گور اُپدیش کري ئي گیان پائجي ٹو.)

(۱) گور سائر ستگور سچہ سوء - پُوري پاکر گور شیوا هوء
سو بُوجهي جس آپ بُجهائي - گور پرسادي شیوَ کرائي.

ارٿ :- ستگورو جو سچہ روپ آهي، سو وڏو سمندر آهي. جنهنجا وڏا پاگہ آهن، تنهنکان اڏري گوروء جي شیوا ٹئي ٹي. من گالهہ کي سوئي سمجهي ٹو، جنهنکي ستگورو پاڻ سمجهائي ٹو ۽ گوروء جي دیا سان پنهنجي شیوا کرائي ٹو.

گیان رتن سب سوجهي هوء
گور پرساد اگیان بناسي، آن دن جاگي، یکي سچہ سوء. (اِک رهاء)

ارٿ :- هي پائي! جنهنکي گیان روپي رتن آهي، تنهنکي سرو سمجهہ پرابت ٹئي ٹي. گوروء جي کرپا سان هنجو اگیان ناس ٹي وڃي ٹو. هو رات ڏينهن سجاگہ رهي ٹو (یعني مالک کي یاد کري ٹو)، ۽ سچي پرماتما کي هو هر هنڌ ڏسي ٹو.

(۲) موهہ گُمان گور شبد جلائي - پُوري گورتي سوجهي پائي
آنٹر مَحل گور شبد پچاڻي - آوڻ جاڻ رهي ڏُر ناءِ سماڻي.

ارٿ :- جو برش گورو اُپدیش کري موهہ ۽ اهنکار جلائي ٹو، تنهنکي بورن گوروء کان گیان حاصل ٹئي ٹو. هو گور اُپدیش کري پنهنجي ردي اندر محل (سروپ) کي جاڻي ٹو. هو پرماتما جي نام ۾ ٹر سمائجي وڃي ٹو ۽ جنم مرڻ کان رهت ٹئي ٹو.

(۳) ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਐ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ - ਕੂੜ ਨ ਬੋਲਹਿ ਵਿਆਪੈ ਦੂਰਿ

ਜਾਨ ਜੋ ਤੁਧੁ ਦੇਖਿਆ ਸੋਇ - ਕੂੜ ਨ ਬੋਲਹਿ ਦਾਤਾ ਓਹੁ ਨਿਰਮੋਇ ।

ارتھ :- اے گورو جی کرے سان مری برماتما کسی سنہرو حاسلاں حضور ڈسی تو ۽ وچ تُرٹ سب ہر ہرؤڑ کی ہرہدر جاٹی تو۔ جتی وجی تو لتی ہرؤڑ کی ہسی تو، ہر اوڑی گیان جو داتار گورو کالسواہ ہو کو کولتی۔

(۴) ਕੂੜ ਸਾਕੁ ਜਗੁ ਮੁਆ ਪਸਾਰ - ਓਤੁ ਪੋਤੁ ਜਗਿ ਜੋਰਿ ਅਪਾਰ

ਕੂੜ ਗੁਰ ਸਾਦੀ ਦੇਹੁ ਮਾਰ - ਨਾਨਕ ਬਖਸੀ ਬਖਸਣਹਾਰ ।

ارتھ :- گورو سمندر روپ آمی ۽ صحبو ہنسار ہرؤڑ آمی، جیسم اُمر روپ ۽ جو اوتار گرہ آمی۔ صاحب فرمائیں تا ترجمی ڈیہ مارو گورو ہمیشہی دیا سان ڈئی تو، تسجا اوگرہ مو بخشنہار بخشی تو۔

आसा महला ३

ਗੁਰੁ ਸਾਇਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਰਤਨ ਸੇਵਾ ਹੋਇ ॥
ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵ ਕਰਾਏ ॥੧॥
ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਾਸੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਵੇਖੈ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੋਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ਅੰਤਰਿ ਮਹਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੇ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹੈ ਥਿਰੁ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ॥੨॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੇ ਸੰਸਾਰ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅਚੇਤੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਬਹੁ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧੮॥੪੯॥

ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ ॥ ਊਤਮ
ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ
ਬਖਸੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۹-۴۸)

(۱) پگٹ رتا جن سچ سیاہ ۔ گور کے نیئ ساچے ساہ
ہن گور پڑو ری پگٹ نہ ہوء ۔ منمکھ رنی آپنی پٹ کوء ۔

ارتھ :۔ جنہن داس جو من پگٹیئ ہر رنگ آہی ، تنہنجو سچو شانتیء وارو ٹیو آہی ۔ سچی گورو جی نیئ گوروء کانسواہ بگتی پراپت سچی پرماتما ہر سمایو ہیو آہی ۔ ہر گوروء کانسواہ بگتی پراپت نہ تی ٹئی ، منمکھ پنہنجی پت وڃائی روئی تو ۔

میری من ہر جپ سدا ڈیہ
سدا آنند ہووی دن راتی ، جو اچیئ سوئی قل ہیہ ۔

(۱ رہاؤ)

ارتھ :۔ ہی منہنجا من ! ہری جی جپ سدیہ ڈیان کر ، ہوء توکی سدیو رات ڈینہن آنند تیندو ۔ جو اچیئ سوئی قل توکی ملندو ۔

(۲) گور پڑو ری پڑا پائی ۔ ہردی شبد سچ نام وساہی
آنتر نرمل امرت سر نائی ۔ سدا سوہی ساچ سمائی

ارتھ :۔ نڈھیں بورن گوروء کان جو رن پرماتما پائی تو ، جڈھیں ہردی ہر سچ نام جو شبد وسی تو ، سمت سنگر روپی امرت سر ہر اشنان کری انتہکرن نرمل تھی تو ۔ پوتر تی سچی پرماتما سان ہی ہیو سمائیجی وچی تو ۔

ਨੀ ۔ ਸੋ ਗੁਰੂ ۔ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਨੀ ۔ ਸੋ ਪੁਰਖ ਰਹਿੰਦਾ ਸਭ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨੀ ۔ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਂਦਾ ਨੀ ۔ ਸਾਹਿਬ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦੇਂਦਾ ਨੀ ۔

(۳) ਸਾਸੁ ਕੀ ਦਾਤਿ ਜਿਸੁ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਵੈ ۔ ਆਪੇ ਬੁਝੈ ਆਪੇ ਸੇਵੈ

ਦੇਵੈ ਵੇਕੀ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ۔ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ॥

ਅਰਥ :- ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸਮਝ ਆਪ ਹੈ ۔ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸਮਝ ਆਪ ਹੈ ۔ ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਭ ਥਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ۔ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਭ ਥਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ਹਨ ۔ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ۔ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ۔

(۴) ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਵੈ ۔ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਕਰਹਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥

ਸਭਦੀ ਆਸ ਇਕਾ ਇਕ ਤੁਹੀ ۔ ਤੂ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭ ਤੇਰੀ ਜਿਹ ॥

ਅਰਥ :- ਹੇ ਭਾਈ ! ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਦਾਤਾਂ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ۔ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ۔ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਭ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ۔ ਸਭ ਦੀ ਆਸ ਇਕ ਤੂੰ ਹੈਂ ۔ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ۔ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹਨ ۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ॥ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਨਿਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਨਾ ਇਹੁ ਸੋਗੀ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪਾਇ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ॥ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਨਾਇ ॥ ਸਦਾ ਸੂਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਖੈ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਜਹਾ ਜਾਉ ਤਹ ਵੇਖਾ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ

ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਪੂਰਾ ਭੰਡਾਰ ॥ ਊਤਮ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੪੮ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۹-۴۸)

(۱) پگت رتا جن سہج سیاہ ۔ گور کے بچن ساچے سما ۔ جن گور پوُرے پگت نہ ہوء ۔ منمکہ رنی اپنی پت کوء ۔

ارتھ :- جنہوں ... پگتی ہر رنگ آھی ، تنہنجو ... گورو جی ... کرے ... گورو کانسواء پگتی پراپت ... روئی ٹو ۔

ਭਗਤਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੨
ਸਮਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਠੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਕਦੇ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ਕੁਲਾਵੈ ॥ ਮਮਤਾ ਬਾਧਾ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਨੰਵੈ । ਦੁਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਪਰ ਕਲਤਿ ਧਨਿ ਮਾਇਆ
ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਪੂਦੇਹੁ ਪਾਖੰਡ ਵਿਕਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਦਾ
ਵਸਾਏ ॥ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਵੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਵੈ ॥ ਸੋਜ
ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥ ਹ ਹਰਿ ਰਾਵੈ ॥ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ
ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ਜਣ ਸਾਚੀ ਜਿਸੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۶-۴۵)

(منکمن ء گورمکن جی پیت.)

(۱) منمکہ مرہ مرمرط وگاڑہ - دوجیء پاء آتم سنگھارہ
میرا میرا کرکروگوتا - آتم نہ چیتئی پرمیء وچہ سوتا.

ارتھ :- منمکہ مری مرڑ کی خراب کن ٹا یعنی بیچڑا ٹی مرن ٹا ؛ اُمی دئیت پاو کری پاٹکی ناس کن ٹا. ہو منمنجو منمنجو کری جت ئیں ٹا. ہو پرمن کری اگیان جی نند ہ غافل رہی پاٹکی نٹا سجاٹن. [وگاڑہ = خراب کن ٹا. ؛ آتم = پاٹکی ؛ سنگھارہ = ناس کن ٹا ؛ وگوتا = جت ئیں ٹا.]

مرِ مٹیا شبدی مرجاء

اُستت نندا گور سم جاٹائی ، اِس جگہ منہ لاہا ہر
جپ لیء جاء (اک رہاو)

ارتھ :- جیکو گور اپدیش کری مری ٹو یعنی آپا پاو ماری ٹو ، تنمنجوئی مرڑ لیک آمی. جنمنکی گورو ، اُستت ، نندا دک سمان سمجھائی آمی ، سو من کاجگہ ہ درتی نام جپی فائدو ولی وجی ٹو.

(۲) نام وہوٹی گرب گل جاء - بر ٹا جنم دوجیء لو پاء
نام وہوٹی دکرجلیء سہائی - ستگو رپوریء پوجہ بجہائی.

ارتھ :- جی منمکہ نام کان خالی آمن ، سی گرب ہ گری وجن ٹا. دئیت پاو ہ لالچجی وجڑ کری ، اُنمنجو جنم وئرت نٹی ٹو. منمکہ ئی نام کانسواء ساری سرشٹی دکر ہ جلی وجی ٹی. اہا ہو جنم بورن ستگورو اسانکی بجہائی آمی.

جو وچار کری تو، سو بابے نر لوی تو ۽ ہر سارے کشٹ
جو اُتارن ہار تئی تو۔

(۳) کورکی باٹی دارو وتی۔ ڈاکے محل شبد کہو پائی
کورمتِ ست سو مرحل ڈتیا۔ دورمتِ مین سب
دورت کوائیا۔

اوں ہے صاحب مرحلیں لا نر گوروء جی باٹی کری
جو نام کی اُچاری تو، سو گور اُپدیش کری۔ روب کمی
بھیکھی گھار ہمی اسچرن ہر باٹی تو۔ جیہجو ہن گوروء
جی سکھا ۔ان سب سنگ کری مری نام روپی حل ہر انسان
کری تو، سو کوئی سب جی مٹل ۽ بھوں حرامیون دور
کری تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਵਿਗਾੜਹਿ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਆਤਮ ਸੰਘਾਰਹਿ ॥ ਮੋਰਾ ਮੋਰਾ ਕਰਿ ਰਿਦ ਵਿਗੁਤਾ ॥ ਆਤਮੁ ਨ ਚੀਨੈ ਭਰਮੈ ਵਿਚਿ ਸੂਤਾ ॥ ੧ ॥ ਮਰੁ ਮੁਇਆ ਸਬਦੇ ਮਰਿ ਜਾਇ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਗੁਰਿ ਸਮ ਜਾਣਾਈ ਇਸੁ ਚੁਕਾ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣ ਗਰਭ ਗਲਿ ਜਾਇ ॥ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇ ॥ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਦੁਖਿ ਜਲੈ ਸਬਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੨ ॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥ ਏਥਹੁ ਛੁਡਕਿਆ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਵਿਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਮਨਮੁਖੁ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥ ਅਪੁਨੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦਾ ਖਲਿਜਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਸਦਾ ਉਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੪੫ ॥

ارٹ :- مشکر جي دئيت ياد ڪرڻ لڳن ٿا، سي دکر برابت ڪن ٿا. گورو جي آديش کانسواءِ مشکن پنهنجو ساڻکا جنم وڃرت وڃايو آهي، ۽ جي ستگورن جي شيوا ڪن ٿا، تنکي گيان جي سوجهي ٿئي ٿي، ۽ هو دئيت ياد ڪرڻ لڳن.

مؤل لاگي سي جن ٻوڙاڻ

آن دن رام نام جپ هوئي، گور شبدي هر ايکو جاڻ

(اڪ رهاءُ)

ارٿ :- جي داس مول (پرڀو) سان لڳا ٻيا آهن، سي قبول ٻيل آهن. اهي رات ڏينهن دل سان نام جپين ٿا ۽ گورو جي آديش ڪري هو ڪ برماتما کي جاڻن ٿا. [مؤل = اصل يعني برماتما ۽ پرواڻ = برماٿيڪ، قبول ٻيل].

(۲) ڏالي لاڳي نيڏل جاءِ - آڏي ڪهي آڏ سزاءِ

مشکر آڏا ٿور نه پاءِ - بشنا ڪا ڪيڙا بشنا ماءِ پڇاءِ

ارٿ :- ۽ جي برش ڏاڙهين سان لڳا ٻيا آهن يعني ديوي ديوتائن جي شيوا ۾ لڳا ٻيا آهن، تڏهن شيوا نسل ٿئي ٿي. انڊن ڪمن ڪري انڊن يعني اڪيان جيون کي نرڪ جي سزا ملي ٿي. مشکر جي اڳياڻي آهن، تنکي ڪاهه جاءِ رهڻ لاءِ ڪاڻ ٿي ملي، جتن وشنا جا ڪينڪان وشنا ۾ رهي ٿان ٿا، تتن هو هرا ڪرم ڪري نرڪ ۾ ويندا.

(۳) گور ڪي شيوا سدا سکر پائي - سنت سنگت مل هر گڻ گائي

نامي نام ڪري ويچار - آپ تري کل اڏرڻ هار

ارٿ :- گورو جي شيوا ڪرڻ سان سدا سکر ملي ٿو. جو سنتن جي سنگت ۾ ملي هري جا گڻ گائي ٿو ۽ نام ٿي نام

ارتھ:۔ صاحب فرمائیں تا تر جیکی ستسنگ ۸ جمل آمی، سو تر سبکو ہو جوئے، بالکی سالو ہو سمائی۔

(۴) کہ ومکر بچن آپ کواہ۔ ورونک راتی موہ وکاہ

آت نرمل کور شبد ویچار۔ ناسے نام سوارتھ ہار۔

ارتھ:۔ گورمکھ بھینچی مردی ماں آپاؤ وچائیں تا، موہ کی ڈور کٹی مرے جی ہرم ۸ سب وہں تا۔ صاحب فرمائیں تا تر اپنی گورووں جو سب وچاری گھٹو ہوئر ئیں تا، نام سکرت سوارتھ تا۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਲਗ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੂਲਿ ਲਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਅਨਦਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਲੀ ਲਾਗੇ ਨਿਹਫਲ ਜਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇ ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਉਧਰਣਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਵਜਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਲੁ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸਰਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਇਆ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਸਭੁ ਦਰਤੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۵۔۴۴)

(منمکن ۴ گورمکن جی یہنت۔)

(۱) دوئی بھاؤ کی دھر بھئیا۔ بن شبد بیرتھا جنم گوائیا

سکر ورشیو سوامی ہوئے۔ دوئی بھاؤ لاگی کوئے

ارٿ :- هي ڀائي! منهنجو ڀرپو جو سچو ۽ گهڻو گنهير آهي، تنهنجي شيوا ڪرڻ ڪري ئي انتوڪرڻ هر سڪ ۽ سانت ٿئي ٿي. جي برش سانتي واري سيلا ڪري تري وڃن ٿا، تنهجي چرنن تي من سديو لڳان ٿو.

جو من راتي هرِ رنگ لاءِ
تن کا جنم مرن دکه لاٿا، تي هر درگهه ملي سڀاءِ

(اکر ٻاڻي)

ارٿ :- جي برش مريءِ سان پريم لڳائي من هر مست آهن، تنهجي جنم مرڻ جو دکه دور ٿي ويو آهي ۽ اهي مريءِ جي درگاهه هر سيلاويڪ ملن ٿا.

(٢) شبد چاکئي ساچا ساد پائي - هرِ کا نام من وسائي
هرِ پرپ سدا رهيا پرپور - آپي نيڙئي آپي دور.

ارٿ :- جو گور اپديش جو رس چکي ٿو، سو هريءِ جي ميلاپ جو سواد پائي ٿو ۽ هريءِ جو نام من هر وسائي ٿو. جو هري پرماتما سديو ويڙهکي ٿي رهيو آهي، سو گورمکهن جي ويچهو نظر اچي ٿو ۽ ممکن کي پري پاسي ٿو.

(٣) آکيٽ آکئي بکئي سپ کوءِ - آپي بخش ملائي سوءِ
کٽئي کٽن نه پائڻا جاءِ - گورپرساد وسئي من آءِ.

ارٿ :- جيڪي شاستڙن هر جهل آهي، سو سيکو ٻيو چوي، هر جنهن ڪاري جا اپراڌ پرڻو بخشي ٿو، تنهنکي پاڻ سان ملائي ٿو. ڪٿائن ڪرڻ سان پرماتما جي پراپتي ٿئي ٿي، هر ستگورو جي ديا سان پرماتما من هر اچي وسي ٿو.

رماٽ :- ڏاڪ آکيٽ سپ کوءِ آکئي، اڪدو اڪ سياڻان
[سرتي جپ صاحب پوڙي (٢١).]

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ॥ ਸੇਵਤ ਹੀ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ॥
ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕੈ ਹਮ ਸਦ ਲਾਗਹ ਪਾਇ ॥ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਲਾਥਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਬਦੁ ਚਾਖੈ ਸਾਚਾ ਸਾਦੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੁ ਦੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਆਖਣਿ ਆਖੈ ਬਕੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥ ਕਹਣੈ ਕਥਨਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ ॥ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۴۳-۴)

(گورمکھن جي سند رد شا.)

(۱) ميرا پيارا صاحب سچا شبد جي سکھ سانت سرير
شبد ڏي جن سچا سيوا - تن ڪي مرسد لاکھ پار.

ارٹ :- هي پائي ! ستگورن هر هيء وڏي وڏائي آهي جو گهٹي وقت کان هو وڃڻيل جيو آهي ، تنهنکي پنهنجي ميل يعني ست سنگ هر ملائي جڏي ٿو. جڏهين واهگورو پاڻ ساڏ سنگت هر ملائي ٿو ، تڏهين ستگورن سان ملائي پاڻسان ملائي ٿو. جڏهين هي جيو پربوه سان ملي ٿو ، تڏهين پنهنجي سروپ جي گيانت پاڻ هر ئي پائي ٿو.

هرِ کي قيمت کن پئ هوء

هرِ آپو نپو آکر آکوچر ، کور کي شبد ملي جن کوء.

(اک رهاء)

ارٹ :- (پرش) هري جي قيمت کوڙي طرح کٹي سگهجي ؟ (اُتر) هري پري کان پري ، ني انت ۽ اندرين کان پري آهي. گوروه جي اُپديش ڏاران کو ورلو پرش هريء سان ملي ٿو (۽ هنجي قيمت چاٹي ٿو).

(۲) کو رمکہ قيمت جاٹي کوء - ورلي کرم پراپت دوء

اوچي پاٹي اوچا دوء - کو رمکہ شبد وکاٹي کوء.

ارٹ :- گورمکہ ني پرماتما جي هند کي چاٹي ٿو ، پر کنهن ورلي پرش کي اندر هريء جي کرپا سان هٹ اچي ٿو. هو ستگورن جي اوچي پاٹي سٹي اوچو ٹڪي ٿو ، پر اڏرو کو ورلي آهي جو گوروه ڏاران سبد جو کٹن کري سگهي ٿو.

(۳) وٹ ناوي دُکہ درد سريو - ستگو ريٹي تا اُتري پير

بن گو ريٹي دُکہ کماء - منمکہ بهتي ملي سزاء.

ارٹ :- هي پائي ! نام کانسواء جيو جي انيڪ ڪسي دکہ ۽ درد لڳو ٻيو آهي. جڏهين ستگورو ملي ٿو ، تڏهين اها

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੩

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ ॥੧॥
ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰ ਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਮਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਵਿਣਸੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ॥
ਊਚੀ ਬਾਣੀ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਦਖਾਏ ਕੋਇ ॥੨॥
ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੂਖ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟ ਤਾ ਊਤਰੈ ਪੀਰ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ
॥ ੩ ॥ ਹੰਢਕਾ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਅਤਿ ਦਸੁ ਦੇਇ ॥ ਪੀਵਤ ਦਹੀ ਪੀਆਇ ਲੈਇ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਸ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

آسا محلا پنجا شبد (۲-۲۰)

(ستگورو وچ حیاتی)

(۱) ستگورو دی وڈیائی دسی ہے۔ اوہ وچھڑے ہوئیاں نوں ملا کے ملاپ دی قیمت آپ پاندا ہے۔

ارٿ :- جيڪو ستگورن جي اُپديش ڪري ٻڌائجي مردي مان آيا پاڻ نورت ڪري سنسار کان مڻل آهي، سو ستگورن جي شبوا ڪري ٿو ۽ من ۾ تر جيترو ۾ لوڀ نہ آهي (مطلب نہ هو نشکام شيوڪ آهي). ٻڌائجي من ۾ سدبو نربو داتا وسي ٿو، ۽ اڌڙي سچي ٻاڻي جو اُپديش گو پاگوان برش پراپت ڪري ٿو.

گُرمُکھ سُنگھرھ وِچ اُوگرھ جاھر - پوُري کوڪي شبد سماھر (اِڪ رھاءُ)

ارٿ :- هي پائي! شب گرُ ڪٿا ڪريو، جنهنڪري اوگرھ اوهائجي مردي مان وڃن هليا ۽ بورن گورو جو اُپديش اوهائجي من ۾ سمائجي وڃي.

(۲) گُرمُکھ کاکاڪ دووي سو گُرھ جاڻي - آمرت شبد نام وکاڻي

ساچي ٻاڻي سوُچا دوءِ - گُرھ تي نام پراپت دوءِ.

ارٿ :- هي پائي! جيڪو وڻراگر، وڪ آڌ گرُمُکھ جو خريدار آهي، تنهنڪري ئي گرُمُکھ جي سوجهي آهي. جو امرت روپ شبد گرھ ڪري نام جپي ٿو. جو سچي ٻاڻي ۽ جو سنڌ ۽ منڌ ڪري بوتر ٿئي ٿو. نام جي برابتي گرُمُکھ ڪري ٿئي ٿي. [گاڪ = خريدار؛ سوُچا = بوتر.

(۳) گُرھ آمولک پائي نہ جاھر - من نرمل ساچي شبد سماھر سي وڏ پاکي جن نام ڏڙائيا - سدا گُرھ داتا من وسائيا.

ارٿ :- هي پائي! اهي امولک گرُ پرماتما جي ڪرپا ڪانسواءِ دڪ ڪري نٿا سگهجن. جيڪي سچي گورو جي شبد ۾ سمايا پيا آهن، تنهجو من بوتر آهي. جيڪي نام ڏيانين

ਕਥਨ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

(۲) ਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹਉਮੈ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

आसा महला ३

सबदि मुआ विचहु आपु गवाइ ॥ सतिगुर सेवे तिलु न तमाइ ॥ निरभउ दाता सदा मनि होइ ॥ सची बाणी पाए कोइ ॥ १ ॥ गुण संग्रहु विचहु अवगुण जाहि ॥ पूरै गुर कै सबदि समाहि ॥ १ ॥ रहाउ ॥ गुणा का गाहकु होवै सु गुण जाणै । अंमृतु सबदि नामु वखाणै ॥ साची बाणी सुचा होइ ॥ गुण ते नामु परापति होइ ॥ २ ॥ गुण अमोलक पाए न जाहि ॥ मनि निरमल साचै सबदि समाहि सो वडभागी जिनि नामु धिआइआ ॥ सदा गुण दाता मनि वसाइआ ॥ ३ ॥ जो गुण संग्रहै तिन बलिहारै जाउ ॥ हरि साचे साचै गुण गाउ ॥ आपे देवै सहजि सुभाइ ॥ नानक कीमति कहणु न जाइ ॥ ४ ॥ २ ॥ ४१ ॥

آسا محلا تیجا شبد (۱۴-۲)

(گورمن جی سندر دشا)

(۱) شبد مٹ وہ آپ گواہ۔ ستگورو شبد وِچ تل دا تماہ
نویں دات سدا من وسے۔ سچی بانی وِچ پرا کھ وسے

ارٿ :- گورو جي شبد ڌاران، جي سچي وڻاگر کي پرابت ڪن ٿا، سي وڏاگي ٿريءَ جو درسن ڪن ٿا. هنڌن جا چهه درشن ورتاجي رهيا آهن، پر گورو جو درشن ٻوڙن ۽ ٻي مثل آهي.

نوٽ :- هندن جا چهه درشن جيڪيان آهن :- (۱) پورب ميمانسا (۲) نياءِ (۳) وشيشڪ (۴) سانکيه (۵) يوڳ ۽ (۶) اُتر ميمانسا يا ويدانت. انهن شاستون جا رچيندڙ آهن (۱) جئمني رشي (۲) ڪوتم رشي (۳) ڪناد رشي (۴) ڪپل منڊي (۵) پاتنجلي رشي ۽ (۶) وياس مهراج.

گورکيءَ درسن مُکتِ ڪٽِ ڏيءَ - ساچا آپ وسيءَ من سوءِ (اِڪ رداءِ)

ارٿ :- گورو جي درشن سان مڪتي پرابت ٿئي ٿي ۽ سچو اڪال پورکه پاڻ من ۾ آهي وسي ٿو.

(۲) گورو درسن اُدرِي سنسارا - جيڪو لائي پريم پيارا

پريم پيارا لائي وِرلا ڪوءِ. گورکيءَ درسن سدا سُکدوءِ.

ارٿ :- جيڪو پيارو گورو جي درشن سان پيار رکي ٿو، سو گورو جي درسن سان سنسار ساگر مان تري پار ٿئي ٿو، پرپيارکو وِرلو رکي ٿو ۽ جيڪو رکي ٿو، تنهنکي گورو جي درشن سان سدِيو سکر ملي ٿو.

(۳) گورکيءَ درسن موکدوارُ - سڪلورشيوِي پرواريءَ ساڏارُ

نِگري کُڙڪت کائي ناهي - اوکڌ مُشي چوڻا کاهي.

ارٿ :- گورو جي درشن سان مڪتي جو دروازو پوشي گيان ملي ٿو. سڳورن جي سيوا ڪرڻ ڪري سارئ

ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚੋਂ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਓ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਓ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਓ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਓ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਵਾਂਗਾ।

॥ ੧ ॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੩

ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਬੈਰਾਗਿ। ਖਟ ਦਰਸਨ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨਿ ਉਧਰੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਝੋਲੈ ਲਾਏ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ॥ ਭਾਉ ਪਿਆਰਾ ਲਾਏ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਦਰਸਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਪਰਵਾਰੇ ਸਾਧਾਰੁ ॥ ਨਿਗੁਰੇ ਕਉ ਗਤਿ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਅਵਗਣ ਮੁਠੇ ਚੋਟਾਂ ਖਾਹੀ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਂਕਉ ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ ॥ ਜਮ ਕਾਲੁ ਤਿਸ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੮ ॥

راگ آسا گھر دوسرا محلہ تیسرا شبد (۱-۴۰)

ایک اکال پورکھ

(ستگورو کی مہر)

(۱) ... سن لی ہے۔ گورو کی مہر سے ... پرماتما کی دیا سے ... کہ دوسرے دیوتا کو چھوڑ کر دوسرے اکم اراد

ارتھ:- گوروء جي شبد ڌارن، جي سچي وڻاگھ کي پرابت ڪن ٿا، سي وڏياڻي مريءَ جو درسن ڪن ٿا. هندن جا چھ درشن ورتاجي رهيا آهن، پر گوروء جو درشن ڏورن ۽ ئي مٿل آهي.

نوٽ:- هندن جا چھ درشن هيٺيان آهن:- (۱) پورب ميمانسا (۲) نياءِ (۳) وشيشڪ (۴) سانکيہ (۵) يوڳ ۽ (۶) اُتر ميمانسا يا ويدانت. انهن شاستران جا رچيندڙ آهن (۱) جئمني رشي (۲) گوتم رشي (۳) ڪناد رشي (۴) ڪپل منڌ (۵) پتنجلي رشي ۽ (۶) وياس مهراج.

گورکيءَ درسن مُکتِ ڪٽِ ڪوءِ - ساچا آپ وسيءَ من سوءِ (اڪ رهاءُ)

ارتھ:- گوروء جي درشن سان مڪتي پرابت ٿئي ٿي ۽ سچو اڪال پورکو پاڻ من ۾ آهي وسي ٿو.

(۲) گورُ درسن اُدرِي سنسارا - جيکو لائي پاڻ پيارا
پاڻ پيارا لائي وِرلا ڪوءِ - گورکيءَ درسن سدا سُکُ هوءِ.

ارتھ:- جيکو پيارو گوروء جي درشن سان پيار رکي ٿو، سو گوروء جي درشن سان سنسار ساگر مان ترڻ ڌارئي ٿو، پرپيارکو وِرلو رکي ٿو ۽ جيکو رکي ٿو، سنڪي گوروء جي درشن سان سدين سکُ ملي ٿو.

(۳) گورکيءَ درسن موکُ ڏُٺ - سڪورُ شيوڪِ پوءِ ساڪار
نِڪري ڪُٽُ ڪٽائي ناهي - اوکڙ مُٺِ چونا کاهي.

ارتھ:- گوروء جي درشن سان مڪتيءَ جو دروازو پوءِ گبان ملي ٿو. سڪورن جي شبد ڪرتي سان

... ...

آدیس بابا آدیس
آدِ پرکہ تیرا انت نہ پایا کرکہ دیکھہ ویس
(اک رہاؤ)

(۲) جد ہسیٹا ویٹھامتا، لاڑي سوھن پاس
ھیڈ ولي چڑائیٹا، دند کنڈ کیتي راس
او پرھہ پاٹي واریٹي، جھلی جیمکن پاس

(۳) اِکُ لکھ لین بیٹیتا، لکھ لھن کڑیٹا
گڑي چوھاری کادیٹا، ماٹن سیجزیٹا
تن کُل سلکا پائیٹا، نٹن موت سریٹا

(۴) ڈن جوبن ڈہ وڑي ہوئي، چٹي رکي رنگ لاہ
ہوڈان نو فرمائٹا، ای چلي ہت کناہ
جي تس پاوي دي وڈیائي، جي پاوي دي سزاہ

.....

"پائي مرداڈا، جن استرین جي مٹن ني کھنڈیون پٹي سوپنیک لکھون سنڈن سینڈ ین ني سنڈ ر لکھل ہو، سي کھنڈ ہون جینٹر کپاہون ویٹھون آن ۽ سنڈن مٹن ر ڈوڑ پیٹي آھي۔ اُنھکي کجھہ وقت اکي محلا تن ر جاہ ھٹي۔ جینٹر اُنھکي کو ساھون نہ ر ڈہ وھاري۔ ھي پرہو! توکي آدیس آھي۔ ھي آدِ پرکہ! تنین جو کنھن انت نہ پاتو آھي۔ تون ھي سب کیٹ کري ویٹو ڈسین۔ جڈ ھا ڈکر اِنین استرین شادي کٹي، تڈ ھا ڈکر پنھنجن پیارن جي پاسي پیٹون سوپنیک لکھنڈ ہون

ڪ ڊمط اوقت صاحبن وٽ آيو، جنهنکي چوڻون تہ "ابا، تون هي شهر ڇڏي وڃي ٿن ڪومن کان ٻڌي ڪنهن ڪوڙ ۽ ڪتب سوڌو ڪڏاريو. هتي جلد قتل عام ٿيڻو آهي." ڊمط سنگورن جي ڏسي موجب ڪيو. ڪن ڏينهن پڇاڙ ٻاهر ايمن آباد تي ڪاهي آيو ۽ سڄو شهر لاس ڪرايائين. قتل عام جو حڪم ڏيو ۽ پٺاڻ ۽ هندو ٻني لڌيا ۽ ماريا ويا. ڪورو صاحب ۽ ٻاڻي مردالو ٻئي قيد ڪيا ويا ۽ ميرخان سردار جي حوالي ڪيا ويا. صاحبن کي ڏسي ڪٽڻ لاءِ ملي ۽ ٻاڻي مردالي جي ٻلي ڏي ڪهو ۽ ڏاڍن تہ واڪو ولدو آچ. ٻاڻي مردالي ڪن زالن کي روندو پٽيندو ۽ سڏ ڪا ٻريندو ڏسي صاحبن کان پڇيو "سوامي! ڪهو سڀ آهي جو هي زالون روئن ٿيون؟" صاحبن ٻاڻي مردالي کي رباب وڃائڻ لاءِ چيو. ٻاڻي مردالي چيو "سوامي! مان ڪيئن رباب وڃايان؟ مهلکي تہ ڪهو ڪيلڻو آهي." ٽنهنڪي ڪورو صاحبن کيس چيو تہ "اڄ، تون واڪو ڇڏي رباب وڃاءِ تہ ڪهو ۽ ٻاڻ مراد. ٽنهنجي ٻيڻان ٻيو ايندو." ٻاڻي مردالي اڻن ڪيو ۽ ڪورو صاحبن ڏيڻيان وڻن اُڀاريا:-

راڳ آسا محلا پهلا اشٽپدي (۱۱)

اڪو اوڪار سگور پرساد

(۱) جن سر سوهن پٽيڪان، مالڪي پاه سنڌوري

سي سر ڪاتي مٽين، ڪل ڇڇ آوئي ڏوري

محلن اندر هوديڪان، ڏٺ ڏٺ ڪ مان ڏوري

ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਪੈ ਵਗੈ ਖਸਮੈ ਸਾਪੁਰਸਾਈ ॥ ਰਤਨ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਵੇਖੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ਜੋਕੋ ਨਾਉ ਧਰਾਏ ਵਡਾ ਸਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥ ਖਸਮੈ ਨਦਰੀ ਕੀੜਾ ਆਵੇ ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਣੇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਖਾਣੇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥ ੩੯ ॥

آسا محلا پهلا شبد (۳۹)

اُتارنکا :- مستر مڪالف جلد پهرئين صنجي (۱۰۹) ۾ لکي ٿو تہ سري گورو نانڪ ديو جن پيو دڦو سيدپور (ايمن آباد) ۾ پائي لعلو جي گهر ويا . پائي لعلو کين چوڻ لڳو "سوامي ، لوڌين ڏاڍا ظلم ڪيا آهن ؛ رعيت کي آزاري ڏنو آڻن ." صاحبن فرمايو "پائي لعلو! اُنهنجي راج جو مدو اڃي پورو ٿيو آهي . جلد بابر هندستان تي ڪاهي ايندو ۽ فتح پاڻ ڪيندو" صاحبن اُن وقت هي وچن چيا :-

"جنسي مئي آوي خصم کي پاڻي ، ٻئسرا ڪري
کيان وي لعلو
پاپ کي جڃر لئي کابلهُ ڌائيا ، زوري منگي
دان وي لعلو
"

[تلنگ محلا پهلا سبد (۵)]

يعني تہ هي پائي لعلو! جڏي مونکي آڪاس واڻي ٿي آهي ، اُنهيءَ جو ڪٿن مان ڪريان ٿو . اُنهن جي جڃر کابل مان ڏوکي آئي آهي . پائي لعلو! اڄي زور سان ڪوري دان وڌندا .

ਕੀ ਬਾਬਾਣੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਣ ਹੈ (ਮੇਰੀ ਕਾਪੀ) ਕਹੀ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸਾਥੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦੁਰਕਾਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ "ਜੋ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਪੀਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਦਰਤ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਰਕਾਰਦੀ ਹੈ।"

ਸਾਰੇ ਕੁਰੂਆਂ ਨੇ ਇਹ ਗੱਲ ਆਖੀ ਹੈ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ:-

"ਦਾਰੂ ਮਦ ਜੋ ਪੀਵਤੀ, ਲਾਹਾ ਅਪਣਾ ਖੋਇ
ਮਾਰ ਪੜੈ ਦਰਗਹ ਖੜੈ, ਤਾਂ ਖਸਮ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ।"

ਭਾਵ ਜੋ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣਾ ਲਾਭ ਗੁਆ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਦੁਰਕਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਗਲੇ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਪੁਛੀ ਜਾਂਦੀ। ਮਤਲਬ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਹੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤੇ ਉਹੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਰੇ ਕੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਈ ਥਾਂਈਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ।

"ਕਿਆ ਪੀਐ ਕਿਆ ਖਾਈਐ, ਜਾ ਤੇ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ
ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਸਾਰਿਐ, ਪਵਹਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਵਾਸੁ।"

ਭਾਵ ਤੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਹੈਂ ਸ਼ਰਾਬ ਵਰਗੀ ਚੀਜ਼ ਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਨਾਸ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਨਾਲ ਭਾਵ ਦੁਰਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਵਿਸਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਨਰਕ ਵਿਚ ਵਾਸ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈਂ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ ਡਰਾਇਆ ॥ ਆਪੈ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਈ ਕਰਤਾ ਜਮੁ ਕਰਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜਾਇਆ ॥ ਏਤੀ ਮਾਰ ਪਈ ਕਰਲਾਣੇ ਤੈਂਕੀ ਦਰਦੁ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਈ ॥ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਨਿ ਰੋਸੁ

کورو بابا آڏان روانا ٿيا ۽ پائي پالو ۽ پائي مردانو برسندن پٽيان ويا.

نوٽ :- گورواڻيءَ ۸ هرڪنهن قسم جي نشي جي سخت منع ڪيل آهي. نشي مان آلس، روگ ۽ ايڪ قسمن جون خرابيون جاڻڻ ٿيون. سڀني گورو صاحبن ۽ پيڪٽن شراب، پنڊ ۽ ٻين نشي دار شين کان پرهيز ڪرڻ لاءِ بار بار سکيا ڏني آهي. سري گورو نانڪ ديو جن ڀاگڙي جي وار پوڙي (۱۲) ۸ فرمائين ٿا تہ :-

"اِت مدِ پيتي نانکا، ٻهتي کتيءِ پکار."

يعني اِنهيءَ (دنيوي) شراب پيٽ ڪري جيو گهٽا وڪار ڪتي ٿو يعني جيو گهٽن وکارن ۸ پوي ٿو. مطلب تہ شراب پيٽ ڪري جيو گهٽين بلائن جي ور چڙهي ٿو جيڏوڪ جوا، ٻيڙي صحبت، حرام وغيرہ.

سري گورو امرديو جن پڻ شراب نسبت ڏيڻين طرح فرمائين ٿا :-

"ماڻس پرئيا آڪيا، ماڻس پريٽا آہ
جتِ پيتي مت دور ہوء، برٽ پوي وچ آہ
آپٽا پرائٽا نہ پچاڻي، خصمهٔ ڈڪي کاہ
جيوڙا مدِ مولِ نہ پيچئي، جي کا پار وساہ."

[ٻها ڀڳي کي وار محلا تيجا پوڙي (۱۶) سلوڪ (۱)]

يعني جيو شراب جا ڪلاس پري ڪٽي اڇن ٿا ۽ آڳي سنگتين کي پيٽ لاءِ ڏين ٿا. شراب پيٽ سان اُنهنجي مت مارجي وڃي ٿي ۽ ڏو بکواد کن ٿا. هن

(۲) ہور اسچ ہیالا سہجی، تسہر نیڑائی جاکنہ لدرکری
امرت کا واپاری ہووی، کیا مدہ ڈوہی پاوکری

ارتھ:- ہی والی! ہرمانما سچو آہی؛ سندس گیان دو ہیالو ہ سچو آہی؛ ہر اہو ہیالو اُسکی ہاری تو، جہنتی ہور ہی ہتر کری نہوں۔ جیکو امرت جو واپاری آہی، سو ہی دنیوی جیسی ڈرل سال جو دل رکھندو؟ (مطلب ہہ اُسکی دنیوی سرل اصل نہ وٹھندو)۔

(۳) کوڑی ساکی امرت پائی، ہیوت ہی ہرواہ ہیہا
در درسن کا ہیاہر ہووی، مکت بکھلی کری کیا؟

ارتھ:- ہی ہارا، گورو، جی سکیا، جا امرت پالی آہی سا جیکو بھی تو ہیسی ملی تو، سو سپھل ہوی تو۔ درگاہ جی درسن دو جیکو ہیاسی آہی، سہجی مکتی؛ ولکھت جی کوڑی ہروام آہی؟

(۴) سلجی بڑ سد بھراکی، جوئی جنم نہ ہاری
گہر لاک سطھ پوتر ہوگی، کیوا امرت ہاری۔

ارتھ:- ہی ہارا، جیکو ہرمانما جی سب ہر رتو رہی تو، سو سہجو وڑاگی آہی۔ اہو ہیہجو ہاسکا جنم جوا ہر نہ تو ہاری۔ سب ہرمانس نہ "ہی ہرسوی جوگی! اسس دام روہی امرت ہاری سب آہوں۔" کیوا=سب۔

اہی وچن ہکی پوتری جہ سسو دور کی ویہ؛ "پکت ہوئے" جی سہما وقتی سلہ دانگ سمجھی، مہاراجن کی ہت جہ وی کھٹو پوہر ڈیکاروئیں۔ تنہنکالپہ گیترا عاشتا طن کنتا؛ وچن والس پوتری کی پکائی سری

تو، تنهنکي خمار تنڌي تو. دو وشي
R رتو رهي تو. صاحبن پڇيو تہ شراب
چو ٿيل آهي؟ سڀن جواب ڏنو تہ شراب
جي ڪلن مان ٿهند و آهي. تنهن تي
سند رشبد اُچاريو:-

(۱) ڪُڙُ ڪر ڪيانُ ڏيانُ ڪرڏاوڻي

پاڻي پوَنُ پريرڪا پوچا ايت رس

ارٿ:- هي پائي ڪنگر نـاڻ! گيان
ڏيان روپي "ڏاوا" وڙ جا گل ڪريو
اها "ڪس" يعني مـاڻجڻ جوڏي ڪريو.
يعني ديهه جي اڌنتا جلايو. پريم ڪي اگڙي
انهي پريم سان (يعني اڌڻ طرح) او
چڪايو. [ڏاوڻي == ڏک وڙ جو ڏاو
آهي. ڪرڻي == شب ڪرڻ
== ٻني. پوَن == گوَن
امڙ == امرتا جهڙي

حڏهان ۽ هڪڙا سان ڪوئي ۽ ڪي ملائن ۽ آسمان ڪي سامهون ۽ وهي نورائي ۽ ٻئي هاسي (نورڻ لاءِ ڪنڌ) ڏاڙ ملسا وڃان ۽ ايڏو وڏو ڪمال هو مايڪي ڏ سڳهان ۽ سيءِ ڪي ڪ ڪسان وٽي ملائن (جنهن ڏورن ڪي ملائيو آهي). اندر ۽ ايندي شڪي ڪمبر هو جهڪي حاصل سو ٻاڻ ٻه ڪرهان ۽ ٻين ڪان ۽ جنهي ڪرائن (ڏ ٻه ايهي مان جا وريو؟). جڏهو وڏو صاحب آهي اوڏي ڪي وڏي آهي سڏس ڏاڻ، مگر هو ٻهڻهي مرضي ۽ موجب ڏڻي ٿو. صاحب فرمائيس ٿا ڏ جهن جيو ڪي ٻهڻهي مهر جي سڙ ڪري ٿو، تهن ڪي ڪي سڀي ڪام جي وڏائي ٻهسي ٿو.

هاوارب ٻه گورو صاحب جن مي سلوڪ ۽ ٻڌن کسي آديش ڏين ڪسا ڏ ڪام جي ڏاڻ اڳهان رڪاوٽون سڏيون ۽ نوڏايون ٻيهه آهن. ڪام جي ڏاڻ ٻه ڪري جيو برماتما سان ملي وڃي ٿسو، هو رڪاوٽ سڏيس برابت ڪرڻ ڪانوه ڏ جيو ۽ برماتما ڏ ڏاڻو وڃي ٿو ۽ واهگورو ڪان ڪي ڪڍ ڏٽي ٿو. تهن ڪري ڪرائيس جون گالهيون جڏهي اوهين هرمندر جي ڪام ڏهائڻ ۽ رڪا وڌو.

بڏالي ۽ جهڪي جهن درشن جا ملڪو آيا هتا، ڏن سيڻي ڪي ستگورن آديش ڪيو ۽ ڪام جوايو سڳ صاحبن جي سراهه مان ڏاڻن ڏ پيا! جوڻ لڳا ڏ "گورو! توڻ ڪي وڏو آهين ۽ توڻي ڪلجگ ۽ ماڻهن جي مرڏن ۽ برماتما جي جهت جڪڻي آهي." اڻ وقت سڳن جي شراب ٻهڻهي جو وقت هو ۽ ٻهاڻو محفل ۽ ڪريو. جڏهين صاحبن ڏهين پياڻو آيو، ڏڏهين پوڇيتون ڏ جا آهي؟ هنن جواب ڏنو ڏ سڳن جو پياڻو آهي. جيڪو اهو وڏائي

پيا ديکيو ۽ هنن کان پني پيا کائو. جڏهين تو هين هن لوڪ ۾ کا کمائي کاڌ ڏا ڪريو، تڏهين پرلوڪ ۾ اوهانکي چا پرايت ٿيندو؟" پنگر ڏات سوال جو جواب ڪونہ ڏنو، مگر گورو صاحب جن کي ائين چيائين تہ "تو هين جگ کي پيا ڪرامتون ڏيکاريو، اسانکي بہ تہ کا ڏيکاريو تہ ڏسون تہ اوهين ڪيڏي ڪمائي ۽ وارا آهيو." سري گورو نانڪ ديو جن چيس "آبا، ڪرامت چا ڏيکاريي. جيو جو وڏو آسرو ستگورن جي واٽي آهي. جيڏهين ڪو ستڏيون هلائي، پرڏوي بہ چوري سگهي، تہ بہ انهي ڪري پرماتما جي ڪا مٽس منو ڪانہ ٿيندي. ست نام جو ڏاڍو تي وڏي ڪرامت آهي." ائين چٽي صاحبن ڏينهون منا سندر سلوڪ ست نام جي مهما ٻابت اُچاريو:-

مانجهہ ڪي وار مچلا پهلا پوڙي (۱۹)

سلوڪ (۱)

پهرا آکن هوئي گهر پاڌالا، يو جن سار ڪرائي
سکلي دوکر پاٽي ڪر ٻيوان، ڏرتي هاڪ چلائي
ڏر ڏارازي آنهر تولي، پڇيئي ٿڏڪ چڙهائي
آيو وڏا ماڻو ناهي، سيسي نٽ چلائي
ايها ڏاڙ هوئي من اندر، ڪري پہ آکر ڪرائي
جيو ڪ صاحب تيو ڪ داتي، دي دي ڪري رڌائي
نانڪ نڏر ڪري جس اُپر، سچہ نام وڏائي.

ارٿ:- جيڏهين اڳهي وا وسڪر پورهان، برف جو گهر هٽان، لوهہ جو پوجن ڪرهان، سب ڪر ڪاٽي ڪري لي

ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੇਕੁੰਠੇ ਕਰੈ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭੁਰਭਰਿ ਮੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੯ ॥

آسا محلا پڑتال شبد (۳۸)

اتانکا:- سرے کورو لاکے دیو جن لئے کان موتی ہمسجی ماگھ (کڑاکے دار) ر آیا ؛ فتحوالکی ویس لاہی کورستین جو ۔ ویس کوئی دیوان دو اوتار کھدا وہیا ۔ سکھوئی ہوہ کورو جن ہکو تر "اچل بنالی" ر شؤ دو میلو لکھیو آمی ، سو تورا سکہ ولی باط ہے ابقاعین مطوں کی ست لاہ سمرانظ ویا ۔ الہی میلی تی سوں ستہ اوی کٹا گیندا مٹا ؛ آسن لائی وسدا مٹا ؛ مسلمین جسوں خلقوں سدن درسن آہ ایندیوں دیوں ۔

کورو جن میاں تی آیا تہ سدن اوٹ دو ہکی سب ماٹھہ قالین دو وہا ستہ ں پیتاوں قابط بدران سب پیتاں کورو جن جی اکیاں رکھدن ۔ ہی حال قاسی ستہ ں تی قادا ساؤ ایکا ؛ دل ر آیا تہ کٹن ہ کوئی کورو جن دے ایمان کھجی ۔ حسن سکدن ر ہکو دو پنگر ناتھ ، تھوں کورو صحبتاں کان لاچہ تہ توہاں کیو ، کھاط دو مکی آمی ؟ کرال ہو ماں ہ کڈمین ملط نتھو آمی ؟ اداسی تی تدن کورستین جو ۔ ویس دو کیہ آمی ؟ کورو جن ویس تہ "پانی پنگ لاتی، تو والجی ماں کسی مسکھ کڑاٹ جو ڈلسکہ تی کورہ آیو ، دے ڈھان ہوہ ، ہتہ چھلین ۔ او ہاں کورست دکی سنیاس ڈاوٹ کیہ آمی ؛ موتی کورستین جا در

پيا ديکيو ۽ ڏنن کان پٺي پيا کائو. جڏهين تو هين ڏن لوڪ ۽ ڪ کا ڪمائي ڪاڙ تا ڪريو، تڏهين پرلوڪ ۽ او ڏانکي چا پرايت ٿيندو؟" پنگرڙات سوال جو جواب ڪونہ ڏنو، مگر ڪورو صاحب جن کي ائين چيائين تہ "تو هين جگ کي پيا ڪرامتون ڏيکاريو، اسانکي ہ تہ ڪا ڏيکاريو تہ ڏسون تہ او هين ڪهڙي ڪمائي ۽ وارا آهيو." سري ڪورو نانڪ ديو جن چيس "آبا، ڪرامت چا ڏيکارجي. جيو جو وڏو آسرو ستگورن جي واٽي آهي. جيڪڏهين ڪو ستيون هلائي، پرٿوي ۽ چوري سکي، تہ ہ انهي ڪري پرماتما جي ڪا مٽس منہ ڪاڙ ٿيندي. ست نام جو نالو ئي وڏي ڪرامت آهي." ائين چئي صاحبن ڏيٽيون مٿا سندر سلوڪ ست نام جي مهما بابت اُچاريو:-

مانجهہ ڪي وار محلا پهلا پوڙي (۱۹)

سلوڪ (۱)

پهرا آڪن ڏوئي ڪهرُ پاڏلا، پوڄن سارُ ڪرائي
سکلي دوڪر پاٽي ڪرپيوان، ڏرتي ڏاڪ چلائي
ڏرڏارازي آنهر تولي، پچيي تنڪ چڙهائي
آيوڏ وڏا ماوا نادي، سيستِ نتِ چلائي
ايتا ڪاڄ ڏوئي مَن آندر، ڪري پر آڪر ڪرائي
جيوڏ صاحب تيوڏ داتي، ڏي ڏي ڪري رڄائي
نانڪ نڏر ڪري جس اُپر، سچہ نام وڏائي.

ارٿ:- جيڪڏهين اڳتي وڌا وسترِ پوريان، ورف جو گهر هٿان، لوهہ جو پوڄن ڪريان، سب ڪجهہ پاٽي ڪرتي ٿي

ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬੇਕੁੰਠੇ ਕਰੇ ਕਿਆ ॥ ੩ ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭੁਰਥਰਿ ਜੋਗੀ ਖੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥

آسا مکلا پیلا شبد (۳۸)

اتانکا: سرتي کوروکشيتر ڏيو جن ليکا ڪان ميلي پهتڪي ماڳ (ڪرڌڻ) ۾ آيا؛ ڪنواڻو ويس لاهي ڪوهستين جو ويس ڪري جيون جو ادار ڪيدا رهيا. سکهوتي ٻوڌ کوروجن ٻڌو تہ "اڄل بنالي" ۽ شوڌو ميلو ايڪٽو آهي، سو ٿورا سکه ولي ٻاڌ ٻه اوڏانهن مٽڻن کي ست ڏهه سمرائڻ ويا. الهي ميلي تي سوين سڌ اچي ڪٺا ٿيندا هٿا؛ آسن لائي ويندا هٿا؛ مسڪهين جوڻ خلقون سڌن درسن لاء ايندي ويون.

کوروجن ميلي تي آيا تہ سڌن اڳڻ جو ٻڌي سڀ ماڻهو ڏانهن ڏوڙا سڌن ۽ پيٽائون ڏيڻ بدران سڀ پيٽائن کوروجن جي اڳيان رکيائون. ٻيءَ حال ڪنهي سڌن ۽ ڏاڍا ساڙ ايڪا؛ دل ۽ آين تہ ڪٿن ٻ ڪري کوروجن جه اپمان ڪجي. جنهن سڌن ۽ وڏو ۽ پنگرناٿ، تنهن کوروجن ڪان ايڏيه تہ ڪوڻ کوروجن کتاڻ ڏو ڏيڻي آهي؟ کوروجن سڀ ماڻهن جي ڪڏهين ماڻ نڪتو آهي؟ ادلي تي تنهن کي هٿ ڏيڻ جو ويس ڏو ڪيه آهي؟ کوروجن جن جيس تہ "ٻاڻي پنگرناٿ، تو ڪالهي ماڻ ڪنهي مسڪڻ ڪيڻ جو ڏنڪر ٻي کوجن آيو، جه ڪهڻن ڏوڙا پٽ چڙهيڻن. او ڪڻ کوهست وڏي سياس ڏاڻ ڪيو آهي؛ ٻوٽي کوهستين جا در

(۳) پت وِيچارُ گيانُ متِ ڈنڈا، ورتمانُ بيوُتنُ
ڈرِ کيرتِ رڤراسُ ڪماري، کورمکہ پنتُ اتيتنُ

ارتھ:- يوگيءَ جو بيالو اسانجي لاءِ ويچار آهي، ڈنڈو گيان جي مت آهي ۽ جيڪي ورتمان آهي سو اسانجي ادا آهي. ڈريءَ جو کيرتن اسانجي رهريت آهي. هي پائي! گورن جي سکيا سان سڀ ڪان الڳ رهڻ يعني ڪنهن سان موهه نه رکڻ، اهو اسانجو پنت آهي. [پت = بيالو، بيوتن = ٻيو ت، رهراس = راهه راست، سچي واٽ، رهريت، اتيتن = اتيت، الڳ، نرليپ.]

(۴) سکلي جوت هماري سمِيا، ڈانا ورن انيکنُ
کيہ ڈانڪ سڪِ پيرُ جوگي، پار پرهم لِيو ايکنُ.

ارتھ:- هي بيارا، انيڪ ورن آهن، هر جوت جا اسان هر وسي ٿي، سا سموري ڏکڙي آهي. صاحب فرمائين ٿا هي پرتري جوگي! تون ڏڪ پار پرهم سان ئي اسانجي لئو آهي. [سميا = سمائجي رهي آهي، وسي رهي آهي.]

आसा महला १

गुरु करि गिआनु धिआनु करि धावै करि करणी कसु पाईऐ ॥ भाठी भवनु पेम का पोचा इतु रसि अमिउ चुआईऐ ॥ १ ॥ बाबा मनु मतवारो नाम रसु पीवै सहज रंग रचि रहिआ ॥ अहिनिसि बनी पेम लिवलागी सबदु अनाहद गहिआ ॥ १ ॥ रहाउ ॥ पूरा साच पिआला सहजे तिसहि पीआए जाकउ नदरि करे ॥ अंमृत का वापारी होवै किआ मदि छूछै भाउ धरे ॥ २ ॥ गुर की साखी अंमृत बाणी पीवत ही परवाणु भइआ ॥ दर दरसन का प्रीतमु

ٹرت مکتي وٹيندا آهن ، سي الهي ۽ پوکر جا لچڻ ڏاريندا آهن ." پوتري بچيو تہ " سوامي ! ڏيا ڀالي مولکي پکٽ پوکر جا لچڻ ۽ رڻ ڪري پڏايو ." تنهنکي کوري ۽ ساهمن پوتري کي هي سند ۽ شهد ڏئي پڏايو ، جهڙن ٨ پکٽ پوکر جا لچڻ ۽ رڻ کيل آهن .

(١) کوڙ ڪا شهد مني مهه مندرا ، ڪٽا کيا منڊاوه
جو ڪهه ڪري پلا ڪر مالڪ ، سهڻ هوگه بڏ پاوه

ارٿ :- هي پيارا ، من کي کوڙ شهد جون مندرالون ۽ کيا هي ڪنهي ڀالي جهڪي انهور جوڙي ، اُن تي رامي رهو تہ سهڻ ٿو ڪري جو خراب مت ڪريو .

پاڻ جڪڻا جيڏ جڪهه جڪه جوڳي ، پوم ڦٽ مهه جوڳن
امرت لسم لوڻجن پاڻيا ، گيان ڪائيا رس ڀوڳن
(اڳ رهاء)

ارٿ :- هي ڀالي ، جو سڀني جڳن جڳن جون جڳالون ٻڌي مرڪاڻون جوڙ رهيو آهي ، تنهنجي هڏ ڦٽ ۽ جوڳ ٻڌي مٽاب ملي ٿو . جو امرت نام لوڻجن جو ڀالي ٿو ، ڪايا ۽ گيان جو رس ملي ٿو .

(٢) شو لڪري مهه آسڻ ڪنڊ ، ڪلپ تياگي باڻن
سڪي شهد سدا ڏن سوهي ، آه لس ٻوڙي ڏاڻن

ارٿ :- هي ڀالي ! سڀ سڪر روهي لڪري ۽ ر استر لي رهو ۽ ياد ۽ ڪلپاڻون لاهي ڇڏيو . سڀ گورن جو ٻڌڻ جيڏو ٻڌا سڪي ۽ جيئن سوسڪ ڏني انسو ۽ ڏيهن راڻ لساڻ وهائي اٿو .

سوامي ڪورونڊ ديو کان پڇيو، جنهن تي هنڊ جي پاڪنڊ
ناس ڪرڻ واسطي، ست ڏينهن جي جاپ جو ڏڻ لاءِ سري
فاذڪ ڏني رکائي پر ڏوءِ تي او ڏار ڏاريو آهي. هو ڏوڪ
ڏني اڄي ملندو، ڏينهنڪري ڏون ڏيئر رکي ڏني ويئي
رهو." مهاراڄ يڏري جي ڳالهه ٻڌي فرمايو "پيارا ڏوڪ
جيڪي پڇيطو عاجي، سو بلاشڪ پڇ." ڏوڏري ڇيو "سوامي!
او دانڪي نيڪ روشن آهي ڏ جيڪڏهن هي من مليئن رهي
ڏو، تيڪيئن جنم مرڻ جي سنڪٽ کان نه ڏو ڇڏجي ؟
جڏهين ڏي من نرمل ڏٿي ڏو، ڏڏهين سريشٽ ڏٿي
پراپت ڏٿي ڏي. موڻ من جي روڪڻ لاءِ ڪيڏو وقت
هٺ يوگ ساڌي پنهنجو منورٿ حاصل ڪيو. هي
سوامي! ديا پالي ٻڌايو ڏ پڪٿي ڏ سان من نرمل ڪيئن
ڏو ڏٿي، چاڪاڻ ڏ سواه ايڪ ڪرڻا جي من نرمل ڏي نه
سکهندو ڏ من جي استرڏايون ڪانسواه ڏيڀ مشڪل آهي.
ڪڙو ۽ هو سنسو مونکي آهي ڏ ٻيو ڪيئن ڏي ڏٿي ڏ
يون ڪرڻ واري سڌ پياليو پي مست ڏيئن ڏ ڏ اڏاهه ڏڻ ۽ مڪهن
رهي وڃي واسنا ڪان ڏٿي، آڻ ڏئي پنو ڏم جي رنڪ ۽ ڏڏا رهن
ڏا، پر پڪٿي وارن جي لنو ليٿنا ڏم ۽ ڪيئن ڏي ڏٿي ڏ
ڪيڏيطرح هنڊجو ويڳاڻ پڪو ڏٿي ڏو؟ اڄي به سنسا مونکي
آهن. ديا پالي منهنجا سنسا نورت ڪيو." ڪورو صاحبن
فرمايو "هي سيطا پوڏري! تنهنجو چوڻ ٺيڪ آهي ڏ سواه
استرڏا جي من نرمل ڏي نه سکهندو ڏ يوگ ڪان سواه
ڏڙ نه ٿيندي. مگر پڪٿي وارن واسطي من نرمل
ڪرڻ لاءِ ڪشت يوگ جي بدران ڪهڙو ڏڏ پڪٿ يوگ
رستو آهي. من جگر جا وڏاڻ جيو جيڪي پنهنجي

آسا مچلا پیلا شد (۳۷)

اڻانڪا- ڏڪ برڪاش ۽ سڪيل آهي ته ڪ
دفعي سوچي ڪوءِ ڏاڪ ڏيه جن ڀاڻي ڀاڻي ۽ ڀاڻي مو ڏالي
سان ڪڏهي پرتري جي سوينڪ آشرم ڏالهن ويا.
پرتري ڪ ماءِ ڪوشرو هو، جهنکي ساءِ ديس ۽ ڪيترا
راڻائون محبيدا هڻا. مهاراج اُن آشرم ۾ ويڄهو ڪڙي
هنڪ وڻن جو ڇايا ڏسي اُتي ڏسي ڀيا. ٿوري دير کالهوءِ
پرتري ڀڻ ڪهن ڪر سان ڀاڏ ڏڪيو ۽ ڪوءِ صاحبن
جي ڇهڪڏ ڀيشالي ۽ ڏيڄسوتي اکيون ۽ فقيري ڀيکر
ڏسي اڪيان اڻي ڀاڄيو "سامي! او هين ڪڙي ديس
جا رهاڪو آهيو؟ ڪيڏالهن ويو لا؟ ڏاڪو الو؟ ڀاڻي
ڀاڻي صاحبن جو روح ڏسي حواس ڏاڻو ته "اسين هندستان
ديس جا رهاڪو آهيون ۽ مي سوچي ڪوءِ ڏاڪ سڪداڻي
آهي، جهڪڙ اسين شيوڪ آهيون. سندس ڏي ويا
سان اسين ڪيترن ملڪن جه سير ڪوچي اڄ هتي
اڻي پهڻ آهيون." اها ڏڪي پرتري ڏاڏو ٻڌسن ڪيو ۽
ڀڻي مٽ جوڙي صاحبن جي قدمن ڏي سر لوڻي ڏاڻ
ڏيڪيو "سهڻا پاڻ ويا، جو او ڏاڄيو درشن مولڪي
نصيب ٿيا. مو ساڻي او هين سان ملڻ جي ڪهڻي اڻڻا ڪا
هئي." اڏن ڇڻي ها اُتي ويهي رهيو. ڏهڻي صاحب
ڪانڌس ڀاڻي ڏيڪ ڏڪ. ڀاڻي! ڏن مولڪي ڪهڙيطرح
سڏ ڏندو آهين؟ ڪيڏن ڏون سهڻي اڻڻ جو ڀاڻي
هئين؟" پرتري ڀيو "سوامي! هڪ دفعي مون ڀاڻي
ڪوءِ ڪان ڪي سوال ڀاڄڻ جهڻي من مولڪي ڀيو
ڏم ڏهور ڏاڻ ڀاڻي جي ڏ ڪي ڏاڻڻ آهي، سا ڏون جڪر

آسا ਮਹਲਾ ੧

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਭਾਈ ॥ ਜੋ
ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਕੀਤੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥
ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਭਲਾ ਤੂਹ ਭਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ
ਸਾਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਪਰਵਾਣਾ
ਲਿਖਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜੈਸਾ ਲਿਖਿਆ ਤੈਸਾ ਪੜਿਆ
ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥ ਨਿਕੇ ਦੁਰਗਹ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ
ਪਵੈ ਫਾਹਾਰਾ ॥ ਸ਼ਤਦੋਸ ਬਾਜੀ ਪਕੈ ਨਾਹੀ ਕਚੀ ਆਵੈ ਸਾਰੀ
॥ ੩ ॥ ਨਾ ਕੋ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਠਾ ਨਾ ਕ ਮੂਰਖੁ ਮੰਦਾ ॥
ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ ਜਿਸਹੰਤ ਕਰਾਏ ਤਾਕਉ ਕਹੀਐ ਬੰਦਾ ॥੪॥੨॥੩੬॥

آسا مہلا پہلا شبد (٣٦)

(واگ ڈھیڈ جی وس ، آ کا پاٹ وسیٹی ۔)

(۱) کیتہ ہوئی کرے کرائی کرتی ، تس کیتے کیا کہیئے بھائی
جو کچھ کرنا سو کر رہیا ، کیتے کیتے کیا چترائی ۔
اوت نہ ہے بھائی ! سمجھ ہو سمجھ آوے
جسو گرم جیو کان گرائی جانے ، تس کیتے کیا کہیئے بھائی ۔
ٹٹی جیوں کی جانے ؟ کیتے کیا کہیئے بھائی ؟
ان گرم ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ۔
(سمرتھ) ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ۔
کان گرائی آوے ؟ ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ۔
ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ، ہو گیا ہو ۔

سکھمنی صاحب جی (۲) اشٹپدی (۱) کی ٹیکا (۰) ہے
ٹیکا فرمائی آپی نرہے

رکي ٿو ۽ اوڏي سامهي سان ڏاڙ، جو جاڻڻ کان ٻري آهي
تنهنجي تور ڪري ٿو. ڪاوڙ مت ساڻ سنگت وڃي
آهي ۽ شام (پرماتما) سيني جي مڙان آهي ۽ وڃڻ را
(سنت) ڪي نموني جا آهن. رکو ڏاڙ سان واسطو الڻ.

وري راجا پڇيو ته اوهين هندو آهيو يا مسلمان؟
اتر:- "دو وڃي سري سنگور ٿو ليڙي، سو ٿو ڏيئي جس
ايڪ لو لاڳي، ڏيڻ وٺڻ ليراڻي
شبد و ساڻي پرم ڪاڻي، سدا شيوڪ ڏن راڻي."

يعني ٻنهين طرفن يعني هندن ۽ مسلمانن جو سنگورو
ليڙو ڪندو آهي. اها ڪاڻ آهي سمجهندو، جنهنجي
ڪ پرماتما ۾ لو ايڪن ٿو لڳي. اڏو شخص جي ٻڌ
الدر نشڪام ٿي رهندو.

راجا پڇيو ته اوهين ڪورنڌ جا شش آهيو؟
اتر:- "اوڙ ڪڻن، ڪڻ پرڪورڻ، ڏڪا اڪرڪورڻ واسي
ڪورڪهي ٻاهر گهر ايڪو، ڏاڪ پڻيا اداسي."

يعني دسمون دڻار، جو مٽي آهي ٻاهر سڀو ڪورڪر
(پرماتما) رهي ٿو. سڀ ڪورڪنڌ جو شش اهو آهي
جو دسوين دڻار ۾ رهندو ڪ ڪر (پرماتما) سان ملي
رهي ٿو. سنگورو جي ڪٻا ساڻ هلو ۽ مڙان ٻاهر، ڏاڙو
گهر جي الدر آهيان. مڙان اڏيڻ اداسي آهيان.

اهي سڀ موهيندو وڃن راجا شوڻپ جي ورڊي ۽
ڏني وڃا ۽ ٻه سنگورن جو سڀو شش ٻڌيو. سنگورو
ڪي ڏينهن سنگلا ديپ ۾ رهڻ ڪاري پنهنجي پياري شوڻپ
جو آڌار ڪري وري پٽي پاسي روانا ٿيا.

ست سري اڪال

پرشن :- "گرو سائين! تيرا ڪيا نام ڪٿسي ذاتي
آڻ پيٽر محل بلاوڻ ڇوڇه بات نه نرنتي."
آهي؟ جيڪڏهن پنهنجي محلات جي اندر مون کي
ڪرايو يعني پنهنجو گريوم ته پنهنجي اندر جو حال
پچان. پوءِ راجا پچيو ته اوهين جوگي آهيو؟
اُتر :- "جوگي جگت نام نرمائل، ڏاڪڻ مثل نه راتي
پرينر ذات سدا سچ سنگي، جنم مرڻ ڪٽ بيتي."
يعني جوگي اهو آهي جو وڏي انوسار نام سان
لنو لائي ۽ جنهن ڏري ڏوميءَ جي ميل نه هجي ۽ جو پرينر ذات
جي ست سنگت ۾ رهي جنم مرڻ جو ويڙ ڪاٽي چڪي.
وري راجا پچيو ته اوهين برهمڻ آهيو؟
اُتر :- "برهمڻ برهم گيان اشنائي، برڪٽ پوڄي پاڻ
ايڪو نام ايڪ ڌارڻ، تريوٽ ايڪا جوني."
يعني سچو برهمڻ اهو آهي جو برهم گيان جو اشنان
ڪري ٿو ۽ هري ڪٿن روپي پٽرن سان پوڄا ڪري ٿو.
هنجي لاءِ ڪروڙين نام آهي، ڪروڙين برماتما آهن ۽
ڪنهي جوت تنهين اوکن ۾ قائم آهن.
وري راجا برشن ڪيو ته اوهين وڃارا آهيو؟
اُتر :- "جيڪا ڪندي اڻ ڪهت جاڻ، تولڻ نام اڃاڻي
ايڪو ذات شاهه سيٺ سر، وڃاري اڪ ڏڻي."
يعني سچو وڃارو اهو آهي، جو زبان کي سامهون جو ڪائو
ڪري ٿو يعني زبان سان برماتما جي سنت ڪائي ٿو
ڏيئي کي سامهون جا ڏه ڏ ڪري ٿو يعني هڏي ۾ نام

وڃا آهن ، سي اسانجي سولهن ڏسي موهجي ويندا هئا.
هن سنت کي موهڻ لاءِ اسان کهڻا جتن کيا ، پر ويو
ڪجهه نه ڪيئن. سميو پوءِ والکو الڏول رهيو. آخرڪار
اسان تي اڏي ڪوپا درشتي ڪئي انس جو اسانجي
هڏي به وشين کان هئي ، جو ڏاڍ سهڻ لڳي
ويئي آهي. بيشڪ هي ڪو پوڻن سنت ٿو ڏسجي ،
جهنجي درشن ڪندي سانت اچيو وڃي. اسانجا ڪي
پوءِ ٻا وڏا پاڻهر جاڳيا ، جو ڪهڻ ۾ لهاڻي وڃي نڪجي
شيوا ڪئي سون ، جهنڪري سڄي رات آهديش ڏيئي
پهنجي ڪوپا سان اسانکي ڪاڙت ڪيائين.

راجا شوڻاپ هي واڻا هڏي ڏاڍو خوش ٿيو ۽
هنکيو. شواس آيو ته هي ضرور سنکورڪ ديسو آهي.
هو اکياڻن ۾ ٻين آڻي هلي آيو ، جتي سنکورو ديين ديال
وٽ جي مهمان ويٺا هئا. اُن وقت مهاراڻن جي پٽ
راجا جي طرف هئي. تنهن ولدي ۽ راجا شوڻاپ ڏاڍو وت
ڪري ادب سان هٿ هڏي ٻڌي رهيو ، مگر صاحبن
هن ڏانهن ڪڪ ئي نهاريو ۽ نه ڪجهه زبان سان ٻوليائون.
راجا ته پڪو نسچو رکي ٻڌي رهيو ۽ ويو ٻيو ڪنڌ. اڏي
حالت ۾ جڏهن آڻائي ٻوڪڙي ويا ، تڏهن سنکورو
راجا ڏي نهاري چوٽ اکڙ ڪئي " راجن ! اوهين خوش
آهيو ؟ اوهانجو ڪيڪو منورٿ مڃي سو ڇڏي ڏيو." راجا
وينتي ڪئي ته " سوامي ! اول ديا ڪري مولکي
پنهنجي لاڻي ڏات کان واقف ڪيو ته پوءِ سب پنهنجي
اڳا ڪا اوهان جي اڳيان عرض رکان." راجا جسو
ڪي پوشن صاحبن کان ٻڌيا ، جن جا اڳر صاحبن ڪيس
ڏانهن جي موڪو مڪلا ٻڌا شهد (۱۰) ۽ آهن.

ارٿ :- "هر هر" کرڻ، اهو هار کنٺ ۾ پوريو ۽ "دامودر" لفظ جنگهه ڏندن کوٽڻ جي ڪريو يعني "دامودر" لفظ وات سان اچاريو، هردي روپي هٿ ۾ اهو ڪنگڻ پوريو، جو ڪرتار جو نالو ٿيو. اٿئين طرح اوهانجو چت ڏيرج ۾ ايندو.

(۳) مڌسوڏن ڪر مندري پهري، پرميشر پٽ ليٽي ڏيرج ڏڙي پنڌاوي ڪامڻ، سري رنگ سرما ديٽي

ارٿ :- "مڌسوڏن" جو نالو جپيو، اها اوهانجي مندي هٿ گهوجي ۽ پرميشور جو نالو، امي اوهانجا پٽ جا ڪپڙا هٿ گهرجن. ڏيرج روپي سينڌ نرڙ تي ڪيو ۽ سري رنگ جو سرمو پايو.

(۴) من مندر جي ديپڪ جالي، ڪائيا سيجه ڪريٽي گيان راءِ جب سيجي آويٽي، تڏ ڏانڪ پوڪ ڪريٽي.

ارٿ :- من روپي مندر ۾ گيان روپي ڏيو ٻاريو ۽ ڪايا (ٻڌيءَ) کي سيجه ڪريو. گيان ڏاران جڏهين پرماتما راجا اوهانجي هردي روپي سيجه تي ايندو، تڏهين اوهين سچو آنند پائيندؤ. [ديپڪ = ڏيو؛ ڪائيا = ٻڌي ؛ راو = راجا.]

اهو شبد ٻڌي ۽ اُنجو ارٿ سمجهي اُنهن استرين جو ڪپاٽ ئي کلي پيو. سڀيٽي استرين مهاراڻن جي مڌ وچڻ ڏاران ايشور جي صفت روپي موتين جي مالها ڪڍي ۽ پائي، سڄي رات صاحبن جا چرن ڪمل شيوي صبوح جو سويرڙ ۽ پرڻو رهيون. هنڪي کوڏين ڪوليندي هيرو هٿ لڳي ويو. هو ستڪورو ۽ جي مهر ٻاڻي سان وشي واسنا جي تپت ناس ڪري ست نارسمريندؤن راجا شوناپ وٽ آيون.

راجا - خبر ڏيو تر رات سنت ڪيٽن ڏنو؟

استريون - مهاراج! اڪي جيڪي فقير هتان ٽي

سمند کی کیلن واوري سکھندیون ۽ لوہل واڻي سمير
ہوت کي ڇا ڏوري سکھندو؟ استرين کي جيڪي حيلا
وسيلا ملائڻا هڏا سي ملايائون، ہو سڪورو هوليہ ہوت
جيان اڀل رهيا. سڪورن پاتي مردالي کي چيو تہ
"پيارا، راڻ وڃہ تہ هتن پليلن کي سٽين واٽ
لڳايون. مي دو ڪوڙا ڪڍا ۽ وسترڪي آيون آهن،
تنکي ڏسيون تہ اهي ڪڙا ڪوڙا ۽ ڪهہ آهن ہي پاڻي،
مالڪ کي ہوشن ڪري سکهو."

پاتي مردالي راڻ وڃاڻ ۽ سڪورن هيٺيون مها
سدر شبد اڀاريہ:-

ايڪ اوڪار ستگور پرساد

آسا مکلا پيلا شبد (۳۵)

(۱) هن موتي هي ڪهڙا هوي، جوڙ هوي سوت ڌاري
ڪما سيڪار ڪامڻ تن هوئي، راوي لعل پياري

ارت:- هي پليل اسريسون! جيءَ سڄو ڪو ڪهڙو
هٽ ڪرڻو آهر هي موتي پالي ڪيڏ ڪريو. اوڏاهو
سوتر ڌاري هيءَ ڏاڍ ڪٽڻ ڀاڻ تنهن ڪوهيءَ هيءَ ايان
ڏاڙان اوهين واڻگورو هو ٿا هسو. جہ اسري ڪما جو سنگار
ان تي ڀاري تي، سائي پيارن ڀهڪو ڀار ڀار ملسي تي.

لعل پهر ڪڍ ڪامڻ موهي، تيري ڪڍ هوهر ڏاوري
(اڪ رهاء)

ارت:- هي لعل! پڇ رڳي اسري ڀهڪا اڪ ڪڍ
ڏسي موهب تي پيڻي آهي. هي ہرڻا ڀهڪا ڪڍ پڻي ڪهن
ڏيوي ڏيوا ٿا ہر آهي. [اوري = ہس ہر.]

(۲) هو ہو ڏار ڪنت تي ہوئي، دامو در دڻت ليئي
ڪر ڪر تا ڪهڻ ہوئي، ان پڌ ہت ڏيئي

باغ ۸ براجمان ٿيو آهي، جنهنجي پرتاپ سان سڪل
باغ سائو ٿي پيو آهي ۽ سڀ وڻ ۽ ٻوٽا پرفلت ٿي پيا
آهن." راجا اِها خبر ٻڌي کٻڙو پرسن ٿيو ۽ پنهنجي وزير
پرسرام کي کڻائي چيائين ته باغ ۸ هڪ مها پرش آيل
ٻڌ جي ٿو. تون اوڏانهن وڃ ۽ جي هنجو نالو سري نانڪ
هجي ته هنجي چڱي طرح پريکيا ڪري مونکي اچي ٻڌائجه.
اِهو ٻڌي وزير تمام عمدا پوڄن ڪٽائي ستگورن وٽ باغ
۸ ويو ۽ پٽي هٿ ٻڌي نمسکار ڪري پوڄن اڳيان رکي
ارداس ڪيائين ته "سوامي! راجا شوناپ مي پوڄن
اوڏان لاءِ موڪليو آهي. گرو ڪري انکيڪار ڪريو."
تنهنتي سري گورو بابا فرمائڻ لڳا:-
"دس ڪس سواد انيڪ هئي، پڪ ڦل ميٺي چاکر."
يعني ته مٽن، ڇوڻ ۽ رسيلن پوڄن ۸ سواد
ڪيٽوئي آهي پر ڦل سندن آهي زهري. مطلب ته سوادي
ڪاڏن ۸ ڪو مزو نه آهي ۽ انهن جي ڪاڻ منجهان ڪيٽا
وڪار پيدا ٿين ٿا. مها رس فقط نام ۸ ئي آهي، جنهن
مان انيڪ سکر پيدا ٿين ٿا." اهو ٻڌي وزير
عجب ۸ پٽجي ويو ۽ راجا کي اچي ٻڌايائين ته سوادي
پوڄن کان سنت پري آهي ۽ نه ڦوٽي. ڏڪ هين راجا
حڪم ڪيو ته مها سندر استرين جنکي سورهن سينگار
ڪيل هجن سي سنت وٽ وٽي وڃو. وزير حڪم
وجب سندر استرين کي طرح طرح زرزيور ۽ پٽ پٽيبر
ائي ستگورن ڏانهن ڪين روانو ڪيو.
اهي نهايت سوپنيڪ استريون هار سينگار ڪري
ڪرو نانڪ ديو جن وٽ آيون، ۽ ڏاڍا پرڪارن جا ناز
ڪرط لڳيون. پلا ڪاڻ جون مانڏاڻيون اٿاهر

باغ ۾ براجمان ٿيو آهي، جنهنجي پرتاپ سان سڪل
باغ سائو ٿي پيو آهي ۽ سڀ وڻ ۽ پوٽا پرڦلت ٿي پيا
آهن." راجا اِها خبر پڌي گهٽو پرسن ٿيو ۽ پنهنجي وزير
پرسرام کي گهرائي چيائين تہ باغ ۾ هڪ مها پرش آيل
پڌ جي ٿو. تون اوڏانهن وڃ ۽ جي هنجو نالو سري نادڪ
هجي تہ هنجي چڪي طرح پريکيا ڪري موڪلي اڇي پڌائجي.
اِهو پڌي وزير تمام عمدا پوڄن کٽائي ستگورن وٽ باغ
۾ ويو ۽ هٿي مٿ پڌي نمسکار ڪري پوڄن اڳيان رکي
ارداس ڪيائين تہ "سوامي! راجا شوتاپ هي پوڄن
اوڏان لاءِ موڪليو آهي. ڪرپا ڪري انکيڪار ڪريو."
تنهنتي سري گورو بابا فرمائڻ لڳا:-
"رس کس سواد انيک هئي، پکہ قل ميٺي چاکر."
يعني تہ مٺن، چوڻ ۽ رسيلن پوڄن ۾ سواد
کٽيل آهي پر قل سندن آهي زهري. مطلب تہ سوادي
کاڌن ۾ ڪو مزو نہ آهي ۽ انهن جي کائڻ منجهان ڪيٽا
وڪار پيدا ٿين ٿا. مها رس فقط نام ۾ئي آهي، جنهن
مان ايڪ سکر پيدا ٿين ٿا." اهو پرپوڌ پڌي وزير
عجب ۾ پئجي ويو ۽ راجا کي اڇي پڌايائين تہ سوادي
پوڄن کان سخت پري آهي ۽ نہ ڏيڻي. ڏڌهين راجا
ڪم ڪيو تہ مها سند راستريون جنکي سورهن سينگار
ڪيل هجن سي سخت وٽ ويٽي وڃو. وزير حڪم
ڪري سند راسترين کي طرح طرح زرزيور ۽ پٽ پٽيئر
ستگورن ڏانهن کين روانو ڪيو.
اهي نهايت سوپنيک استريون هار سينگار ڪري
ڏانڪ ڏيو جن وٽ آيون، ۽ ڏاڍا پرڪارن جا ناز
گرط لڳيون. پلا ڪاڻ جون مانڪاڻيون اٽاهم

اڏيطرح راجا گھٹو وقت ستگورو نالڪ ديو جن جي ياد ڪيري ۽ رکداريو. آخر رحمت جا بادل گرجڻ لڳا ۽ چاتڪ شوناپ جي مڪ ۽ دوشن جي بولد پوڻ جي تياري ٿيڻ لڳي.

مڪي مديني، ڪابل قندار جا ٻيوا پار ڪري ستگورو نالڪ ديسو جن جي دل توڪڻ لڳي. پائي مردالي کي چوڻ لڳا تہ "پيارا، اڄي ماڻ اسالجو لهيو. اسالجي ماڻي دل سنگلا ديپ ملڻ لاء پيٽي سڳ. اسالجو پريتم اسالڪي ياد ويندو ڪري، سو اسالڪي ٻڌي ڀاسي ملڻ نہ ٿو ڏئي. هينئر اسين اوڏانهن هلون ٿا. پوء جي وري ڪرتار جي مرضي هوندي تہ وري ٻئي وقت من ديس جو سٹر ڪنداسون. مردانو چوڻ لڳو تہ "سوامي! جا او مالڪجي رضا. جا او ڏانڪي وڻي سا وارم وارم." پائي مردالي جو اهو جواب ٻڌي ستگورن سڏو سنگلا ديپ ڏي رخ ڪيو ۽ اڳي اُڀي ٻهتا.

ستگورن پائي ڀاءُ کي ۽ ٻاڻ سان ڪيو. ڏڏهين ستگورو، پائي مردانه ۽ پائي ٻالو سنگلا ديپ پهتا، تڏهين شهر جي ٻاهران ڏک سڳل باغ ۽ اڳي ڏيرو ڪيائون. اڳا صاحبن پهچا پوتر چوڻ سڳل ٻاڻ ۽ پاڻا تر سپ ٿط ۽ ٻڌا سوسڻي وڻ. اهو ڪوڪ ڏسي، ماڻهن وڃي ڏاڻائيء کي ٻڌايو. جو جو باغ کي سڳل ڏسي نا اميد ٿي وڃي شهر رهيو هو، سو ڏڏهين اها خوش خبري ٻڌائين، تڏهين ڏوڪندو آيو ۽ اڳي صاحبن کي پيرين لهيو. پوء هو دل ۽ ڏاڍو خوش ٿي راجا شوناپ جي ڪچهريء ۽ ويو ۽ راجا کي عرض ڪيائين تہ "راجن! اڄ ڪا مها پوش بن چيلن سميت سوڪاري

سان چائيو رهيو، پر ڪنهن ڪڙي مان به راجا جي دل
ڪي فرحت نه آئي. آخر ڪڪ ٿي راجا اڳرن "گورو
ڏاڪن" جو درشن ڪرط ئي چڏي ڏنو. ڪي سندس
؟ حسين استريون مقرر ڪيائين. جيڪو به پاڻ کي
"گورو ڏاڪ" کوڏائي آيو ٿي، تنهنکي اهي حسين
استريون پرکيندي هيون. راجا هر روز انهن استرين
ڪي پاڻ ڪوٺ ڪهرائي پڇندو هو ته منهنجو پرانن جو پران،
اها ڪاليه پوندي هٿي ته هو اڃا نه آيو، جنهنکي گورو
ڏاڪ لاءِ من جي دل ۾ وڏيڪ سڪ ۽ اڪير جاڳي. هاڻي
ته سندس ڪائط پيٽط ۾ چٽي رهيو. نه ٻيٽن ۾ نند هيس
؟ نه اندر ۾ آرام. هر دم پيو چوي "گورو ڏاڪ! پيارا گورو
ڏاڪ! منهنجا سردار گورو ڏاڪ!" ڪڏهين ڪون مونکي
درشن ڏيئي نهال ڪندين!" هو ڏاڍي سڪ سان ڳائيندو
رهيو:-

(۱) آءٌ مِلُ ستگور ڏاڪ جي، دل تڏوں چاوِندا
ميري آکيان پٽيان ترسنديان، نيي ڪيڙ هور پاوِندا

(۲) هرڪوءِ ڪَ تيري ورڊي، نيي هرڪسي نون وڙدي
تيري آسا چت وِچ ڏردي، دل ڪٽي به نه جاوِندا

(۳) آکي ٻوير ڪسائيندان، هر هر نام پکن
جي ڪر ڏوڃا پيکدي، تڏ ڏاڪ کي ڏچن

۱- توکي. ۲- چاهي ٿي. ۳- سکن ٿيون. ۴- ٻيو ڪجهه
نه مڻو نه ٿو لڳي. ۵- ڪتو. ۶- ڏ ر جو. ۷- ٻي ڪنهن کان نٿو
ڏچان. ۸- ڪنل. ۹- ڏسن. ۱۰- ٻيو ڏسن. ۱۱- ڪيي ڏ جن.

شبد جيڪي ستگورو جا پائي منسکر وٽ لکيل هئا، سي ڪانڌس لڪائي وڌائين ۽ ان وقت کان وٺي سنڌهه سمورڪ مستيءَ جي رنگ ۾ اچي "ڏاڪ ڏاڪ" ڏاڙي جي سمرڻي سورٺ لڳو.

پائي منسکر ۾ چار ڏينهن رهي راجا کان موڪلائي پنهنجو غوراب پرائي وري ڪنهن ٻئي پاسي روانو ٿيو. هاڻ مهل راجا شوڏاپ ڪانڌس ستگورو جي سحاڻڀ جي لڏائي ٻڌي. پائي منسکر ڇيو ته راڻن آ جنهن پياري جي درسن ڪڻي تنهن جا ليڀ لڀي ٻون، جنهن جا ٻول ٻڌڻي تنهنجي اندر ڪي ساڻت اچي، سوئي آڻيئي ستگورو ڏاڪ. من جوڙ ڪو ٻيو ڪوٺي. الجهي درسن ڪڻي ڪٽين ڪنور دل ۽ اپراڌي ٻه ڪري ويا. بس راجا ٻه ڪٽي اها ڳالهه ڪيڏ ٻڌي ۽ لڳو ستگورو جي ياد ڪيري ڪرڻ. آڻندي وهندي هر دم سندس واڻان اها ڏاڙ ٻٽي نڪتي:-

"من موهه ليڻا گورو ڏاڪ ڏي
گورو ڏاڪ ڏاڪ ڏاڪ ڏي."

سڀ ڪاڻڀ پيڙهه وسري ويس، راج پاڪ ٻسر ملو ٿي لڳس. هر وقت وڻاڪر ۽ پريم رنگ رهيو. ديسان ديس اها ڳالهه پکڙ جي ويئي ته سنگلا ديپ جو راجا شوڏاپ ستگورو ڏاڪ ڏاڙي ڪ سنت جي ۾ هر دم مست ٿي ٻيو آهي. رات ڏينهن آڻندي وهندي هنکي ٻيو ياد ڪري. اها ڳالهه ٻڌي ٻوڏي ۽ ڪورو، وڏا وڏا تلڪ ڇاڏي ۽ ڪهيون ڪهيون مالهاڻون، پائي هاڻڪي "گورو ڏاڪ" سڏائي راجا وٽ آيا. هر ڇار اکرا "گورو ڏاڪ" راجا جي دل جي هر روز ايندا رهيا. راجا جو شاهي باغ اڏڻ "گورو ڏاڪن"

آهي. پوڄا ۽ جڳائي ديون جي ديو جي. جڏهين ديو ۽ ديو ڏائون پڻ اُنجي درتي سوالي آهن، تڏهين اُن دڪ سڄي سرجنهار کي ڇڏي ڇو ٻين جي اڳيان هٿ تنڪجي؟

پائي صاحب جا اهي مڏرو ڇن راجا جي مردي ۸ ڇيڻي ويا. هو پائي صاحب جا قدم چمي چوٽ لڳو ته "پيارا، مونکي ساري عمر ڇڻن ڇڻن، ورتن نيمن رکڻ مان اُدو آنند نه آيو، جو اڄ مونکي تنهنجي وڇڻن ٻڌڻ مان آيو آهي. پلائي ڪري مونکي ٻڌاء ته اُدو داتار ڪير آهي، جنهن توکي اِهو ورت ڏسيو آهي، اِهو جاپ جپايو آهي؟ ديون جي ديو اُڪال پورکر جي پُوڄا ڪرائي آهي. مونکي به وڏي هلي اُنجو درسن ڪراء ته مان سندس ديدار ڪري پنهنجو جنم سڦل ڪريان.

پائي منسکر ڇيو ته "اي راجن! ان سائين ۽ وٽ هلي ملڻ مشڪل آهي، ڇو جو هو سنسار کي تارڻ لاء ديس ديسانتر رٽن ڪري رهيو آهي. ڪڏهن مڪي مديني، ڪڏهن آسام ڪڏهن ڪابل ۽ ڪڏهن بغداد. سو ڪون ٻيا سپ آسرا ڇڏي هن سڄي سائين کي اٽ ئي پير پريم سان ياد ڪر ته هو توکي اوس اڄي درسن ڏينده. هن کوڏي راکس جڙي پاپي ۽ سڄڻ ڏکڻ جڙي دراچاري جا به ٻيڙا پار ڪيا، سو هو ڪٿن نه تنهنجي منوڪامنا پوري ڪندو؟

پائي منسکر جا مڏر لفظ راجا شوڏاپ جي مردي ۸ ڇيڻي ويا. ست وچن ڇڻي ٻين پاسن جو خيال ڇڏي اندر ۸ "نانڪ! نانڪ. سچا گورو نانڪ، مڪتي جا داتا نانڪ، رحمت جا سائين گورو نانڪ" اِها ڌني لڳايائين.

لکڙ لکڙ آڻي جتي هيٺ، ستيڻهه تي سياڻ
لکڙ لکڙ آڻي گورکا، لکڙ لکڙ ڏاڻن ڏاڻ
لکڙ لکڙ آڻي آسا، گورڙ چلي وهراس
لکڙ لکڙ ديوي ديوتي، ڏاڻو لکڙ نواس
اڪ پر پيغمبر اولڙي، لکڙ ڏاڻي مُلان شيخ
گسي ساڻت ڏ آنيا، ڏن ستگور کي آديش
ساڌ سڏ اکٽ هيٺ، گهڻي لکڙ آپار
ايڪوڙا اوتر هيٺ، ڏن ستگور کي شَبَد سچار
سر ڏاڻن کي ايڪ ڏاڻ، ست نام ڪرتار
ڏاڻ ڏاڻي قيمت ڏاپوي، پي الت دشمار."

! جو شبد ڀئي مسکر اڏي آمکر ۽ آڻي گايو، جهن راجا ۽ ٻين حاضرين جا هوڏا پچائي ڇڏيا. راجا اڪين ۽ پاڻي آڻي چوڻ لڳو ته "اي سنت! توڙ اڄا پهچي ڏاڻي سڌ نه ڪئي. تهجا وڃڻ مهجي من کي آنند ڏا بخشن، سه دينا پاڻي ڪ ٻيو شبد نه لکي ٻڌاء. ڀائي صاحب ابهيء ڏي ٻڌيڪ اڀاس ۽ اڄ ڪ ٻيو شبد گايو، جهجهه آڏ پڙ راجا جي دل ڏي ڏاڻ ڪيو. ٻوء ڀائي مسکر راجا کي آديش ڪيو ته "راجن! جيڪڏهين کو دولت ۽ حڪ انسان جي آتما کي فائدو رسائي سگهي ٿو ته اهو دولت ۽ حڪ آهي، جو مون اوهانکي ٻڌايو

۱- سي ۽ سياسي. ۲- گورکامڻ. ۳- ڏڪ. ۴- رهڻ.
۵- اڪٺو. ۶- اڄي سڀ. ۷- مٽاڻ.

آهي ۽ جو مان مردم رکان ٿو. آڃا به اوهين چئو تا
مان کي ورت کو نه ٿو رکان!
جاپ به هي راڄن! مان اُهو ڄاڻان ٿو، جو ستگورن
جو موڪي بتايل آهي. منهنجي زبان اُڏندي وهندي،
سمهندي جاڳندي، هلندي چلندي، "سري واهگورو،
سري واهگورو" ڄپ ٿي. هڪ دم به اِنهيءَ جاپ جي
ڄپ کان منهنجو خالي نه آهي. اِنهيءَ جاپ جي
جي موڪي ايتري قدر پياس آهي جو،
"آکان جيوان، و سري مرجاءِ"
يعني ڏهه ڄپيان ٿو تہ جيڏان پيو نہ تہ وسارط کري
مري ٿو وڃان. اِنهيءَ هوندي به راڄن! اوهين چئو تا
نہ مان کي جاپ نہ ٿو ڄپيان!
اڏيطرح مان پنهنجي ديو کي به ڏياڻان ٿو تہ پوءِ ڄپان
ٿو. بيشڪ مان هٿن سان بنايل ديو کي نٿو پوڄيان،
پر اُنهيءَ کي، جنهن انسان سينهن کي پيدا کيو آهي تہ جو
آهي آڪال، اڄوڻي، سينهوءُ، سرو ويڪ تہ سروڀوم پاڪ.
هو سڀني ديون جو ديو آهي تہ پياسي ديو ديو تا آندڻي در
تي پڪاري رهيا آهن. اُن ديو جي حڪم ۾ سڀ رشي
منيءَ، پير پيغمبر، ولي نبي، جتي ستي تہ پيا انيڪ آهن.
ائين چئي پائي صاحب پريم ۾ آڻي اُن ديو جي اُستت
کي ٽڪ لکيو:-

"جت ڏر لکہ محمدا، لکہ برهمي وشن مهيش
لکہ لکہ رام و ڏيوڏا، لکہ راجي لکہ ويس

۱- جنهنجي ڏرتي. ۲- رام جوڙا وڏا. ۳- رستا بتائيندڙ،
۴- بيڪ ڏاري.

ڪپٽ، لڪي، فريب، نندا، پرائي ٻچار، بکيلي وغيره. اڳر ٻ ادو ورت نہ رکو وات کي ٻو جسر جي هڪ الڳ ڪي. هي راجن! اکين سان مان پلجي ٻ ڪڏهين پراستري ۽ ڏي نہ نهاريان. هڪ استري کي مان ٻهنجي ماءُ يا پيٽ يا ڏيءُ ڪري سمجهندو آهيان (ديکه پرانيشان چنڪيشان، ماوان پيٽان ڏيشان جاڻي). هي راجن! ڪنن کي ورت اڳر پرائي نندا ٻڌ ڪان، هٿن کي ورت اڳر کوٽن ڪمن ۽ ڪڪرمن ڪرڻ کان، پيرن کي ورت اڳر ٻري پاسي وڃڻ کان. اِهي ورت رکڻ لاءِ مولکي پهنجي سوامي ۽ جو حڪم آهي. منهنجي ڪوره ٻو جاڻي وڃن آهن، سي راجن دل لائي ٻڌ

"من کا سوتک لوبُ هئ، جهوا سوتک کوڑ
اکي سوتک ويکڻا، پر تِريءُ پرڻن روپ
ڪني سوتک ڪن هئ، لاءِ تمارو ڪاهِ
نالک هنسُ آدمي، ٻڌي جمرِيو جاهِ."

[آسادي وار پوڙهي ۱۸]

يعني هي راجن! من جو سوتک لوب آهي ۽ زبان جو سوتک کوڙ کالهائڻ آڻي. اکين جو سوتک آهي پرائي استريءُ ۽ پرائي ڏن ۽ اکر وڃڻ. ڪنن جو سوتک اِهو آهي جو ڪنن سان بين جون چغليون ٻڌ جن. هنس جهڙو آدمي اِهي وکارڻاري جمرِيو ريءُ ۽ ٻڌ جي وڃي ڏوه ادو آهي ورت، جو منهنجي سوامي مولکي سمجهايو

۱- استرين. ۲- پرائي استري. ۳- چغلي. ۴- هنس جهڙو آدمي.

هتا تر اجهو تا هن پرشت جيوڪي ڪرم ڪانڊي بنايون يا
هن ديس مان لوڏائي ڪيو ون.

ڀائي منسکر درٻار ۾ ڪهڙي راجا اڳيان پيتا رکي
پرڻام ڪري پاسيرو ٿي ويٺو. راجا شوخيءَ سان ڪائنس
پڇيط لڳو تر "اي ڀارت واسي! تون ڏسڻ ۾ تر هند و ٿو
اڇين. تنهنجي پوشاڪ ۽ ويس بر تر هند ڪو آهي، پوءِ تون
ڪهڙي سبب شاسترن جي مريادا جي برخلاف هلت
هلي رهيو آهين؟ پنهنجي ديهي پرشت ڪري رهيو
آهين." ڀائي منسکر چيو تر "هي سوامي مون اوهان جي
ڳالهه جو پورو مطلب ڪين سمجهيو." تنهين تي راجا
چيو "هي! جو تون شاستڙن جي برخلاف نه رکين ٿو ورت
نيم، نه ڪرين ٿو ڪا پوڄا پاٺ ۽ نه ڪريا ڪرم سو
ڪهڙي اکر؟"

ڀائي منسکر وراڻي ڏني تر "هي سوامي! جي مان
ورت نه رکان، جپ نه ڪريان ۽ اِشٽ ديو کي نه ڌيايان
تر مان جيڪر ڪٿن هن سنسار ۾ رهي سگهان. پر منهنجي
ورت نيم، جپ تپ، پوڄا پٺشٽا جو نمونو عام لوڪن
ي پوڄا وغيره کان نرالو آهي.

اي راجن! اوهين چت لائي ٻڌو تر اُهو ورت
ڇڙو آهي جو مان رکان ٿو، اُهو ڪهڙو جاپ آهي جو
ي ڇپيان ٿو ۽ اُهو ڪهڙو ديو آهي جنهنکي مان ڌيايان
مان ايڪاڏسي، پارس ۽ تيرس جا ورت کونہ
. مان ڪرتار جي اُپايل وستن (آن جل) جو
کونہ رکندو آهيان، پر مان آتما کي ناس ڪندڙ
ن جو ورت هروڙ رکندو آهيان. اُهي آهن ڪوڙ،

پوجي ٿو سالڳرام يا ڪا بي مورتي. سندس نمونو اهو آهي جو هڪ نشين ٻوليءَ ۾ جاپ جپي ٿو ۽ ڪائي ٿو ۽ ڏوري ٿو تہ اها واڻي مڪتي ڏيڻ واري آهي."

اتي جا پوجاري اها وارتا ٻڌي راجا شوڏاپ وٽ ڊاهن ڪٽي ويا تہ" فلاڻو واپاري مٿي اڄ پنهنجي نشين نمونو هي پوجا بندگي ڪري رهيو آهي ۽ عام لوڪن ۾ پرچار ڪري ڪين پرشٽ ڪري رهيو آهي. جڪائي تہ من کي اوهين ڪهڙائي فهمائش ڪريو يا ڪيس ديس ڪيڏي ڏيو تہ ديس مٽان ڪا آپدا اچي پوندي."

راجا شوڏاپ بلڪل سخت ڪرڪاندي هو، يو اها ڳالهہ ٻڌي تپي باهہ ٿي ويو ۽ الهيءَ دم حڪم ڪيائين تہ اڙي پرشٽ واپاريءَ کي مون وٽ جلد حاضر ڪريو.

پائي منسکر کي جڏهن اهو حڪم پهتو، تڏهن هو اڏي ڪاهي ۽ ڪپڙو وڃي ستگورن جو ڏيان ڏري ارداس ڪرڻ لڳو تہ" هي ڪهت ڪهت ها جاڻڻهار پتا! هي سمرٿ ستگور ڏاڪ ديو! مان دين اوهان جي اڳيان ڪوڙي وينتي ڪريان. اوهين جاڻي جاڻڻهار آهيو. هر جڳهہ پنهنجي فتح ڪندا رهيا آهيو. هيءَ ديس ۽ ست مارڳ ڪان پلڇي پرمن ۽ سنسن ۾ غرق ٿي رهيو آهي. اوهين ديا پالي من ديس جي لوڪن کي سچو رستو بتايو تہ هو پنهنجو جنم سپلو ڪن."

اها ارداس پائي پائي صاحب ڪجهہ ڀاڻ سان ٻيٺا ڪٽي راجا جي دربار ۾ آيو، جتي برهمڻن ۽ پنڊتن جا ميڙ اڳيئي اچي ڪٺا ٿيا هٿا ۽ اڻائي آس رکي ويٺا

هٿا تراجهو ڏاهن پرشت جيوڪي ڪرم ڪانڊي بڌايون يا هن ديس مان لوڏائي ڪيون.

پائي منسکر درٻار ۾ کڻي راجا اڳيان پيٽا رکي پرڌام ڪري پاسيرو ڏي ويٺو. راجا شوخيءَ سان ڪانئس پڇيٽ لڳو تہ "اي پارت واسي! تون ڏسڻ ۾ تہ هند و ڏو اڇين. تنهنجي پوشاڪ ۽ ويس بہ تہ هند ڪو آهي، پوءِ تون ڪهڙي سبب شاستران جي مريادا جي برخلاف هلت هلي رهيو آهين ۽ پنهنجي ديهي پرشت ڪري رهيو آهين." پائي منسکر چيو تہ "هي سوامي مون اوهان جي ڳالهہ جو ٻوڙو مطلب ڪين سمجهيو." تنهن تي راجا چيو "هي! جو تون شاسترن جي برخلاف نہ رکين ڏوڙت نيمر، نہ ڪرين ڏو ڪا ٻوڃا پاڻ ۽ نہ ڪريا ڪرم سو ڪهڙي اکر؟"

پائي منسکر وراڻي ڏني تہ "هي سوامي! جي مان وڙت نہ رکان، جپ نہ ڪريان ۽ اِشٽ ديو کي نہ ڌيايان تہ مان جيئڻ ڪٽن هن سنسار ۾ رهي سگهان. پر منهنجي وڙت نيمر، جپ تپ، پوڃا پشٽا جو نمونو عام لوڪن جي پوڃا وغيرہ کان نرالو آهي.

اي راجن! اوهين چت لائي ٻڌو تہ اُهو وڙت ڪهڙو آهي جو مان رکان ڏو، اُهو ڪهڙو جاپ آهي جو مان جپيان ڏو ۽ اُهو ڪهڙو ديو آهي جنهنکي مان ڌيايان ڏو. مان ايڪادسي، پارس ۽ تيرس جا وڙت ڪونہ رکان. مان ڪرتار جي اُپايل وستن (اَن جل) جو وڙت ڪونہ رکندو آهيان، پر مان آتما کي ناس کندڙ وڪارن جو وڙت هروڙ رکندو آهيان. اُهي آهن ڪوڙ،

پوڄي ٿو سالسگرام يا ڪا بي مورتي. سندس نمونو اهو آدي جو ڪ ٽڪين ٻولي ۽ ڄاپ ڇپي ٿو ۽ ڳائي ٿو ۽ چوي ٿو تہ اها واڻي مڪتي ڏيڻ واري آهي."

اتي جا پوڄاري اها وارتا ٻڌي راجا شوڏاپ وٽ ڏاهن ڪٽي ويا تہ" فلاڻو واپاري متي اڄ پنهنجي ٽڪين نمولي هي پوڄا پٽشتا ڪري رهيو آهي ۽ عام لوڪن ۽ ٻ پرڄار ڪري ڪين پرشت ڪري رهيو آهي. جڳائي تہ هن کي اوهين ڪهائي فهمائش ڪريو يا ڪيس ديس ڪيالي ڏيو ڏ تہ دس مڻان ڪا آپدا اچي پوندي."

راجا شوڏاپ ڏاڪل سخت ڪرڪاڌي هو، سو اها ڳالهہ ٻڌي تپي باهر ٿي ويو ۽ انهيءَ دم حڪم ڪيائين تہ اڳي پرشت واپاريءَ کي موڻ وٽ جلد حاضر ڪريو.

پائي منسکر کي جڏهن اهو حڪم پهتو، تڏهن هو اڳي ڪچيءَ ۽ ڪپڙو وڃي ستگورن جو ڌيان ڌري ارداس ڪرڻ لڳو تہ" هي ڪهت ڪهت جا جاڻڻهار پتا ا هي سمرت ستگور ڏاڪ ديوا مان ديڻ اوڏان جي اڪيان ڪهڙي وينتي ڪريان. اوهين جاڻي جاڻهار آدسو. هر جڳهہ پنهنجي فتح ڪندا رهيا آهيو. هي ديس ۾ ست مارگ ڪان پلجي پرمن ۽ سنسن ۽ غوق ٿي رهيو آهي. اوهين ديا پالي هن ديس جي لوڪن کي سچو رستو بتاو تہ جو پنهنجو جنم سڏلو ڪن."

اها ارداس پائي پائي صاحب ڪجهہ پاڻ سان پيتا ڪٽي راجا جي دربار ۽ آسو، جتي برهمڻن ۽ پنڊتن جا ميڙ اڪٺي اڇي ڪنا ٽيا هٿا ۽ اهائي آس رکي ويٺا

ڪرت ڪار ڪي لڳو. اڄي ڪورو ۽ جي سڄي سڪر جڳهان پنهنجي واپار کي بر لڳو رهيو ۽ واهڳورو جو نالو بر چمڪ لڳو. هر روز امرت ويلي اشنان پاڻي ڪري پاڻي ۽ جو پات پريم سان ڪندو هو ۽ ڪٿاه پرساد تيار ڪري سڪور ناڪ ديو جو ڏيان ڏري پوءِ لڳائي پنهنجن سنگين کي بر ورهائي ڏيندو هو ۽ پاڻ بر ورتائيندو هو. سچو ڏينهن سچائي ۽ ايمانداري ۽ سان پنهنجو ڏنڌو ڏاري ڪندو هو ۽ شام جو رهراس جو پات ڪت نيم سان ڪندو هو. سڪورن جي آگيا انوسار هو چؤطرف ديس ديسانترن ۸ ڦرندي پنهنجو واپار بر ڪندو هو ۽ لوڪن کي واهگورو جي نالم جو رس بر ورائيندو هو.

هڪ ڏينهن پائي منسکر پنهنجو غوراب (جهاز) پرائي سلون ٻيٽ ڏانهن روانو ٿيو. اهو سارو ديس ڪرم ڪانڊي هو. اڄي پهچي پائي منسکر هڪ جاه مسواڙ ڪري پنهنجو سمورو سامان رکائي پنهنجي ڪرت ڪرط لڳو. هٽي بر هو ڪت نيم موجب سويرا اڄي پاڻي ۽ جو پات ڪري ڪٿاه صاحب تيار ڪري پنهنجن سنگين ۸ ورهائيندو هو. اهڙي ۽ طرح ڪيترا ڏينهن گذري ويا. آهستي آهستي ڪالهه پکڙ جط لڳي تہ "پارت ديس مان هڪ نئون واپاري آيو آهي، جنهنجي هلت چلت سڀ اسان سنساري لوڪن جهڙي آهي، پر سندس پيشاڪ ۸ عجيب ڏور پيو ڪي. سندس ڪالهائط بر رس ڀريو ۽ مٺو آهي ۽ نمرتا بر حد درجي جي اٿس. پر افسوس جو هو اسان وانگر ڪرم ڪانڊ تي پورو نر آهي. هو ڪو رکي ٿو ورت نيم، نر ڪري ٿو ڪو جپ تپ، نر پڙهي ٿو ڪا سنڌيا يا گائتري ۽ نر

ڪومل ۽ پوتر هو، سو ستگورن جو درشن ڪري آنند
ڪي پراپت ٿيو.
ڪبير صاحب پاڻ فرمائين ٿا:-
"ڪبير ساچا ستگور مي مليا، شبد جو پاڇا ايڪ
لاگت هي پنڇ مل ڪيا، پريا ڪليجي ٽيڪ."
[سلوڪ ۱۵۷]
يعني سچو ستگورو مونکي مليو، جنهن اپديش
روپي باڻ مونڌي ڇوڙيو. آنڇي لڳڻ ڪري زمين سان
ملي ويس، يعني ابهمان ٽي ويس ۽ منهنجي هردي
۾ لنگهه ٿيو يعني مونکي سندس اپديش جو کهڙو
الر ٿيو.
سچو پورڻ ڪامل ڪورو جي پرڪ نه اهائي آهي ته
من جي درشن ڪڻي اندر وساڻ اچي وڃي ٿي ۽ من جي
ماڻي هٽ ڪري اندر جي هڪ لهي وڃي ٿي.
پائي منسکر ستگورن وٽ سچا ساوا ڇهه مهنا رهيو
۽ آدو آنند ۽ رس ماڻيائين، جو سندس خواب خيال
۾ به نه هو. ڇهن مهنن گذرڻ بعد ستگورن سندس ٻني
تپاري ۽ مٿس ديا جي درشٽي ڪري ڪيس ڇوڙ ته "پيارا
ماڻي وڃ ۽ وڃي ڇوڙف رام نام جو دنيا کي جاپ جپاء ۽
هزارن ڏکي دلين کي پنهنجي سکنڊ جو واس ولاء.
دنيا کي بين پاسن کان متائي ڏک پتا جي لڙ لڳاء ته
تنهنجو به جنم سڦلو ٿئي ۽ عام لوڪن جو به ليتارو ٿئي."
"ست وچن" چئي پائي منسکر ستگورن کي متو ٽيڪي
پنهنجي ڳوٺ ڏانهن روانو ٿيو.
پائي منسکر ستگورن وٽان موٽي اچي پنهنجي

اُهو داتار جنهنجو اسين جاپ جپيون ٿا، اُنجو نالو آهي ستگورُ نانڪ. اُنجو نالو آهي شاهن جو شاهُ نانڪ. اُنجو نالو آهي نماڻن جو ماڻ نانڪ. اُنجو نالو آهي نشانڻن جو ٺانءُ نانڪ. هو سنسار کي تارڻ لاءِ من وقت اوتار ڌاري آيو آهي، جنهنجي درسن ڪڻي بکر لهي ٿي، جنهنجا چرن ڇهندي اندر ۽ آنند اُتپن ٿئي ٿو، جنهنجا بول ٻوليندي هردو سيتل ٿئي ٿو. هو اسان دنيوي ماڻهن جا ڏکر ڏور ڪرڻ جي داتار جي در اِهائي دعا گهري رهيو آهي:-

"جُگُت جُلندا رکہ لئي، آپني کرپا ڌارِ
جت ڏُکاري اُبري، تتي ليئہ اُبار."

يعني هي سرو شڪتيوان سائين! سنسار پاڻن ۽ دکن جي باهہ ۽ جلي رهيو آهي. تون پنهنجي مهر ڪر جتن وٽيئي تتن سنڊس رکيا ڪر.

هي پيارا، جيڪڏهن تو اڳي سندن نالو نہ ٻڌو آهي ۽ سندن درسن نہ ڪيو آهي تہ هينئرئي اسان سان ڳڏ جي هل ۽ سندن چرن پرسي نهال ٿيءُ ۽ پنهنجي جنم جنمن جا پاپ مٽائي پنهنجو جنم سڦلو ڪر.

ستگورو جي ايتري مهما ٻڌي پائي منسکر کي سندن درشن ڪرڻ جي ايتري تہ اُڪير جاڳي ۽ جو انهيءُ ڏم پنهنجو سمورو ڪم ڪار سميٽي، پائي مرداني کي گهر بل شئي شڪل وٽي ڏيئي ساڻن گڏ جي سلطانپور روانو ٿيو.

ٽيئي ڇڻا منزلون ڪڏا ٽيئ اڇي ستگورن جي چرن ۽ سهڙيا. پائي منسکر جنهنجو هردو اکيئي

اکبر ۾ واجهي ٿو وڃي ۽ شيءِ ۾ سڻي ڏئي ٿو. سو اوهين آڻي وڃو.

پائي پاڪيرت ۽ پائي مردانو پائي منسکر جي ڪولي پهچائي اوڏانهن ويا. هو ڪولي ۾ ٿي ڏاڍي چوٽ لڳا، "ست ڪرتار!! ست ڪرتار!!" پائي منسکر، جو ڪ پريمي سکر هو، سو هي ۾ پرير پريل آواز ٻڌي خوش ٿيو. دل ۾ سوچڻ لڳو ته هن جي پيشاني ۾ عجيب نور پيو چمڪي، سو شڪ نه آهي ته هنکي آها شيءِ ملي ويئي آهي، جهنجهو مان پياسي آهيان. پائي منسکر کهٽي پيار سان هنکي آدرسڪار ڪري پڇهڪي پرسان وهاريو ۽ حال احوال پڇيو. احوال پڇيڻ کانپوءِ جيڪا شيءِ شڪل ونس موجود هئي، سا کين ڏيڻين ۽ چوٽ لڳو ته "پيارا، باقي گهر ڪٽن ۽ ڪپڙن لاءِ اوهانکي ڪ ٻه ڏيهن ترسڻو پوندو." تهڪي پائي پاڪيرت ۽ پائي مردانو پائي منسکر وٽ آها رات تکي ٿيا.

سڄڻ ڪيترو مٽي ڇڏي آيو هو ته ٻ آها ٿي سکر باڻي پوءِ ٿ تڏهن ٿيا. پائي منسکر کان وديڪ ترسيو نه ٿيو، سه سندن پيرن تي ڪري هٿ ٻڌي وينتي ڪرڻ لڳو ته "اي پاڪوان پرشو! ڪرپا ڪري موڪي ٻڌايو ته اوهين ڪهڙي مهاپرش جا شش آهيو، جهن جي باڻي ٻڌندي مهنجي من کي ڏاڍو آنند ٿيو آهي. ڏڌ پاڻي موڪي ٻ آنجهو ڏس ڏيو ته مان ٻ سندس درسن ڪري نهال ٿيان."

پائي پاڪيرت ۽ پائي مرداني پرير وچان آڏو ڏنو ته "اي پيارا، اهو داتار جنهن جا اسين شش آهيون،

ਤੁ ਧਰੇਈ ॥ ੨ ॥ ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਕਰ ਮੁੰਦਰੀ ਪਹਿਰੈ ਪਰਮੇਸਰੁ
ਪਟੁ ਲੇਈ ॥ ਧੀਰਜੁ ਧੜੀ ਬੈਧਾਵੈ ਕਾਮਣਿ ਸੂਰੈਗੁ ਸੁਰਮਾ ਦੇਈ
॥ ੩ ॥ ਮਨ ਮੰਦਰਿ ਜੇ ਦੀਪਕੁ ਜਾਲੇ ਕਾਇਆ ਸੋਜ ਕਰੇਈ ॥
ਗਿਆਨ ਰਾਉ ਜਬ ਸੋਜੈ ਆਵੈ ਤ ਠਾਹਕ ਭੋਗੁ ਕਰੇਈ॥੪॥੧॥੨੫॥

اُٹانڪا - ڪ دفعي سري گورو ڏاڪ ڏيو جن
پائي مرداني کي چيو تہ "پيارا، تون منن مائڻن کان
موکلائي آ. اسين ڪڏهن ڪڏهن ڏورانهين ديس ڏانهن
هلنداسون." پائي مرداني جواب ڏنو "جيڪا اوهانجي
آگيا. پر ڪ ڦرنو پٽيان رهجي ويندو. آگيا ڏيو تہ اهو
ميٺي هلان."

ستگورو - بيشڪ.

مردانو - غريب نواز! وڏو ويٻاڻي ويٺي آهي.
آنجو ڪارج ڪري ڏيوء نشچنت ٿي اوهان سان هليو
هلندس.

ستگورو - بيشڪ، پر سامان سمورو وهائو جو توکي
هٿي ڪونہ ملي سگهندو. اڳاڙ توکي لاهور وڃڻو پوندو.
تون اسانجي پياري پائي نانڪ جي ڀراڳرت کي به ساڻ وٺيو وڃ تہ
توکي سولائي ٿئي.

پٽي ڏينهن ستگورن پائي نانڪ جي ڀراڳرت کي ڪجهہ
پٽسا ڏيٽي پائي مرداني سان لاهور روانو ڪيو. هو پٽي
ات تي منزلون هٽندا، گورسکن جي گهر ٽڪندا ليٺ
ي لاهور پهتا. شهر ۾ گهڙي هو گهربل شين جي پڇا
رط لڳا. ڏس ملين تہ فلاڻي کهٽي ۾ ڪ وڏي
ٽي پائي منسکه دالي ڪ شاهوڪار جي آهي، آڪان
شئ شڪل ملي سگهندي. ماڻهو بلڪل سچو آهي.

ارتھ:- جدھیں ساں سہجھی ہوئیں ساں ملدیں، تدھیں ہار سینگار کیدیں ۽ گلی ہر قول مالہا ہوئیدیں۔

(۳) پہنچہ سکی ہر ایک پیارو
پیڈ لگی ہی جیئرا چالڑ ہارو

ارتھ:- موسکی پہنچہ سکیوں (پہنچہ گیاں اندریوں) آں ۽ مکڑو ہی آہی۔ اہو آدی پیر آہی ر جیو آتما ملڑ ہارو آہی۔

(۴) پہنچہ سکی مِلِ رہن کریہا
سامہ پچوتا پڑلوت ڈاکے لیکا دیہا۔

ارتھ:- ساحب فرمائیں تا تر جیوں ملڑ ہراں بگڑی لیکی ڈہن واسطی وچی ٹو، سوں ملڑ پہنچہ گیاں اندریون (سندس سکیوں) گڈھی روئں ٹیوں۔ [سامہ == ہراں، پہنچوتا == بگڑی ٹو۔]

نوٹ:- پہنچہ گیان اندریون آہن (۱) اکیون (۲) کن (۳) تھچا یعنی کل (۴) رسنا (۵) تک۔

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੬ ਮਹਲਾ ੧

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੋ ਗ਼ੁਹਣਾ ਹੋਵੈ ਪਉਣੁ ਹੋਵੈ ਸੂਤ ਧਾਰੀ ॥ ਖਿਮਾ ਸੀਂਗਾਰੁ ਕਾਮਣਿ ਤਨਿ ਪਹਿਰੈ ਰਾਵੈ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥ ੧ ॥ ਲਾਲ ਬਹੁ ਗੁਣਿ ਕਾਮਣਿ ਮੋਹੀ ॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਹੋਹਿ ਨ ਅਵਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਲੇ ਪਹਿਰੈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਦੋਤੁ ਲੋਈ ॥ ਕਰ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕੰਗਨਾ ਪਹਿਰੈ ਇਨ ਬਿਧਿ

ਲ ਮਾਲਾ ਰੰਗਲਿ ਪਹਿਰਉਗੀ ਹਾਰੋ ॥ ਮਿਲੀਗਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਰ
ਰਉਂਗੀ ਸੀਗਾਰੋ ॥ ੨ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਹਮ ਦੇਖੁ ਭੁਤਾਰੇ ॥ ਪੰਚਿ
ਲਗੀ ਹੈ ਜੰਞੜਾ ਚਾਲਣਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ ਮਿਲਿ ਰੁਦਨੁ
ਕਰੇਹਾ ॥ ਸਾਧੁ ਪਸੂਤਾ ਪੁਰਖਤਿ ਨਾਨਕ ਲੇਖਾ ਦੇਹਾ॥੪॥੭॥੩੪॥

(۳۴) سبد شلا پھلا محلا پنجوان گھر آسا

ایکو ازنکار ستگر پرساد

جن سمرن شبد صاحب ڈیکارن ا ترن جیو
اندر جی گر آدے وکار آشن ، سی ہنکے گیٹو ملاکر
کن ۃ ۔ جن جیو کے سکر ڈیہن نہ جب تکے تو ، چڑ ڈیہن
ہو پنہنجی مالک سان ملے تو ۔

(۱) پیئر پنہنجر گہت منہ واسی
تو نر رہی چنسی ہوم اداسی

ارتھ :۔ ہی بائی ! من ہی اندر ہنکار اکار ،
گروی لوں ، ہوم ۃ اہنکار) اکار (ہی ڈاں) ، حنہنکری
من استر نہ تو رہی ۃ اداس تی تکے تو ۔ استر = اندر ،
منجہہ ، گت = اکار ، واسی = واسو کری ڈاں (ہی ڈاں)
من میرا دئیال سیتی تو نر رہی
لوئی کہتی ڈیہی ڈاکندی ، مائیا آدے لگے

(اکے وٹاؤ)

ارتھ :۔ منہنجو من دیال پرماتما سان استر نہ تو رہی ،
ہو جو لوئی ، کہتی ، ڈیہی ۃ ڈاکندی آہی ۃ ڈیہاڑ گیٹو
ڈر آہی ۔ آدے = گیٹو ۔

(۲) تو ں مالا گن پھرونکی ہارو
ملینگا پریتم تب کرونکی سینگارو

ہی سبھی جا وکر درد جاندڑ! تہنجی نام ہر رتل ہوش تہنجی ارم ہر دکی لی درویش سچی تہنجی درتی بیا آس۔ [ساد == سوال ؛ سچہ سڑ == آتر آندہ ؛ تحیئلی == جڈیں ٹاہ کیڑ == کیڑا ؛ جمڑ == مڑکر جاگون ؛ درد وند == ذکر درد جاندڑ۔]

(۴) کلڑی کوری لکڑی جوڑی، سکان سوت ڈوتی کینی

توں صاحب منہ سانگی تیرا، ہڑٹوی ٹانگ ذات کینی۔

ارب :- کی کلوں دکیں ٹا، کی کاں جی جی یا ہیالو رکں ٹا، کی ڈندو کٹں ٹا کی جڑیوں ہوریں ٹا، کی جوتیوں رکں ٹا، کی جٹیا ہوریں ٹا ؛ ڈوتیوں ہالیں ٹا۔ صاحب وہتی کری دوں ٹا ر "ہی ہروا توں اساہنجو صاحب آہیں ؛ اسیں (سانگی) وہس ڈاری آہیوں۔ تو وت ذات کیڑی آہی؟ مطلب ر توکی ہرہر گورجی، ذات ہاں جی توکی ہروار ر آہی۔ [کمری == کاں جو ہالو رکندڑ ؛ سکان == جوئی ؛ سوت == جٹیو ؛ سانگی == وہس ڈاری۔]

سری آسادی وار جی (۱۱) پوڑی ۸ ستگورو پٹ فرمائین ٹا ڈ "اگی ذات نہ زور ہی، اگی جی ؤ توی۔" یعنی اگی (ہاوکے ۸) لکا ذات کر ایندی ؛ لکو زور کر ایندو۔ اتی جیو ی لمٹو ہوندو۔

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੫ ਮਹਲਾ ੧

ਭੰਤਰਿ ਪੰਚ ਗੁਪਤ ਮਠਿ ਵਾਸੇ ॥ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਹਿ ਨੈਸੋ ਭਵਹਿ ਉਦਾਸੇ ॥ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹੈ ॥ ਲੋਭੀ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਮਾਇਆ ਅਧਿਕ ਲਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

؛ تيرت ڪن ٿا. هڪڙا جوگي ٻنيا آهن ؛ هڪڙا جتي ي
سنياسي ٻنيجي جگت ۾ رهن ٿا يعني پنهنجي جت جي ر
جي جتن ۾ رهن ٿا ؛ گيروءَ رتا ويس ڪن ٿا. [ديوتيا =
ديوتائون، مهابرش، اُتم برش ؛ تائي = لاءِ ؛ يگوي ٻيڪر =
گيرو رتا ڪپڑا.]

تتـ ڪارڻ صاحبا رنگ رتي
تيري نام انيڪا روپ انتا، ڪهڻ نجاهي تيري ڪڙ ڪيتي
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ :- هي صاحب! تنهنجي ملڻ لاءِ هو ٻريم ۾ رتا ٻيا
آهن. هي ٻريو! تنهنجا انيڪ نام آهن ؛ انيڪ روپ آهن.
تنهنجا گيترا گڻ آهن، سي جڻي نه ٿا سگهجن.

(۲) در گهر محلا هستي گهوڙي، چوڏ ولائت ديس ڪتي
پير پيڪانبر سالڪ صادق، چوڏي دنيا تان ۽ پتي

ارٿ :- هي ٻريو! گهر گهاٽ، محلات، هاٿي ؛ گهوڙا
چڏي تنهنجا ٻيارا ڏورانهن ديسن ؛ ولائتن ۾ وڃن ٿا (مطلب
تہ تنهنجي ٻريم ۾ هو اُداسين ٿي ڪنهن اُتم آستان ڏي
وڃن ٿا). ٻيو پيغمبر، گيانوان ؛ صدقي برش مڪتي پرابت
ڪرڻ لاءِ مايا تياگين ٿا [هستي = هاٿي ؛ پيڪانبر =
پيغمبر.]

(۳) ساد سنجم سڪر رس ڪس تجيتلي، ڪاپڙ چوڏي
چمڙ ليتي
ڪيتي دردوند در تيري، نام رتي درويش پتي

ارٿ :- اُهي آتم آنند جي سڪ واسطي دنيوي سواد ؛
س يوگ چڏين ٿا ؛ ڪپڑا لاهي مرگ چالائون پورين ٿا.

ارتھ :- جو جت ۽ سندڙ پرماتما سان پريم لڳائي ٿو، تنھنجو من ئي مڙا آھي ۽ دل ئي دوارکا آھي ۽ سندس ڪايائي ڪاشي آھي. اڙو نشچي رکڙ وارو ڪو ورلي آھي، جو اندر ۽ جھاتي پائي پرماتما جو ئي ٻر يعني آنند سروپ آھي، تنھن سان وھي ملي ٿو. [ڪايا سندن يا سريرڪ ٻيگر ٻور==ي ٻر جو ٻور يعني آنند سروپ آتما پرماتما.]

(۴) اِڪ لوڪي ھور ڀرمڻي، برھمڻ وٽ ٻڌ ڪاڻ
نانڪ ٻڌ بخشيش کا، ڪوئن ڪوئن ڏاھ.

ارتھ :- ھڪڙا ٻڌ دوائن کي آھن ۽ ھڪڙا ٻڌن کي. برھمڻ ٻڌ پرائي ڀوجن وٽ ۽ ڀرمڻي ڪريا جو ٻڌ ڪڍين ۽ ڪٽي نہ ٿو. [لوڪي ٻڌن، ٻڌڻ ڀرمڻي==ڀوتائون (ڀوجن آدڪ).]

نوٽ :- من تي جو ڀاوي آھي تہ ڪن شاستر ۽ ليکيل آھي ڦلاڻي ڦلاڻي شي ڏيڻ سان ٻڌن کي ھيترو نہ ھيترو وقت ڏيڻي ڏيندي، ۽ ھميشہ لاءِ ڏيڻي نہ ڏيندي. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ ڪار ڇڏ ڪري جو بخشش جو ٻڌ ھت ايندي ٿو، سو ڪٽڻ جو نہ آھي يعني آھو ۽ ائمي ڏيڻي ڏيڻ وارو آھي.

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੪ ਮਹਲਾ ੧

ਦੋਵਤਿਆ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਤੀਰਥ ਕੀਏ ॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗੁਤ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਭਏ ॥ ੧ ॥ ਤਉ ਕਾਰਣਿ ਸਾਹਿਬਾ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕਾ ਰੂਪ ਅਨੰਤਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕੇਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਦਰ

ਪਾਇ ॥ ਲਖ ਮਣਿਆ ਕਰਿ ਏਕਠੇ ਏਕ ਰਤੀ ਲੇ ਭਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਮੇਰੀ ਕੇਸਉ ਕਿਰਿਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਏਹੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਗੰਗ ਬਨਾਰਸਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਨਾਵੈ ਆਤਮ ਰਾਉ ॥ ਸਚਾ ਨਾਵਣੁ ਤਾਂ ਥੀਐ ਜਾਂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥ ੩ ॥ ਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰੁ ਛਮਿਛਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਿੰਡੁ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਾ ਕਬਹੁੰ ਨਿਖੁਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٣٢)

اُتانکا :- ڪ دفعي سري گورو نانڪ صاحب جن گيا ويا، جو ڪ مشهور تيرٿ آستان آهي. اُتي ڪيترا برهمڻ آيا، جن صاحبن کي ڏيو تہ ڪريا ڪرم ڪريو نہ تہ اوهان جا پٽر دکي رهندا. صاحبن اِهو ٻڌي هي شبد اُچاريو :-

(١) ديوا ميرا ايڪ نام، ڏکر وچ پائيا تيل

اُن چانڻ اوهہ سوکيا، ڇوڪا جم سڏ ميل

ارٿ :- هي پائي! منهنجو ڏيو هڪڙو نام ئي آهي. اُن هر مان ڏکر روئي تيل وجهان ٿو يعني ست مارگ تي هلڻ هر مان گهڻيون تڪليفون سهان ٿو. نام روئي ڏئي جي سوجهري ڪري ڏکر روئي تيل سکي وجهي ٿو يعني ڏکر ناس ٿين ٿا (مطلب تہ انت ڪال جي ڀيڙ نہ ٿي ٿئي). [چانڻ = روشنائي، سوجهرو = سوکيا = سکي وجهي ٿو.]

لوکا مت کو ڦکڑ پاهہ۔ لُکہ مڑدا کر ايکني،

ايک رتي لي باهہ (اِک رهاءُ)

(۲) لکہ کتیبہ لکہ سنجیہہ کاہہ، لکہ آوہہ لکہ جاہہ
جاں ہت لیکی نا ہوی، تاں چیہہ کٹی ٹہراہہ

ارت:- ہی راجی! کٹی تون لکیں روہیا کتیں؟ کتا کریں؟ لکیں حرجیں کیائیں۔ لکیں روہیا اجی؟ لکیں وجی (مطلب تر تون وڈو ڈاہو ہوجیں)، ہر جیکڈہ میں تہناجی ہت ہرماتما وت لیکی ہر ہ ہوندی تر ہوء تون کٹی وجیں ہرت لہندیں؟ (مطلب تر کٹی ہ تہنجو مان نہ ٹیندو)۔
[سنجیہہ = کیا کریں]۔

(۳) لکہ ساست سمجہاوٹی، لکہ پندت پڑہہ ہراٹ
جاں ہت لیکی نا ہوی، تاں سچی کی ہوواٹ

ارت:- ہی راجی! لکیں شاستران جی سمجہاٹی توکی ملی؟ لکیں پنڈت توکی ہراں جون گالہوں ہڈائیں، ہر جیکڈہ میں تہناجی ہت ہرماتما وے لیکی ہر ہ ہوندی تر ہوء اہی سچ قبول ہوئی جا لائق ہ آہی ہی ستل آہی۔ [کی ہرواٹ = قبول ہوئی جا لائق ہ، ہ قبول ہیل۔]

(۴) سچہ نام پت اوپجی، کرم نام کی تار
آہ بس ہوئی ہی وسی، ڈانکے لدی پار۔

ارت:- ہی راجی! سچے نام جیڑ سان عزت ہراہب ٹئی ٹی؟ کرتار جی کرپا سان نام ہراہب ٹئی ٹو۔ صاحب فرمائیں تا تر جڈھن ڈیہوں راب سچے نام ہوئی ہر وسی تو، تڈھیں ہرماتما جی کرپا درشی سان ہی جیو سنسار سمندر کان پار ٹئی تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ਤੇਲੁ ॥ ਉਨਿ ਚਾਨਣਿ ਓਹੁ ਸੋਖਿਆ ਚੂਕਾ ਜਮ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥ ੧ ॥ ਲੋਕਾ ਮਤ ਕੋ ਫਕੜਿ

ڪ٠ ٽئين سلطين تي تنبيهه ڪر ملي ۽ لڪين اڃي
توکي ڄاڻ ڏين ، ۽ جيڪڏهين تنبيهه پٽ پرواڙا وٽ
ليکي ۽ نه ٻوڙي تہ ٻوءِ اهي سڀ نسڙ آهن يعني ڪنهن ۽
ڪم جا نہ آهن . [فرمائش = حڪم ؛ نراڙ = نسڙ .]

شاهه صاحب جن سر معذوريءَ جي داستان ۸۲
فرمايو آهي تہ :-

لائي خنجر " الا " جو ، هيءُ خنجر ڪي ڪُڻ ،
سڏن جيڏن ، سيد چي ، وڏن سين وڪُڻ ،
ٻيرُ ٻوڙي ڪُڻ ، تہ ڪاڻ ۽ ڪم ري وهين .

ارٿ :- ڪيستي جو خنجر تڪو ڪري ڪنهن کي ڪُڻ
يعني نمڙت سان من سار . سيد شاهه عبداللطيف صاحب جن
فرمائين ٿا تہ خواهش ڇڏين سڀ ڪنهن وڪُڻ جڏ يعني
وئي وڪار جي خواهش اصل نہ ڪر . طلب تہ سنياڻي ٻير
ڪُڻ يعني رات ڏينهن ست نالہ سڏار ، تہ انوءِ پاسي يعني
پرماتما جي درٻار ۽ پٽ ليکي ٻوڙ جي وات تي لوڪ جي
لاڳاپن کان آجو ٿي اُنتي يعني واڌارو ڪرين . [لائي = تڪو
ڪري ؛ خنجر = تار ؛ ا = ڪيستي ، خنجر = نڪ يا من ؛
هوري = ملڪي يا لوڪ جي لاڳاپن کان آجو ؛ وهين =
واڌارو ڪرين .]

ڪي ڏُرِ ٻڌا ڇڪُر ڏڏا
جي ٻُڌا سڄڻ ڄائيءِ پوڻ پي سو آڏو و آڏا (ڪ ٢٠)

ارٿ :- درياءَ جي نالہ ڪانسواءِ ڪي ڪڇ ڪڇ ڄاڻ آهي .
پوءِ ڪير جيڪو گيٽوئي سڄڻ ڄائيءِ تہ هو اڏڻي جو اڏو
رهي ٿو ؛ طلب تہ هو اگياڻي ٿي رهي ٿو ۽ سڄڻي نہ ٿو .
[ڏڏا = ڪاهلو ، ڪڇ ڪڇ ؛ پوا = ڪاهل ، پوءِ]

੧ ੐ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਆਸਾ ਘਰੁ ੩ ਮਹਲਾ ੧

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖ ਉਠਿ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥ ਲਖਾ ਉਪਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਤੇਰੀ ਲਖ ਉਠਿ ਰਾਖਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਧੰਧਾ ॥ ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਸਮਝਾਈਐ ਭੁਲਾ ਭੀ ਸੋ ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਲਖ ਖਟੀਅਹਿ ਲਖ ਸੰਜੀਅਹਿ ਖਾਜਹਿ ਲਖ ਆਵਹਿ ਲਖ ਜਾਹਿ ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਜੀਅ ਕਿਥੈ ਫਿਰਿ ਪਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਲਖ ਸਾਸਤ ਸਮਝਾਵਣੀ ਲਖ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ॥ ਜਾਂ ਪਤਿ ਲੇਖੈ ਨਾ ਪਵੈ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕੁਪਰਵਾਣ ॥ ੩ ॥ ਸਚ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਊਪਜੈ ਕਰਮਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਿਰਦੈ ਜੋ ਵਸੈ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਰੁ ॥੪॥੧॥੩੧॥

ਲਿਖਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਹਾਇ

آسا گھر سوا محلا پہلا شبد (٣١)

[illegible]

ارٿ :- هي پائي ، جنهن شاستر ۽ ڪرتار جو جس ٻڌجي ، اُنهيءَ شاستر ڪـــي دل ۾ ڌارڻ سان تنهنجي وڏائي ٽيندي . [توءِ == تنهنجي .]

(۲) وِسْتي چِسْتا گهڙيتا پُورا ، ٿِتي واري ماهِ پُتيا .

سُورج ايڪو رُتِ انيک ، نالک ڪرتي ڪي ڪيتي ويس .

ارٿ :- پل ، منٽ ، گهڙيون ، پهر ، ٿيون ، ڏينهن ، مهينا ، انهن سڀني جو ڪارڻ هڪ سورج آهي ، ۽ رتيون انيڪ آهن . صاحب فرمائين ٿا تہ اهڙيطرح ڪرتار جـــا ڪيترائي ويس آهن . [وسْتي == ۱۵ دفعہ اکين جو ڦرڪڻ ؛ ۱۵ وسا == هڪ جسو ؛ ۳۰ جسا == ۱ پل ؛ ۶۰ پل == ۱ گهڙي ؛ ۷½ گهڙيون == پهر ؛ ۸ پهر == ڏينهن رات .]

شاهہ صاحب پڻ فرمائين ٿا تہ :-

ڪوڙين ڪايائون تنهنجون ، لکين لکهہ هزار .
جيءَ سيکنهن جيءَ سين ، درسن ڏارو ڏار
پِريم تنهنجا پار ، ڪهڙا چٽي ڪيءَ چوان .

[سرڪليان داستان پهريون .]

[ڪايائون == شڪليون ، صورتون ؛ جيءَ ... ڏار == سيکنهن جيوَ آتما ۽ ساڳيو پرماتما آهي ، مگر سندس ديدار هرهڪ روپ مان نيارو آهي ؛ پريم == هي منهنجا پرين ؛ پار == نمونا ، نشان .]

ارتھ :- مؤنہ کاں ، یعنی مستی کاں موہ ہوئی آمی ۔ اتے مؤنہ یعنی مستی کی وہنوں آمی ۔ محسوں اپنی کی نیند نیند ، جی یعنی مستی وجائی ، مستی پتاں ہوں نیوں ۔ [مؤنہ کاں = مؤنہ کاں ، یعنی مستی کاں ، اتے ہوئی = نیستی ، آ = آمی ، ا = نیستی ، سری = نیند ، لڈ ، ں = پتاں ہوں ۔]

نوٹ :- اس شبد وچ "رہراس" دا پتہ لگدا ہے۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ ਉਪਦੇਸ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ॥ ੧ ॥ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ ਵਡਾਈ ਤੋਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸੁਏ ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੁਇਆ ॥ ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ ਵੇਸ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۳۰)

(ا) چھ گھر چھ گرو چھ اپدیش - کرو کرو ایکو ویس انیک

ارتھ :- جو سنسار (ا - بھورت مایا ، ۲ - ماں ، ۳ - ولیتھ ، ۴ - استری ، ۵ - بوگ ، ۶ - اہنمایا یا ویناس) آمی ، جہ [illegible] گورو (ا - جتمی رشی ، ۲ - گوتم رشی ، ۳ - کشپ رشی ، ۴ - کنل رشی ، ۵ - پاتنجلی رشی ، ۶ - ویاس مہاراج) آمی جہ اپدیش مرا نرالا متا آمی ، ہے گورو جو [illegible] کال ہو کر آمی ، جنتو لئی من جا [illegible] گیٹا آمی [illegible] اپدیش = متا ۔]

جی گھر کی [illegible] ہے - سو گھر راکھ وڈائی توہر

(۱ کے رہاؤ)

آسا محلا پهلا دُپدي شبد (٢٩)

(اُپـــد يش)

(١) تت سرو رڑي پٹي لي نواسا، پاطي پاوک تنهه کيٹا
پنکجه موهه پک نهي چالي، همه ديکا تهه ڈوهيلي

ارٹ :- انهيءَ سنسار روپي تلاءَ هر من جيو جو واسو ٹيو آهي، جنهنهر من برماتما، پاطي، اگني آدڪ تتن مان هيءَ سرشٹي بنائي آهي. انهيءَ تلاءَ هر موهه روپي گب آهي، جنهنهر جيو جا هڈي روپي پير برميشور جي طرف نه ٹا هلن. اسان ڈلو تـــر آهي هڈي مٹا. [سرور == تلاءَ؛ پاوک == پاهر، اگني؛ پنکجه == گب؛ ڈوهيلي == هڈي مٹا].

مُن ايڪ نه چيتس موڑ مٹا، هر بسرت تيري گرڻ گايا
(اِڪ رهاءُ)

ارٹ :- هي مورکه من! تون هڪ برماتما کي نـــه ٹو چيتين؛ هريءَ جي وسارڻ ڪري تنهنجا گڻ گهڻي ناس ٹي وڃن ٹا. [موڑ == مورکه]

(٢) نا دهر جٹي سٹي نهي پڑهيا، موڑکه مُکدا جنم پٹيا.
پرڻوت نانک تن کي سوڪ، جن تون ناهي وسريا.

ارٹ :- مان نه آهيان جٹي نه سٹي نه پڑهيل. مون مورکه جو جنم وئرٹ ٹيل آهي. صاحب وينتي ڪري چون ٹا تـــه "آ انهنجي سرن ٻوان ٹو، جنکي تون نه وسريو آهين."

شاهه صاحب پٹ فرمايو آهي تـه :-

ڈوند نا دوت پري، اوڈو آ آڻ ڈوند کي،
ساڻن تن سري، "لا" سين لڌين جي.

ارتھ:- گورو جي ڏيا سان کوئي ٻڌ ٻڌي وڃي ٿي، ٻيو جيڏانهن ڀان ڀاريان ٿو، تيڏانهن ئي مڪڙوئي نظر ٻڌ اچي ٿو. شاه صاحب فرمايو آهي تہ:-

وهم و رسايس، نا تہ پنهون آه پاڻ مٿي،
پاڻ، ڀائر پانهنجو، پٽي پرڀان جي پاس،
رتي علم تہ واس، ڏاران پسڻ پرين جي.

ارتھ:- موسکي اڳيان گمراه ڪيو، سے تہ پرماتما سان سمائل هوس. جڏهن گورو جي سرن ٻڌس = اهنکار جي کوئي ٻڌ ڏس نہ رهي، تڏهن گيان حاصل ٿيو. سمجهيم تہ ٻيو، گيان کان سواه دنيوي گيان ٻڌ ڪوڙي برابر ٻڌ نہ آهي. [وهم = اڳيان، ورسايس = گمراه ڪيو، پرڀان = سنگورو، پاس = شرن، واس = ڪوڙي برابر، ڏاران = کانسواه.]

(٣) ڪٿت ڏاڪ ائسي مت آوي - تان ڪ سچي سچ سماوي.

ارتھ:- صاحب فرمائين ٿا تہ جڏهن اهڙي سمجهه برابر ٿئي ٿي، تڏهن سچي پرماتما سان سچي ريم ڪري سمائجي وڃجي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਦੁਪਦੇ

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈਲੇ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ ਕੀਆ॥
ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਧਰੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥

ਆ ਮਹਲਾ ੧

ਨ ਕਿਸ ਕਾ ਪੂਤੁ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਮਾਈ ॥ ਝੂਠੇ ਮੋਹਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਹਉ ਕੀਤਾ ਤੇਰਾ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਹੁਤੇ ਅਉਗਣ ਕੂਕੈ ਕੋਈ ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੇ ਬਖਸੇ ਸੋਈ ॥੨॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥ ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٢٨)

(موهہ تیا گرط ئی مکتیءَ جو ساڈن آهی۔)

(١) نہ کِس کا پُوت نہ کِس کي مائي ۔ جهوڙي موهہ پيرمِ پلائي

ارٿ:- هي پاڻي! نہ کنهنجو پٽ آهي ۽ نہ کنهن جي مائ آهي. جوئي موهہ ڪري ايرم ۽ سچي سرشٽي پليل آهي.

ميري صاحب هٹہ کيتا تيرا ۔ جان ٹوڻ ديهہ جپي نان٘ تيرا (اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- هي منهنجا مالڪ! ساڻ تنهنجو پيدا ڪيل آهيان. جڏهين تون پنهنجو نام ستگورن دئاران ڏيں ٿو، تڏهين ماڻ آهو جيان ٿو.

(٢) پهتي اوگٹ ڪوڪي ڪوئي ۔ جان تِس پاوي بخشي سوئي

ارٿ:- جيو گهٹن اوگٹن ڪري مالڪ وٽ پڪاري ٿو، پر جڏهين هنکي وٺي ٿو، تڏهين هو کيس بخشي ٿو.

(٣) گورپرسادي دٗرمتِ کوئي ۔ جهہ ديکان تهہ ايکو سوئي

ارٿ :- گورن جي ڪرپا سان جڏهين اندر ٻڌي برابت ٿئي ٿي ، تڏهن جگاسو روپي استري ٻوهڻي ٻڌي ۽ ڪي پسند ٿوي ٿي .

(۲) ڪمت ڏاڪڙي پاڻ ڪا ڪري سينگار - سدهي سيجي روئي پيار .

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا ته جڏهين استري ٻوهڻي جو سينگار ڪري ٿي ، تڏهن ڏوهه سڀ ٻڌار جي سنگ مائي ٿي .

سامي صاحبن فرمايو آهي ته :-

راتيون ڏيهن جي ٿي ، تڏهن ڪارڻ پريم جي
جڏن ڪارڻ سوائي جي ، سپ وڃ ڪري
ڇڏي ڪارڻ ڇڪ رهي ، سڏ ڪي ساه پري
پياس نه مٽي مين جي ، ٻ- ليه موي
تڏهين جي ٿي ، تڏهين سامي ملي سهڻن .

ارٿ :- جي ٿي ڪال وڃڻ استري ٻوهڻي جي ٿي واسطي راٽ ڏيهن ٻڌي وڃوڙي جي آگر ۽ جلدي آهي ٿي ، جڏن ٻوني لاهندڙ سب ، سواسي سڪسو ۽ پيل برسات جي بوند ۽ واجهائيندي آهي ٿ ڇڏي ٻڪي راٽ جو ساڳي ٻجري ۽ هوندي نه ٻوهڻي جي ٿي ڇڪور ڪي ٻڌي ڏيڻي ويڻي روئندي آهي ، جو جو ڪس ڪو سڪ آهي تر راٽ جو ڏڪ ٻڌي ڪال وڃڻ ٿا ، جڏن ٻوهڻي جي آج ڪسري نه پاڻي ٿي ٻيئندي نه پتندي آهي . پاڻي ٿي ڪال سواه موي ويندي آهي ، ڏڏ ٻتورتا ڪي نه ٻي ٻيارو آهي ٿ جڏهين ملندو اڏس تڏهين ڏاڏاه ٿيندي اڏس ، نه تستائين ٿ ٿاڻو ۽ رهندي آهي . [جري = جلدي آهي ٿ ٻرهه = وڃڻ ٻوورتا استري ٿ ٻير = پاڻي .]

ਆ ਮ ਮਹਲਾ ੧

ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਖਰੀ ਇਆਣੀ ॥ ਤਿਸੁ ਸਨ ਕੀ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਏਕ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ ਧਨ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਅਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਿਆ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਐਸੀ ਮਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਭੈ ਭਾਵ ਕਾਂ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਸਦਹੀ ਸੋਹੈ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥੪॥੨੭॥

آسا محلا پهلا شبد (٢٧)

(پرماتما جی پراپتیءِ لاءِ پیُوءِ دا پاؤُ ضروری۔)

(١) پیوکڑیُ ڈَن کری اِیاٹی ۔ تِسُ شہُ کی میُں سارُ نہ جاٹی

ارتھ :۔ مان بیکی یعنی من لوک ہر وڈی ہو کر آہیان، ہو جو مان پنہنجی گنوت جو قدر نہ ٹی جاڻان۔ [پیوکڑیُ = پیکو یعنی ہی لوک ؛ سار = قدر۔]

شہُ میرا ایکُ دوُجا نہی کوئی ۔ نَدرِ کری میلاوا ہوئی (اِک رہاءُ)

ارتھ :۔ منہنجو گنوت ہکڑوئی آہی۔ ٻیو کو نہی۔ جڏھین ہو کرپا درشٹی کری ٹو، تڏھین ساٹس میلاپ ٹئی ٹو۔

(٢) ساہُرڑیُ ڈَن ساچُ پچاٹیا ۔ سہجِ سیاءُ آپٹا پِرُ جاٹیا

ارتھ :۔ جا استری سامری یعنی برلوک جی سکر واسطی سچکی سمجھاٹی ٹی، سا سہجِ سیاءُ پنہنجی پتیءِ کی جاٹی ٹی۔

(٣) گورُ ہرسادی آئسی متِ آوئے ۔ ڈَن کامٹِ کنتیُ من پاوئے

ارتھ:- ہی پانی اجڈھیں استری مومی داس کری (سب ستوکر آدک گنش ساں) سینگار کری تی، تڈھیں ہوء بنار جی سیجا ماٹی تی۔ [کامنی = استری۔]

تُنہ ناک کنتی مَن پاوی - جوتی وَنائی آپنی

خصم سماوی۔ (اِک رہاؤ)۔

ارتھ:- گورو صاحب فرمائیں تا تر اپنی ہوئی ہوء بھیجی بنی ہوء کی پسند ہوتی تی ؟ مومی نماگی مندھیس لولیں تی وجی تی۔ [کنت = گھوت، بنی۔]

سامی صاحب فرمایو آھی تر:-

کِرتن جی کسی، پریں ہوء ہوجی کنتی پالھنجی

لائی لیکھ لیکھن ساں، اوڈیا کینہ جی

کنجی پالھنجی کھوجی، ساری ہت ونی

سامی رس پئی، تی سہا گھر شہ جی۔

ارتھ:- موں ہر اگنت ناں آس برہتی ہوء دیا پالی موسکی پسند کیو۔ ہن موسکی اوڈیا روپی نند ناں سہاگ کیو ؟ موں تی دیا درشتی کری منھنجوں اندر جوں اکیون کولیوں۔ ہوء موں آتر گیان جو مرو حکیو ؟ بنی ہوء ہی سہاگھر ٹیس۔ [کرتن جی کسی = بدا فعال ؟ رس پئی = آتر گیان جو مرو حکیم ؟ شہ = پی۔]

وری پئی ہنڈ فرمایو الن تر:-

پریں ہت وکی، نماگی نہاں کی

پرجی کیائیں پالھنجی، سہاگھر سکی

آتر رس چکی، سامی لعو لعو لعل تی۔

ارتھ:- انهيءَ پرڪار مان ڪيئن گهوٽ کي پياري لڳندين؟ منهنجو گهوٽ تہ جاڳي ٿو، پر مان ساري رات سمهي رهان ٿي.

(۲) آس پياسي سيجڙي آوان - آگي شهہ ياوان ڪہ نہ ياوان

ارتھ:- جيتوڻيڪ مان جاهہ رکي سنڊس سيجا وٽ آڇان تہ بہ ہوءَ مونکي گهوٽ الاڄي ڀائيين يا نہ ڀائيين.

ڪيا جانا ڪيا هوئگا ري مائي - درسن بن رهن نہ جائي (اِڪ رهاءُ)

ارتھ:- ري مائي! مونکي تہ خبر ئي ڪانہ ٿي ہوي تہ منهنجو ڪهڙو حال ٿيندو! مان تہ هريءَ جي درسن کانسواءَ رهي نہ ٿي سگهان.

(۳) پريم نہ چاکيا ميري تس نہ پچهائي - گتياس جوبن ڏن پچهتائي

ارتھ:- مون پريم جو رس کونہ چکيو آهي، تنهنکري منهنجي ترشنا (دنيوي پدارٿن لاءِ) پچهي ڪانہ ويئي آهي. منهنجي جواني هلي ويئي، تنهنکري مان (استري) پچهتايان ٿي. [ڏن = استري.]

آجيءَ س جا گُهہ آس پياسي - پئي لي اُداسي رهہ نراسي (اِڪ رهاءُ)

ارتھ:- هينئر مان ملڻ جي جاهہ رکي جاڳان ٿي ۽ اُداسين ٿي سنسار کان نراس رهان ٿي.

(۴) هؤسيءِ کوهہ ڪري سينگار - تتہ کا مٹِ سيجيءِ روءِ پيار

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ ਰੁਣ ਕਰਿ ਧੋਵਾ ॥ ਮੋਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ ਹਉ ਨਿਸਿ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥ ੧ ॥ ਇਓ ਕਿਉ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਹੋਵਾ ॥ ਸਹੁ ਜਾਣੈ ਹਉ ਨਿਮ ਭਰਿ ਸੋਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਮੈਨੜੇ ਆਵਾ ॥ ਆਗੈ ਸਹ ਭਾਵਾ ਕਿ ਨ ਭਾਵਾ ॥ ੨ ॥ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਰੀ ਮਾਈ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਚਾਖਿਆ ਮੋਰੀ ਤਿਸ ਨ ਦੁਝਾਨੀ ॥ ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨ ਧਨ ਪਛਤਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ਅਜੈ ਸੁ ਜਾਗਉ ਆਸ ਪਿਆਸੀ ॥ ਭਈ ਲੋ ਉਦਾਸਾ ਰਹਉ ਨਿਰਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਹਉਮੈ ਖੋਇ ਕਰੋ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਤਉ ਕਾਮਣਿ ਮੈਨੜੇ ਰਵੈ ਭਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਛੋਡਿ ਵਡਾਈ ਆਪੁ ਸਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ੨੬ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۲۶)

من شبد ہر کہ رو صاحب ہاٹکی استری سمجھی
۲ ؛ ماتما کی کھوت جاٹکی سس ہمیشہ حال ہڈائین تا۔

(۱) اسکے ہر پریتما گھٹ گھٹ وسان - میرا شوہ جاگی ہے
بس ہوں سووان

ارب ہے ماں مکڑی اوگن سان ہریل ہر آسان، جو کھیں
گل سان اُن ہسان کی دوئی سے کریاں (مطلب ہر ہوں ہر
اگھٹ ہاسے آہی)۔ میرے کھو بھی ہر جاگی ہوں، ہر ماں ساری
راب سوہی رہاں ہی (مطلب میں میرے کھو بھی سجاگ آہی،
ہر ماں اودیا روہی ہے ہر ساری سو رہاں ہی)۔

اُس کنت کہت ہماری ہووان - شوہ جاگی ہے بس ہوں
سووان (اک رہاؤ)

ارٿ :- هي پائي! وديا جو ويچار تڏهين سڦلو آهي، هين وديا ٻين جي ٻاڻ لاءِ ڪم اچي؛ تيرٿ واسي ٻرسچو هين ٿيڄي ٿو، جڏهين پنڄن ڪام آدڪن کي سڏو يعني س ڪيجي ٿو. [راسي = راس يا سڏو ڪرڻ، وس ڪرڻ.]

گهنگهرو واڄي جي من لاگي - تٽ جمڪا ڪري
موسٽ آگي (اڪ رهاڻ)

ارٿ :- هي پائي! گهنگرن جو وڄائڻ يعني ناچڻ تڏهين سڦلو آهي، جڏهين من هريءَ سان لڳي؛ ٻوءِ جم پرلوڪ ۾ مون سان چا ڪري سگهندو؟ [آگي = اڳي پرلوڪ ۾.]

(۲) آس نراسي تٽ سنياسي - جاڻ جت جوگي تاڻ
کائيا پوگي

ارٿ :- جڏهين هي جيو آسا کان نراس رهي ٿو، تڏهين سچو سنياسي ٿئي ٿو. جڏهين جوگي جت ڏاري ٿو، تڏهين کايا ماٽي ٿو (مطلب تہ آتم آنند حاصل ڪري ٿو).

(۳) ڏيا ڪنبر ديهه بيچاري - آپ مري آورا نهه ماري

ارٿ :- جيڪو پنهنجي ديهه ۾ دیا جو ويچار ڪري ٿو، سوئي سچو دگنبر آهي. هو پاڻ ماري ٿو يعني پنهنجو آپاڻ ناس ڪري ٿو، پر ٻين کي نہ ٿو ستائي. [دگنبر = دِگر = دشا + انبر = ڪپڑا، يعني طرفن کي ڪپڑو سمجهندڙ يعني اڳهاڙو رهندڙ.]

(۴) ايڪ ڏون هور ويس ٻهتيري - نانڪ جاڻي سچ ڪرتيري.

ارٿ :- صاحب پريوءِ کي سمڪر ٿي چون ٿا تہ "هي پرڀو! تون هڪڙو ئي آهين، پر تنهنجا ويس گهٽا آهن. مان تنهنجا عاجيب کيل جاڻي نہ ٿو سگهان." [چوج = عاجيب کيل.]

ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਤੇ ਤਾਲਾ ਲਾਇਆ ਇਹ ਆਸਾ ਨਾਲ ਆਈ,
ਸੁਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਮੰਗਿਆ ਸੋ ਆਸਾ ਨੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ।

(੨) ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੋੜ ਸਕਦਾ। ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਖੇਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ,
ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰਦੇ ਹਨ,
ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

(੩) ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ,
ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰਦੇ ਹਨ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ

ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ ਤਾਂ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ਜਾਂ ਪਾਹਿ ਦਾਸੀ ਤਾਂ ਭਗਤਿ ਵਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਸੈ ਹੋ ਮਨੁ ਲਾਹੇ ॥ ਤਉ ਜਮੁ ਕਹਾ ਕਰੇ ਮੋਸਿਉ ਆਢੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਤਉ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ਜਾਂ ਜਤੁ ਜੋਗੀ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਭੋਗੀ ॥ ੨ ॥ ਦਇਆ ਦਿਗੰਬਰੁ ਦੇਹ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਕਹ ਮਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੁ ਤੂ ਹੋਰਿ ਵੇਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨੈ ਦੇਜਹ ਫੇਰੇ ॥੪॥੨੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ਪਹਿਲਾ ਚਉਪਦੇ ਘਰ ਸ਼ਬਦ (੨੫)

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਭਗਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

(੧) ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਸੁਰਤ ਜੋੜਨ ਵਾਸਤੇ

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਆਪਿ ਕਰੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥ ਹਉ ਪਾਪੀ ਤੂੰ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੧॥ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕੀਚੈ ਅੰਤਿ ਵਿਰੋਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤਿ ਕੂੜ ਵਿਆਪੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣ ਪਾਪਿ ਸੰਤਾਪੀ ॥ ੨ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਲਾਹਾ ਕਿਛੁ ਲੇਵਹੁ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵਹੁ ॥ ੩ ॥ ਐਸਾ ਹਮਰਾ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ॥ ਗੁਰ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਸਗਲੀ ਸਉਦੀ ਤੋਟਾ ਆਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٢٤)

(سنمکر وينتي ۽ پربوڌ.)

(١) آپ ڪري سچو آلکر آپار- هٺ پاپي توون بخشڻ هار

ارٿ:- هي سچا آلکر آپار! تون پاڻ ئي ڪندڙ آهين. ۽ پاپي آهيان ۽ تون بخشڻ هار آهين.

تيرا ڀاڻا سڀ ڪجهه هووي- من هٺ ڪيچي آڌت وگووي (اڪ رهاءُ)

ارٿ:- جيڪي ٿئي ٿو، سو سڀ تنهنجي مرضيءَ موجب آهي. جيڪو ڪم من هٺ ڪرڻ سان ڪجي ٿو، سو نيٺ خراب ٿئي ٿو. [وگووي = خراب ٿئي ٿو، ناس ٿئي ٿو.]

(٢) منمکر ڪي مت ڪوڙ ويايي- بن هر سمرڻ پاپ سنتايي

ارٿ:- هريءَ جي سرن کانسواءِ منمکن جي هڏي ڪوڙ ۾ ويايل رهي آهي ۽ پاپ ڪري دکي ٿي رهي آهي.

(٣) ڏرمٽ تياگر لاڀ ڪيهو ليوڏ- جو اُپجيءَ سو آلکر آپيوڏ

ارٿ:- هي پائي! پنهنجي ڪوٽي مت ڇڏي ڏيو ۽ نام روپي

تنهنجي راڻي، جواب ڏنس تہ:-

"ايڪ ٻڪرو ڏاڙي کهڻي، پنڪي ٽڻي آه
ڀهه پاڻي پيري پئي، آڏ آڏ چوڏس جاه."

ارٿ:- هي رشي! هن جڳ جو امڙو ورتارو آهي جهڙو ڪنهن وڻ جو، جنهن ڪٿن ڪٿن ڏاريون موندڙون آهن، جتي ايڪ قسم جا پکي اچي وسرام ڪندا آهن، ۽ ٻرياڪ جو سينگي ٽڙي پکڙي جتن تي ڏسائن ۽ اڏامي ملڻا ويندا آهن.

تڏهين رشيءَ چيو تہ راڻي راجا جي پڇيا ونجي تہ اڃان ڪهڙي وڏي آهي؟ تہ پوءِ راجا وٽ ويو ۽ چيائينس تہ:-

"راجا مڪ تي رام ڪهه، پل پل گهڙي گهڙي
سُٽ ڪايو ميرکهه راج ني، پويو هماري مڙهي."

ارٿ:- هي راجن! توں هردم مک سان رام رام جو. تنهنجي ٻڌ ڪي سنهين ڪائي جڏيو آهي، تو سمجهي مڙهي ۽ رهيو آهي.

اه واڻا ٻڌي راجا ڪي رتي ماتر ٻڌ ڪونہ ڏيو ۽ رشيءَ کي جواب ڏنو تہ:-

تهارا پ ڪيوڻ ڄاڻيو، اڃان ٻلڪ نهي سوکه
ڏ- ڪات سواه ڪا، سڀي مسافر لوک."

[illegible] سمجهي نسا جڏي مي جو
آيو آهي [illegible] ڪي ڪوبي. هي جهان
مسافرخا[illegible] جهو مسافرن واسگي آهي.

[illegible] ڪي آرهڻي راجا کي آشيرواد
ڏيڻ لڳو [illegible] "جهاڻ اوهان سڀني کي، جو
ڪوملڪن و[illegible] ڪن رهت ڏي پهنڪڙو
آلند [illegible] پهنڪي حوت سلهل ڪريو ڏاڻ."

آهيان ۽ نڪو ئي منهنجو سوامي آهي. برالبڌ ڪري ڪي ئي ميڙ ميل ڪٽيو آهي. ٻوءِ اڃجو شوڪ جو ڪهڙو؟

تڏهين رشيءَ خيال ڪيو تہ داسيءَ کي ڇا موهہ ٿيندو؟ ائين ويچاري رشي راجڪمار جي اِستريءَ وٽ ويو ۽ وڃي چيائينس:-

"تون سُٹ ڇا تہ سندري، آيلا جوڀن وان
ديوي واهن دل ملهيو، تمرو سري پگوان."

ارٿ:- هي جتر ۽ سندر جوڀن وان راجڪماري! تنهنجي پتيءَ کي ديوتا ۽ جي واهن يعني شڪتين ماري ڇڏيو.

اِها خبر ٻڌي راجڪماري ڪنهن بہ شوڪ ڪانسواءِ رشيءَ کي هيءَ جواب ڏنو:-

"تپيشا پُورب جنم کي، ڪيا جانت هيءَ لوگ
مِل ڪُرم وس آن هر، اب ڪِين ويوگ."

ارٿ:- هي تپيشر! هي سڀ پورب جنم جي ڪرمن جو ڦل آهي، جو اسين پوڳيون ٿا. سنسار جي لوڪ کي انهيءَ جي ڪوڙي ڪل؟ انهن ڪرمن جي ڪري اسان سڀني جو ميلاپ ٿئي ٿو. داڻي بہ ورڌاڻا ونجوگ ڪيو آهي تہ اڃجو افسوس ڇا جو ڪرڻ گهرجي؟

اهو ٻڌي رشيءَ سمجهيو تہ هيءَ بہ تہ نيٺ پرائي ڪُل جي آهي. ماڻهو جنهن چڙيو هوندو، تنهنکي ضرور رڌاڻ ايندو، تنهنڪري رشي راڻيءَ وٽ ويو ۽ وڃي چيائينس:-

"راڻي تمڪو وِپت آت، سُٹ ڪايو مرگهہ راج
هرني يوجن ڏاکيمو، اِس مرتڪ کي ڪاج."

ارٿ:- هي راڻي! توتي ڏاڍي آپدا آئي آهي. تنهنجي پٽ کي شڪتين کائي ڇڏيو آهي. هون انهيءَ ڪري يوجن ڪرڻ آيو آهي.

ارٿ :- هي پائي! موهه ۽ ڀرم کي اوهين ڇڏيو. جو پريو سريرن ۾ رهي رهيو آهي، تنهنجي سچي نام کي ردي سان ڇپيو.

(٢) سچه نام جا نونڊ پائي - روويءِ پوت نه ڪلپيءِ مائي

ارٿ :- جڏهين هي برش سٽ نام روپي نو خزانا هٽ ڪري تو، تڏهين هنجو من روپي پٽ، پدارٿن واسطي نه تو روئي ۽ هنجي ڏي روپي ماڻ، سا ٻه نه ٿي ڪلپي يعني دکي ٿئي.

(٣) ايٽ موهه ڏوڻا سنسار - گورمکه ڪوئي آتريءِ پار

ارٿ :- من موهه ڪري سارو سنسار ڏڏو ٻيو آهي. ڪو گورمکه آهي، جو تري پار ٻوي تو.

(٤) ايٽ موهه ڦڑ جوڻي ڀاهه موهي لاگا جم پڑ جاهه

ارٿ :- من موهه ڪري جيو جوراسي لڳ جونين ۾ ڀٽڪي تو. من موهه جي ڪري جيو جم پور ۾ وڃي تو.

(٥) گور ديکيا لي جپ تپ ڪماهه - نا موهه ڏوڻي نا ڪاڻ ۽ پاهه

ارٿ :- هي پائي! گورو جي سکيا ونی اوهين جپ ۽ تپ ڪريو. موهه ناس ڪيڻ کانسواءِ هي ۽ جيو سروپ کي ڪير پائي سگهندو.

(٦) نڊر ڪري تا ايهه موهه جاءِ - ڪانڪ هرسٽه رهيءِ سماءِ.

ارٿ :- گورو صاحب فرمائين ٿا تر جڏهين برماتما منر جي نظر ڪري تو، تڏهين موهه وڃي تو ۽ هي جيو هريءِ سان سمائجي وڃي تو.

نوٽ :- من شبد سان لاڳو پڙهو "نر موهه راجا" جي ساڪي.

ارتھ:- ہے پیارا، جیوں جی مردی ہر ہری پرماتما، جو اکیلا ۔ ہی اتے آئی، وہی تو، سوہنی گیان، دیان ۔ سب جب سب ملی حکم نال، گورو صاحب فرمائیں تا تر جیہنوں ہن رام نام سال رلی آئی، سو سوہنی گوروں جی سکیا دتاراں وچی پراپت کری تو۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕਾਰ ॥ ਮੋਹੁ ਤੁਮ ਤਜਹੁ ਸਗਲ ਵੇਕਾਰ॥੧॥ ਮੋਹੁ ਅਰੁ ਭਰਮ ਤਜਹੁ ਤੁਮ ਬੀਰ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਰਵੈ ਸਰੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਾ ਨਵਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਰੋਵੈ ਪੂਤੁ ਨ ਕਲਪੈ ਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਡੁਬਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥ ਏਤੁ ਮੋਹਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਮੋਹੇ ਲਾਗਾ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਲੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਨਾ ਮੋਹੁ ਤੂਟੈ ਨਾ ਬੰਧਿ ਪਾਹਿ ॥ ੫ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮੋਹੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ੨੩ ॥

اُتانکا:- ہے شبد سچی پرشاد سوی کسورو دائکے دیہ جن پرمکھی پتا جی ہوتی ہے ت سمالنے وقت کھوجی پاتیں کی ہے ہوئے ڈھٹ لاہ اُچارن:-

آسا محلا پہلا پنج پدی شبد (۲۳)

(۱) موہ کتب موہ سب کار۔ موہ رتم تجھہ سکل وکار

ارتھ:- ہے بھائی! کتب جو موہ جڈ ہوئے سب ہنکار جو موہ جڈ ہوئے۔ موہ، جو سبھی وکاراں جو روپ آئی، سو اوس جڈ ہوئے۔ [موہ = جو جی اُتا حالت، جیہکری بدارتی ؤ سنساری بوگاں کی سمجھ سمجھی جو اُپجی جیتی ہوی تو۔]

موہ اَر بھرم تجھہ تریہو۔ ساچ نام ردے رو سریر

(اِک رہاؤ)

(۲) ساس بري گهر واس نه ديوي، پرسڻ ملط نه ديڻ بري
سکي ساجني کي ڏڻ چرط سريوڙ، هر کو رکڻ پا
ڻي نه ڙ ڏري

ارٿ:- اوديا روپي سس بچڙي آهي، جو جو هو گهر
هر رهڻ يعني انترمکه ٿي رهڻ نه ٿي ڏئي ۽ برين پرماتما سان
ملط نه ٿي ڏئي تنهنکري بچڙي آهي. جڏهين مان سکين
۽ ساجڻن يعني سنتن جي چرڻن جي سيوا ڪئي، تڏهين
هري پرماتما گورو جي ڪرپا سان مونتي مهرجي نظر ڏاري.

(۳) آپ پيچار مار من ديکيا، تر سا ميٽ نه آوڙ کوئي
جڻ ڏون راکهه تو هي رهطا، ڏکه سکه ديوهه کرهه سوئي

ارٿ:- هي پريو! جڏهين من ماري يعني ايکاگر ڪري
پاڻ سان ويچار ڪيم، تڏهين ڏٺم ته تو جهڙو متر ٻيو ڪوبه
ڪونهي. جڻن ڏن مونکي رکين ٿو، تيڻن مان وهان ٿو.
جو ڏکه سکه مونکي ڏين ٿو، سو پاڻو مڇي اهو مان قبول ڪريان ٿو.

(۴) آسا منشا ديئو پناست، ترهه گطط آس نراس پڻي
تريتا وستا گورمکه پائيئي، سنت سيا کي اوت لهي

ارٿ:- مون آسا منشا ٻڌي کي ناس ڪري ڇڏيو آهي،
جو جو ڻ گڻن روپي آس جي ڪري هي جيو نراس ٿئي
ٿو. سنتن جي سيا هي اوٽ ولي گورمکه ترٻا اوستا پائي ٿو
يعني آتم پد گرهڻ ڪري ٿو.

(۵) گيان ڏيان سگلي سب جپ تپ، جس هرهردي
آلبکه آپيوا
نانک رام نام من راتا، کو رمت پائي سهج شيوا.

ਭਈ ॥ ਤੁਰੀਆ ਵਸਥਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਓਟ ਲਹੀ ॥ ੪ ॥ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਗਲੇ ਸਭਿ ਜਪ ਤਪ ਜਿਸ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ਸਹਜ ਸੇਵਾ ॥ ੫ ॥ ੨੨ ॥

اُتارنکا:- کے دفعہ کے پہلت سبھی گورو لاک دیو جن وِتّ آیو ؟ پچھئن تسہ مہراج! مکتی کیتن دائل ئی سکھدی؟ سبھتی گورو صاحبن میلہ ن سبد رشد اُچاریہ:-

آسا مکلا پہلا شبد (۲۲)

(۱) گاؤں کاکر دیہہ دھناي، اُپجي نسي ہ کُہ ہائی

اہہ جگہ ساگر دتر کتہ نریئے، ن دو گورو پار نہ پائي

ارتھ:- ہي ہمارا، ہي دیہی، جا کچھی گیا گورو واسطی آئی، سا دکی آئی، جہ ا جنم مرن ہی جگر م دکھ سبھی لی۔ ہي سنسار ساگر، جو وا کتی آئي، سہ کتش تری سگھتی؟ وری روب گورو کاں سواہ ہي سنسار ساگر تری پار نہ ہئی۔

تُجہہ بن اور نہ کوئي میري پیاري، تُجہہ بن اور

نہ کوہ دوي

سہ ہي رنگي روُہي تون ہي، تس بھتی جس لدر

کري (اک رہاؤ)

ارتھ:- ہي سوہنجا ہمارا پریوا تو کانسواہ ہور کو کوہي۔ ہي ہوري ا ر کانسواہ ہور کو کوہي۔ سبی رنگن ؛ روپن ہ نون لي آئس۔ جنہیسي بھتی ہور جي طرکریں تو سبھی لي نون بھتس تو۔

(٣) پنڈت پڑھہ وکاڪھہ وید - آنسر وستہ نہ جاڻھہ پید
گورہ بن سوجھي بوجھہ نہ ہوء - ساچا رہ رہیا پرپ سوء

ارتھ:- پنڈت چار وید پڑھن ٿا ۽ انهنجا واکیان ہر ڪن ٿا، پر جا اندر ہر سار وستو (پرماتما) آهي، تنهنجي انت کي نہ ٿا جاڻن. گورو جي سوجهي ڏيڻ کانسواءِ هن جيو کي ڪا بوجھہ نہ ٿي ٻوجهي، جيتوڻيڪ سچو پرپوٽہ سڀني ہر سمايو ٻيو آهي.

(٥) ڪیا ہمہ آکان آکہ وکاڪي - تون آپي جاڻھہ سرب وڈاڪي
ڏاڪ ایکو دردہ پہاڪ - گورمکہ ساچ تھان گڈ راڪ.

ارتھ:- گورو صاحب وینتی ڪري چون ٿا تہ "ہي پرپو! جا مان جوان ۽ ننڍي ڇوڪري آسنت ڪريان؟ هي سڀني کان وڏا اسچرج روپ پرماتما تون سڀڪي جاڻين ٿو. ہڪڙوئي آهي ست سنگر روپي در ۽ درپار، جنهن ہر سچن گورمکن جو گذران آهي." [گڈ راڪ = گذران.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹ ਦੁਹੇਲੀ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਹਰੇ ॥ ਸਰਬੀ ਰੰਗੀ ਰੂਪੀ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਬਖਸ਼ੇ ਜਿਸੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਸੁ ਬੁਰੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ਪਿਰ ਸਿਉ ਮਿਲਣ ਨ ਦੇਇ ਬੁਰੀ ॥ ਸਖੀ ਸਾਜਨੀ ਕੇ ਹਉ ਚਰਣ ਸਰੇਵਉ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਦਰਿ ਧਰੀ ॥ ੨॥ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰਿ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਦੇਖਿਆ ਤੁਮਸਾ ਮੀਤੁ ਨ ਅਵਰੁ ਕੋਈ ॥ ਜਿਉ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵਹੀ ਰਹਣਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਦੋਊ ਬਿਨਾਸਤ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਆਸ ਨਿਰਾਸ

جن سوائي تن قُن کوئي - تس بن دوجا ناہ کوئي

ارت :- جيڪو گورمکھ آهي، سوئي شيوڪ آهي، داس آهي، ٻئي جن آهي ۽ ڪارج جو داس آهي. جو سمجهي تو تہ جيئن پرماتما جي سرشٽي ٻڌائي آهي، تيئن ئي وري ٿئي آهي. اڳتي سمورو پرڀو ڪاسواء پوڪو ڪوبہ.

سچہ نام کو رشبد وپچار - گورمکھ ساچي ساچي دربار
(اڪ رهاؤ)

ارت :- جيڪو گورمکھ آهي، سو سچي نام ۽ گورو جي شبد جو وپچار ڪري تو ۽ سچي پرماتما جي دربار ۾ سچو رهي تو.

(۲) سچا عرض سچي آرداس - محلي خصم سٹي شاباس

سچي تخت بڈاوي سوء - دي وڈيائي ڪري س دوء

ارت :- پرماتما گورمکھ جو سچو عرض ۽ سچي ارداس ٻڌي کيس شاباس ڏئي تو. منڊي سچي تخت تي بيهي سمورو اڳيان گهرائي تو ۽ منڊي اڳ وڈائي ڏئي تو جو جيڪي، جو گورمکھ ڪري تو، سو ٺيڪ تو.

(۳) تيرا تاڪ تون ڈي ديهاڑ - کو رڪا شبد سچہ ليشاڑ

منڊي حڪم س ڪٹ ڪاه - سچہ ليشاڑي ڈاڪ ڏ پاه

ارت :- اگورمکھ جي رب ارداس ڪن ٿا) :- هي پرڀو تنهنجو ئي ٻڌايل ٻل آهي ۽ تون ئي ٻڌائيندڙ آهين. گورن جو ٻڌايل ڪاه سچو پرڀاو آهي. هي پرڀو! جيڪو تنهنجو حڪم ٿئي تو، سوئي پرڀاو ٿئي تو. جيڪي سچو پرڀاو نہ آهي، تيڪي ڪوڙ تو سچي جي دربار ڪان روڪي نہ تو سگهي.

(۵) آچاريہ نہي جيتيا جاء۔ پاٹ پڑھي نہي قيمت پاء
آشت دسي چہ شبد نہ پائيا۔ نانک ستگورو بوھر دکائيا۔

ارتھ:- ھي برھمڑ! نام جپڑ کانسواء ہور کريائن سان پرميسور ھت اچي نڈو سگھي۔ پاٹن پڑھڑ سان مذھبي قيمت پاتي نہ ٹي وچي (مطلب تہ مذھبو پورو گيان پراپت ٹي نہ ٹو سگوي)۔ مذھبو انت ارڑھن پرانن ۽ جگن ويدن جي بالکس ہہ نہ پانو آھي۔ گورو صاحب فرمائين ٹا نہ ستگوروئي برھم جو درسن کرائيں نا۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਸੇਵਕੁ ਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਦਾਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਸਾਜੀ ਤਿਨਿ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਚਾ ਅਰਜੁ ਸਚੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਢੁਲਾਵੈ ਮੋਹਿ ॥ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਤੂੰ ਹੇ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸ਼ਾਣੁ ॥ ਮਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸੁ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ॥ ਸਚੁ ਨੀਸ਼ਾਣੈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥ ੩ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਵਖਾਣਹਿ ਵੇਦੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਭੇਦੁ ॥ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੋਝੀ ਬੂਝ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ॥੪॥ ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾਂ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਦਰੁ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਤਹਾ ਗੁਦਰਾਣੁ ॥ ੫ ॥ ੨੧ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۲۱)

(گورو مکہ جي اوستا۔)

(۱) شيو کے داس پگت جن سوئي۔ ڈاکر کا داس گورمکہ ہوئي

ارتھ:- ہی پاپی! اہڑیطرح ہار ہرمہ جو وہچار کر، جو مکھو نام کی تہمکھی ہوتراکی نتی، مکھو نام کی تہمکھی وڈیا نتی ؛ مکھو نام کی تہمکھی سیانپ ؛ شب کرم نیں۔

(۲) ہاہر جنیڑو جگ جوت ہی نال، ڈوتی تکا نام سمال

اتھیں اوتی لہے نال۔ وٹ ناوی دو کرم نہ پال

ارتھ:- ہی ہرمڑ! ہاہرون جنڑو تیسیں توسان سنگر آمی، جیسیں تو ہر جوت آمی ہی جیسیں تون جیڑو آمیں، (سو ہاہر جو ہروسو جڈی تون نام کی یاد کر)۔ نام کی یاد کرڑ کی ہمہکھی ڈوتی ؛ ملک کر۔ اہو نام توسان ہں لوک توڑتی ہرلوک ہر سہمڈو، نام کا سواہ ہو کھہ ہر گول۔

(۳) ہوچا ہویر مانیا ہر حال۔ ایکو ویکھ اور نہ پال

چیتی تت گگن دس ڈار۔ ہرمکھ پاوٹ ہوئی بیچار

ارتھ:- ہی ہرمڑ! لاکڑجی ہوچا اعالی آمی جو ہں سان ہرہر کر ؛ مایا کی پلی ہرکار جلائی جڈ (یعنی اہو ڈوب کر)۔ مکڑی ہرمایا کی نی ڈس ؛ ہٹی کہوں دیوی دیوتا کسی سہ گول۔ جنکو ہوی، جو نام مکھ سان اڈاری تو ؛ اہو وہچار کرتی تو، سو سار روپ ہرمایا کی دسمیں ڈار ہر ڈسی تو۔

(۴) ہوتن ہوئے ہرہوئے پاکی۔ پاہوئے اراجب چور نہ لاکی

ناکے لاٹ چاڑی ہوپ ایک۔ ہوہی ہر ہرالنہ بیک

ہی ہرمڑ! ہوہر روپی وجن کرتی ہرم ؛ ہوئے ہی سنگورن روپی سکھان ؛ راکا آمں، نتی ہم ہی ہر نالیں۔ مک ہرہوہ جی ہاچاڑ کی ہمہکھی ہی کر ؛ ویک ڈاران ہمہکھی مردی ہر ہاہر ہرمہ ہی

ਜਿਚਰੁ ਜੋਤਿ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰਿ ਕਰਮ ਨ ਭਾਲਿ ॥੨॥ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾਇਆ ਪਰਜਾਲਿ ॥ ਏਕੋ ਵੇਖਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਲਿ ॥ ਚੀਨੈ ਤਤੁ ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਆਰ ॥ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਪਾਠ ਪੜੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਪਾਹਣੁ ਅਰਾਛਬਿ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਿ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਬੂਝੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥ ੪ ॥ ਆਚਾਰੀ ਨਹੀ ਜੀਤਿਆ ਜਾਇ ॥ ਪਾਠ ਪਰੈ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥ ਅਸਟ ਦਸੀ ਚਹੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੨੦ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۲۰)

اُڈانکا :- دے دفعي دے برهمڻ سري گورو نانک ديو جن وت آپو ؛ اچي پنهنجي ورڻ جي وڈائي ڪرڻ لڳو تر برهمڻ سپني کان اُتر آهن . تنهنتي صاحبن برهمڻ کي هن سندر شبد دڌاران اُپديش ڏنو :-

(۱) ڪائيا برهما من هي ڏوتي - گيان جنيئو ڏيان کس پاتي

درڻاما جس جاچئ نائ - گورپرسادي برهم سماءُ

ارت :- اُنهنکو من برهم روپ آهي ، جن ڪايا روپي ٻڌيءَ کي ڏوتو آهي يعني ٻاهر کان نورت ڪيو آهي ؛ اُنهن گيان روپي جنيو پاتو آهي ؛ ڏيان روپي گاهڪ جا ٻڌيءَ ڪيا آهن . هي برهمڻ ! تون ٻ هڪي نام جو جس گورو کان گهُرين ؛ گورو هي ڪرپا سان برهم ۾ سمائجي وڃ .

پاڌي اُپدي برهم بيچار

نامي سچي نامو ٻڌائي - نامي چڄ آچار (اڪ رهاءُ)

ارتھ:- گورو جو سچے نام جو وٹ کرن اُنکی مردی روپی سگھی وسن ہر ہوکر - نرمل جو ہاتھی کسن ڈیئی۔ اوڑن سچی وٹن ہر ہوکے نام جو قلا لگی تو، ہر سچے کرم کاں سواہ نام روپی قلا کتھ ملسو؟

(۲) جیتی جیہ قیمتی سچ تیری، وٹ شیوا قلا کسے ناہی
ذکر سکہ پٹا قسوا ہووئے، وٹ نام جیہ رہے ناہی

ارتھ:- ہی نرنجن جیکی جہ آس، سی سچ سمجھا آس، ہر سچے کا سواہ کھوٹکی ہر نام روپی قلا ، تو ملی۔ ذکر سکہ سمجھی حکم موجب ملی تو۔ نام کا سواہ سمجھی جیوں ہر نی ہرابت ملی۔

(۳) مت ۔ چ موٹ جیہ ط ہ کشن حا جیوان تا
چکت ناہی

کھے نالے حمالی حشن، جہ پاوے تھہ راکہ تھی۔

ارتھ:- سنگھ رن جی ہے موجب ملی جشن ، مرن سنل ملی تو، ہر ہ موت جشن کھڑی کرم جو آمی؟ (مطلب تہ سنل آمی)۔ جی سنگھوں جی سدا حاسل کرن کا سواہ جشن ہ آہ اہ گہ آمی گورو صاحب وسی کری جوں تا ہ آمی ، حا ہ جیوں جسن کی جشن رکس تو جی ہو کی وٹس، جی سچ ذکر (حہ جہ ہاں سمجھی تی وس ہ آمیں)۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਾਇਆਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੁ ਹੈ ਚੋਤਾ ॥ ਗਿਆਨ ਜਨੇਊ ਧਿਆਨ ਕੁਸ ਪਾਤੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਨਾਉ ॥ ਦਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਪਾਂਡੇ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਮੁ ਪੜਉ ਨਾਮੇ ਚਜੁ ਆਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਨੇਊ

ਜੁਗਤਿ ਨਾਹੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵਾਲੇ ਜੀਆਂ ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਾਖੁ ਤੁਹੀ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥

آسا محلا پهلا شبد (۱۹)

(نام کانسواءِ مانڪا دیهي نسڦل آهي.)

(۱) ڏڍ ٻڌ ڏين، پنڪر ٻڌ پنڪي، جل ٻڌ آتيجر ڪامِ ناهي
ڪيا سُلطان سلامِ هوڻ، آندي ڪوڻي تيرا نامُ ناهي

ارٿ:- جڏن ڪير ڪانسواءِ گاڻئ، پرن کانسواءِ پکي، جل کانسواءِ ڪيتي، ۽ جيڏن بادشاهه جنهنکي ڪو سلام ڪونہ ڪري، اهي سڀ ڪنهن نہ ڪم جا نہ آهن، تڏن جنهن هردي روبي ڪوئي هر هي ہريو! تنهنجو نام نہ آهي، سا اندي ڪولي آهي (مطلب تہ اُها ديهي وڻرٿ آهي).

ڪي وسرهِ ڏکُ ڀهتا لاگئ — ڏکُ لاگئ تون وسرُ ناهي
(اِڪ رهاءُ)

ارٿ:- تون موڪلان جوڙو وسرين، تنهنجي وسرڻ ڪري موڪي گهڻو ڏکُ لڳي ٿو. هي سوامي! ڀلي ڏکُ لڳي تہ لڳي، پر تون ڀلِ موڪلان نہ وسرين!

(۲) آکي آندُ، جيب رسُ ناهي، ڪُني پوڻ نہ واجئ
چرڪي چلئ پڇوڙا آگئ، وڻُ شيوا ڦل لاگي

ارٿ:- (جڏهين هي سريرُ ہڏ و ٽُني ٿو، تڏهين) اکيون انڌيون ٿين ٿيون؛ جيب ہر سواد ڪونہ ٿو رهي، ڪنن سان نہ ٿو ہڌجي؛ جڏهين ڪو اڳيان ہڪڙي هلي ٿو، تڏهين هلي سگهجي ٿو. هي واهگورو! تنهنجي شيوا ڪانسواءِ اهي ڦل جيو ڪي ملن ٿا.

(۳) آکر ہرکہ باغ پيٺہ چوکي، سنچت پاڻ ڪريئي
سيئا ڦلُ لاگئ نامُ ايڪو، ٻِن ڪرما ڪِسي ليئي

سچي ٿو ڏسجي ٿي تنهن ڏي ڏي ٻاڻار وڃان! گورو صاحب جون ڏاڙ "مي هروا" ڏسجي ڪي اها ڏسجي آهي ته ڏسجي جڏ جان سب ڏسجي اڳڻ آهي (مطلب جڏڙ جي ٿيڙو، توکي ٻاڻ ارڏان ٿو)."

(۲) جا تون ڏيهه جوي تيا ڏان ۽ ۔ دوکه پسڻ ڏه ڏيڻان ۽
جا تڏ پاڻي ڏا ڏومت جاه ۔ گيان رتن من وسي آه
تڏ رڪري ڏا ڪوڙ ملي ۔ پڪوت ڏانڪ پوڄل تري ۽

اڙ ٻ ۔ مي هروا جڏهن ٿون ڪرپا ڪري ڏسڻ ڏار ڏين ٿو، تڏهن ماڻ جسان ٿو، هوء درگاهه م وهڻ جي جاه ملي ٿي. مي هروا جڏهن ٻوکي وڃي ٿو، تڏهن ڪوڙي مت ڏس ڏئي ٿي ۔ گيان روهي رتن من م اڃي وسي ٿو. گورو صاحب وهمي ڪري جون ڏاڙ "مي هروا جڏهن ٿون ڏار جي اڙ ڪاڻ ٿو، تڏهن سڪورد ملي ٿو، هوء مي جيو وساگر ٿري پار ڏئي ٿو."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਪੰਚਪਦੇ

ਦੂਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ ਪੰਖ ਬਿਨੁ ਪੰਖੀ ਜਲ ਬਿਨ ਉਤਭੁਜ ਕਾਮਿ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਆ ਸੁਲਤਾਨੁ ਸਲਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਅੰਧੀ ਕੋਠੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਕੀ ਵਿਸਰਹਿ ਦੁਖੁ ਬਹੁਤਾ ਲਾਗੈ ॥ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤੂੰ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਖੀ ਅੰਧੁ ਜੀਭ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਕੰਨੀ ਪਵਣ ਨ ਵਾਜੈ ॥ ਚਰਣੀ ਚਲੈ ਪਜੂਤਾ ਆਗੈ ਵਿਣੁ ਸੋਵਾ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥ ਅਖਰ ਬਿਰਖ ਬਾਗ ਭੁਇ ਚੋਖੀ ਸਿੰਚਿਤ ਭਾਉ ਕਰੋਹੀ ॥ ਸਭਨਾ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਏਕੋ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕੈਸੇ ਲੇਹੀ ॥ ੩ ॥ ਜੋਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਵਿਣੁ ਸੇਵਾ ਫਲੁ ਕਿਸੈ ਨਾਹੀ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭਾਣਾ ਤੇਰਾ ਦੇਵੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਉ ਰਹੈ ਨਾਹੀ ॥ ੪ ॥ ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਦੇਹ ਕੈਸਾ ਜਾ ਜੀਵਾ ਤਾਂ

ارٿ:- ڪو ٻيو ٿي ٻڌيا ڪري ڪائي ٿو. ڪو راجا
ٿي پنهنجي راج جي آنند ۽ سمائيجي رهي ٿو. ڪنهنجو
مان ٽٽي ٿو ۽ ڪنهنجو ايمان. هي پريو! ڪنهنکي تون وٺي
گهرائين ٿو ۽ ڪنهنکي تون اوچو ڪرين ٿو، ۽ تون ڏيان
سينهي ٻي ڏرين ٿو. مان ڇڪو سمجهي ڪنهنکي ڏسان؟ تو کان
وڏو ٻيو ڪوبه ڪونهي.

مَيں نَانْ نَام تيرا آڌار - تُوْن داتا ڪرتهار ڪرتار
(اڪ رهاءُ)

ارٿ:- مونکي تر تنهنجي نام جوئي آڌار آهي. تون
ڪرتهار ڪرتار منهنجو داتار آهين.

(۲) واٽ نہ پاوءُ ويڪا جاءُ - درکهه بِتسط ناهي ٿانءُ
من ڪا آندُ لا مائيا ڪا ٻندُ - ڪين خراب هووي نت ڪندُ
ڪاٽ جيوڙ ڪي پهتي آس - ليکي تيري ساس گراس

ارٿ:- مان تر تنهنجي ٻڌيءُ روپي واٽ نہ ٿو پائي
سگهان ۽ ڏنگو وڃان ٿو، جنهنڪري تنهنجي درگاهه ۽ وهڻ
جي جاءِ مونکي ڪانه ماندي. مان مايا جي ٻندن ۽ ٻڌجي
اگيان ڪري من جو آندو آهيان. هي سريه وسين وڪارن
۽ ڪيئ ۽ خراب ٿئي ٿو. ڪائڙ ۽ جيئڙ جي مونکي گهٽي آس
آهي. اسانجو ساهه ڪٽڙ توڙي ڪيڏ تنهنجي حساب ۾ آهي.

(۳) آهِنس آندُ لي ديپڪ ديءُ - پوڄ ڏوُپ چنت ڪريءُ
ڪهه سٽهه جو مالهه ڏانءُ - هتهه پلهاري ڪاڪي جانءُ
ڏاڪ ايڪ ڪهي آرداس - جيءُ پنج سب تيري پاس

ارٿ:- هي پريو! مون اندر اگيانيءُ کي ڏينهن رات
ان روپي ڏيو ڏي. مان جو پوساگر ۾ پڌان ٿو، تنهنجي
سار سنڀال ڪر. هي پريو! جيڪو تنهنجو نام جپي ٿو،

وچ ڈا۔ مي برہوا توں اپڑان ہری آھیں۔ ھي برہوا تہ اپڑي برابت نہ ٹو ٹیں۔ گورو صاحب فرمائیں ڈا تہ جں گورن جي سکیا وڈاران ڈھر کي ڈیاو آھي، تں ڈاو آھي تہ ساڈو حکم مانا بھي اوڈیا سان حاصل آھي۔

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਤਿਤੁਕਾ

ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਕਿਸਹੀ ਮਾਨੁ ਕਿਸੈ ਅਪਮਾਨੁ ॥ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਧਰੇ ਧਿਆਨੁ ॥ ਤੁਝਤੇ ਵਡਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਕਿਸੁ ਵੇਖਾਲੀ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੈ ਤਾਂ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵਉ ਵੀਗਾ ਜਾਉ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਮਨਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੰਧੁ ॥ ਖੀਨ ਖਰਾਬੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕੰਧੁ ॥ ਖਾਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਬਹਤੀ ਆਸ ॥ ਲੇਖੈ ਤੇਰੇ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ॥ ੨ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਧੁਲੈ ਦੀਪਕੁ ਦੇਇ ॥ ਭਉ ਜਲ ਡੂਬਤ ਚਿੰਤ ਕਰੇਇ ॥ ਕਹਹਿ ਸੁਣਹਿ ਜੋ ਮਾਨਹਿ ਨਾਉ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਤਾਕੈ ਜਾਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥ ੩ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਜਪੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣ ਹੋਵੈ ਥਾਉ ॥ ਜਾਂ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ॥ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۱۸)

(برار ٹنا)

(۱) کوئي بیکٹ بیا کاء ۔ کوئي راجا رہیا سماء
کسي مان کسي اپمان ۔ ساہ اساري ڈري ڈیان
حکم تي وڈا ڈھي کوء ۔ کس ویکالي چکا ہوء

هو تر پاڑ پڑهي، اُن مان گڙ ڪيي ست گورن جي شبد ڏاڙن سنتوکر ۾ گذاري ٿو.

آئسا گورمت رمت سويرا - هرِ پجرمبري من کهرِ گنپيرا
(اڪ رهاءُ)

ارٿ :- جو گهر گنبير برهمانڊ سريرن ۾ رمي رهيو آهي، تنهنجو ئي بنهنجا بن! تون گوروءَ سي سکيا ڏاران پاڻ ڪر.

(٢) آئت ترنگ پگٽ هر رنگا- آن ڏن سوچي هرِ گڻ سنگا
مٽيا جنم ساکت سنسارا - رام پگٽ جن رهيءِ نرارا

ارٿ :- ٻي ات سنڪلپ وڪلپ ڇڏي، جي هريءَ جي پگهريءَ ۾ لڳي وڃن ٿا، سي هريءَ جا گڻ گائي راڄ ڏيڻين ٻوتر رهن ٿا. ممڪن جو جنم سنسار ۾ جوئو آهي. رام جا پگٽ سنسار کان نرارا رهن ٿا.

(٣) سوچي گائيا هرِ گڻ گائيا - آتم چين رهيءِ لو لائيا
آه آپار اپرنپر ميرا - لعل رڏا ميرا من ڏيرا

ارٿ :- جي برش هريءَ جا گڻ گائين ٿا، تن جي ڏيهه ٻوتر آهي، اُهي سروپ کي جاڻي انيءَ سان لو لڳائين ٿا. پرڀو، جو آد کان آهي، جنهنجي ڪا حد ڪاڻي، جو هري کان پري آهي، جو هيري روپ ايلهه آهي، تنهن لعل پياري سان بنهنجو من رهي ڏيرج کي پرائپ ٿئي ٿو.

(٤) ڪٽني ڪهه سي موڻ - سو پرپ ڏوڙ ڏاهي
پرپ تون هيءَ
سپ جگر ديکيا مائيا چائيا- نانڪ گورمت نام ڏرائيا.

ارٿ :- جيڪي جوندڙ آهن سي جڏي جڏي. نيٺ هري

ارت:- جیکو من سان وڑمی ہاڑ ماری تو (مطلب تر
جیکو ہنمنو آپا یاو بورت کری تو)، سوئی برہمو کی پائی
تو، اوو ہمیشہ ولنما کی من ہ لی سمائی جڈی تو. گورو
صاحب فرمائیں تا تر جر تی جگر جیون برماتما ہمیشہ کرپا
کری تو، سی سیاپے کی ہمیشہ وڑتی فری ہ لگائیں تا.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਸ ਸਮਝਾਵਹਿ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ॥ ਕਿਸੈ ਪੜਾਵਹਿ ਪੜਿ ਗੁਣਿ ਬੂਝੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੇ ॥੧॥ ਐਸਾ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ ਅਨਤ ਤਰੰਗ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ ਸੂਚੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸੰਗਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਜਨਮੁ ਸਾਕਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੁ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ ॥੨॥ ਸੂਚੀ ਕਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥ ਆਦਿ ਅਪਾਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹੀਰਾ ॥ ਲਾਲਿ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੩ ॥ ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ ਸੇ ਮੂਏ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਹੈ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦੇਖਿਆ ਮਾਇਆ ਛਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۱۷)

(گورمکن جی سند ر دشا.)

( ) ـــــ ـــــ ـــــ ـــــ

ـــــ ـــــ ـــــ ـــــ

ـــــ ـــــ ـــــ ـــــ

ـــــ ـــــ ـــــ ـــــ

ـــــ ـــــ ـــــ ـــــ

ستگورو ویچار گري پنڌنجي مردي ۽ مري برماڻرا کي جيي
ٿو. جڏھين ستگورو ڏاڙان ان ويچار گريان ٿو، تڏھين
ان ۽ پنڌنجي مردي ۽ ڏسن ٿو. [روپا = جيئن ڏا.]

بوٺھ رام گري نستارا
گورپرساد رتن هر لايئ، منئي آگيان هوء اجيتارا
(۱ ڪ رداء)

ارٿ :- هي ٻائي! رام نام ٻوٽ نه هو تنڌنجو جوتکارو
گري. گورو جي ڪرپا سان هري نام روپي رتن پرابت
ٿئي ٿو، اگيان نورت ني وجي ٿو ۽ گيان جو پرڪاش ٿئي ٿو.

(۲) روني روئ پنڌ ان نهي ڏيهه، وچ هوميئ پرم نرجائي
ستگورو مليئ تر هوميئ ڏوئي، ڏا کو ليکئ پائي

ارٿ :- ملڻا ٻوگڙ گري پنڌن نڏا ٿئي. هوميئ ۽ رهڻ
گري پرم نر ٿو وجي. جڏھين ستگورو ملي ٿو، تڏھين هوميئ
نورت ني وجي ۽ تنڌڪانپوءَ هي جيو ليکي ۽ اچي ٿو يعني
قبول ٿئي ٿو. [روني = ملڻا؛ روئ = ٻوگڙ گري.

(۳) هر هر نام پڪٽ پڙئ ٻوٽر، سکر ساگر اڌاري
پڪٽ وچ جگ جيون داتا، ست گورمت هرنستاري

ارٿ :- هري نام روپي ٻڪئي هري پريتم کي ٻاڌي
۽ سکن جو ساگر آهي؛ جيڪو انڪي پنڌنجي مردي
ارٿ ٿو، تنهنکي پڪٽن جو ٻاڌو جگ جيون داتا سڏيس
۽ هر گوڻن جي سڪيا ڏيئي ڪيس نو ساگر ڪان ڏاري ٿو.

(۴) من سقر جوٻن مري ٿر پائي، منسا منهه سمائي
ڏانڪ ڪرپا ڪري جگ جيون، سهج ڌيا لو لائي.

ارتھ:- جنھی مردي ۾ هري رس آهي، تنکي (۲) شاستر، (۳) ويدن ۽ (۲۷) سمرتين جي ٻڌن جي گويا سوجهي ملي ٿي ۽ هن کي اٺيئ تيرٿن جي اشنان جو ڦل ملي ويندو آهي. گورمکي جي نرمل آس، تنکي ٻاڻ جي ميل نٿي لڳي. گورو صاحب فرمائين ٿا تہ جن کي ڏاڍن ئي مردي ۾ نام رسي ٿو، سي وڏياگي آهن.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਨਿਹਾਰਿਆ॥
ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਹਿਰਦੈ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ
॥ ੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਕਰੈ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਤਨੁ
ਹਰਿ ਲਾਭੈ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਹੋਇ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਵਨੀ ਰਵੈ ਬੰਧਨ ਨਹੀ ਤੂਟਹਿ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਹਉਮੈ ਤੂਟੈ ਤਾ ਕੋ ਲੀਖੈ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਉਰਧਾਰੇ ॥ ਭਗਤਿ
ਵਛਲੁ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਸਿਉ ਜੂਝਿ ਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਏ ॥ ਨਾਨਕ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥

آسا محلا پهلا شبد (۱۶)

(نام جپڻ کري ٿي پوساگر کان تري پار پئبو.)

(۱) نو نڊ پاه لڪڻ کوڙ آپڻي، آتم رام ٻاڻيا
ڪرت بيچار هردي هر رويا هردي ديکر بيچاريا

ارتھ:- من اڀي گورو کي سمي نمي ٻين تي لڳان ٿو. جنھن ڪري آتما ڏاڙان رام جو درش ڪيو آهي.

(٢) جن کثہ آپ لڪي پوءِ ميل - تن کثہ کال نہ ساکيءِ پيل

گورمکہ نرمل رهہ پياري - جثہ جل آنپ اوپر کمل نراري

ارٿ :- جنکي هريءِ پاڻ سان ملائي ٿو، تنکي کال کائي نہ ٿو سگهي؛ جي پيارا گورمکہ آهن، سي سنسار ۾ هوتر رهن ٿا، جئن کمل گل جل مانجهہ هوندو آهي، تئن هين ۾ جل جي مٿان نرليپ هوندو آهي. [پيل == کائي؛ انپ == مانجهہ؛ نراري == نرالو، نيارو، نرليپ.]

(٣) ٻرا پلا کثہ کسنو کهيڙي - ديسيءِ ٻرهہ گورمکہ سچہ لهيڙي

اکٹ کثہ گورمت ويچار - مل گورسنگيت پاوہ پار

ارٿ :- اهڙا نرليپ جي گورمکہ آهن، سي ٻڌايو تہ ڪنهنکي ٻرو جوندا ۽ ڪنهنکي ٻلو؟ (مطلب. تہ هو نندا ۽ استت کان رهت آهن). جن گورمکن سچہ کي پرابت ڪيو آهي، سي برهم کي جتي ڪٿي ڏسن ٿا. انهيءِ ڪري اوهين ۾ گوروءِ جو اُپديش ويچاري اڪٹ پرماتما جي ڪٿا ڪريو ۽ ست سنگ ۾ ميلاپ ڪريو، جنهنڪري سنسار ساگر کان تري پار پئو.

(٤) ساست بيد سمرت پهه پيد - آٹ ست مجن هر رس ريد

گورمکہ نرمل ميل نہ لاگيءِ - نانک هرديءِ نام وڏيءِ ڏريا گيءِ.

ਨਿਰਾਰੋ ॥ ੨ ॥ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹੁ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ॥ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਲਹੀਐ ॥ ਅਕਥੁ ਕਥਉ ਗੁਰਮਤਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਉ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬਹੁ ਭੇਦ ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਮਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਦੇਦ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਡੈ ਧੁਰਿ ਭਾਗੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

آسا محلا پهلا شبد (١٥)

(گورمکن جي سندر دشا.)

(١) اِڪ آوم اِڪ جاوم آئي - اڪ م راتي رهم سمائي
اِڪ ڏون ڪڪن مه لوڙ نه پاوم - سي ڪوم هيڻ
مرڻام نه ڏياوم

اوس نه مڪڙا مس سسار - اگر ہر جمر ولي اهن ٿا،
مڪڙا اهي ڏوري وجن ٿا. مڪڙا جي مري سان رڻا پيا
آهن اهي جن جو مري سان برم آهي، سي مرڻ ۽ سڄا
پيا آهن. مڪڙا ڏوڻي - آڪاس م استقي م ٿا پائس (مطلب
نه جلڻي جهن مرن ٿا)، جو جو آهن ڪمڪتس مري نام ۽ ڪي
اوس جمر ہر ڪوم جيو آهي.

گور ڏوري تي گت مت پائي
اِه سسار بکم وت آت ڏوڻ، گور شبدي مرِ پارِ
لنگهائي (اِڪ رهاو)

اوس نه مڏهين اوس گوردو ڪان نام جمڻ جي برابتي
جي مرڻا حاصل ڪهي ٿي، تڏهين هي سسار، جو وکر وانگي
بلڪل ڏکر روپ آهي، تنهن مان مري پرماتما جيڪي گوردو
جو اُپديش ولي ٿا، تنکي پار ڪري ٿو. [گ = برابتي،
ب = مرڻا، گورشبدي = گورو جو اُپديش ولندڙ.]

(٣) هرِ وَر جن پائيا ڈن ناري - هرِ سڈ راتي شبد ويچاري
آپ تري سنگت کُل تاري - ستگور شيو تت ويچاري

ارت :- اها گورمکھ استري ڈنيواد جي لائق آهي، جنهن (نام جپي) هري گهوت پرابت ڪيو آهي. اها ستگورن جي اُپديش جو ويچار ڪري هرڌ سان رتي پيئي آهي. اها پاڻ تر تري وڃي ٿي، پر ساري سنگت ۽ ڪل کي تاري ٿي. اها ستگورو جي شيوا ڪري تت روپ پرماتما جو ڌيان ڪري ٿي.

(٤) همري ذات پت سچرناڻ - ڪرم ڌرم سڄم ست پاڻ
نانڪ بخشي پُوچ نر هوء - دُوجا ميٽي ايڪو سوء.

ارت :- اسانجي ذات پات، ڪرم ڌرم، اندرين جو روڪڙ، سريشٽ پاونا سڀ سچو نام ئي آهي. گورو صاحب فرمائين ٿا تر جنهنکي پرپو بخشي ٿو، تنهنجي وري ٻيجا ڪانر ٿي ٽٽي يعني هنکي کو ر هٽ لائي نر ٿو سگهي. اهو پرش ڪ٥پرماتما کي پرابت ڪري پنهنجو آپا پاپو ميٽي چڪي ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਇਕ ਆਵਹਿ ਇਕਿ ਜਾਵਹਿ ਆਈ ॥ ਇਕਿ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ਇਕਿ ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥ ਸੋ ਕਰਮਹੀਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਧਿਆਵਹਿ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖੁ ਵਤ ਅਤਿ ਭਉਜਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਆਪਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਾਲੁ ਨ ਸਾਕੈ ਪੇਲਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਰਹਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਭ ਊਪਰਿ ਕਮਲ

ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਰੁਤੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਧਨ ਨਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥ ੩ ॥ ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮੁ ਸਤ ਭਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਸੇ ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੇ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۱۴)

(۱) جو تن کیتا سو سچہ ٹیٹا۔ امرت نام ستگورِ دیتا

وِ دیے نام ناھي من پیک۔ آن دن ڈاں پیاري سک

ارت:- جنکی سگوروں امرت نام ڈیو آھي، تں جنکی گھو آھي، سو سنل ٹھو آھي۔ اوھنجی ھردی ہ نام آھي، جھنگری صنجو من ہرھر آنسہ کاں جدا کڈھس ر تو ٹتي ہ آھي راں ڈیہیں ہماری وانگوں، جي سگر ہ رھں لا۔

ہر جیئہ راکھہ اپي سرٹائي۔ گور پرسادي ہرِ رس پائیا

نام پدارتھ نوند پائي (اٹ رھاؤ)

ارت:- ھي ھري پرماتما ہو نکی ہوں ہیھنجی سرں ہ رکھہ جں گوروں نام ہمارے ہاتو آھي، ھنجی کرپا ساں نوند روپ ھری رس پائیجی ٹو۔

(۲) کرم دھرم سچہ سچا ڈاہ۔ ڈاکي سد ہلھاري جاہ

جہ ھو واتي سي جن پرواٹ۔ تن کي سکت پرمڈان

ـ:- سچي پرماتما جي سچي نام جنڑ ہ سب کرم ہ جي جں ڈ۔ ماں اٹوٹي سچي نام ڈاں سدیو ہلھار وجاں ٹو۔ جي ڈ ـ ں وڑ ہیا آھن، سي صول پھل آھن۔ تں گورمکھ جي سگ پرم نڈاں روپ آھي۔

(٣) جو جنمي سو روگہ وياپي - هؤمي مائيا دوکہ سنتاپي
سي جن بانچي جو پرب راکي - ستگور شبدِ امرت رس چاکي

ارٿ :- جن سنسار ۾ جنم ورتو آهي، سي سڀ اگيان جي روگ ۾ وياپيڪ آهن. آهي مايا جي پدارٿن ۾ اهنتا ۽ ممتا جي دکن ڪري ملاکر ٽين ٽا، ۽ جنکي بريوه ڪرپا ڪري رکيو آهي سي ئي بچن ٽا. آهي ستگورو جي شبدا ڪري آتم آنند روپي امرت رس چکن ٽا. [بانچي = بچن ٽا.]

(٤) چلتر من راکي امرت چاکي - ستگور شبدِ امرت شبد پاکي
ساچي شبد مکتِ کت پائي - نانک وچہ آپ کوائي.

ارٿ :- گورمکہ لڏندڙ من کي روڪي امرت رس چکن ٽا ۽ ستگورن جي شبدا ڪري امرت نام اڃارين ٽا. گورو صاحب فرمائين ٽا تہ آهي ساچو نام جڏهن پنهنجي درڏي مان آپاڻو نورت ڪري مڪتي پراپت ڪن ٽا. [چلتر من = ڏلائمان من، لڏندڙ من؛ راکي = اڃارين ٽا، جون ٽا؛ گت = پراپتي.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਸਚੁ ਥੀਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਰੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਾਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਸੋ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ

آسا محلا پہلا شبد (۱۳)

(گورمکن جی پیت ۔ منمکن جی پیت ۔)

(۱) گورمت ساہی جگت دور ۔ پہت سیاطیں لاکی ڈور
لاکی میل ملتی سچ ناء ۔ گور پرساد رہی او لاء

ارتھ :۔ گورمکھ سنگوں ہی اپدیش کی سچو سمجھیں
تا ۔ جگت سماجی کان دور رہن تا ۔ ہو سمجھیں تا تر دیوی
سیطں کسی پاں روہی ڈور لگل آہی ۔ اہا پاں ہی میل
سب نام جپن کری ملتی رہی تی ۔ گورو ہی دیا سان
ہی جیو برمانہا سان لو لائی رہی تو ۔

ہی حضور حاضر آرداس ۔ ڈکہ سکہ سانچ کرتی
پرب پاس (اک رہاد)

ارتھ :۔ گورمکھ دا گورو کی حاضراں حضور سمجھی
ارداس کری تسو ۔ بھیجو ڈکہ سکہ سچی کرتار ہی
اگیاں رکھی تو ۔

(۲) کوڑ کماوی آوی جاوی ۔ کھٹ کٹن وارا
نہی آوی
کیا دیکا سوہہ ڈوہہ ڑاوی ۔ جس ناوی من
تربت ر آوی

ارتھ :۔ ممکہ کوڑا کم کری تو ، جھکری جوئیں
م اہی رہی تو ۔ منمکھ بکڑ کی حد تی کاہی ۔ اڈرو منمکھ کا
اگورو ، جو سروب جا ڈسی سگھدو ؟ ممکی ڈرم ہی کا
سوہنی کاہی ۔ نام کاسواہ منمکھ من ترشنا ر تسو لٹی ۔

کوڑ کٹن = بکڑ ، وارا = وارو ، الب ، حد ۔]

راجائن جا راجا آهن ۽ سدبو بيا ٿڙن. هي برڻوا جن کي تون ڪرپا ڌاري رکين ٿو، تن هڏل پڏن کي تون تارڻ وارو ٿي تارين ٿو.

(٣) ڏرپوط مهر جوت، ڏرپوط مهر جاڻيا - اُلٽ پٽي گهر گهر مهر آڻيا

آهر نس پڪت ڪري لو لاء - نانڪ ڏن کي لاگي پاء.

ارٿ:- جن پرڻن جوتي سروپ ۾ تي لوڪ جاڻا آهن ۽ ٽن لوڪن ۾ جوتي پرماتما کي جاڻو آهي، تنهجي ورتي سنسار کان ڦري ويٺي آهي ۽ انهن سروپ کي پنهنجي ردي ۾ اسٽر ڪيو آهي. اُهي ڏينهن رات لو لڳائي بيٺي ڪن ٿا. گورو صاحب جون ٿا تر اهڙن مهاتمائن جي چرنن ۾ مان هوان ٿو.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਹੁਜਤਿ ਦੂਰਿ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪ ਲਾਗੈ ਧੂਰਿ ॥ ਲਾਗੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟੈ ਸਚ ਨਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਾਦੁ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ਕਹਣਿ ਕਥਨਿ ਵਾਰਾ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਜਨਮੇ ਸੋ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੇ ॥ ਸੋ ਜਨ ਬਾਂਚੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੇ ॥ ੩ ॥ ਚਲਤਉ ਮਨੁ ਰਾਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਭਾਖੈ ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ॥੪॥੧੩॥

ارب:- سنسکرت روپی مے سرودر (تلاب) آمی، جیہیر
سب روپی ہی ہوا کمل کڑیا رمن وا. آپنہمو روپ جندن وت
آمی. آمی سب روپی منس شب گیتل روپی اوجسا موتی
جگیس وا. سب سب کتائی سان پربود برماتما جی انس آمن.
[انوب = آبھارمب، ہی ہوا، ہرمل = جندن.]

جو دیسی سو آپھی ہنسی - من چل سرودر کمل
ر دیسی (اِک رہاو)

ارب:- ہی بالی! جیکی ذہنی تو، سو احل وجل
وارتی وستو آمی. جیڑیطرح تلاب ہ پاطی ر موجود آمی تسہ
آمی کمل کودر ذہنو آمی، توزیطرح سے سنگ روپی سرودر
ہ کتا کنول ہ دام جیسی روپی جل کاسواہ جگاسو رہی
ر تو سگہی.

(۲) د لاہو جیی ہ وی پید. شاجا تین کیی لت بید
لاد بند کی سنت سماہ. سنگور شیو بوم پد پاہ

ارب:- ہر مں گالہ کی سو. دلو ہرش سماجی لسو،
ہو گورو، ہی اپدیش کری ہں گچھ کی جاطی تو. وہدن
جون جی لی سجون (کرم، اسد. کیاں) آمن، سی ہ سدیو
جون لسون (ہ جسو ہرم جی انس آمی). جڈمیں ہرم جی
جاطی جی سرب ہں جسو ہ سماجی وجی کی ذہنی سنگورن
جی سوا کرتی سان ہی جسو ہرم بہ بالی تو. [راد بسہ کی
سرب:- ہرم روپی سب جی جاطی جی سرب.

(۳) مکتو واتشہ ولک وواتشہ - واجن راج سدا لکسا لتشہ
جس تؤن راکھہ کرپا ڈاو- ہؤ قت پاون تارہ ڈاو

ارب:- ہی مکتا بھی اہنکار کان جسل ہ مرتبہ ہ
رتی آمی، (سی بس کی ہ) رنگ ہ رنگیتی وا. آمی

(٣) جيوُ ڪار مها دکر ديهر - بيکر ورن ديسهر سپ ڪيهر

جو اُپجي سو آوي جاءِ - ڈاڪ آسُر نام رضاءِ .

ارٿ :- ڪوڙ ۽ وڪار گهڻا دکر ڈين ٿا . جيڪي بيڪر ۽ ورن ڈسجن ٿا ، سي سڀ ناس ٿين ٿا . گنورو صاحب فرمائين ٿا تہ اسُر اُهوئي آهي ، جو حڪم ڪندڙ پرماتما جو نام جپي ٿو . [رضاءِ = رضائي ، حڪم ڪندڙ .]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਏਕੋ ਸਰਵਰੁ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥ ਸਦਾ ਬਿਗਾਸੈ ਪਰਮਲ ਰੂਪ ॥ ਊਜਲ ਮੋਤੀ ਚੂਗ਼ਹਿ ਹੰਸ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾਂ ਜਗਦੀਸੈ ਅੰਸ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਪਾਵੈ ਭੇਦੁ ॥ ਸ਼ਾਖਾਂ ਤੀਨਿ ਕਹੈ ਨਿਤ ਬੇਦੁ ॥ ਨਾਦ ਬਿੰਦ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮੁਕਤੋ ਰਾਤਉ ਰੰਗਿ ਰਵਾਂਤਉ ਰਾਜਨ ਰਾਜਿ ਸਦਾ ਬਿਗਸਾਂਤਉ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਬੂਡਤ ਪਾਹਨ ਤਾਰਹਿ ਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹਿ ਜਾਣਿਆ॥ ਉਲਟ ਭਈ ਘਰੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗੈ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

آسا محلا پهلا شبد (١٢)

(ست سنگر هڪ سروور آهي ، جنهن ۾ سنت رهن ٿا .)

(١) ايڪو سرور ڪمل آنوپ - سدا پڪا سي پرمل روپ

اوجل موتي چوگهه هنس - سرب ڪلا جڳ ديسي انس

مَنْ ہٹوري کَتْ درسن جاڻ

سرب جوتِ ہٹون ہگوان (اک رہاؤ)

ارت :- انہن جیں شاستروں جو سڈاتب جاڻي بھیدي
من کسی جوڑن کسو آمي یعي بھیدھو من بھیدي دس
کیو آمي . ہوء ہو انس جاڻي تا تہ سچي ہ ہوون ہگوان جسي
جوت آمي .

(۲) اِڈ کَ تیاس ہیکہ بھڑکري - دکھ ہکیا سکڈن پرھري
کامکروڈ آنتر ڈن ہوي - دہدا جوڈ نامرسٹري

ارت :- (ہر جن کي سروب جي سوجھي کاہي) آمي
گھٹي ترشا کري گھٹا ہکہ ڈاریں تا . آمي وشس جي دکھ
گري بھیدي اسھکرڈ مان سکہ تاگیں تا . دیوی سمتا
روپ ڈن جو سمدن اندر ہ آمي تیھکي کام کروڈ روپي
جوراتس تا . ہ جھکي دنیا ہاو جڈیں تا ، سی لي تمام
ہاگي سمسار ساگر کاں تري ہار تس تا . [تیاس = ترشا ،
پرھرپ = تاگیں تا ، ہرپ = تس تا .]

(۳) صفت سلاڈ سیجہ آنند - سکا سچن پرہر گوبند
آپي کري آپي بخشند - تن من ہوپھہ آگي جند

ارت :- واہگورو جسي آپ دوس کرڈ ہ سب
بھیدي آپ براب کس تا . گوبند جو سمدن سکو ڈ سائي
آمي ، جن سي سمدن پرہر آمي . ہو سمجھیں تا تہ پرہو
تي سچھہ کھڑ آمي ڈ پاڻ لي بخشندڑ آمي ، تیھوں
کسے لي بھیدھوں من ہرڈ کی اریں تا ڈ بھیدي
چھپ صلي اریں کس تا .

آسا مہلا ۱

ਹੁਹੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਗੁਰੁ ਭਈ ਕੀਰਤਿ ਠਾਇ ॥ ਸਚ ਪਉੜੀ ਸਾਚਉ ਮੁਖਿ ਨਾਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਇ ਪਾਏ ਨਿਜ ਥਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਚੂਰੇ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਜਾਣੁ ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਧਿਕ ਤਿਆਸ ਭੁਖ ਬਹੁ ਕਰੈ ॥ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸੁਖੁ ਤਨਿ ਪਰਹਰੈ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਹਿਰੈ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਛੋਡਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥੨॥ ਸ੍ਰਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ॥ ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ ਆਪੇ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਆਗੈ ਜਿੰਦੁ ॥ ੩ ॥ ਝੂਠੁ ਵਿਕਾਰ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹ ॥ ਭੁਖ ਵਰਨ ਦੀਸਹਿ ਸਭ ਖੇਹ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾਮੁ ਰਜਾਇ॥੪॥੧੧॥

آسا محلا پهلا شبد (۱۱)

(سنتن جی سندر دشا.)

(۱) گرمه بن سمسر سهج سیاء — درمت گت پئي

کیرت ڈاء

سچه پوڑي ساچئه مکه ناء — ستگور شبد پائي سچ ٹان ء

ارت :- سنتوشي سياء کري سنت گورء ان کي ڈ

سمان سمجهن ٹا. انهنجي کوتي مت ناس ٹي ويئي آهي ء

کيرتن سندن هردي ۾ استرئيو آهي. انهنجي مکه ۾ سچو نام

آهي، جنهنکري اُهي سچيء پوڑي تي چڑهن ٹا يعني منزل

پهچن ٹا. ستگورء جي شبد کري اُهي سچ ٹانو يعني

روب حاصل کن ٹا. [سمسر = ڈکجڻ، ڈ سمان ء

مت = کوتي مت ء گت ئي = ناس ٹي ويئي ء پوڑي =

ي.]

ڪاڪ ڪاءِ ري ڏُلهي مڪل چارا
ميري ڪرهَ آئي راجا وَر پڌارا.

(۲) ڪورو ڏاري ڏهرا ويڻاهه جي هوڏا، جا شهه ملڻيا تا جاڻيا
ٿهر لوڪان مهه شڌ ڏوهاهي، آپ ڪٽيا مَن مالڻيا

ارٿ :- جهڙن وقت گورو ڏاران منڌڪو وياهن ٿيو، ۽
جهڙن وقت مان پڌڪي سواهي سان ملڻيس، تنهن وقت برهم
آنند جو سڪ هوں جاڻو. جنهن وقت منڌڪو اهان هليو ويو ۽
منڌڪو من سواهي ۽ ڏرات ٿيو، تنهن وقت امو سڪي ٿيو اٿر تر
تنهي لوڪ ۽ هرڏ ڏي رهيو آهي.

(۳) آپڻا ڪارج آپ سنواري، هورن ڪارج ڪو هوئي
جت ڪارج ست سنوڪه ڏيڻا ڏوهي، گورمکه
ڏوهي ڪوئي

ارٿ :- هرڏو پڌڪ ڪارج پاڻ ئي سواري ٿو. ٻيو ڪان
ڪارج سڌارڻ. ڪارج امي آهي جو هوسي، سنوڪه ڏيڻا
ڏوهي جهڙن ڪي پڇسي ٿو. ڪنهن هورن گورمکن کي انهي ۽ جي
ڏوهه آهي.

(۴) پنت ڏاڪ سيڻا ڪا پر ايڪو سوء
جسه ڏوهڪي، سلسوڻا ڪهڻ هوء.

ارٿ :- گورو صاحب جن فرمائيس ٿا تر اُهوئي ڪ برماتما
سڀي جو ڄاڻ آهي، هر جهڻي ڪرڻا ڪري ٿو، سائي
آهي.

ਹਮਰੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਭਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹਮਰਾ ਵੀਆਹੁ ਜਿ ਹੋਆ ਜਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ
ਜਾਨਿਆ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾਂ ਮਹਿ ਸ਼ਬਦੁ ਰਵਿਆ ਹੈ ਆਪੁ ਗਇਆ
ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥ ਆਪਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਪਿ ਸ਼ਵਾਰੇ ਹੋਰਨਿ
ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਜਿਤ ਕਾਰਜਿ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥ ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ
ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹੋਇ ॥੪॥੧੦॥

هن سند ر شبد ر ستگورو پاڻڪي ڪنوار سمجهڻي ۽ پرماتما کي گهوٽ جاڻي آنجي ڪڏ جڻ لاء مشتاق رهن ٿا.

آسا مکلا پھلا شبد (١٠)

(١) ڪرڪرپا اپنيءَ گھرِ آئيا ۔ تا مِل سکيٹان کاجُ رچائيا
کيلُ ديکر من آنند پتيا ، شبد ويٹاھڑ آئيا

ارٿ :- جڏهن برهو ڪرپا ڪري منهنجي گهر ۾ آيو، تڏهين سکين سهيلين ملي ويانهن جي ڪارج جو آرنب ڪيو. اهو کيل ڏسي منهنجي من ۾ آنند ٿيو؛ پرماتما موتسان شادي ڪرڻ لاء آيو.

گاوھ گاوھ کامٹي - ببيک بيچار
ھمريءَ گھرِ آئيا جگ جيون پيار (اڪ رهاء)

ارٿ :- اي پڳهن روپي استريون! پرماتما جو جس ويڪ ۽ ويچار سان گايو، جو جو جگت جيون پرماتما منهنجي گهر يعني انتهڪرڻ ۾ پڌارٿي آيو آهي.

سري ڪبير صاحب راگ آسا جي شبد (٢٤) ۽ پٺ فرمائين ٿا تہ :-

(۳) جيا ڏون ڪرم تيا ڪو ٿوء - تجهن ڏوجا
لاهي ڪوء
جيهي ڏون هٿ ديهه تيهي ڪو پاوي - تڏ آپي
پاوي ٻوي ڀلاوي

اردو ۽ هي واهگورو جڏهن جهڙي ڪرپا ڪري ٿو، تڏهن ڏوجي اوڻتي ٿو. تو ڪانسواء ٻيو ڪوڪندڙ ڪونهي. جڏهن هٿ ڏيون جيوں کي ڏين ٿو، تڏهن اهي پائين ٿا. جڏهطرح توکي وٺي ٿو، تڏهطرح ٻوں جيوں کي ملائين ٿو.

(۴) راگهه وڻن پريشان پروار - تس وچ آپي امرت سار
ڪيتي ڪرتي ڪا لهه ڏن ماڻ - جي ڪو ڏيوي
اپ پيچاڻ.

اردو ۽ جيهڙي اندر هر اولڪ راگ راگڻيون هروار سميت اهي هوگهه تس ٻوں، تيهڙي اندر هر آم آپ اٿس ٿي ٿو. سوئي گورو صاحب جن هر هڪ ڪا ٻيه جهڙو ڏن وچار ڪي سمجهي ٿو، سوئي جاڻي ٿو ۽ هڪ هر اولڪ ڏن ماڻ آهي، جو ٻيهن ڪي سمي ٿو.

نوٽ ۽ سوئي گورو اندر جس "آپ صاحب" هر ٻڌ ٿو، تس "راگهه وڻن پريشان پروار" ڪوڻ آپي" يعني ڪ جڏهن ٻيهن ڪي سمجهي ٿو. ٻيهن ڏيهن هر اولڪ راگ راگڻيون پروار سميت ماڻين ڪ ڪوڻ آپي.

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਮਿਲਿ ਸਖੀਆਂ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਬੋਲੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਸਹੁ ਵੀਆਹਣ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਗਾਵਹੁ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥

سرتي کٹان تو۔ (مطلب تر نندا ۽ اُستت، جنھنجو قل پاڻ جوہار آھي، سو سرتي کٹان تو)۔ گالھين ۾ سريشت گالھ سرجن ھار جي ئي آھي۔ (مطلب تر جنھجي گالھ کانسواءِ ٻيون سڀ گالھيون وئرت آھن)۔ ھي سوامي! جيسين تون روح ۾ ياد نہ ٿو اچين، تيسين کائڙ، ٻيڙ ۽ کلڙ سڀ وئرت آھن۔ [ھستا = کلڙ؛ باد = ھوا، وئرت، اجايو۔]

تٹ پروار کيھي کيا کيجئ - جنمِ جنمر کچھ لیجي لیجئ (اک رھاؤ)

ارٿ:- (ھي برہو! جيڪڏھن تون مون تي راضي نہ ٿين تہ ٻوڏي ڪنھنجي پروار؟ مطلب تہ ڪنھنجي ٻہ جيڪر پروار نہ ڪجيس۔ جا ڪجي يعني ڪڙو اُپاءِ يا اُدم، سڪر حاصل ڪرڻ لاءِ ڪجي؟ (مطلب تر تيرٿ ورت آدڪ ڪرمن ڪرڻ جو ٻوڏ ضرورئي ڪونھي)۔ جنم جنم ۾ يعني سڀني جنمن ۾ تنھنجو نالو، جو ولڙ يوگر آھي، سو ولڄي۔

(۲) من کي مت متاگل متا - جو کچھ ہوايئ سڀ خطو خطا

کيا مُنہ لئ کيجئ آرداس - پاپ پُن دوہ ساکي پاس

ارٿ:- ھي سوامي! من جي مت اڌڙي اٻتي آھي، جڙو مست ڀائي؛ تنھنڪري جيڪي ہولجي ٿو، سو گناھ ئي گناھ آھي۔ ڪڙو مڻن ڪٹي تنھنجي اڳيان ارداس ڪجي، جڏھين پاپ ۽ پُنہ ۾ ساھ تي پرسان ٻيٺا آھن؟ (مطلب تر جڙا آھيون، تڙائي تنھنجي اڳيان بڏرا آھيون)۔ [متا گل = ڀائي؛ متا = مست؛ خطو خطا = گناھ ئي گناھ؛ ساکي = شاھد۔]

(۴) ہیٹا شبد و جاوی جوگی ، درسن روپ آپارا
شبد اتیت سو شہ رتا ، تاکے کھی وچارا ۔

ارتھ :- جو جگاسو ہیا سرسے اچاری تو ، تنہکی اپار روپ جو درشن لئی تو ۔ گورو ساحب جی وچار کری فرمائیں تار اہو جگاسو اتیت بھی برہم سروپ ہر رہی رہی تو ۔ [ہیٹا = ہیا سرو ، جوگی = برہمسور سان جڑیا دارو ، جگاسو = شہ = مالکے ، وچارا = وچار کری ۔]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਮੈ ਗੁਣ ਗਲਾ ਕੋ ਸਿਰਿ ਭਾਰ ॥ ਗਲੀ ਗਲਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬਾਦਿ ॥ ਜਬਲਗੁ ਰਿਦੈ ਨ ਆਵਹਿ ਯਾਦਿ ॥ ੧ ॥ ਤਉ ਪਰਵਾਹ ਕੇਹੀ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ਜਨਮਿ ਜਨਮਿ ਕਿਛੁ ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਮਤਾਗਲੁ ਮਤਾ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਬੋਲੀਐ ਸਭੁ ਖਤੋ ਖਤਾ ॥ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ ਕੀਚੇ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਤੈਸਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜੇਹੀ ਤੂੰ ਮਤਿ ਦੇਹਿ ਤੇਹੀ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰੀਆ ਪਰਵਾਰ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਇਹੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ਜੇਕੋ ਬੁਝੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥੮॥

آسا محلا پہلا شبد (۹)

(نام کانسواء ہیو سب کجھ وئرتھ آھی ۔)

(۱) میں کوٹ کلان کی سیرہار - کلی کلا سیر چڑھ وار
کاٹھ ہیٹا ہستا داد - جب لسکر ویڑی تر آوہر یاد

ارتھ :- میں برہما ہوں ہر اہو گڑھ آھی ، جو گاھیں جو ہار

جنھنکي نکو روپ ۽ نکا ريکر آهي. [بسٹاري = وستار کيو يعني ہو کي آهي ؛ ريکر = ريکيا ، نشاني.]

سري گورو گرنٿ صاحب "جاپ صاحب" جي شروعات ۾ پڙهڻ فرمائين ٿا تر :-

"چکر چھن اور برن ذات اور پات نھن جھ
روپ رنگ اور ريکر پيکر کوئو کھ نہ سکت کھ".

کري وکياڑ جاڻي جي کوئي- امرت پيوئي سوئي

(اڪ رهاء)

ارٿ :- جيکو تنھنجي جس جو ڪٿن ڪري جاڻي ٿو، سوئي آتر آنند ماڻي ٿو. [وکياڑ = ڪٿن ؛ امرت = آتر آنند.]

(۲) جن پيتا سي مست بھئي هئ ، ٹوٹي بندن ڪاهي
جوتي جوت سماڻي پيتر ، تا چوڏي مائيا کي لاهي

ارٿ :- جن هرشن آتر آنند ماڻيو آهي ، سي مست (آنندي) ٿيا آهن ؛ اُنھنجون جنم مرڻ روپي ڪاهيون ٽٽي ويٿون آهن. اهي تو جوتي سروپ جي جوت ۾ سمائجي ويا آهن ، جنھنکري مايا جي فائدن جي پرواهہ نہ ٿا ڪن. [لاهي = لاها = فائدا.]

(۳) سرپ جوت روپ تيرا ديکيا ، سکل يون تيري مائيا
راري روپ نرالہ پتا ، ندر کري وچ جائيا

ارٿ :- هي جوتي سروپ ! اُنون سارو هر پڪار تنھنجوئي روپ ڪري جاتو آهي ؛ سڀ لوڪ تنھنجي مايا جا رچيل سماجيا اٿن. تون سنسار جي جوگڙن کان نرالو ٿيو ويٺو آهين ؛ جنھنڪري نظر ڪرين تو ، تنھن ئي تو کي مايا ۾ جاتو آهي. [يون = لوڪ ؛ راري = جوگڙن کان ؛ نرالہ = نيارو ؛ جائيا = مايا.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਕਰਮ ਕਰਿਤੂਤਿ ਬੋਲਿ ਬਿਸਟਾਦੇ ਦਾਨ ਦਾਨੁ ਛਡੁ ਪੂਜਾ ।
ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ਸਗਲੁ ਪੋਚਾਰੁ ਤ ਮੂਜਾ ।
ਕਰੈ ਵਖਿਆਣੁ ਜਾਣੈ ਜੇ ਕੋਈ । ਕਹਿਆ ਸੁਣਿਆ ਜੇਤਾ ।
ਰਹਾਉ ॥ ਜਿਨ ਪੀਆ ਸੇ ਸਤ ਭਏ ਮਤਵਾਰੇ ਉਨ ਸੁਧ ਰਹੀ ਨ ਦੇਹੀ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਭੁਗਤਿ ਗਈ ਤਾ ਪੜੈ ਮਿਟੀ ਨਾਲਿ ਮਿਟੀ ।
ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਰੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦੇਖਿਆ ਸਭਨਾ ਤੁਹਦਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ।
ਰਾਵੈ ਰੂਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਵੇਠਾ ਕਵਣੁ ਕਹੈ ਫਲੁ ਕੇਹਾ ।
ਬੀਜਾ ਸਬਦੁ ਵਸਾਵੈ ਸਚੁ ਵਤਨਾਵੈ ਤੂਸੈ ਅਮਰੁ ।
ਅਨਾਹਦਿ ਸੋ ਬਹੁ ਰਾਤਾ ਹਰਤਾ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ।

(٨) آسا مہلا پہلا شبد

(حقیقی عبادت کی مشروحات)

(۱) ... ...

... ...

... ...

... ...

... ...

چوڏهن رتنن جو پرسنگ

سري مد ڀاگوت ۸ لڪيل آهي تہ ديوڪي ٻيري اندر مهراج کي وات ۸ درواسا رشي ڪڏيو، جنهنکي من نمسکار ڪيو. رشي اڻيءَ تي خوش ٿي ڪلن جي مالها اندر کي ڏني. اندر آپمان وچون آها مالها ڏيءَ جي مٿي تي ڪٻي رکي، جنهنکي من سوندسان ڪيرائي لتاڙي ڇڏيو. درواسا رشيءَ پنهنجو آپمان ٿيندو ڏسي اندر کي سراپ ڏنو، جنهنکري سندس راج دئتن کسي ورتو. اندر ڏڏهين ديوتائن سميت برهما وٽ سهائتا لاءِ ويو، جو کين کير سمند رنجي ڪناري تي سري نارايڻ وٽ وٺي ويو. سري نارايڻ صلاح ڏني تہ "اوهين دئتن سان پريت رکي کير سمند رولوڙيو، اُتان چوڏهن رتن نڪرندا، جن مان ڪ امرت هوندو. ڏڏهين امرت اوهين پيئندا، تڏهين اوهين امر ٿي پوندا." ديوتائن وينتي ڪئي تہ "سوامي! دئت اسانکان وڌيڪ شڪتيوان آهن. آهي امرت اسانکان قربي ويندا." ڀگوان تنهنتي کين ڏيرج ڏيڻي چيو تہ اُنجو علاج مان ڀاڪيءِ ڪندس. ڀگوان جي آکيا سان ديوتائن ۽ دئتن مندراچل جبل جي مانڊاڻي وڃي، واسوڪي نانڳ جي نوڙي سان کير سمند رولوڙڻ لڳا، جنهن مان چوڏهن رتن نڪتا، جن مان مکيہ هيٺيان آهن:- ڪامڌين (ڪ ڪٿو جنهنکان دڪا وستو ملي سگهي)، شروا (ڪ سند ر ڪيوڙو)، سدا گر (ڏونتر ڀالي وئد)، ڪٿو شي مڻي، ايئراوت هاٿي، زهر، پارجات (وڻ، جنهنکان جيکي ڪجهه سو ملي)، لڇمي، رنبا ڀالي مها سند راپسرا،

۽ بلرام سان وڙهڻ آيا، پر انهن جو بس نه ڪيو حال ٿيو. اڌ رو بڪار ڏسي ٻيا پهلوان ڀڄي ويا.

ڪنس پنهنجي ڏسي ڪاوڙ ۽ ڀڻي ڪڍو ٿيو ۽ واڪو ڪري چوڻ لڳو ته "ڀاڄا بند ڪرايو. هن ڇوڪرن کي وٺي سڀ ڏور کان ڌار ڪري ڇڏيون. گوالن، وسديو، ديوڪي، منهنجي پيءُ اگرسين کي پڪڙ ماري ڇڏيو ۽ ڪنهنکي ۾ ڇڏيو نه ڏيو." اهو ٻڌي شيام سندر ٽپ ڏيئي ڪاهي تي ڇڙي ويو، جتي راجا ڪنس هٿ ۾ بيٺو هو، شيامسندر پنهنجي بدن ۾ اڳوڻو پرڪاش پرڪٽ ڪيو، جنهن جو تيج ڪنس سهي نه سگهيو ۽ من پنهنجون اکيون ڪٽي بند ڪيون. شيامسندر ٻوڌ ڪنس کي وارن کان جهلي هيٺ زمين تي ڪيرايو ۽ منجي ڇاتي تي ڇڙي ويٺو ۽ هنکي ڏيهاتي ٻوڌ ڪيائين.

ڪنس کي مٿل ڏسي سندس اٺ ڀائر شيامسندر کي مارڻ لاءِ ڊوڙيا، پر بلرام سيني کي ڦاس ڪري ڇڏيو. ٻوڌ ته مٺا واسي "جي جي" پڪارڻ لڳا ۽ گدڪدي خوشيون مڻائڻ لڳا. سري ڪرشن ۽ بلرام اگرسين کي ڇٽسان وٺي وسديو ۽ ديوڪي ۽ وٽ قيد خاني ۾ ويا ۽ هنجون هٿڪڙيون لاهي سندن پيرن تي ڪري پيا. وسديو ۽ ديوڪي پنهنجن سڀڻن کي ڏسي ڏاڍو ڀ سن ڪيا. سري ڪرشن ۽ بلرام ٻوڌ وسديو سان ڪڍي اگرسين وٽ آيا ۽ ڪنس چوڻ لڳا ته "ڏاڏا، اوهين راڄ سنگهاسن تي وهي ماڻي آنند سان راڄ ڪريو ۽ پرجا جي پالنا ڪريو."

نوٽ :- من پرسگ لکڻ ۾ هيٺيان پستڪ کان فائدا ٿيا:- سري مد ڀاگوت ترجمو ڪيل مهاراج تيجورام روڊيرام جو ۽ "Cradle Tales of Hinduism" Sister Nevedita

پاسط A ڏي آيا. گوال پالن ۽ ٻين مٿن مائٽن کين
پٽنڊجو عزيز ڪري ڏي سمجھيو. نند ۽ ٻين گوپن
هنڪي پٽنڊجو اولاد ڪري ڏسي جاتو. سڀن ۽ مهاتمائن
کين پرميشور روپ ڏي سمجھيو ۽ راجا ڪنس کين
ڪال روپ سمجھي ڪانڀن ڏ ڪط لڳو.

جيڏن سري ڪرشن ۽ بلرام آکاڙي A وڃي ٻيٺا،
ڏيڏن چاڻوُر، مشٽڪ ۽ ٻيا پهلوان کين چوگرد ويڙهي ويا
۽ چاڻوُر چوط لڳن ڏ "اسان اوهانجي پهلوانيءَ جي
هاڪ ٻڌي آهي، سو اڄو ڏ ڪشتي وڙهي راجا کي
خوش ڪريون." ڏينهن ڏي سري ڪرشن جواب ڏنن ڏ
"اسان بالڪن سان اوهانکي ڪشتي ڪرط نه ڏي
سونهيين. اوهين پهلوان پاط A ڪشتي ڪري حاضرين
کي خوش ڪريو." پوءِ چاڻوُر سري ڪرشن کي چوط
لڳو ڏ "ابا! ڏسط A ڏ ڇوڪرو ڏو اڇين، پ ڏينڊجو
پراڪرم اسين گهڻن ڏينهن کان ٻڌندا اچون، سو اڄو
اڄ ڏيکاري راجا کي خوش ڪر." ائين ڪالهيون پوليون
ڪندا سري ڪرشن چاڻوُر سان ۽ بلرام مشٽڪ سان
ڪشتي وڙهط لڳا. جڏن چاڻوُر پوئتي هٽي، ڪ مُڪ
شيام سندر جي ڇڏيءَ A هطط ڏي ڏو، ڏڏن سري ڪرشن
هنڪي پڪڙ وڃي ڇڏن ئي طرفن گهمائي گهمائي اڇڙو ڏ
زور سان زمين ڏي ڏڏو ڪيو. جو هو اُڏت مري
ويو. بلرام مشٽڪ جي ڪاپار ڏي اڏي ڏ زور سان
ڪون هنيون، جنهنڪري هو زمين ڏي بيهوش ڏي
ڪري پيو ۽ جلدي پران ڏ ڏائين. اٻن پهلوانن جي
رجط کان پوءِ شل ۽ توشل ڏراريون ڪڍي سري ڪرشن

لیاقت سارو جاین قسی وہ ریہ ویو۔ کس جا مالاہی
ڈاور، مشک، شال ؛ توشال پڑ آپی اہی وارد گیا ؛
ڈاہی ہت ۔جان ہالہن لگی لگا۔ راجا کس
، ڈاہی مغرہ ری رسان پھیجی سکھاسن تی اہی ہیلو۔
لد ؛ ہہ راجون کس کی بیٹا ڈیتی پھیجن جاین
تی وچی ۔ہیلا۔ ایتوی ہ سری گرشن ؛ بلرام د رنگ
ہ می د ہی دروازی وت اہی پھتا، جتی مست دتی
بہاریل ۔۔ سری گرشن ہلدان کی چیو تے "ہن
ہالی۔ کسی دروازی کان ہاسی گری دہار ؛ اسا لکی
راجا کس وت وچل ڈی نہ ہالی د سمت جیشرو
ز رہدان۔" پہلوان کہ اہی حسن ہالی کی چیڑی
بلرام ہی ہاسی ہلایو، تے بلرام اڈہ۔ د لوشو دیس،
جو ہو کہ گرات کدو ہتی ہتیہ سب پہاوان اہ
ڈسی کھٹ اگا ؛ چوٹ اگر تہ "بیلی آ می چہ گرا
ہلگ ردست آں حسن ی کہہ دیتی رسکھہ۔"
پہلدان، کس ہی دپ وداں دالی د کی وری نے
چہاڑی سے ی گرشن ہی سامہن دیو، حسن ہالی
کی سے لد تی ۔ کہ ہٹی مؤرخ گیہ ؛ پہ ہلگ ہ ڈلد
کیہ ادای ڈرساں متی تی دیاسس، دو ہالی آتی
ہو آپی مری ۔۔۔

ہای د ہی ہ ط کاچہ د شیام ؛ بلرام گوالں سمیت
کہدا آستی آستی رنگ پہ می د ہ الد ر ایا۔ الوقت
سے د ہ ہا، حسن حسن پہ د سان کس تی ڈلو، تدن
لی ن ہ ب ڈ ط د لی آں۔ پہلہ لن کی ہ ز دست
ڈ ط د لی آں۔ ہتا ہی استون کی ہ سد ر سر ہ پ

ڪاڏي ڪان زور ڏيڻي سندس ڪُڪ سنڀون ڪري
هنڪي سندر ڪنيا بدائي چڏيائين.
چڏيين اڃ يطرح ڪهندي ڦرندي شيامسندر ۽ بلرام،
رنگ پوميءَ جي پهرئين دروازي وٽ پهتا، جتي مهاديو
جو ڏنش رکيل هو، تڏهين راجا ڪنس جي پهلوانن
هڪل ڪري ڪين چيو تہ "خبردار! متان هيڏانهن
آچو. اِتي ئي بيٺي رهو." شيام سندر اُنهن جي ڪا بہ
پرواه ڪانہ ڪري اڳيان وڌيو ۽ مهاديو جو ڏنش، جو
تمام ڪوروڙ ڀڳو هو، سوڪٽي پڻڪري ڪري ڦٽو ڪيائين.
ڏنش پيڙط جو آواز ڪنس جي ڪن تي پيو ۽ هو شيامسندر
کي بلڪل زبردست سمجهي ڇپ وچون ڪنڀط لڳو.
هيڏانهن دوار پال ڏنش جي پيڙط ٿي سري ڪرشن ۽
بلرام سان وڙهط آيا، پر هنن ڏنش جي ٽڪرن سان
ڪين ماري چڏيو. پوءِ ٻئي پائر نماشام جو گهر ويا، جتي
يوجن ڪئي رات جو بسرام ڪيائون. ويچاري ڪنس
ڪي سڄي رات ڪو آرام ڪونہ آيو ۽ هو طرحين طرحين
سپنا لهط لڳو ۽ جرڪ ماري اُٺط لڳو.
ڪنس پنهنجي پهلوانن جي مرتيوءَ جو پڌري ڏاڍو
دلگير ٿيو ۽ دل ۾ چوط لڳو تہ هت ڏاڍي زبردست
سان آڏکايو اٿم. صبح جو هن پنهنجن وزيرن کي حڪم
ڏنو تہ "جيڪي راجائون ڏنش يگيہ ڏسط لاءِ آيا آهن، تنڪي
ڪوڪايو ۽ پين برجواسين کي پڻ پنهنجي پنهنجي لائقيءَ
موجب وڙايو ۽ ڪشتيءَ وارو آکاڙو تيار ڪريو تہ مان
به سڀي سنڀري ڏو اچان."
ڪنس جي آگيا موجب سڀني ڪي سندن

مان اوهانجي ڏني موجب نندرام، ڪرشن، بلرام، ڪيترن گوالن کي متي ولي ايو آهيان. هو اوهان لاءِ گهٽيون پيتائون ڪڍي آيا آهن. شهرڪان ٻاهر باغيچي ۾ اڃي لڪا آهن." ڪنس اهو ٻڌي ڏاڍو خوش ٿيو. شيام سندر ۽ بلرام کي مارڻ جي رٽ رڻ لڳو.

شيام سندر ۽ بلرام، نند کي چوڻ لڳا تہ "بابا جي! اوهانجي آڪيا مڃي تہ اسين مٿرا پوري گهمي اچون." نند کين موڪل ڏني. هو گوالن سان گڏجي مٿرا پوري ڏي هليا. مٿرا واسي شيام سندر ۽ بلرام کي ڏسي ڏاڍو پرسن ٿيا. ساري شهر ۾ اها گالهہ هلي ويئي تہ نند ڪمار، جنهن ڪيشي ۽ پين دشٽن کي ماريو، سو مٿرا ۾ آيو آهي. تنهنڪري سڀ پنهنجو ڪم ڪار ڇڏي شيام سندر ۽ بلرام جي درسن لاءِ ٻاهر وڃڻ لڳا. استريون پڻ پنهنجن گهرن ۾ پنهنجن ٻارن کي ٻيلين. هو ڪو شيام سندر ۽ بلرام جو درسن ڪري نہ ٿڪو. رستي تي ڪوئي، مالي ڪي مالهہ اڻي لڳي، جا خوشبودار تيل پنهنجن هٿن ۾ ڪنيو ٿي ويئي. شيام سندر ۽ بلرام ڪيس ڇوڙ لڳا تہ "هي سندري! تون اسانکي اهو تيل ڪنهن لاءِ ڏيندين؟" هوءَ هٿن جوڙ ڪري ڇوڙ لڳي تہ "بيشڪ هي تيل اوهان جهڙن ٻڌي ٿورائکي منشن لاءِ آهي. جهڪ ڪلاهي، جيترو ٿيئو اوترو ڪيو." ڪوئي جو ٻڌيو تہ سڀ ڪرشن آهو تيل ورتو. پوءِ بلرام کي ڇوڙ لڳو تہ اسان هنکي "سندري" ڪري سڏيو آهي. تنهنڪري هيءُ تيندو تہ وڃن کي ڏيون. اڃان ڪٿي ڪوئي جي پيرن تي پير رکي

ڪڻي تہ "ھي وڏڪنڌ ذات ! ھي انتريامي ! ڪنس جي ڪرمن جو حال اوھانکان ڳجھو ڪونھي. ڪنس، وسديو، ديوڪي ۽ اڳرسين کي مارط جا انيڪ يتن ڪيا آھن، پر ھو اوھانجي ڪرپا سان اڄ تائين سلامت آھن. تورا ڏينہن ڏيندا تہ نارد منيء اچي ڪيس ڇيو تہ تنھنجو مرتيو سري ڪرشن مٿان ڏيطو آھي ۽ پڪ سمجھہ تہ سري ڪرشن ۽ بلرام وسديو ۽ ديوڪيء جا پتر آھن. بس ! ھوء تہ نارد منيء جي وچط ڪانپوء ھن وسديو ۽ ديوڪيء کي وري قيد ڪيو آھي ۽ اوھانکي مارائط جي بدلي اوھانکي ڏنس يگيہ ۾ ڳھرائط لاء ھونکي ھيڏانھن موڪليو اٿس." اڃا ڳالھہ ڏڻي سري ڪرشن بلرام ڏانھن نھاري ڪليو ۽ نند کي چوط لڳو تہ "پتا جي ! اڪرور ياد ڪن ۾ وڏو مھاتما ٿي ڪنس جي آگيا موجب ڏنس يگيہ جي آڻشو ڏسط واسطي اسانکي ڪوٺط آيو آھي، سو جلد سنيرو تہ اڄي ھلون." ٻڌي صبوح جو نند، سري ڪرشن ۽ بلرام گيترن گوالن سميت مٿرا ڏانھن روانا ٿيا. جڏھين مٿرا ۾ پھتا، تڏھين اڪرور ھٿ جوڙي شيام سندر کي چوط لڳو تہ "ھي ڪرپالو ! اڄوکي رات منھنجي گھر ڪنڌي، پنھنجن چرنن سان پوتر ڪريو." اڃا ڳالھہ ڏڻي شيام سندر اڪرور کي پاسيرو ڏني وڃي ڇيو تہ "چاچا ! سياڻي ڪنس کي ماري بلرام ۽ ڀين سميت اوھانجي گھر ايندا سون." اڪرور اڃا ڳالھہ مڃي ۽ ٻوھ ڪنس جي سيا ۾ ويو. ڪنس کيس ڪھڻو آدرپاد ڏيئي پنھنجي پاسي ۾ وھاريو ۽ ڪانئس سريستو ال پچط لڳو. اڪرور وري ڏنس تہ "راجا،

ج ر ڪل پوڻي. " ايو ٻڌي ڪيڻي ڪروڌ ۽ پرڻي
شيام سدر ڏالهن ڇوڙه مان ڏوڙندو آيو ۽ جڻن وات
ڏاڍي ڪوشش ڪيائين تر هنڪي ڪرڪائي ڇڏيان ، ڏڻن
شيام سدر ٻڌڻجي سڄي ڀالهن لڪهائي هنجي وات ۽
وڏي . ڀالهن ويڻي وڏندي ۽ ڪيڻي دڻت رت گاري
لڳي ڏڏڪي پران ڏڻا.

اڳ ڏور، جهنڪي سري ڪرشن مهراج ۽ بلرام ۽
ڏاڍي شڏاڻي ، سو ڏڪ ڏين ٻدرا ڻ آيو ، ڏڪ ڏين
ڏاڍي پريم وڌون، ڪڏ ڏين سري ڪرشن جي ترڪڏ ڏين
بلرام جي ڏڻ ڏ ڏي پيو سو ڏاڍي . ڀالڪن هنڪي پهڻجو
وڏو سمجهي ائين گهٽ ڪاڻ و ڪيو ، هو هو ائين
گهٽ ڀاڻ ڏ ڏڻو. ليڪ بلرام هنڪي گهڻي آدر پاڻ سان
پهڻجي گهر ولي . يو ، جڻي لڌ ۽ پڻا گهر جا ڀاڻي گهڻي
پريم سان ڪيس ڪڏ . سري ڪرشن اڳ و ر ڪي آسڻ
ڻي وڻاي هنجا ڏن ڏ ڏي ٽڪو ، ۽ اڳو و ڻ سدو
ڻي پهڻجو ۽ ڏڏڻ لڳو. هو شيام سندر چوڻ ڇڏي ٻوٽ
لڳس ڏ " ڏاڏا ا. ڏين ا ڏڪي ٻڌ سمان آهيو. ڏهن
ڪي ا ڏڻجو فوڻ آهي ڏ اوڏاڻجي شيوا ڪرڻون.
پ ۽ ڏاڍي . پريم سان اڳ و ر ڪي ٻوڻن ڪاوڙاڻون . ڪانڌ
ڪ ڏهيو وڏ ڏ ڏ اڳو و ڏڻ ڏ ڏي ليڏيو ، ڏڏ ڏين
سري ڪرشن ۽ بلرام ڏس مڏ ڏون ڏڻ ۽ پيڙون ڏ ڏڻ
ڪ . پ ۽ سري ڪرشن هٿ جوڙي ڏڻجي لڳو ڏ ڏ
ڏ ڏ ڪرپا ڪ ڏي ٻڌاء ڏ اوڏاڻجو هٿ ڪيڻن ڏڻ
ڏ ڏي ، واڏا ڪس اوڏاڻي ڏڻ وقت ڏا ڇڏي هڏي
ڏ ڏڻ آهي ؟" ايو ٻڌي اڳو و هٿ جوڙي ڏينهي

اُٿندڙ مارُ ڪانھوءَ مان ۽ سديو ۽ ديوڪيءَ کي ماري
ڇڏيندس. پوءِ پنھنجي پيءُ اُگرسين ۽ سڀني يادون
کي ماريندس، جنھنڪري ساري دنيا مان ھري پگٽن
جي پاڙ پٽجي ويندي. اُھي ڪانھوءَ پنھنجي سھري
جراسنڌ پاڻاسر ۽ دئٽ وگر راجائن سميت آنند سان
راڄ ڪندس."

اھي ايمان جون ڳالھيون ٻڌي اڪرُور، ڪنس کي
چيو تہ "مھاراج! او ڀائڻي مٿيان نہ لڳي تہ ڪا ڳالھ
چوان. مسان او ڀائڻجو حڪم بيشڪ بجاءِ آڻيندس،
پر ويچار ڪريو تہ راوڻ ڪڙو نہ پرتاپي راجا ھو، سو بہ
مؤت کان نہ بچيو. جيڪو ڄائو آھي، سو ڪڏھن
ضرور مرندو. مان او ڀائڻجي حڪم موجب سري ڪرشن ۽
بلرام کي وٺي ايندس، پر ياد رکو تہ اُھين سان دشمني
رکڻ ۽ او ڀائڻجو پلو ڪونہ ٽيندو." ائين چئي اڪرور
پٽ بندرابن روانو ٿيو.

ڇڏيين ڪنس، ڪيشي دئٽ کي شيام ۽ بلرام
کي مارڻ لاءِ بندرابن موڪليو، ڏڏھين ڏن کوڙي جو
روپ ڌاريو. ھو ڏاڍي خوشيءَ مان پنھنجو پيچ لتڪاڻڻ
لڳو ۽ سنبن سان زمين اُکيڙڻ لڳو. کوڙي کي
ڏسندي ئي سڀ گوال بال ڊجي ويا ۽ سري ڪرشن
کي مدد لاءِ پڪارڻ لڳا. شيام سندر ڪين دلاسو ڏيندي
چيو تہ "پيارا، اوھين گوڇپ کونہ ڊريو. مان
ڪيشي دئٽ کي ماري او ڀائڻجي چنتا دُور ڪندس." پوءِ
ڪيشي دئٽ کي چوٽ لڳو تہ "ھي ڪپتي دئٽ!
ڏڏھن غريبن کي ڇوٽو ڏيچارين؟ منھنجي سامھون

ڪان ڏيڻ لاءِ الڙ ۾ جن ته هڪي ڪين پهچڻ ڏنو
ڊيڪ لڳاءِ ماري ڇڏي. تهڪڙ اڳيئون ڪي پهلوان
ڏاڙن سوڙ. ويڙهه ڏيڻ، جهڪڙي ڪرڻ ۽ ريت
۽ هوس وقت نه ڏئي سگهن." اوهڪر ڏيڻي گنس
ويڪاوڙ لڳو ته هڪي ڪهڪي موڪلجي، جو وڃي ڪجور
ڪري لڏڪي پٽڻ سميت هٿي هلي اچي. ڏن سڀاڻي ٿو ته
الهي ڪراڙ اڪرور جوڙو پيو ڪاڻو ڪولهي، تهڪڙي
ڪنس ڪهائي ڏن ريت وڙهڻ لڳو ته" هي پيارا اڪرور! مان
توکي پهچڻ مٿرا ڏيندو آهيان. آڏا وقت ۽ ترڻي سان ڏاڪڻ
آهن. مان توکي پهچي الڙ جي ڪالهه تو ڏانهن ته موڪلي
وندو جي پٽڻ ڪرشن ۽ بلرام کان رات ڏينهن مار ڇڏ
جو ڏپ آهي. هاڻي ڏاڏا اڏي ڪا ڪجور ڪولي
ڏي، جهڪڙي ڏيڻ پڇاڙ ڏني. ڏاڙ ڏسي جي ڇڏ
ڪالهه موڪلي ڏڪ لي رهي آهي ته ڏيو ڪي ۽ جو الون
ڀار موڪلي نه. رماريندو، پوءِ ڏڻين ته جيڪو آڏا موڪلي
پهچي پڇاڙ لاه لي سگهي، اوهڪر آڻيان. هي پيارا،
ڏن ڪرشن ۽ بلرام کي ماري لاه ڇڏ سڀ آهي،
سڀ ڏينهن ڏيڻي ڏڏ. هو ڏڻي اڇڻ شوق ڪرڻ ڏوڙ
ماري ڏه ڪي ڏيڻ پهلوان کان ماري ويندا. جي
ان قسمت سان ڪي ڇڏا ته پوءِ ڇاه ڏي ڏست وڃي
ڪين ته ڏن ڏسان ڇڏي ماري ڇڏيندو. جي وڃي
ان ڏي سڪ ڏه ڏي آيا ته ڇاڻو ۽ مشڪ،
ڪشتي ماڻ، جن جوڙ پيو ڪور دليار ڪولهي، سي ڪين
ڏوڙ ڪرڻ جڏ ڏڏا ڏو جي ڏيڻ ڪجي ويا ته
مان ڪنس ڏي پهچي ڏسو ڪاڏا پوري ڪندس.

نالي ڪ تمام پلوان دئت کي پاڻوٽ ڪرائي چيو تہ
تون پلائي ڪري بند رابن ۽ وڃي ڪرشن ۽ بلرام کي
ماري آڻ. ڪيشي اڌا ڳالهہ مڃي بند رابن روانو ٿيو.
پوءِ ڪنس وڏن پهلوانن چاڻور، مشٽڪ، شل ۽ توشل
کي ڪرائي چيو تہ "آءٌ وسديو جي پٽن شيام ۽ بلرام کي
ڪنهن بهاني هتي متڙا ڪرائي ٿو ڏان. اوهين ساڻن
ڪشتي وڙهي کين ماريو تہ مان اوهانکي گهڻو انعام ڏيندس
راضي ڪندس". ڪنس پوءِ پنهنجن وزيرن کي چوڻ
لڳو تہ "اڙي ڪا تجويز ڳولي ڪيو، جنهنڪري شيام
۽ بلرام مري وڃن ۽ مان اڻهنجي ڏپ کان ڇٽي پوان."
وزيرن جواب ڏنو تہ "مهاراج! اوهان جهڙي پرتاپي ۽
پلوان کي ڪو بہ ڏپ نہ هٹط گهرجي. اوهين ڪ
ڪشتي ڪاہ ڏهرايو. پوءِ نندڪي شيام ۽ بلرام سميت ڪنهن
ڀائي هتي ڪرايو تہ ڪونہ کو پلوان کين ماري
ڇڏيندو." ڪنس پنهنجي نوڪرن کي ڪشتيءَ جي
وڙهط جو ڪ وڏو آستان ڌاهط لاءِ حڪم ڪيو، جتي
ڪ مشاهون ٽلهو پنهنجي وهط لاءِ پٽ ٺهرايائين. هن پوءِ شهر
۽ ڏيڏورو ڪهمارايو تہ راڄ مندر وٽ مهاديو جي ڏنش
يڪيہ جي پوڄا ٿيندي، اُتي سيڪو حاضر رهي. ڪنس
پوءِ وزيرن کي چوٽ لڳو تہ "جڏهين ڪرشن ۽ بلرام
ڪيہ شالا وٽ پهچن، تڏهين پلوان کين ڏنش تورط
۽ چون ۽ جنهن مهل هو ڏنش ڪٽط جي ڪن، تنهن
ل کين ماري ڇڏين. جيڪو پلوان انهين ڪندو،
نڪي مان گهڻو انعام ڏيندس. ڪ دروازي تي ڪ
ت هاڻي نہ بيهاري ڇڏيو، جو جو جيڪڏهين هو پلوانن

آیسو، جنھنجو سڻ کھڻو آدرسنگار ڪیو. نارد منی کنس کي وڻ لڳو تہ "راجن! ڪا ڪل پوئي ڪي تہ ورشياسر ۽ ٻين راکسن کي ڪنھن ماريو؟ تون منھنجي ڪالھہ تي سمجھہ تہ وسديو جي ڇوڪري جا تو ڦٽ ڪي مٽي ڪي ماري ۽ جا تنھنجي ڇٽن مان ڇڏائي آڪاس ۽ آڏامي ويئي، سا ديوتا ھئي. تنھنجي پيٽ ديوڪيءَ کي اُن رات سري ڪرشن ڄائو ھو، جنھنکي وسديو آڌي رات جو نند جي گھر پھچائي آيو ھو ۽ اُنجي بدلي ۾ ڇوڪري کڻي آيو ھو. بلرام وسديو جو پٽ ۽ اڳيئي نند جي گھر ۾ ڦٽو. مون تہ شروعات کان ئي تو کي ڄائي ڇڏيوآھو تہ ديوڪيءَ جي ڀاڻن کان خوف ڪارج. ھاڻي قسمت جو لکيو ڪير ۽ ميٽي نہ ٿو سگھي. ھاڻي ۽ جيڪي تو کان ٿي سگھي، سو پنھنجي بچاءَ لاءِ ڪر." اھو ٻڌي ڪنس ڀوڀائين تہ ڦپ وڃون ڪنڀ لڳو، ۽ پوءِ ڪاوڙجي وسديو ۽ ديوڪيءَ کي ھٿڪڙ ڪھراڻي کين ڏاڍو ڏمڪائڻ لڳو ۽ وڙھ لڳو تہ "ھي ڪپتي! مون سان ڪپٽ ڪري اوڙاڻ پنھنجا ڀاڻ نند جي گھر پھچايا آھن. ڪيئن ڪنھن تي اعتبار ڪجي جڏھن ڀائيئن تہ ٻھي جي سڳي ڏور کسان ڏار ڪري ڇڏيان، تڏھن نارد منی کيس ھٿ کان جھلي وڙھ لڳو تہ "راجن! منھنجي ماڙھ مان تو ڪي ڇا ھٿ ايندو؟ مار تہ اُنکي، جنھن مان تو ڏي ڏپ آھي." ۽ ڪنس وري ۽ اُنھن کي ھٿڪڑين ۽ ڄاڻي قيد خاني ڏي موڪليو ۽ نارد منی موڪلائي رھاڻو ڪيو.

نارد منی جي وڃڻ کانپوء راجا ڪنس، ڪيشي

۽ ڪنهن جا دروازا بند ڪري سري ڪرشن کي مدد لاءِ
پڪارط لڳا. اُن وقت شيام سندر ۽ بلرام ڪانيون
چاري ٿي موٽيا. برجواسين جو اِهو حال ڏسي
شيام سندر ڪين ڏيرج ڏيئي چوط لڳو تہ "پيارا متان
وڃندا ٻجهو. مان اِجهو ٿو دُئت کي ماري پوءِ
وڃي ڪيس چوط لڳو تہ "هي ڪٻڙي! تون برجواسين
کي ڇو ڏيچاري رهيو آهين؟ منهنجي سامهون آڃ تہ خبر
پويئي. هنکان اڳي مون تو جڙا ڪين دُئت ماري
چڏيا آهن، سو تون ڪهڙي ليکي ۽ آهين؟" وشياسر
سري ڪرشن کي ڏسي کٻطو خوش ٿيو. سمجهيائين
تہ جنهن لاءِ پٽي واڃايو، سو تہ سنڀيٽي ملي ويو. ڀاڪي
ڪيس ماري راجا ڪنس کان ڇڇهو انعام وٺندس.
اڙو خيال ڪري جٽن پاليائين تہ سري ڪرشن کي
سگهن تي چاڙهي ڏيرو ڏياري ماري چڏيان، تڏن مرلي منوهر
سگهن کان جهلي اڙو تہ زور سان زمين تي ڪٽي اُڇلايس،
جو هو موڙچا ٿي ڪري پيو. پوءِ ڏيکي جي ٻيرن تي پير
رکي آڙو تہ زور لڳايائين، جو اُن جي وات مان رت
ريلا ڪري وهط لڳو ۽ هو جلد مري ويو. اِهو حال ڏسي
سب بندرابن واسي ڏاڍا خوش ٿيا ۽ ايشور جا شڪرانا
ڪيط لڳا.

جڏهين راجا ڪنس کي وشياسر دُئت جي
وڃي وڃط جي خبر پهتي، تڏهين هو ڏاڍو دلگير ٿيو
سمجهيائين تہ منهنجو موٽ برسري ڪرشن جي هٿان ئي
ويو آهي. انهيءَ سوچ ويچار ۾ ويٺو هو تہ ڏاڙهڻي وٽس

آهي ۽ لچڻ ٻنهنجو مؤت بہ منجي جنهان نسي ليڻو آهي. ڏيکاري ڏن ٻالڪ کي ماري ايندو، تنهنکي مان دل ڪهريو الارم ڏيندس." تنهنجي هردئت شڪتاسر ۽ ڏڻ وارت سري ڪرشن مهراج جي مارڻ لاءِ وڃا، هو ڏن پنهنجي ڪلا سان پهچي ڪري ڏڏيو.

ڪنسي ڏينهن نند گوالن کي چوڻ لڳو تہ "اڄ ڪالهہ کوڪل ۾ ڏاڍا اپسوڻ پيا ٿين، تنهنکري صلاح آهي تہ ڪنهن ٻئي نند ملي رهجي، جتي گاه پاڻي جام رهجي." اها ڳالهہ ٻڌي آهن کيس چيو تہ ملي نند راءِ رهون، ٻئي ڏينهن هو سيٽي سفيري نند راءِ ۽ ڏي رهيا. ڪنس کي ڏڏمين خبر پيئي تہ نند نند راءِ ۽ وڏي رهيو آهي، تڏمين ونسار، پڪسر ۽ اڪهاسر راڪسن کي اوڏانهن موڪليائين، ۽ آهن راڪسن جو ٻہ سري ڪرشن مهراج ساڪيوئي حال ڪيو.

ڪنسي ڏينهن راڻا ڪنس ورشاسر دئت کسي ڪهرائي چيو تہ "آءٌ توکي سيٽي دئڻ منجهہ زبردست سمجهان ٿو. تون جيڪڏهين نند جي ٻڏن ڪرشن ۽ بلرام کي ماريندين تہ مان تنهنجو ٿورو ڪڏهين نہ وساريندس." اها ڳالهہ ٻڌي ورشاسر ڪنسي وڏي ڏاڍي جو روپ ڏاري، وليندو، لعل اکيون ڪندو، پڇ ملي لٽڪائيندو، شام جي وقت اچي نند راءِ ٻهتو. منجون خوفناڪ ريڻون ٻڌي نند راءِ واسي ڏڪي ويا. هو ڪرن سان زمين کوڻيندو ۽ سڳن سان وڻ ڪيرائيندو، سري ڪرشن جي ڪوٽ ڪهميو. ڏکي جي اڳي شوخ حالت ڏسي سڀ گوال ٻال ڏاڍي وڃا

دن وقت کوکل ۽ مٿرا ۽ يادون جي ڪل ۽ جيڪي
ٻالڪ پيدا ٿيا آهن ، تنڪي وڃي مار. پوتنا اڌ ڪالهه
ٻڌي پهه پڇايو تہ ٽنهن ڏائڻ جي ٻاهر ٻالڪن کي ماري
اڇلي سولو ٿيندو. اڌ سٺ ڏل ۽ سٽي ، ٽٽن کي زهر
لڳائي ۽ پنهنجو روپ سندر بنائي. پوريائين نند جي
گهر ويٺي. جسودا ۽ ٻين استرين هنجو سندر روپ
ڏسي ڪيس ڏاڍو آدرياڻ ڪيو. اُن وقت شيام سندر
پينگهي ۽ ٻڌي لڏيو ۽ من پوتنا کي ڏسي مرڪيو ، ۽و
جو سمجهيائين تہ هي راکشس ڪپٽ روپ ڌاري
منهنجي مارڻ لاءِ آئي آهي. چڪوٽيو جو پوريائين اسانجي
گهر آئي نہ تہ تہ خبر نہ آهي تہ ٻين جي گهر وڃي ڪيترا
ٻار ماري ڇڏي ها. پوتنا پينگهي وٺ آڻي ڏاڍي پريم
سان شيام سندر کي هنج ۽ ڪٽي ، منهن مٺو ڏيي ڪيس
ڌارائڻ لڳي. سري ڪرشن مهراج پنهنجن هٿن سان
پوتنا جي ٽٽن کي جهلي اڌڙي تہ زور سان سندس ٽٽن
کي نهوڙيو ، جو هوءَ رڙ ڪري زمين ڀرڪري پيٽي ۽ هنجا
پران نڪري ويا. جسودا ماتا ڏوڙندي اچي ڏسي تہ موڏن
پيارو پوتنا جي ڇاتيءَ تي چڙهيو ويٺو آهي ، سو آمالڪ
پنهنجي پٽ کسي هنج ۽ ڪٽي ڇاتيءَ سان لاتائين ۽
پرماتما جا شڪرانا ڪهيائين ، جنهن سندس ٻالڪ جي
رکيا ڪئي.

جڏهين ڪنس پوتنا جي مرڻ جي خبر ٻڌي ،
تڏهين پڪ سان سمجهيائين تہ منهنجو ماريندڙ
تحقيق کوکل ۽ پيدا ٿيو آهي. هو پنهنجن وزيرن
کي چوڻ لڳو تہ نند جي پٽر پوتنا کي ماريو

ڪ جن کاڻي ۽ چڱا وستر پهرائي روانو ڪيائين.

هو ڏاڍن جوڏا ماڻا سهڻ جو اڳي ڀا ڏسي تر ڪي تر ٿر آهي، ۽ ڪو آهي ا سو الهي٘ خوشي٘ ۽ ڪاڻ ۽ ٿر ٿي ماڻي. پهنجي پيار ڏند کي سڏي اڻا خوش خبري ڏياڻين، جو پٽ ڏڻي ڏاڏ٘ پرسن ڏيو. هن سمجهيو تر شايد رات جو سهي ٿر ڪري سگهياسين تہ پالڪ ڪو ڪو آهي. هون ڪاڻ آهي٘ ڏينهن ڏند جي گهر کير ۽ ڪوريو ٿر رهيو، ۽ جو جيڪي کاڻ ۽ کوپيون، کابون ۽ ميٺهون ڏهي ڏس پري مٽي تي رکي ڪي موڪليا، تن جڏهين هڏو تر ڪي کاڻ چاڻي آهي، ۽ ڪو چاڻو آهي، تڏهين حيراني٘ ۽ پڇجي وڃي ۽ سڏن مڙن تي جو ڏس هٿا، سي عجب ۽ خوشي ٿجون ڪري پڇجي پيا. الهي٘ ڏينهن هزارين ماڻهو ڏند جي گهر آيا ۽ کيس واڌايون ڏاڻون. ڏند سڀني کي مٺايون کارايون ۽ الهي٘ ڏينهن من کهٽو ڏي ڏان ڪيو. اهو ڏينهن اڄ سوڏو ڪوڪل ۽ خوب ملهائهو آهي ۽ جڏما شڪي٘ ڏي هميشه اڄ ڏينهن سوڏو ڪوڪل ۽ ميٺهن پوڏو آهي.

ٻئي ڏينهن ڪس پهنجي راڄ سيا٘ ۽ ملاڪارن کي جهٽ لکوڻ ڏنو، "ڏاڻن مهنجي مارٽ لاء ڪئي ڏس ضرور اوڏار ورتو هوندو. ماڻي اسکي ڪهڙيطرح هٿ ڪري مرڻان." تمنتي دنت چوٽ لکايو تر "سوامي ا الجهو سڏ رسيو اهو آهي تر راڄڪالي٘ ۽ جتي جتي پالڪ پيدا ٿيا هجن، اتي آهي يڪدم موڪلي ڇڏجن." دنعن جي اها صلاح ڪس کي ڏاڍي وڻي ۽ يڪدم پالڪن کي مارائڻ جو حڪر ڏاڻين. هن ٻوڏا راکٽ کي کهڙائي ڇيو تر

پاڻ چڏائي مٿي آڪاس ۾ چڙهي ويٺي، ۽ پنهنجو ديوي روپ ڏيکاري چيائينس تہ "هي پاپي ڪنس! تنهنجي مارڻ واري برج ۾ پيدا ٿي ويو آهي. هاڻي تنهنجو بچڻ ڪونهي. هو توکي ماري جلدئي پرٿويءَ تان بار هلڪو ڪندو." ايترو چئي اُها ديوي اُتان آلوپ ٿي ويٺي.

اِدا آڪاس واڻي ڏڏي ڪنس پشيمان ٿيو ۽ ڪيس ڇوڙي لڳي ويٺي. ڇوڙ لڳو تہ هاءِ افسوس! مون وڏو ديو ۽ ديوڪيءَ کي ڏکر ۾ ڏاڍا ڏنا ۽ اُهنجي نر دوش ڀاڻ جي مارڻ جي ۾ ڇڏا پنهنجي سرتي ڪٽي، پر ايتري ڪندي ۾ منهنجي مارڻ واري پيدا ٿي چڪو! هاڻي مان پنهنجو ڏکر ڪنهن سان اوريان؟" ائين ويچار ڪندو هو وڏو ديو ۽ ديوڪيءَ وٽ آيو ۽ سندن ٻڌڙيون ۽ ٻيڙيون لاڙي ڪاڻن بخشائي ڇوڙ لڳو تہ "مون ڇڙو ڪرمي دنيا ۾ ٻيو ڪو ڪونہ ٿوندو. آفسوس! جيتوڻيڪ پنهنجي ڏاسونت سريرجي سکر لاءِ تو ڏانجا بي قصور ٻالڪ ماري پنهنجي سرتي پاپ چاڙهيو آهي، تڏهين ۾ منهنجو ڪارج سڌ نہ ٿيو آهي. هاڻي مون ڏان اهو پاپ جو ڀار ڪيئن لهندو؟"

ائين چئي ڪنس پنهنجو منڊو ديوڪيءَ جي چرڻن تي رکي زار زار رنو. ديوڪي سندس آپراڌ ڪمپا ڪري سندس منڊ مٿي ڪري لڙڪ اُگهٽ لڳيس ۽ وڏو ڇوڙ ڳيس تہ "هي راڄن! اوڏانجو اِن ۾ ڏوهر ڪونهي. رڌ اڳا اسانجي ڪرمن ۾ ائين لکيو هو. ايشور جي ڪرپا کانسواءِ ڪڏهين بہ سکر ملي نہ ٿو سگهي." ڪنس ۽ وڏو ديو ۽ ديوڪيءَ کي پنهنجي ڪيرو ٿي آيو ۽ ڪيئن

خبر نہ آهي تہ جو آيا ڪائين نہ موليو آهي." اڌيون چنتائون ڪري جشن ۾ آهي رونق ۽ چمڪي ٽئن وڌيو براهي ڀهتو ۽ ڇوڪري ديه ڪي ڪي ڏيئي سمورو احوال ٻڌايائيس. ٻڌه تہ ديوڪي خوش ٿي چيه تہ "ڀاڪي اسانکي ڪوڙ ڦوپ ڏاڍ ڪوليي. پاڻي تہ پاڻي ڪنس ڀاڪي اسانکي مارڻ وهي، پر پٽ تہ بچيوسين."

جشن وڌيو ڇوڪري ڪٽي اندر گهڙيو، ڪيئن قيد خاني جا دروازا اڪيلن واڳرو ري سڌ ٿي وڃ. وڌيو ڪي ڏسڻ ۽ ڪهير پڇي. ڀاڪي ڪيا رونق لڳي. رونق ٻڌي ڇوڪيدار ڀاڪي ٻيا ۽ مسجهائين ڏاڍو ڏونڊو ڪنس وٽ وڃه ۽ چائيس تہ "مبارڪ اوڀاڻجه دشمن پيدا ڪيو آهي". اها ڳالهه ٻڌي ڪنس ڪهرائجي ويو ۽ مٿي اڇاڙو ڏڪڙو ڏڪو. وڌيو ۽ ديه ڪي وٽ اچي ٻيٺو. ڏڪڙين ديوڪي ڇوڪري ڪٽي سڌس اکيان اڇي ليٽي، وڃ لڳيس تہ "ڀاڻو، مي ڪي وٽ. مارڻ جهارڻ هيٺر نہ ڏهجي وس آهي." پر لوڏي ڪنس سي ڪا ڏنا ڪار آئي ۽ ڇوڪري ديوڪي جي ڦٽن مان کسي ۽ ڏئيين. وري نہ ديه ڪي ۽ هٿ جوڙي لمو ڏ سان وڏي ڳالهه لڳيس تہ "ڀاڻو، ڇڏ هاڻ ڏسجا ڏه اکيٽي مارڻا آهن، باقي مي ڇوڪري ڪٽي ڇڏي ڏي. ڏه ڏسجا سڀ ڏو ماري ڇڏيا، پوءِ ڪٽي ڏ ڪاٽي ڏيه ڪي مارڻ مڙ توکي ڇا هٿ ايندو؟" ڏسجي ڀاڻي ڪنس کي قياس نہ ٻيو ۽ ڇوڪري ڪي ٻيون ان جهلي ڀاڏ ڪيڏي آيو ۽ جشن پاليائين تہ قياڻي پٿر تي ڦهڪائي ڏاڻس ڪٽن ڏو سڌس جشن مان

چا ڏسي تہ سندس ننڍڙيون ۽ زلجيون ٿيڻي پيا آدن،
سڀ دروازا پاڻ مراد و ڪلي پيا آدن ۽ چوڪيدار پڻ اڳيون
نند A پيا آهن! اهو حال ڏسي وسديو ٻاهر نڪتو.
رات ڏاڍي انڌيري هئي ۽ مينهن ٻ چوي تہ اڇ نہ
وسان تہ ڪڏهين وسان. ويچارو وسديو پريان جمنا
جي پاڻي ۾ جي ڪنجڪوڙ ٻڏي دهلجي ويو ۽ ڪٿيون
ڪائٽ لڳو تہ ڪڙيطرح پار وڃي سگهبو؟ اوڏي مٿان
اوندهه A ڪ ڪڏڙ ڏسڻ A آيس جنهن جهڪ رستو ڏيکاريس. اڳيان ٽيو ڪڏڙ ۽ پٺيان پاڻ، تانجو جمنا
جي ڪنڌي تي آڇي پنتا. ڪڏڙ ڪهڙي پيو جمنا A ۽ هو ٻہ
پٽيانس ويو. اڃي هند جمنا A پاڻي ڏاڪيو هو. وسديو
سڪ سان پار لنگهي ويو ۽ گوڪل A، نند جي گهر پهتو.
نند جي گهر جو دروازو ڪليو پيو هو. وسديو سڀني ڪاتين
کي نند A سمهيل ڏسي جسوڏا جي ٻرسان جيڪا نئين
جاول ڪکي سمهي پيئي هئي، تنهنکي کڻي آيو ۽ سري
ڪرشن مهراج کي اڃي سمهاري موڻي جمنا لنگهي مٿرا
ڏانهن وريو.

هيڏانهن ديوکي، جنهن وسديو کي مينهن وسندي
اونداهي رات جو گوڪل موڪليو هو، سا پٽيان ڏاڍي
چنتا ڪرڻ لڳي ۽ روئي پيٽ ڪٽڻ لڳي تہ "جيڪڏهين
مينهن ڪو چوڪيدار جاڳي پوي ۽ دروازو ڪليل ڏسي،
ڪنس کي وڃي ٻڌائي تہ پوءِ ڪنس اسان سان
ايئن جئيون ڪندو. وري جمنا ندي مينهن
ڪيل هوندي، سو ڪيئن هو پاڻ کڻي پار لنگهي
سگهندو؟ وڃي ٻہ ڪهڙي مدد ڪي ويڻي آڻس.

اماڻ تہ وڃين، تنهنجي ڪرپ وارو آلون پيار، جو
ڇوڪر ٿو لدو، سو تو لاءِ ڪال ٿي ايندو." الهي وقت
کان ولي ٻڌي ڪهوڻ ڪنڌار کي پالڻ بدران ڏاڙ
ڪيو. وٽ کي موڪلي مٿرا ۽ آلدائين ۽ وسديو ۽ ديوڪي
کي محلات جي ميدان جيڪو قيد خانو "ڪارا گهر" ٿالي
هو، تنهنڪر بالڊ رکيائين، الهي، لاءِ تہ سنهنجائي، سان
ديوڪي، جي سيڪنهن ٻار کي جنم وقت ماري ڇڏيان.
ڇو ته پيرا اڳيطرح سيڪنهن ٻار کي جنم وقت ئي هو رو
ڪيائين. ستين ڀيري هڪ ٻار چورائجي ويو جنهنجو ڏالو
بلرام هو، ۽ ڪيس ڏڪايو ويو تہ آهو بہ مري ويو. ماڻي
اڪڏي، جو وقت بہ ويجهو پوندو آيو. جنهن رات
سري ڪرشن مهراج جو جنم ٿيو، تنهن رات مينهن ۽
واچ بہ ڏاڍي هئي. من جي جنم واڌ سان بند بخاري
جي سڀني کولي روشنائي، سان پرچي ويئي.
ماڻا ديوڪي ۽ وسديو ٻالڪ جو درشن ڪري خوش
ٿيا ۽ سندن سڀ ڪٽنيون لهي ويئون. آڪاس واڻي ٿي تہ "هي وسديو! تون من ٻالڪ
کي ڪٽي "نند" جي گهر ڪوڪل ڳوٺ ۾ ڇڏي آ ۽
اٿي ڪڙي ڇوڪري هنو وقت پيدا ٿي آهي، سا هتي
ڪٽي آڻ." ويچارو وسديو آڇي منجهيو تہ ڪيئن مان
قيدي، ٻالڪ کي ڪٽي ڌار جمنا ندي، مان لنگهي، پرين،
پر گوڪل ۾ ڇڏي آڻان. پر نسڇو هوس تہ هي سڀ
پرما جي رچنا رچيل آهي ۽ منجهي ڪرپا سان سڀ
سولي ٿي پوندي. وسديو پوءِ ٻالڪ کي ڪ ٽوڪري،
۾ رکي مٿي تي ڪٽي جنن دروازي جي ويجهو آيو تنن

وڃون ٿا انهيس ڏوڙيو ۽ سندس سريرڪي لهڻجي ويو ۽ ڀانيائين تہ زور ڏيڻي سندس پران ڪيان ، پر سري ڪرشن مهراج پنهنجو بدن ڦوڪي ايترو ڪٽي وڌو ڪيو جو ڏانگر جو سڌ سڌ ڪٽط لڳو . پوءِ ڪالي ڏانگر ويا ڪل ٿي سري ڪرشن مهراج کي پنهنجين ڦٽين سان ڦوڪون ڏيڻي ڏنگط جي ڪوشش ڪئي ، پرشيام سندر ڪڙي ڪڙي ڦٽ ٿي ويئي زور سان ڇڀط لڳو ، جهنڪري ڏانگ جي وات مان رت ريلا ڪري وهط لڳو . ڪالي ڏانگر پنهنجو اهو حال ڏسي پنهنجو سچ ايمان ڇڏي سر جهڪائي سرن پيو . سري ڪرشن مهراج من ٿي ديا ڪري هنکي جيئدان ڏنو ۽ هنکي حڪر ڪيو تہ جمنا ندي ڇڏي ڪنهن ٻئي هند وڃي رهہ .

کنس جو پرسنگ

سري مد ڀاگوت ۾ لکيل آهي تہ کنس ، مٿرا جو راجا ، بلڪل ظالم هو . سڄي دنيا کي من پنهنجن ظلمن ڪري ڏکائي ڇڏيو هو . اڙو تہ ڪڙمي هو ، جو پنهنجي سڳي ڀيڻ ڏرماتما آڪرسين کي بر قيد خاني ۾ وجهائي ساٹس ڏاڍيون جتيون ڪيائين . سو پنهنجي سؤت ديوڪيہ کي بلڪل ڪٻڙو پائيندو هو . وڏس وسديو نالي ڪ درباري هو ، جهنهنسان بر هنجي ڪٻڙي دال هٿي . هنجي مرضي ٿي تہ الهن پٻئي جي باطر شادي ٿئي . وڏو ٽيڻ ڪانهوہ کنس ڏاڍي پريم سان وسديو ۽ ديوڪيہ کي رٿ ۾ چاڙهي وسديو جي گهر ڇڏڻ ٿي ويو تہ وات ٿي آڪاس واڻي ٿي تہ "هي مچارا دٹ ! جنهن ديوڪيہ کي تون هيتري خوشيہ سان

ٻوندين ڇا؟ (ٻاڙ- ديوتائن ۽ ڏنس سڀڪنهين تر تون آهين
ڪوڙ، هر تو موهني اوتار ڌاري هر گهٽ ٿي سيءَ کي ن
گري ڏيڪاريو تر تون هٿي ڏاڙ آهين). [مور== ٻين يع
ديوتائن ۽ ڏنس، ڪلائي = برهمچي، ٽيءَ، ڪاڙ گري
وڃڻ ڏيڻا = ورهائي ڏيو.]

نوٽ:- (۱۴) رقمن وارو پرسنگ پڻ هن شبد
جي پڌيان ڏسو.

گالي ڪالڪ جو پرسنگ.

گالي ڪالڪ جمنا ڏيءَ ۸ رهندو هو. منجهي زهر
جو اڙ ايترو هو، جو ڪو به جيو آتي ۽ جي ڪ سکهندو هو.
ڪ دفعي جيڏن ڪوال ڪاليون چاري ڪين جمنا ڏيءَ
تي ڀاڪي پيارڻ ولي ويا، تڏن گالي ڪالڪ جي زهر
گري سڀ ٻيهوش ٿي گري پيا ۽ مري ويا. سري
ڪرشن مهاراج ڪڇ وقت اڀهنکي ڪ ايندو ڏسي، ڪين
ڪاڙ لاءِ ڪڍيو ۽ جمنا ڏيءَ جي ڪناري تي آڻي ڇڏيو،
جتي ڇا ڏسي ڪ سڀ ڪاليون ۽ ڪوال مئا پيا آهن. سري
ڪرشن مهاراج پنهنجي ديءَ گري اڀهن سيڻي کي
سڏيت ڪيو. پوءِ کيس خيال ٻيو ڪ گالي ڪالڪ جو
جمنا ڏيءَ ۸ رهڻ ڇڏو ڪ آهي ۽ تنهنکري هنکي هتان
ڪڍڻ کپي. سو شيام سندر ڇاکيو، جو سڀ ڪوال پال
ساڻ گري جمنا جي ڪنڌي تي وڃي ڪ ڏاڙ تي
ڏاڍي اٻهي ۽ هنڪ ٿهو ڏنو، جتي گالي ڪالڪ رهندو هو.
سڀ ڪوال پال روڙ لڳا، پر پلرام اڀهن سيڻي کي
ڏيڻ ڏنو ڪ اڃهو ڪ گالي ڪالڪ کي ماري ڌاڙ لگي.
ڇڏمين گالي ڪالڪ شيام سندر کي ڏنو، ڇڏمين گروءَ

کي تو ناس ڪيو تہ اڻي ڪري تون وڏو ڪيڻ ٿي ٻڌين؟ (ياو- اهو ہر ڪو تنهنجي لاءِ اسچرج جوڙو ڪرم نہ آهي). هي برماتما! تون جو سيني ۾ اڪ رس رهي رهيو آهين، سو توکي ڪهڙيطرح برش ڇڄجي؟ ڪهڙيطرح توکي استري ڇڄجي؟ (ياو- تون جنم مرڻ کان رهت آهين). [جگت = رزق جو بندوبست؛ نٹ = نٹڻ، ٻچارڻ، دهن ڪرڻ؛ جورو = استري؛ نرنتر = آنتري يا تفاوت کانسواءِ، اڪ رس]

نوٽ :- کالي ڏانگ جو پرسنگ هن شبد جي پٺيان ڏسو.

(۳) نال ڪٹنب ساڻ ورداتا، برهما پالڑ سرشٹ ڪٹيا
آگي انت نہ پائيو تاڪا ڪنس ڇيد ڪيا وڏا ٻڌيا

ارٿ :- هي برماتما! برهما، جو ور ڏيندر آهي سو پنهنجي ڪٹنب سميت تنهنجي سرشٹي، جو انت گولڑ لڳو، پر انت نہ پائي سگهيو. (اڏو جو تون ئي انت آهين، سو) جي تو ڪنس کي ماريو تہ ڪيڻ وڏو ٿيٻين؟ (ياو- اهو ہر ڪو تنهنجي لاءِ اسچرج جوڙو ڪرم نہ آهي). [پالڑ = گولڑ؛ ڇيد = مارڻ.]

نوٽ :- ڪنس جو پرسنگ پٺيان ڏسو.

(۴) رتن اپاءِ ڏري، کير مٹيا، هور پکلائي جہ آسي ڪيٹا
ڪيئي ڏانڊ ڇيئي ڪٹہ ڇپٹا، ايکي ايکي ولہ ديٹا.

ارٿ :- هي بريو! تو کير سمندر ولوڑي اُن مان (۱۴) رتن اڻيا ڪيا. هين يعني ديوتائن ۽ دئتس برهمڇ جيو تہ اسان اهو ڪم ڪيو. گورو صاحب جن چون ٿا تہ بريو! تو موهني اوتار ڌاري هڪڙو رتن ديوتائن ۽ دئتس کي ورهائي ڏنو. هي بريو! تون ڪنهنجي لکائڻ ۾ ان لکي

آسا محلا پہلا شبد (۷)

اُتانکا:- ڪڙي شخص هڙيءَ جي تعريف ڪڻي تہ وڏو پراکرم ڪيو اٿس، جو راوڻ، ڪنس ۽ ڪالي ڏاڪ کي ڏاس ڪيائين، جنهنتي کوڙو صاحبن هي وچن چيا.

(۱) پوڻ اپاڻ ڏوڻي سپ ڏرتي، جَلَ اگني ڪا بندڪ ڪيٽا
انڈلئي ڏهسر مونڈ ڪٽائيا. راوڻ مار ڪيا وڏا پيٽيا

ارٿ:- هي برماتما! پون، ڌرتي، جل، اگني (۽ آڪاس)، اهي گڏي تو سرشتي بڌائي. (اهڙو تون سرو شڪتيوان آهين. پوءِ جيڪڏهن) اگيائي ڏهس سرن واري راوڻ توکان سر ڪٽايا تہ راوڻ کي ماري تون ڪيئن وڏو ٿئين؟ (پاڻ- اهو نهايت اڻ ڪو اسچرج روپي ڪرم ٿو آهي). [بندڪ ڪيا= بندن ڪيو، ملايو؛ انڈلئي = انڈو، اگيائي؛ ڏهسر = ڏهن سرن وارو، راوڻ؛ مونڈ ڪٽايا = سر ڪٽايا.]

ڪيا اُپما تيري آکي جاءِ- تُون سرهي پُوڙ رهيا لُو لاءِ
(اڪ رهاءِ)

ارٿ:- "هي اڪال پرکا! نهايت اُستم ڪهڙي وڏي ڪٿي وڃي؟ جيڪڏهن توسان لو اڳاڻي ڏسجي تہ تون سڀني ۾ وياپڪ ٿي رهيو آهين". [اُپما = اُستم.]

(۲) جيڏ اپاڻ جڳت هٿ ڪيني، ڪالي نٽ ڪيا وڏا پيٽيا
ڪس تُون هوڪر، جورُ ڪوڻ ڪهيئي، سوڀ نرنتر وِرهيا.

ارٿ:- جيون کي اپائي اهڙي ڪائڻ ٻيڻ جي جڳت هٿ ۾ رکي آئيئي. اهڙو سمرٿ ٿي ڪالي ڊانگ

ارتھ :- من جت ہر پرماتما جو ہئو رکڑ، سا میری آمی. سدیو یعنی اُنندی وھندی ہن کی رکہ کری سمجھڑ یعنی نلسونت چاڑ، سو سچو سچو لنڑ آمی. ھی بائی! انیہ ہرکار تون ہر رکی رکی نہر. (مطلب ویچار سان ہڈیہ روبی ہر کڑ). [نیما نبت = نتوزرت، سدیو سڈھ = رکہ، لنڑ لبت = لارو رکڑ حسڑ، سچو ناہو کندا آمی.]

(۴) سکر سیا دیکڑا کا پاہ - گورمکہ سڑھا سچا ڈان ہ

ڈانک آکڑی وبرا وبرو - لبت رنگ ڈاہ رکہ رکہ ہیر.

ارتھ :- ھی بائی! سکما ونڑ جو ہار اہا سچی سکر سما آمی. گورمکہ تی سچو نام سڑھ گہرجی. گورو صاحب فرمائس تا تر وری وری پرماتما جو نام اُچارڑ گہرجی. ھی بائی، انیہ ہرکار تون ہر رکی رکی نہر. (مطلب ہر ویچار سان ہڈیہ روبی ہیر کڑ). [دیکڑا = سکما، وبرو = وری وری، ہار ہار.]

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਪਉਣੁ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਤੀ ਜਲ ਅਗਨਾਂ ਕਾ ਬੰਧੁ ਕੀਆ॥
ਅੰਧੁਲੈ ਦਹ ਸਿਰਿ ਮੂੰਡ ਕਟਾਇਆ ਰਾਵਣੁ ਮਾਰਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਆਖੀ ਜਾਇ ॥ ਤੂੰ ਸਰਬੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗੁਤਿ ਹਥਿ ਕੀਨੀ ਕਾਲੀ ਨਥਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ਕਿਸੁ ਤੂੰ ਪੁਰਖੁ ਨਾਰਿ ਕਉਣ ਕਹੀਐ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਕੁਟੰਬੁ ਸਾਥਿ ਵਰ ਦਾਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭਾਲਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗਇਆ ॥ ਆਗੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਤਾਂਕਾ ਕੰਸੁ ਛੇਦਿ ਕਿਆ ਵਡਾ ਭਇਆ ॥ ੩ ॥ ਰਤਨ ਉਪਾਇ ਧਰੇ ਖੀਰੁ ਮਥਿਆ ਹੋਰਿ ਭਖਲਾਏ ਜਿ ਅਸੀ ਕੀਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਛਪੈ ਕਿਉ ਛਪਿਆ ਏਕੋ ਏਕੀ ਵੰਞਿ ਦੀਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

(۱) واچا مت پکاوچ پاءِ۔ دوء آنند سدا من چاءِ
ایہا پکبت اہو تپ تاءِ۔ لت رنگ ناچہہ وکہ وکہ پان۔

ارتھ:۔ ہے بائی! بہہ بچن سمجھہ کی واچو کر؛ پربھ کی ڈکر کر۔ ایہو گرو سدیو من ہر آنند؛ خوشی لیندی۔ اہائی بگتی آئی؛ اہائی تسنا اٹھی۔ ایہو برکار تون ہیر رکھی رکھی ہے۔ (مطلب تر وچار سان ہتیہ روپی ہیرکن)۔ [مت = بچن؛ پکاوچ = ڈکر؛ رنگ = پربھ، دستور، برکار۔]

ہوری ڈال جاٹھی سالاہ۔ ہور نچنتا خوشیان من ماہ
(اِک رہاءِ)

ارتھ:۔ ہے بائی! پربھو جی ساراہ جاٹھ اہوئی تر ہورو رکن آہی؛ پرمانما جی لبھ کاسواء ہیو جیکو بچھڑ آہی، سو سب من ہوں خوشیون آں۔ (ہاو۔ من جی اہ وندر آہی، ہر ایہی سان جیوکی کو لاب کونہی)۔ [ماہ = ہوں۔]

(۲) ست سنتوکہ وچہہ دہ ٹال۔ پتری واچا سدا نہال
راگہ ناد نہی دوجا پاءِ۔ لت رنگ ناچہہ وکہ وکہ پان۔

ارتھ:۔ ہے بائی! سب؛ ستوکہ ڈارن کمھیں جی جوڑی، جو وچہ آہی؛ ہرن جا گہنگرو آہی آں، جو سبو ہردے کی ڈسنی۔ پرمانما کاسواء ہئی کمھیں سان پیار نہ کرن، سو راگہ سان شبد گانٹو آہی۔ ایہو برکار تون ہیر رکھی رکھی ہے۔ (مطلب وچار سان ہتیہ روپی ہیرکن)۔ [دہ ٹال = کمھیں جی جوڑی؛ سدا نہال = ہردے کی سبو ڈسن؛ راگہ ناد = شبد راگہ سان گانٹو۔]

(۳) پوٹھیری دوئی من چیت۔ پھندِ نان آنند نان لیتا نیت
لیتا لیت جاٹھی تن ستاہ۔ لت رنگ ناچہہ وکہ وکہ پان۔

غلطان رهي ٿو. گورو صاحب جن وينتي ڪري جون ٽا تر مان ويچارو تر ائين جوانٿو تر "هي پريوا! تون ٻاڻي هي سب نيارا نيارا روپ رهين ٿو. [ڪل = ڪلجگ ؛ ڪلوالي = گهمي واري ؛ مد — شراب ؛ متوالا = مست. ٻيڙا = ويچارو.]

شاهه صاحب ٻڌ فرمائين ٿا تر :-

"ڪوڙين ڪايائون تنهنجون لکين لکين هزار
جيءَ سپڪهن جيءَ سين ، درسن ڏارو ڏار ،
پريم تنهنجا پار ، ڪيڙا ڇڻي ڪيءَ جوان ."

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾਵਜੁ ਭਾਉ ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਏਹੋ ਤਪ ਤਾਉ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਂਉ ॥ ੧ ॥ ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਜਾਣੇ ਸਾਲਾਹ ॥ ਹੋਰੁ ਨਚਣਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਨ ਮਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਦੁਇ ਤਾਲ ॥ ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਂਉ ॥ ੨ ॥ ਭਉ ਫੇਰੀ ਹੋਵੈ ਮਨ ਚੀਤਿ ॥ ਬਹਿੰਦਿਆ ਉਠੰਦਿਆ ਨੀਤਾ ਨੀਤਿ ॥ ਲੇਟਣਿ ਲੇਟਿ ਜਾਣੈ ਤਨੁ ਸੁਆਹੁ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪਾਂਉ ॥੩॥ ਸਿਖ ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਣਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਆਖਣੁ ਵੇਰਾ ਵੇਰ ॥ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਨਾਚਹੁ ਰਖਿ ਰਖਿ ਪੈਰ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

آسا محلا پهلا شبد (٦)

اُٽانڪا :- جيءَ شبد سري گورو ڏاڪ ڏيو جن سري ڪرشن مهراج جي ڏي آپاڻڪ ڪي ڇڻي ٻڌايو. جن شبد ۽ گورمکن جي راس ۽ رڻ ڪيل آهي .

تون آهين ؛ جڳهيسين جي رسنا تي جو تنهنجو ٿي رهي تو،
تون ئي آهين. مي موري! جو تو کان سواءِ ٻيو ڪوبه ڪو
[سورت — گيان، سمجهه؛ سنا = سندڙ يعني نام؛ مائي
مي موري.]

صاحب ميرا ايڪو مي — ايڪو مي ڏئي ايڪو

(ايڪ رڳا
آهين، ڪوڙو آهين ٻيو ڪوڙ آهين، ڪ
(٢) آپي ماري آپي ڇوڙي، آپي ليوي ديئه
آپي ويکي آپي وِگسي، آپي ندر ڪريئه

ارٿ:- مي موري! تون ماڻ کي ماريں ٿو، تون ماڻ کي
ديسا ڪري جڏي ڏهس ٿو، ماڻ کي ولين ٿو ۽ ماڻ
کي سڪيهه ڏيں ٿو. تون ماڻ کي جيون جا شيءِ ۽ آسپ ڪرم
ڏسين ٿو. تون ماڻ کي خوش ٿيں ٿو ۽ ماڻ کي ڪرپا درشتي
ڪريں ٿو.

(٣) جو ڪجهه ڪرڻا سو ڪر رهيا، آوڏر ڪرڻا جائي
جِسا ورتي تِسو کهيڻي، سب تيري وڏياڻي

ارٿ:- مي وامگورو! جيڪي تو کي ڪرڻو آهي، سو
ڪري رهيو آهين. ٻيو ڪجهه ڪهڻ کان ٻاهر تو وڃي.
جيڪا ڪار ملي ٿي، سائي جوڙ ٻاهي ٿي. اهو سڀ
سهڻو برڻ آهي.

(٤) ڪ ڪلوالي، مائيا مد ميٺا، من متوالا پيوت رهي
آپي روپ ڪري پهه ڏيکي، ڏاڪ پهڙا ايو ڪهي.

ارٿ:- ڪلجگ ۾ گهڻي ڪاري مايا آهي، سا جيو جو
من، ملو شراب سمجهي، مست ٿي بيشمار رهي تو بهي آهر

(۴) ماٹھس مورت نانک نام ۔ کرتي کتا در فرمان
کو ر پرساد چاٹي مہمان ۔ تا کہہ در کہہ پاوي مان ۔

ارتھ :۔ گورو صاحب فرمائين تا تہ منکن جي صورت
ڈالي ماڑ آهي ، ہر اڻپنجي کرتي ڪتن جڙي آهي ، اڻي
طرح ڈہ سو فرمان آهي ۔ ہر ستگورن جي ڪرپا سان جيڪڏهين
ڪو پاٹڪي سنسار ہر مہمان سمجهي نرمومتي رهي تہ بوءِ
اڪال پرکر جي دربار مڪہہ عزت آسرو ليي ۔ ڈرے
ڈر جو ۔

آسا مہلا ۱

ਜੋਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ ਜੋਤਾ ਰੂਪੁ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ ॥ ਤੂੰ
ਆਪੇ ਰਸਨਾ ਆਪੇ ਬਸਨਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਹਉ ਮਾਈ ॥੧ ॥
ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਏਕੋ ਹੈ ॥ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਈ ਏਕੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
ਆਪੇ ਮਾਰੇ ਆਪੇ ਛੋਡੈ ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਦੇਇ ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ
ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ
ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ਜੈਸਾ ਵਰਤੈ ਤੈਸੋ ਕਹੀਐ
ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਮਦੁ
ਮੀਠਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਲਾ ਪੀਵਤੁ ਰਹੈ ॥ ਆਪੇ ਰੂਪ ਕਰੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ
ਨਾਨਕੁ ਬਪੁੜਾ ਏਵ ਕਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

(۵) آسا محلا پہلا شبد

(حق حقيقي هيڪڙو، بولي بي مڙيل ۔)

(۱) جيتا شبد سرت ڌن تيتي ، جيتا روپ ڪائيا تيري
تون آپي رسنا آپي بسنا ، اور نہ دوجا ڪہہ مائي
ارتھ :۔ مي مرتي ! جيڪي وهي آهي ، سيڪا گيان
سمجهہ آهي ، جيڪا ٻاڻي آهي ، جيڪي روپ ۽ سروپ آهي ،
اها سڀ تنهنجي سڱوڙي آهي ۔ مي برهماتما ! رسنا روپ سڀ

بکت تلسید اس صاحب جن فرمائین تا :-

"تلسی اس جگہ آنگی ، جن ر چیو سری
کلا ، پیسا ، پھولا ، تن گا پسا حوا ر۔"

(۳) درسن دیکھی دئیا ر ہوء - لئی دتی وٹ رہی ر گ
راجا نیاء گری مت ہوء - گھی خداء ر مانی گ
ارت :- گلیگہ جا گورو وری گہڑا آس ہو سکں جو
حال ڈسی اپنکی دیا ر تی اہی۔ ڈیڑ وٹ کانسواء گوئی
گورو تو رہی۔ (مطلب ر جگڈس سکہ پہنچی گورو
کی پتا ر تا ڈیں ؟ گورو وری کس گاہکر ر تو ڈلی ر ہوء جا جا
سکہ ، جا جو گورو ؟ گورسو ہالہ ر تو رہس راجا ر ایجو اصاف
گں تا ، جں وں گھم بدار آہی۔ جگڈس گو جوی
ر جا جی راسطی مہیجو ہدو گرو ر گورو کس ر تو مجی۔
[وٹ — کانسواء ، مت — پاس = وں]

نوٹ :- "درسن گورو" الہن تکن جو
ارت ھگ پیشتر ھن طرح گری تو :- فقط درسن
گرو سان گورو جی دیا ر تی تئی۔ (مطلب تر سکہ
فقط ، گورو جو درسن کندو ؟ مستحس ستگورو واہ
شرا ؟ پویر ر ھلندو تر ھو ستگورو جی مہر حاصل گری
ر سگھندو ، ڈیڑ وٹ کانسواء گھم ر تو بھجی۔
تو - سکہ شرا ڈاریندو ؟ پویر رکندو تر ستگورو ر ھتی
مہ گری ھکی مکتی جو دروازو کولی ڈیندو۔

پرمارتھ :- "سکہ رتون سیکو ریکدا ، جیتا چکت سسار
ڈلی مکت ر ھوئی ، جھر شبد ر گری ویچار۔"
[وڈ ھس گی وار سلوک (۱) محلا (۳) پڑی (۳۱)]

(۱) ڈالِ مدیري گھت کي گھاڻ۔ دولک دنیڻا واجھ واج
نارد ناچي کل کا پاڻ۔ جتي ستي تہہ راکھہ پاڻ

ارت :- هي پیارا، آسا ؛ ترشنا روپي جهانجهر ؛ راگ دویش روپي کنجهڑیون سنساري جیون جي انتهکرڻ هر بیڑون وجن ؛ دئیت روپي دولک جا آواز دنیا هر بیا وجن. نارد روپي من، جو چنچل آدمي سو سنکلپ ؛ وکلپ روپي ناچ ناچي رهیو آدمي، اِدو کاجگر جو برتاں آدمي. من جگہ هر جیکي جتي ستي آدن، سي کتي بیر رکندا، مطلب کاجگر ؛ جت ؛ ست جو زور گهٹ آدمي. [تال = جهانجهر ؛ مدیري = کنجهڑیون ؛ گهت = سریر یعنی انتهکرڻ ؛ گهاڻ = رستو ؛ آستان ؛ دولک = دولک ؛ کل = کاجگر.]

نانک نام وِتہہ قربان۔ انڈي دنیڻا صاحب جاڻ
(اِک رهاؤ)

ارت :- گورو صاحب فرمائین تا تر مان برمانما جي نام تان بلهار وجان ٹو. هي انڈا دنیا جا لوکو! اوهین مالک کي جاڻو. [وتہہ = تان]

(۲) گورو پاسہہ وِڑ چیلا کاہ۔ طعام پریت وسي کهر آہ
جي سؤ وِرها جیوڻ کاڻ۔ خضر پچاڻي سو دن پرواڻ

ارت :- کاجگر هر جیلا انڑا تیا آدن، جي گورو دے وجي کائین تا ؛ کاڈی جي رس کري سندن گهر هر گذارهن تا. هي پائي! جیکڈهین اُهي سؤ درهیر کٹي جیئن ؛ کائین (تر هر سندن جیئڻ ؛ کائڻ نسل آدمي). جنهین ڈینهن مالک (واگورو) کسي سڏاڻجي ٹو، سوئي ڈینهن سڻل آدمي.
[کاڻ = کائڻ ؛ پرواڻ = قبول ، سڻل.]

ڈئي. سڀئي گورو نانڪ صاحب جي فرمائيس تا تہ حيڪڙ
ڪهڪي سڀو ڪجهہ ڏئي ٻيو تہ سڀ ڪجهہ برلوڪ ۽ ڪرم جو
حساب ٻڌڻ ۽ تہ ٿو اچي.

آسا مہلا ۱

ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ ਘਟ ਕੇ ਘਾਟ ॥ ਦੋਲਕ ਦੁਨੀਆ ਵਾਜਹਿ ਵਾਜ ॥
ਨਾਰਦੁ ਨਾਚੈ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਕਹ ਰਾਖਹਿ ਪਾਉ ॥
੧ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਅੰਧੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਹਿਬੁ
ਜਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਗੁਰੂ ਪਾਸਹੁ ਫਿਰਿ ਚੇਲਾ ਖਾਇ ॥ ਤਾਮਿ
ਪਰੀਤਿ ਵਸੈ ਘਰਿ ਆਇ ॥ ਜੋ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣ ਖਾਣੁ ॥
ਖਸਮ ਪਛਾਣੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੨॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਦਇਆ
ਨ ਹੋਇ ॥ ਲਬੇ ਦਿਤੇ ਵਿਣੁ ਰਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਰਾਜਾ ਨਿਆਉ
ਕਰੇ ਹਥਿ ਹੋਇ ॥ ਕਹੇ ਖੁਦਾਇ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਮਾਣਸ
ਮੂਰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ॥ ਕਰਣੀ ਕੁਤਾ ਦਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦਿ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਨੁ ॥ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥੪॥੪॥

(۴) شبد پهلا مكلا آسا

اڻانڪا ۽ ڪ دفعي ڪ سکر سڀي ڪورو لاڪ
ڏيو جن ي. ٻيئي ڪئي تہ "سوامي! فلاڻي
ڏس سلا ٻيهي ٻوي، ۽ ڏا پاڻي ملي ڏسو." ڪورو
صاحب ٻڌايو تہ ۽ سار ڪ راس منڊل آهي.
سڀي سلا جوڙ ڪو تہ سڀين حتي تہ ڪنجيون
ڪورو صاحب فرمايو ن ٻيئون ڏ جن. ڪورو
ٻيو. جن ڪيون، ۽ آهن ٻئي قسم جون."
جنهن، آڻايو، ڪورو صاحب ڏ ۽ سڏ شبد
راس ڏي ڪرڻا ڏ ڪارڻ ڏا ۽ سار ۽ جا ٻڌاوڻ
همیشہ ٻيٺي ٻوي، سا ٻڌائين ڏا.

جاٹھہ جوت نہ پوچھہ ذاتي ، آگي ذات نہ هي
(اِک رهاء)

ارث :- هي پيارا ، سب هر پرماتما جي جوت ڈسو. ذات
ي گالهہ نہ کريو ، جو جو پرلوک هر ذات نہ آهي.

(۲) آپ کرائي آپ کريتہ ، آپ آلامي جت ڈريتہ
جا ڈون کرط هار کرتار ، کيا محتاجي کيا سنسار

ارث :- پربو پاڑ کندڑ ۽ کرائيندڑ آهي ۽ پاڑ جيون
جون دانهون ڪوڪون اونائيندڑ آهي. هي سرجنهار کرتار
جي تون منهنجي پاسي آهين تہ پوءِ مونکي ڪنهن جي
محتاجي کيڏي بوندي ۽ مونکي سنسار جا ڪري سگهندو؟
(مطلب تہ مونکي سنسار جو ڪو دکر نہ ستائيندو). [آلامي =
آلانپي = دانهون.]

(۳) آپ آپائي آپي ديتہ. آپي ڈرمت منهہ کريتہ
گور پرساد وسيء من آء. ڈکر آلهرا وڃہ جاء

ارث :- پاڑ ئي پربو جيو پيدا ڪري ٿو ۽ پاڑ ئي اُنهنکي
رزق ڈئي ٿو. پاڑ ئي (گورو روپ منجهي) کولي، مت کان
جيون کي هٽائي ٿو. جڏهين گورو، جي ڪرپا سان دو من ۽
اڄي وسي ٿو، تڏهين اگيان روپي انڌکار جو دکر، انهڪرڻ
مان نورت ٿي وڃي ٿو. [منهہ کريتہ = منع ڪري ٿو يعني
هٽائي ٿو؛ انهرا = اونڌ، انڌکار.]

(۴) ساچ پيارا آپ کريتہ. آوري ڪهہ ساچ نہ ديتہ
جي ڪسيء ديتہ وکاڻي لائک، آگي پوچ نہ ليتہ.

ارث :- جنهن تي پربو پاڑ ڪرپا ڪري ٿو، تنهن
پياري کي سچو نام ڈئي ٿو؛ ۽ هي ڪنهنکي سچو نام نہ ڈو

(١) جي ڈر مالڪ ڪوڪ ڪري، محلي خصم سٹي
ڈاوي ڈيرک ڈاوي ڈکي، ايڪ وڏائي ديئہ
[خصم = پتي - ڈاڍي، صلا = صلاح = ڪاريگري ہوء
معاملا ني ہوريو يا پہچتائي.]

آسا مہلا ١

ਜੋ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ ਢੂਕ ਕਰੇ ਮਹਲੀ ਖਸਮੁ ਸੁਣੇ ॥ ਭਾਵੈ ਧੀਰਕ ਭਾਵੈ ਧਕੇ ਏਕ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥ ਜਾਣਹੁ ਜੋਤਿ ਨ ਪੂਛਹੁ ਜਾਤੀ ਆਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਹੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਆਪਿ ਉਲਾਮੇ ਚਿਤਿ ਧਰੇਇ ॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਕਿਆ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥ ਆਪੇ ਦੁਰਮਤਿ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਦੁਖੁ ਅਨੇਰਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥ ਸਾਚੁ ਪਿਆਰਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅਵਰੀ ਕਉ ਸਾਚੁ ਨ ਦੇਇ ॥ ਜੋ ਕਿਸੈ ਦੇਇ ਵਖਾਣੈ ਨਾਨਕੁ ਆਗੈ ਪੂਛ ਨ ਲੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

آسا محلا پہلا شبد (٣)

(پرماتمائي پہنچن پیارن کي سچو نام بخشي ٹو.)

(١) جي ڈر مالڪ ڪوڪ ڪري، محلي خصم سٹي
ڈاوي ڈيرک ڈاوي ڈکي، ايڪ وڏائي ديئہ
[خصم = پتي - ڈاڍي، صلا = صلاح = ڪاريگري ہوء
معاملا ني ہوريو يا پہچتائي.]

سو کٹھ وسوئے میری ماء

ساچا صاحب ساچئے ناء (اِک رہاء)

ارتھ :- ہے منوجی ماتا! اُدو کٹھن ہونکان وسرندو، جو ساچو صاحب آہے ۽ منوجو سچو نالو آہے.

(۲) ساچے نام کی تل وڈائی - آکرتکی قیمت نہ پائی

جی سب ملکئے آکرتھ پاہر - وڈا نہ ہووئے کھاتے نہ جاء

ارتھ :- سچی نام جی تہ جیتری وڈائی (جوندی) ہر جیو ٹکیجی ہیا، (ہر) اُنجو ملہہ نہ جاڻائون. جی سبھئی جیو ملی کری (پرماتما) جی وڈائی اُجاگر کن، تہ ہر ہو اڻیء کری نکی وڈو ٹی ہوندو، نکی گھٹ ٹیندو.

(۳) نا اوہہ مرئے نہ ہووئے سوک - دیدا رہئے نہ چوکئے پوکہ

گرتھ ایہو دور ناہی کوء - ناکو دوڻا ناکو ہوء

ارتھ :- اُدو (پرماتما) نکی مرٹ ٹو، نکی کی من کی دکہ ٹٹی ٹو. ہو جیون کی (دانیون) ہیو ڈئی ۽ منوجی بھلش جا پدارتھ کٹھجڻ جا نہ آہں. پرماتما دو گرتھ اہوئی (وڈو آہے) ۽ نکو ہیو آہے نہ من جوڑو نکو ٹیو ۽ نکو ٹیندو. [چوکی --- کٹھجڻ.]

(۴) جیوڻہ آپ تیوڻہ تیری دات - جن دن کرکئے کیتی رات

خسم وسا رہرتی کمذات - نانک ناوئے ہاجہہ صفات.

ارتھ :- جیڈو وڈو تون :-اڻ آہیں، اوڈی (وڈی) تنوجی دات آہے. توئی ڈینہن کری رات کٹی آہے، یعنی ڈینہن ۽ رات رچیا آہں. جیکی (امڑی) مالک کی وسارین ٹا، سی کمذات آہن. سرب گورو نانک صاحب

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ਆਖਾਂ ਜੀਵਾਂ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ॥
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ॥ ਤਿਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ ਦੂਖ॥੧॥
ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ॥ ਆਖਿ ਥਕੇ ਕੀਮਤਿ
ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਜੇ ਸਭਿ ਮਿਲਿਕੈ ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥ ਵਡਾ ਨ ਹੋਵੈ
ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥ ਦੇਂਦਾ
ਰਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ ॥ ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ
ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡ ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਿਨਿ
ਦਿਨੁ ਕਰਿਕੈ ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥ ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਹਿ ਤੇ ਕਮਜਾਤਿ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ ਸਨਾਤਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

آسا محلا پہلا شبد (۲)

اُٹھانکا:- سری گورو نانک صاحب جن جگ جیون
ٹالک اوسے دھنا، نندن کے دفعی کین ماتا تر پتا
جسے تر "سن دان وانگی تول ہوں، آنند سان ہو ر تو
(۱) آپان جیوان دوسری مر جان۔ آکھ اوکا سا چا نان
ہے لام گی لاگی ٹوکر۔ قت ٹوکی کاہ چلیشہہ دوکر
ی ایی ہرسو جو دلو گہاں تو ر جیٹان
ر تو سر مری۔ جس تو ہر سحو دلم اُحارٹ
ی سحی دم جی ئی ہر لگی بیٹی آمی۔
(اسے) ن کی کائی وجان تو بسی
گر۔ آکن = حوال۔]

تنهنجي تر ماتر وڏائي جڻي نہ سگهندا. [سرتي = سرت يا ڏيان لڳائيندڙ؛ گورڀائي = وڏا گورو، گورن جا گورو.]

(۳) سَپ سَت سپ تپ سَپ چنگيائيتان

سِڌان پورَكان كيتا وڏائيتان

تَڏ وِٺ سڌي كنيءَ نہ پائيا

كَرمِ ملي ڏاڍي ڏاڪ رهائيا

ارٿ:- سپ سٽ، تپ = جڳايون، = سڌ پرشن جون (سپ) وڏايون (ڪري ڏيکڻ، تہ ہر) تو کان سواءِ سڌي يعني پورنتا ڪنهن ہر نہ ماڻي آهي؛ (پر جي) تنهنجي ڪرپا ٿئي تہ (اُهي سڌيون ڪنهنجي) روڪ ڪري نہ ٿيون روڪيجن يعني اوس ملنديون.

(۴) آكَٹ والا كِتا ويچارا

صِفتي پري تيري پندارا

جِس تون ديہہ تسيءَ كِتا چارا

نانك سچہ سوارٹ هارا.

ارٿ:- تنهنجي صفت ڪٹڻ واري ويچاري جو ڪوڙو وس آهي! ياڻو- تنهنجي ٻوڙن صفت جا ڪري سگهندو! تنهنجي صفت جو پندار پربوڙ آهي. جنهنکي تون تنهنجي صفت جي دات ڏين ٿو، تنهن تي ڪنهنجو وس ملي سگهندو؟ سري گورو نانڪ صاحب جن فرمائين ٿا تہ تون (سينئي جو) سچو سنواريندڙ آهين. [چارا = ڪاج، وس؛ سوارٹ هارا = سنواريندڙ.]

ضرور دوشن کیو هوندو. اُنجي اُنر ۸ مي شد کوڙ
صاحبن پرماتما جي سنهڪ لي چيو:-

(۱) سڀ وڏا آکي سڀ ڪوء- ڪيوڏو وڏا ڪينا هوء
قيمت پاء نه سگهيا جاء- ڪهڙي والي تيري رهي سماء.

ارٿ:- سڀڪو جيو جيتري قدر تمهنجي وڏائي ٻڌي
ٿو، (اوتري قدر) وڏو ٻيو جوءِ (پر) ڪيڏو وڏو (ڪون
آهيس)، سو ڪهڙي ڏاڻ آهي؟ جيڪڏهين تمهنجي قيمت
پائي نه سگهو، تر ٻ آهيو بيان ڪري نه سگهو، جاڪاڻ تہ
تمهنجا ڪنڊڙ ڪٿا ڪندي ڪندي تہ ٻ ۸ سمائيجي
وڃن ٿا.

وڏي ميري صاحبا، ڪهڙ ڪنيڙا ڪٽي ڪهيڙا
ڪوء نه جاڻي تيرا ڪينا، ڪيوڏو ڇيڙا (اڪ رهاء)

ارٿ:- هي سمهنجا وڏا ڳائيں، ڳوڙا، گهيڙ ۽ گٽ
آهي. ڇيڙا = حڪم زور برواڻو، حد، راڄ.]

(۲) سڀ سوڀي مل سوڀ ڪمائي
سڀ قيمت مل قيمت پائي
ڪياڪي ڏياڻي ڪوڙ ڪوڙائي
ڪهڙ نه جاڻي تيري ڏاڻ وڏائي

ارٿ:- جيڪڏهن سڀ سوڀ ڳالهيندڙ ڪٿي سوڀ پا
ڏيان ڳائيں، - جيڪڏهن سڀ قيمت پائيندڙ پا ڪٿيندڙ
گڏجي ڪري قيمت ڪٿيں، ۽ جيڪڏهن سڀ گياني،
ڌياني، ڪوڙو- ڪوڙن جا ڪوڙو نه ڪٿي قيمت ڪٿيں، تر ٻ

ارتھ:- جیکے توکی وٹی ٹو، سو ورتیجی ٹو ؛ جیکی تون پاڑ کرین ٹو، سوئی ٹٹی ٹو. تو پاٹینی ساری سرشٹی اُنہن کٹی آمی ؛ تون ئی پاٹینی سہجی دنیا سرجی یعنی پالی، لئی کرین ٹو. سری گورو نانک صاحب داس یارو سان ہون ٹا تر اسین انڈی پرماتما جا گن گایون ٹا، جو سینی گالہیں ہو جاٹندڑ آمی. [گوئی = داس کٹی.

۱ ओ सतिगुर प्रसादि ॥

रागु आसा महला १ चउपदे घरु २

सुणि वडा आखै सभु कोइ ॥ केवडु वडा डीठा होइ ॥ कीमति पाइ न कहिआ जाइ ॥ कहणै वाले तेरे रहे समाइ ॥१॥ वडे मेरे साहिबा गहिर गंभीरा गुणी गहीरा ॥ कोई न जाणै तेरा केता केवडु चीरा ॥ १ ॥ रहाउ ॥ सभि सुरती मिलि सुरति कमाई ॥ सभ कीमति मिलि कीमति पाई ॥ गिआनी धिआनी गुर गुरहाई ॥ कहणु न जाई तेरी तिलु वडिआई ॥२॥ सभि सत सभि तप सभि चंगिआईआ॥ सिधां पुरखां कीआं वडिआईआं ॥ तुधु विणु सिधी किनै न पाईआ ॥ करमि मिलै नाही ठाकि रहाईआ ॥ २ ॥ आखणु वाला किआ वेचारा ॥ सिफती भरे तेरे भंडारा ॥ जिसु तूं देहि तिसै किआ चारा ॥ नानक सचु सवारणहारा ॥ ४ ॥ १ ॥

ایک اونکار ستگور پرساد

راگ آسا محلا پہلا شبد (۱) چؤپدے گھر دوجا.

اُتانکا:- دے ہاری جو پرشن تیو تر دیا پالی پرمیشور جی وڈائی جو بیان کریو، جنہنجو اوسان

الک، تنھنجي امڪ (ياور- ياب ياب جي) ٻوڙا جيو ڪي ٿا ؛ سڏائون ڪي ٿا ؛ ڄاڻ ڪي ٿا.

تيري ايڪ تيري ايڪ پڑھ پھ سمرتِ ساست جي،
ڪرِ ڪرِ ٿاڪت ڪرم ڪرنتا
سي ٻڌت سي پڪت پلي جن نانڪ جي، جو پاوھ
ميراي مرِ پڪوَنتا.

ارٿ :- تنھنجا ايڪ ؛ ايڪ ؛ جيڙو تنھنجون گھٽيون سمرتيون ؛ شاستر پڑھي ٿا ؛ جھن قسم جا ڪرم ڪي ٿا. مگر امي ٻڌ، امي پڪ سريشٽ آھن، جي سڀ گورو نانڪ صاحب فرمائيں ٿا، تنھنجي ڀگوت جي وٽس ٿا. [ڪت ڪرم == (؟) ڪرم :- پڑھڻ، پاڑھڻ، ٻڌڻ ڪرڻ، ٻڌڻ ڪرائڻ، دان ڏيڻ ؛ دان وٺڻ.]

(٥) ڪون آد پرکھ آپرنپر ڪرتا جي، تڏ جيوڏ آوَرَ ڪوئي
ڪون جگھ جگھ ايڪو، سدا سدا ڪون ايڪو جي، ڪون
پھچل ڪرتا سوئي

ارٿ :- ڪون آد کان وٺيڪ، ڪري ٿي ٻڌي، سڀ ڪي سرشٽي، جو رچيندڙ آھي، تو جيڏو ٻيو ڪو ڪونھي. ڪون جگ جگ ۾ ڪڙو، سڏائيں ڪڙو آھي ؛ ڪون ٿي ڪڙو قائم ڪرتار آھي. [آپرنپر == ٻڌي کان ٻڌي.]

تڏ آپي پاوي سوئي ووتي جي، ڪون آپي ڪرمِ ھوئي
تڏ آپي سرشٽ سڀ آپائي جي، تڏ آپي سڀ سڀ ڪوئي
جن نانڪ ڪرتا ڪاوي ڪرتي ڪي جي، جو سيسي
کا جا ڪوئي.

) هرڊيا وه هرڊيا وهه تڏ جي ، سي جن جڳه مٿه سڪه واسي
سي مڪت سي مڪت پڻي ، جن هرڊ ڏائتا جيئه ،
ڏن ڏوتي جم ڪي قاسي

ارٿ :- هي هري ! جيڪي توکي ڏيائين تن هي هري !
جيڪي توکي ڏيائين تن ، اهي برش جگت هه سکي رهن تا .
هي شخص جيئل آدن ، اهي جيئل آدن ، جن هري کي ڏاڍو آدي
ه اُنهن جي جم جي قاسي ڪٽجي وڃي ٿي . ا ڪت ۽ جيئل .

جن نريؤ جن نريؤ ڏائتا جيئه ، تن ڪاپؤ سپ ڪواسي
جن سيوڻا جن سيوڻا ميرا هرجيئه ، تي هرهر روپ سماسي
سي ڏن سي ڏن جن هرڊ ڏائتا جيئه ، جن ڏانڪ تن ٻاڻ جاسي .

ارٿ :- جن نريؤ کي ، جن نريؤ هري کي ڏاڍو آدي ،
تن جو سپ ٻؤ داس ٿي وڃي ٿو . جن سيوڻو آدي ، جس
سيوڻو آدي منهنجي هرجي برماتما کي ، سي هري هه هي روپ
هه سمائجي ويا آدن . ڏن آدن آدي برش ، جن هري کي
ڏاڍو آدي . سري گورو نانڪ صاحب جن داس ٻاڻ ڏون
تا تر آهه اُنهن تان ٻاڻ وحان .

(٣) تيري پڪت تيري پڪت بندارجي ، پوري بي آنت بي آنتا
تيري پڪت تيري پڪت سلاهن تڏ جي ، هرانڪ آنڪ آنتا
تيري آنڪ تيري آنڪ گرهه هه پوڃا جي ، تپ تاپهه
چپهه بي آنتا

ارٿ :- تنهنجي پڪي ، تنهنجي پڪي ، ها بندار ، هي
بي انت ! بي انت پريال آدن . هي بي انت ! تنهنجا انيڪ
انيڪ پڪت تنهنجي صفت بيا ڪن . هي بي انت ! تنهنجي

ارتھ:- سب جیو تمہارا آہن ؛ تون ئی جیون جو داتار آہیں. مي سب جیوا (اڑی) مري کي ڏیاریو، جو سب دکر دور ڪندڙ آہي. مي پائي! هري ناڻ لاکر ہي (ہوجیک) آہي ؛ شیوا ڪندڙ ہ ناڻ آہي. سري گورو نانڪ صاحب جن فرمائیں تا تہ مي ویچارو جیو جا آہي ہي من جیو جي وس ہ ڪجہ ہ ہ آہي.

(۲) تون ڪہت ڪہت انترسوں لرلٹیو جي، ڏي ایکو پرکہ سماڻا
اڪ داتي اڪ بیکاري جي، سب تیري جوج وڻاڻا

ارتھ:- تون کہ ڪہت ہ رسیں تو ؛ سیني ہ ڪ رس آہیں، مي هري! تون ڪڙوئي برش آہیں، جو سیني ہ وہاري رهیو آہیں. ڪڙن کي داتار (ڪیو الیٹي) ؛ ہیس کي وري منگتو (ڪیو الیٹي) ؛ اهي سب تمہارا ڪیل آہن. [برسر= اندر ہي تلاب کان سواءِ، ڪجوڙ، ڪ رس؛ جوج= کیل؛ وڻاڻا= عجیب.]

تون آپي داتا آہیں ڪي جي، ڪنہ ڏني آوڙ جاڻا
تون پاردهري آنت ني آنت جي، تیري ڪیا ڪوڻ آکو ڪاڻا
جہ شیوہ جو شیوہ تڏ جي، جن ڏاڪ تن ڏو باڻا.

ارتھ:- تون ناڻ داتار آہیں (۽ آہیں داہیں جو) یوگیندڙ ہ آہیں ؛ تون توکان سواءِ بئي ڪنہن کي ہ تو سمجهائان، تون ڪ ہ ہي انت ہ ہي انت آہیں، آ؟ تمہارا ڪڙا گڻ ڪٿي. جو ڪ ڪان! سري گورو نانڪ صاحب داس ناڻ سان جوں ڪ ہ ہي ہ ہ) جیڪي تمہاري شیوا ڪ، تن تان آ؟ ہلها وڃان. ڪڙا= یوگیندڙ.

ਸਮਾਸੀ ॥ ਸੋ ਧੰਨੁ ਸੋ ਧੰਨੁ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ ॥ ੩ ॥ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ ਬੇਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਭ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ ॥ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਜੀ ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ ਬੇਅੰਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ॥ ਸੋ ਭਗਤ ਸੋ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਈ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ ਗੋਈ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ ਜਾਣੋਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

آسا محلا چوتھا

(۱) سو پورکھ نرنجن، جو پورکھ نرنجن، جو اکھیا اکھم اپارا
سب ڈیا وچہ، سب ڈیا وچہ تکی جے، جو سچے سچا وپارا

ارتھ :- اوہ پورکھ پرماتما نرانجن آہی، اوہ جو پورکھ نرانجن آہی، جو اگمکان اگم اپار آہی۔ سب لوکی نی ڈیائیں ڈیائیں ڈا سب لوکی نی ڈیائیں ڈیائیں وچ ہی جو ! (تون) سچھو اپاریندر آہیں۔
[نرانجن = مایا کان نیارو؛ اگم = جی انت؛ سوچھپارا = اپاریندر۔

سب جیء تمہاری جے، تون جیئان کا داتارا
جو ڈیا وچہ سنتھہ جے، سب دوکھ وسارنہارا
جو آپی ڈاکے جو آپی سیوکے جے، کٹا ڈانکے جنت وچہ وارا

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਮਿਰਮਿਰ ਕਰਣਾ ਜਾਈ
ਸੋ ਪਾਤਸਾਹੁ ਸਾਹਾ ਬਾਦਿ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ।

ਅਰਥ:- ਜੋ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੈਂ ਕੀ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮੰਗ ਸਕਦਾ। ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸੇ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪

ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆਂ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣ ਹਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਭਇਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਟੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥ ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਧਿਆਇਆ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ ਗਵਾਸੀ ॥ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪਿ

(۳) سیتج == پگھور مان بیدا ئیل؛ جنن تر جون،
نگھن وغیرہ۔
(۴) اُتیج == زمین مان بیدا ئیل؛ جنن تر ون نن وغیرہ۔

سیتي تُدُ نو گاؤن جو تُدُ پاؤن، رتي تیري پکت رسالي
ہور گیتي تُدُ نو گاؤن، سي مئي چت نہ آون،
نانک کیا بیچاري

ارتھ:- آدی ئی توکی گائین تا، جي توکی وٹل تا؛
تنھنجا پگت (تنھنجی) بریم ہر رتل آھن۔ بیا ہر کنھین
توکي گائین تا، جي ہونکی یاد نہ تا اچن۔ سري گورو
نانک صاحب جن فرمائیں تا تہ آ اُنہن گائیندڑن جو
کپڑو ویچار کري سگھندس؟

سوئي سوئي سدا سچ صاحب، ساچا ساھي نائي
ھتیي دوسي جاہ نہ جاسي، رچنا جن رچائي

ارتھ:- آدوئی آدو سائیں سدائین سچو ۽ سدا روپ
آدي؛ جن سچی جو ڈاڙو سچو آدي۔ جنھن برھمانڈ رچیا رچی
آدي، (سو) ھینئر بہ آدي، آئیندہ بہ ھوندو؛ ڪنھی
جی تو نکی ہتی نہ۔

رنگي رنگي پتي جنسي، مائیا جن اپائي
کرکر دیکھي کیتا اپنا، جس تسدي وڈائي

ارتھ:- آدو برھما اڌڙو آدي، جنھن طرح طرح رنگن،
۽ جنس جي پارا رچی آدي؛ پنھنجی سرشٹی
پنھنجی وڈائی۔ انوسار دسی ۽ سنبالي ہو۔ پاڻ
پاڻ آدي، تنڈي وڈي سڀني سنبال آدي ۽ ٹوڙي رچي،
خیال سڀن پاڻ سنبال کرتي نہ۔ ڪنھی سڀ طرح جي۔

کاون تڈ تو جتی ستی سنتوکی، کاون تڈ تو ویرکواری
کاون تڈ تو بندت پڑی رکیسر، جگ جگ ویدا نالی

ارتھ:- توکی جتی، ستی ؛ سنتوکی گائیں تا ؛ مہا پلی (بہ) توکی گائیں تا. توکی بڑھل بندت ؛ سرومٹی رشی ویدن سب جگہ جگہ ہ گائیں تا. [کواری = سب، گہرا، نالی = سیب.]

کاون تڈ تو موطیان من موون، سک سچ پٹشالی
کاون تڈ تو رتن آپائی تیری، جیتی آن سٹ تیرت نالی

ارتھ:- توکی سرگھ لوک، مرت لوک ؛ پاتال لوک جوں ہں موسمز اپھرائوں گائس تنوں. سبھنا آپائل رتن ؛ (۲۸) سرب توکی گائیں تا. [سچ = مرت لوک ؛ پٹشالی = پاتال لوک.]

نوٹ:- ۲۸ رتن، امرت دھینو، دئتن ؛ دیو تائن سمندر من واہ ڑی کیا ہا، آن دابت سری مد پاگوت ہ ہ رو نیں تا ل آہی.

گ ن تڈ ا جوڈ مہابل سوڑا، کاون تڈ تو کاطی چاری
ن لگہ کمدھند ں توھندا، کرکو رلی تیری ڈاری
ہ ، جہ ا ، مہا بلواں سوڑما گائس تا ؛ جس طبس ہ ی ائس ، توکی کمد ؛ لوک ؛ برھماند، ی ، ے ۔ ائس کما آھی، سی گائس تا.
ہ ں ی آھی:- (۱) امرت = آبی مل ہ ا ں، جس نالی ، عمرہ.
( ) جوڑ جمرت ں ہ ا سل ؛ جس تر اساں وغیرہ.

اگیٹت ناد ؛ واجا آدن ؛ وجائڑ وارا ہ کٹین آدن ۔ [اسکا = اگیٹت ؛ واوڑ داری = وجائڑ وارا ۔]

کیتی تیری راگہ تری سٹہ کیٹنہ ، کیتی تیری کاوڑ داری

کاون تڈ نو پوڑ پاٹی بتسنتر ، کاوی راجا ڈرم ڈاری

ارث :- کیترائی تنہنجا (جس جا) راگ ، راگیٹین سمیت (سرن سان) گائیجن ٹا ؛ کٹین تنہنجی جس گائن وارا آدن ۔ توکی دوا ، پاٹی ؛ پاہ گائین ٹا ؛ ڈرم راجا ہڑ توکی تنہنجی ڈاری (تی) گائی تو ۔ پاڑ - امی ہت ہ پنہنجی پنہنجی شکتی ، ڈاران تنہنجی شکتی ، جو ہر کاس کن ٹا ۔ [بتسنتر = اگنی ۔]

کاون تڈ نو چت گپت لکہ جاٹن ، لکہ لیکہ ڈرم ویچاری

کاون تڈ نو ایسر برہما دیوی ، سو دن تیری سدا سواری

ارث :- توکی (خود) چتر ؛ گپت ، جی جیون جی گرم جو لیکو لکی جاٹن ؛ من ہی لکھی تی ڈرم راجا ہڑ ویچار کری ٹو ، سی ہ توکی گائین ٹا ۔ شو ، برہما ؛ دیوی ، جی تنہنجا سنواریل آدن ؛ سدائین سوڈن ٹا ، سی ہڑ تنہنجا گٹ گائین ٹا ۔ [سواری = سنواریل ، سمکاریل ۔]

کاون تڈ نو اندر اندر راسٹ بتیٹی ، دیو تنا در لاٹی

کاون تڈ نو سک سمادی اندر ، کاون تڈ نو ساد بیچاری

ارث :- توکی اندر ، تحت تی ویٹی (یعنی اندی اڈج دوندی ہ) دیوتائن سمیت (تنہنجی) در (تی) گائی تو ۔ توکی سک سمادی ہ آرادیں ٹا (؛) یکت توکی ویچار ہ (مگون) تی گائین ٹا ۔

ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਂਤੀ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਸ਼ਾਹਾ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ ਰਜਾਈ ॥੧॥੧॥

ايڪ اوڪار ست نام ڪرتا پرکھ نرڀؤ نرويڙ
اڪال مورت اجوني سڀن گور پرساد.

راگ آسا محلا پهلا گهر پهلا

سودر.

"سودر" من شبد تي ڳالهائيءَ ڪري ٻيو آهي، جو من شبد جو ٻهريون لفظ "سودر" آهي. ڪن جنم ساکين ۽ ائين ڏيکاريئُ آهي ته ڪورو صاحب جن اڪال پرکھ جي حضور ۾ ويا، اتي هي شبد اُچارڻ ڪيائون. ائين به لکيئُ آهي ته جڏهين صاحبن ويهڻي ڏيءِ ۾ ٿي ڏينهن ٿيي هئيين هئي، تڏهين ڪورو بعد هي شبد پرماتما ڏانهن سمرڪ ٿي اُچارڻ ڪيو هئائون.

سودر تيرا ڪيها سو کهڑ ڪيها جت بهہ سرب سمالي

واحي تيري ناد انيک اسنکها کيتي تيري واوڻ هاري

ارتھ:- (هي مورڳ)، اهو تنهنجو دروازو ڪيڏو آهي؟ اهو تنهنجو گهر ڪيڏو آهي، جتي ويهي تون سڀني جي سنڀال ٿو ڪرين؟ (تنهنجي اندر گاڻڻ لاءِ) ڪيئين قسم جا؟

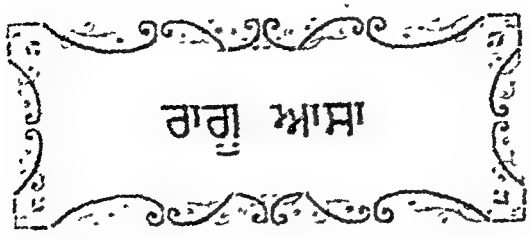

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਸੋਦਰੁ ॥

ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਵਾਵਣ ਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਗਾਵਣ ਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤਧਨੋ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪੰਡਿਤ ਪੜਿ ਰਖੀਸ੍ਵਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤਧਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਜੇਤੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥ ਹੋਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ

صفحو		صفحو
۵۰۵	گوبند گوهند گرهان	۵۱۲ گارن گرن تون هان
۵۰۶	منسا ایک مان هان	۵۱۴ اوء پردیسیا هان
۵۰۸	هر هر هر کنی هان	آسا مکلا ناوان
۵۰۹	ایکا اوت گهر هان	۵۱۵ پرگا کهڑ گؤن ستر
۵۱۱	مل مرجس گائیئی هان	

نوٽ :- جتي گورمکي ۽ رشد شروع ٿو ٿئي، اُهو سنڌي فهرست ۽ ڏيکاريل آهي.

	صفحو		صفحو
جسنو تون آسترکر	۴۴۳	آدم کرء کراوء	۴۸۲
آپشت بات تي پتي	۴۴۵	اکھر اکو چر درس	۴۸۴
ري موڙي لاهي کتر	۴۴۷	ستگور بچن تمهاري	۴۸۷
متيا سنگر سنگر لپتائي	۴۴۹	باور سوء رهي	۴۸۸
نمکر کامرستاد کارط	۴۵۱	اوڌا پريم پري	۴۸۹
لوک کمانو سوئي تم	۴۵۳	گورء دکائتو لوڌنا	۴۹۰
اپني شيوک کي	۴۵۵	در در ڈام آمولا	۴۹۱
درُوپدِ جي ساکي	۴۵۷-۴۶۸	اپني پکت لپاء	۴۹۲
		ڈاکر چرط سڌاوي	۴۹۳
نتوڙا بيکر دکاوي	۴۶۹	ايک سمر من ماهي	۴۹۴
کور پرساد ميري من	۴۷۰	در بسرت سو موڙا	۴۹۵
چار برن چوڌکي	۴۷۲	اوڌ نيهر لو بلا	۴۹۶
نيکي جيڪي درکتا	۴۷۴	مل رام پياري	۴۹۷
همري پياري امرت ڌاري	۴۷۵	بکار مانيا مک سو نتو	۴۹۸
نيکي ساڌ سنگتي	۴۷۶	باور کو بند ڌاني	۵۰۰
تيا کر سکل سيٽا	۴۷۷	کو تو بکم کار تهري	۵۰۰
جيتر من تن پران	۴۷۹	کامرکو ڌاوت تک	۵۰۰
ڌول ڌمول سهاڌکا	۴۸۰	ڌوڌ سوت بشراں	۵۰۰

صفحہ		صفحہ	
۳۷۵	ان سنہ پریت	۴۱۳	سائي الکہ اپار
۳۷۷	آپ پہر لکت	۴۱۴	لاکہ پکت اراڈھہ
۳۷۹	سکل سوکہ جپ	۴۱۶	جپي ٹوک وسار
۳۸۲	آپ پہر اڈک	۴۱۷	جاڑ وسري
۳۸۶	ہر پڈي لوتي	۴۱۹	ہور رھيا سوں نانہ
۳۸۸	ساڈو سنگ سکائڈو	۴۲۱	کيا سوہہ نام وسار
۳۹۰	ہر کا نام ردي	۴۲۲	کوہڑ کسھي سنگ
۳۹۰	سادو سکت ترنا	۴۲۴	جس سمرت دکہ جاہ
۳۹۱	ميٹي آکيا ہرکي لاکي	۴۲۵	کوسد کٹي نڈان
۳۹۴	مائي ترکتي درشت	۴۲۷	آوہ ميت اکتر دوہ
۳۹۶	سوں دوکر جپ	۴۲۹	آدر کيتا کرايا
۳۹۷	نام جپت من تن	۴۳۰	جاکا ڈکرتھي ہرپ
۳۹۹	کہ ليہ ن	۴۳۲	جاپ کي دشہ
۴۰۱	ٹھي متہ ن کہ دوکر	۴۳۳	سنتا کي دوہ داسري
۴۰۳	سنگہ ر ـ دڈا سہ	۴۳۵	ڈنکر ڑ ڈ لا
۴۰۶	ـ ـ ا ڈي واق	۴۳۷	سوکہ سہج آنند کھٹا
ـ	ـ ـ ـ	۴۳۹	چتوہ چتوہ سوں سکہ
ـ	ـ ـ ـ	۴۴۱	آنند گاوہ ہار کاوہ

	صفحہ
مودہ ملن لیند	۳۱۴
لعل چولنا تیئ	۳۱۷
دوکر کہنو جب	۳۱۹
ساچ نام میرا من لاگا	۳۲۰
پاوت رلیتا جوبن بلیتا	۳۲۲
ایک بغیچا پیڈ	۳۲۳
راج لیلا تیری	۳۲۵
تیرت جاء ترمقدمکرتی	۳۲۶
کہر مہر سوکر	۳۲۸
چوان پٹاودر تہر تہر جائی	۳۲۹
اولت بتنت سووت	۳۳۱
جاگئی سمرن سوکر	۳۳۳
جس نیچہ کتہر	۳۳۴
ایکو ایکی نقن	۳۳۵
کوت جنم گئی	۳۳۷
متی تقاس اکیان	۳۳۸
ستگورا پناسد سداسہائی	۳۴۰
آپی پیڈ بڑی شاخ	۳۴۱

	صفحہ
اکت سیانپ کچو	۳۴۳
در در اکردہ	۳۴۴
جس کا سب کچہ	۳۴۶
جتہ سہرسن دوئتو	۳۴۷
کام کروڈ امنکار	۳۴۸
تون میرا ترنک	۳۵۰
روزن داری جوت	۳۵۱
سوئ رہی پرب	۳۵۳
جون کمل کی	۳۵۵
من تر پتاوو متی	۳۵۶
ڈاکر سہر جا کی	۳۵۸
جتہ متہر اپنا	۳۵۹
اون دن موسا	۳۶۱
ان کئی سنگ	۳۶۳
ڈاوڈر مرتا	۳۶۶
انگ پلت کر	۳۶۸
پرب کی ریت	۳۷۰
پوہت دوکی راہ کہانیا	۳۷۱

	صفحہ
اک کھڑی دس	۲۵۶
ہرشیوا مہہ پرم نڈان	۲۵۸
پرب دوہ کرپال	۲۶۰
گر کرپا ہر	۲۶۱
جسی کرساط ہووی	۲۶۳
لوک تیری سکل نڈان	۲۶۵
لکت جیہ کی	۲۶۶
ہر رس جوڈ	۲۶۸
جیہ پران ڈن	۲۶۹
اندد بنود پی	۲۷۱
کور کی شد	۲۷۳
ہک ہرکاس پئی	۲۷۴
ہر رس ہمت	۲۷۵
کام کرودا دی	۲۷۷
پئی ہراپت مالک	۲۷۹
تحمہ دن اوڑ	۲۸۰
ہر جن اسی	۲۸۱
اوکد کیو ہرکو ڈان	۲۸۳

	صفحہ
بالچت لاکی سہ	۲۸۴
سدا سدا آتر ہرکاس	۲۸۵
حاکا ہر سوامی	۲۸۶
کام کرودا مائیا	۲۸۶
تون د انت اوکت	۲۸۸
راج ملک جوبن	۲۹۰
پرم مہہ سوئی	۲۹۳
جو تک پاوی	۲۹۴
جنم جنم کی مل	۲۹۵
ہاہر کرہ النر	۲۹۷
آدم گرت دوی	۲۹۹
آدم چنڈالی پئی برہمٹی	۳۰۱
ہکن کاٹ ساری	۳۰۳
جا تون صاحب	۳۰۵
امرت نام تمارا	۳۰۷
آگیا دی تی سیکھ	۳۰۹
تون وسوہ تان	۳۱۱
گر کرپا پرب	۳۱۳

	صفحہ
پکٹ رتا جن	۱۷۰
کور سائر ستکور	۱۷۲
شبد مری تس	۱۷۴
ورت کری پہ	۱۷۷
در کئی پاٹئی	۱۸۲

آسا محلا چوتان

تون کرتا سچیار	۱۸۴
کسہی ڈرا کیتا	۱۸۹
دردی سط سط	۱۸۹
میری من تن	۱۹۱
کط کاوان کط ہوئی	۱۹۲
ڈام سطی ڈامو	۱۹۳
کور مکہ در در ہیں	۱۹۵
در در ڈم کئی	۱۹۶
مت کرتت وجاوی	۱۹۸
کب کو ڈائی	۲۰۲
ست سنگت ملیئی	۲۰۵
آئدا مرط ڈراہ	۲۰۷

	صفحہ
جنم پدارتھ پاہ	۲۰۸
ہتھ آن دن	۲۱۰
مائی میرو پریتم	۲۱۱

آسا محلا پنجوان

جن لائی پریت	۲۱۳
سسوتی پر کیئی واکہ	۲۱۷
نجم پکتی سیلونتی نار	۲۲۲
متا کرو سو	۲۲۵
پرتمی متاجہ پتری	۲۲۸
پردیس جاکہ سوئی	۲۳۲
کن او کن میرو	۲۳۵
دان دیئہ کر	۲۳۸
دوکر روکہ پئی	۲۴۰
ارڑاوی بالاوی نند	۲۴۳
جنم مئی کیتو	۲۴۴
پرتمی تیری نیکی	۲۴۸
جیوت دیسئی تس	۲۵۲
پتری تیری پڑ	۲۵۴

ساکی ۱۱۲-۱۳۲

ساکی ۱۱۶-۱۱۷

ساکی ۱۳۳

۱۳۸

۱۳۹

۱۴۲

۸۹

۹۰

۹۲

۹۵

۹۷

۹۸

۱۰۰

۱۰۲

۱۰۶

۱۰۸

۱۱۰

۱۱۲

۱۱۴

۱۱۶

۱۱۸

۱۲۰

۱۲۲

۱۲۶

۱۲۸

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

فہرست

راگ آسا جو تنکرو

صفحو		صفحو
آسا مکلا پہلا		**کنس جو**
سو در تیرا کیہا	۱	پرسنگہ ۲۹-۴۸
آسا مکلا چوتان		**چوڈھن رتنن جو**
سو پوکر ترلوچن	۲	پرسنگہ ۴۹
آسا مکلا پہلا		
سط وڈا آکیئے	۱۱	کرم کرتوت بیل ۵۰
آکان جیوان وسریئے	۱۴	میں کط کلان ۵۲
جی در بالکت	۱۶	کر کرپا اپنے ۵۴
ڈال مدیری کہت	۱۸	کرم بن سمسر ۵۷
جیتا شبد سرت	۲۱	ایکو سرور کمل ۵۹
واجا مت پکاوج پاہ	۲۳	گورمت ساچی ۶۱
پوط اپاہ ڈرئے	۲۵	جو تن کیتا ۶۳
کالی نانگہ جو		اک آوہ اک جاوہ ۶۵
پرسنگہ ۲۸		نونو پاہ ۶۸
		کس کتہ کہہ ۷۰

گورو گرنتھ صاحب

سلہالو جلد نمبر الون

راگ آسا

پاگو پہریون

سال ۱۹۲۷ع